RĂZBOINICII

Steven Saylor
James Rollins
David Weber
Carrie Vaughn
S.M. Stirling
Howard Waldrop

2

Gardner Dozois
David Morrell
Robert Silverberg
David Ball
George R.R. Martin

Antologie coordonată
de George R.R. Martin și Gardner Dozois

NAUTILUS

George R.R. Martin s-a născut în 1948 la New Jersey şi a absolvit jurnalismul cu *summa cum laude* la Northwestern University, Illinois. În anii '70 a scris o serie de nuvele, printre care şi *Regii nisipurilor* (1979, Editura Nemira 2010), pentru care i-au fost decernate premiile Hugo şi Nebula, apoi a continuat cu romane SF, fantasy şi horror. În anii '80 a fost producător şi scenarist de televiziune, editor al seriei *Twilight Zone* la CBS Television şi producător al filmului *Frumoasa şi Bestia.* Una dintre nuvelele sale a fost ecranizată cu titlul *Zburătorii nopţii.* În 1996, Martin a început să scrie seria fantasy CÂNTEC DE GHEAŢĂ ŞI FOC, alcătuită din şapte romane, dintre care cinci au şi fost publicate *(Urzeala tronurilor,* 1996 - Editura Nemira, 2007, 2011; *Încleştarea regilor,* 1999 - Editura Nemira, 2008, 2011; *Iureşul săbiilor,* 2000 - Editura Nemira, 2009, 2011; *Festinul ciorilor,* 2005 Editura Nemira, 2009, 2011; *Dansul dragonilor,* 2011 - Editura Nemira), iar două se află încă în stadiul de proiect *(The Winds of Winter* şi *A Dream of Spring).* Saga CÂNTEC DE GHEAŢĂ ŞI FOC este considerată o capodoperă a genului, alături de trilogia *Stăpânul inelelor* de J.R.R. Tolkien, fiind până în prezent tradusă în optsprezece limbi, cu peste 2 200 000 de exemplare vândute numai în Statele Unite. Drepturile cinematografice au fost achiziţionate de HBO. Primul sezon, *Urzeala tronurilor,* a fost deja difuzat de HBO, iar al doilea sezon, *Încleştarea regilor,* a avut premiera în aprilie 2012. Primul volum al seriei, *Urzeala tronurilor,* a obţinut Premiul Locus în 1997, a fost finalist al premiilor Nebula şi World Fantasy, iar nuvela *Sângele dragonului,* care face parte din roman, a obţinut Premiul Hugo în 1997. Romanul *Încleştarea regilor* a câştigat, de asemenea, Premiul Locus în 1999 şi a fost finalist al Premiului Nebula, în timp ce *Iureşul săbiilor* a fost recompensat cu premiile Locus şi Geffen în 2001, respectiv 2002, fiind finalist al premiilor Hugo şi Nebula. Al patrulea

volum al seriei, *Festinul ciorilor,* a fost finalist al premiilor Hugo şi Locus.

Editorul şi scriitorul Gardner Dozois s-a născut în 1947 în Salem, Massachusetts. Între 1984 şi 2004 a editat revista *Asimov's Science Fiction* şi a fost răsplătit cu cincisprezece premii Hugo (record absolut) pentru cel mai bun editor profesionist. După retragerea de la *Asimov's,* a devenit editorul seriei de antologii *The Year's Best Science Fiction,* publicate anual din 1984, pentru care a primit cincisprezece premii Locus. Ca scriitor, a fost distins cu două premii Nebula pentru povestirile *The Peacemaker* 1983) şi *Copilul dimineţii* (1984 - apărută în almanahul Anticipaţia, 1986).

The Year's Best Science Fiction este considerată o „venerabilă instituţie" a SF-ului.

RĂZBOINICII

Steven Saylor James Rollins David Weber Carrie Vaughn S.M, Stirling Howard Waldrop

Gardner Dozois David Morrell Robert Silverberg David Ball George R.R. Martin

Antologie coordonată de George R.R. Martin şi Gardner Dozois

N E M I R A

Descrierea CIP a Bilbliotecii Naţionale a României
MARTIN, GEORGE R.R.
Războinicii / George R.R. Martin, G. Dozois;
trad.: Laura Bocancios, Mihai-Dan Pavelescu,
Marian Truţă.
ISBN 978-606-579-323-l
Vol. 2. - 978-606-579-325-5
I. Dozois, G.
II. Bocancios, Laura (trad.)
III. Pavelescu, Mihai-Dan (trad.)
IV. Truţă, Marian (trad.)
821.111(73)-31=135.1 WARRIORS
© 2010 by George R.R. Martin and Gardner Dozois
© 2012
Redactor: Monica ANDRONESCU
Tehnoredactor: Stelian BIGAN

ISBN 978-606-579-325-5

VULTURUL ŞI IEPURELE

Steven Saylor
Traducere din limba engleză
Mihai-Dan Pavelescu

Autor de bestselleruri pe lista întocmită de *New York Times*, Steven Saylor este una dintre stelele cele mai strălucitoare ale subgenului „poliţist istoric“, alături de scriitori ca Lindsey Davis, John Maddox Roberts şi răposatul Ellis Peters. Este autorul seriei *Roma Sub Rosa,* care detaliază aventurile lui Gordianus Descoperitorul, detectiv într-o Romă Antică adusă la viaţă cu iscusinţă, în romane ca *Roman Blood, Arms of Nemesis, Catilina's Riddle, The Venus Throw, A Murder on the Appian Way, Rubicon, Last Seen în Massilia, A Mist of Prophecies* şi *The Judgement of Caesar.* Textele mai scurte cu aventurile lui Gordianus au fost publicate în culegerile *The House of the Vestals: The Investigations of Gordianus the Finder* şi *A Gladiator Dies Only Once: The Further Investigations of Gordianus the Finder.* Printre alte cărţi de Saylor se numără *A Twist at the End, Have You Seen Dawn?* şi un uriaş roman istoric non-Gordianus: *Roma.* Cartea sa cea mai recentă este un alt roman cu Gordianus, *The Triumph of Caesar.* Saylor trăieşte în Berkeley, statul California.

În textul care urmează, ne poartă în ultimele zile ale Cartaginei antice, spre consecinţele unei victorii devastatoare şi ale unei cuceriri încă şi mai devastatoare, povestea nemiloasă a ceea ce un om poate fi silit să facă, dacă îl împingi îndeajuns de puternic... şi de *inteligent.*

I

Romanii ne-au silit să stăm în şir, cu încheieturile braţelor legate la spate. Am fost prinşi laolaltă, bărbat de bărbat, cu lanţuri fixate de zgărzile de fier care ne fuseseră puse în jurul gâturilor.

Apoi a sosit bărbatul înalt căruia ceilalţi îi spuneau Fabius, conducătorul lor. În timpul bătăliei îi zărisem chipul

din apropiere; fusese ultima imagine pe care o văzusem, urmată de o preamilostivă ploaie de stele, când măciuca lui îmi lovise capul. Preamilostivă, fiindcă atunci când i-am întrezărit faţa, am ştiut pentru prima dată ce înseamnă groaza adevărată. Cicatricea roşie şi neregulată care-i începea de la frunte îi desfigura nasul şi gura şi sfârşea la bărbie. Era îndeajuns de teribilă, dar privirea din ochii lui mi-a îngheţat sângele în vine. Nu mai văzusem niciodată o asemenea uitătură. Avea chipul unui războinic care hohoteşte de propria-i durere şi se bucură de suferinţa altora, care nu ştie ce înseamnă mila sau remuşcarea. Faţa rece şi împietrită a unui roman vânător de sclavi.

Poate că vă întrebaţi de ce oare Fabius mă izbise cu măciuca, şi nu cu sabia? Lovitura fusese menită să ameţească, nu să ucidă. Cartagina fusese distrusă. Noi, puţinii supravieţuitori, grupuri de fugari, bărbaţi, femei şi copii, eram prost hrăniţi şi prost înarmaţi. Lunile în care ne ascunseserăm înspăimântaţi în pustiu ne vlăguiseră. Nu eram pe potriva soldaţilor romani căliţi în bătălii. Ţinta lor nu era să ucidă, ci să captureze. Noi eram ultimele trofee risipite ale unei cetăţi anihilate şi urma să fim adunaţi şi vânduţi ca sclavi.

Carthago delenda est! Cuvintele acelea erau latineşti, graiul aspru şi urât al cuceritorilor noştri; cuvintele unuia dintre conducătorii lor, Cato cel însetat de sânge. Războaiele dintre Cartagina şi Roma începuseră cu generaţii în urmă, cu bătălii măreţe purtate pe mare şi cu campanii sângeroase prin Sicilia, Spania, Italia şi Africa, pentru ca după aceea, pentru o vreme, să urmeze pace. Pe durata acelui armistiţiu, Cato îşi făcuse obiceiul de a încheia toate discursurile ţinute înaintea Senatului roman şi toate convorbirile cu colegii săi, indiferent care le-ar fi fost subiectul, cu acele cuvinte: *Carthago delenda est!* „Cartagina trebuie distrusă!“

Cato murise fără să-şi vadă visul împlinit, un bătrân cu suflet câinos. Când vestea morţii sale a ajuns la Cartagina, ne-am veselit. Nebunul care ne râvnise neîncetat distrugerea, care ne bântuise coşmarurile, nu mai exista.

Însă cuvintele lui dăinuiseră. *Carthago delenda est!* Războiul a reînceput. Romanii ne-au invadat ţărmurile. Au asediat Cartagina. Au izolat accesul în cetate, pe uscat şi pe mare. Au ocupat portul măreţ. În cele din urmă au străpuns zidurile. Cetatea a fost cucerită, stradă cu stradă, casă cu casă. Bătălia n-a contenit vreme de şase zile. Străzile au devenit râuri de sânge. După ce s-a terminat, cartaginezii supravieţuitori au fost adunaţi ca să fie vânduţi ca sclavi şi împrăştiaţi în cele patru colţuri ale pământului. Câştigul de pe urma lor avea să achite costurile de război ale Romei. Limbile le-au fost tăiate sau arse cu fiare înroşite în foc, pentru ca graiul punic să moară odată cu ei.

Locuinţele au fost jefuite. Bunurile mărunte - pietre preţioase, giuvaieruri, monede - au fost luate de soldaţii romani, ca pradă de război. Obiectele mai mari - mobile măiestre, lămpi magnifice, care splendide - au fost evaluate de vistiernici romani şi încărcate pe corăbii de negoţ. Cele lipsite de valoare comercială - fusurile şi furcile, jucăriile de copii, imaginile strămoşilor noştri - au fost azvârlite pe ruguri.

Bibliotecile au fost incendiate, astfel încât să nu dăinuie nicio carte în graiul punic. Operele marilor noştri dramaturgi, poeţi şi filozofi, discursurile şi memoriile lui Hannibal şi ale tatălui său, Hamilcar, ca şi ale tuturor conducătorilor noştri, istoriile despre regina Dido şi corăbierii fenicieni care întemeiaseră Cartagina cu atâta vreme în urmă - toate au fost transformate în cenuşă.

Zeii şi zeiţele Cartaginei au fost smulşi de pe piedestaluri. Templele le-au fost preschimbate în mormane de pietre. Statuile din piatră au fost sparte; ochii incrustaţi, din ivoriu, onix şi lapislazuli, au fost culeşi de pe cioburi. Statuile din

aur şi din argint au fost topite şi turnate în lingouri - altă pradă care să umple vistieria Romei. Tanit marea mamă, Baal marele tată, Melkart eroul neînfricat, Eshmun, care-i tămăduieşte pe bolnavi - toţi au dispărut de pe pământ într-o singură zi.

Zidurile au fost dărâmate şi cetatea a fost rasă de pe faţa pământului. Ruinele au fost incendiate. Ogoarele mănoase din apropierea cetăţii au fost presărate cu sare, pentru ca nici măcar buruienile să nu mai crească vreme de o generaţie.

Unii dintre noi eram în afara cetăţii când începuse asediul, şi în felul ăsta scăpaserăm. Fugiserăm din case şi din satele de pescari din lungul coastei, spre interiorul pietros, arid. Romanii decretaseră că nici măcar un singur cartaginez nu trebuia să scape. Pentru a-i găsi şi prinde pe fugari, ei nu trimiseseră legionari obişnuiţi, ci soldaţi lăsaţi la vatră, care fuseseră special antrenaţi pentru a-i urmări şi captura pe sclavii evadaţi. De aceea, Fabius şi ceilalţi purtau măciuci alături de săbii. Ei erau vânători. Noi eram prada lor.

Stăteam goi puşcă, în lanţuri, cu spinările lipite de stânca unui ţanc din gresie.

De pe vârful ţancului acela zărisem de dimineaţă apropierea romanilor şi dădusem alarma. Veghea era o îndatorire a tinerilor, a celor cu ochi ageri şi cu puterea şi agilitatea de a se căţăra pe piscurile crestate. Detestam postul acela, orele îndelungate şi singuratice de plictiseală, petrecute privind spre miazănoapte, spre valea largă care ducea la mare. Însă bătrânii insistaseră ca veghea să fie neîntreruptă.

— Vor veni! şuierase bătrânul Matho cu glasul lui melodios. Nu contează că am izbutit să scăpăm de ei mai bine de un an. Romanii sunt necruţători. Ei ştiu că nomazii deşertului refuză să ne ajute. Şi ştiu cât de slabi am

devenit, cât de puţină hrană avem, cât de jalnice ne sunt armele. Vor veni după noi, iar atunci trebuie să fim pregătiţi fie să fugim, fie să ne luptăm. Să nu credeţi niciodată că suntem în siguranţă. Să nu speraţi niciodată că ne-au dat uitării. Ei vor veni.

Şi aşa se întâmplase. Primisem schimbul de noapte. Nu dormisem. Nu fusesem neglijent. Îmi aţintisem ochii spre miazănoapte şi căutasem semnele asupra cărora ne prevenise Matho un şir de torţe mişcându-se prin vale ca un şarpe de foc ori scânteierea îndepărtată a metalului sub razele lunii. Însă noaptea fusese fără lună şi romanii sosiseră când bezna era cea mai groasă.

Mai întâi îi auzisem. Încă nu sosiseră zorile, când mi s-a părut că am auzit zgomotele copitelor undeva în depărtare, purtate de vântul uscat care mătură valea în nopţile de vară. Ar fi trebuit să fi dat alarma atunci, la prima bănuială de pericol, aşa cum ne instruise mereu Matho; dar, privind în jos în bezna care acoperea valea ca o pătură, nu am putut desluşi nimic. Tăceam şi mă uitam.

Zorile sosiseră iute. Un colţ de soare scânteiase peste piscurile zdrenţuite, la răsărit, luminând înspre apus cu o pâclă chihlimbarie terenul accidentat. Nici atunci nu i-am văzut. După care am auzit, brusc, tropot de copite. Când am privit în jos, am zărit o ceată de bărbaţi înarmaţi la poalele stâncii.

Am dat pe dată ţipătul de alarmă. Mai jos de mine, bătrânul Matho şi ceilalţi se repeziseră afară din crăpăturile puţin adânci care ofereau adăpost peste noapte. O coamă pitică îi ascundea încă de romani, dar peste câteva clipe aceştia aveau s-o treacă şi să ajungă la ei. Matho şi ceilalţi şi-au ridicat ochii spre mine. La fel a făcut şi călăreţul aflat în fruntea cetei de romani. Purta armură uşoară şi nu avea coif. Chiar de la depărtarea aceea şi în nesiguranţa luminii timpurii, i-am putut zări cicatricea de pe faţă.

Romanii au roit o vreme peste coamă. Minusculi, ca nişte furnici în palmă, i-am văzut pe oameni împrăştiindu-se şi le-am auzit strigătele îndepărtate de spaimă.

Am coborât cât am putut de iute, alergând în jos pe cărarea accidentată, julindu-mi palmele şi genunchii, când lunecam. Aproape de capătul cărării, m-am întâlnit cu Matho. Îmi vârâse ceva în mâna dreaptă - un pumnal preţios din argint, care purta pe mâner imaginea lui Melkart. Era una dintre puţinele arme din metal pe care le aveam.

— Fugi, Hanso! Scapă, dacă poţi! şuierase el.

Îndărătul lui am auzit răcnetele sălbatice şi strigătele de război ale romanilor.

— Dar femeile, copiii..., îngăimasem.

— S-a terminat, spusese Matho.

Ochii i s-au dus către o crăpătură îngustă dintre stâncile aflate vizavi de ţancul din gresie. Crăpătura aceea era imposibil de văzut din majoritatea locurilor; se deschidea într-o peşteră măricică, în care dormeau bătrânii şi femeile nemăritate. La primul strigăt de alarmă, mamele şi copiii fuseseră trimişi să li se alăture în ascunzătoarea aceea. Planul acesta fusese croit de Matho în anticiparea unui atac: dacă nu puteam fugi toţi, atunci doar cei mai puternici dintre noi aveau să-i înfrunte pe romani, pe când ceilalţi se ascundeau în grotă.

Bătălia a fost scurtă. Romanii ne-au copleşit în câteva minute. Au luptat reţinut, dorind să captureze, nu să ucidă, în timp ce noi ne-am bătut cu tot ce aveam, cuprinşi de disperare. Chiar şi aşa, nu eram pe potriva lor. Totul a fost un tumult de zbierete, confuzie şi teroare. Unii dintre noi fuseseră loviţi de măciuci şi doborâţi la pământ. Alţii fuseseră prinşi ca animalele, în plase. L-am văzut pe călăreţul cel înalt din mijlocul romanilor, cel cu cicatrice, lătrând comenzi celorlalţi şi m-am repezit către el. Am ridicat pumnalul şi am sărit, iar pentru o clipă am simţit că

pot zbura. Mi-am dorit să-l înjunghii, însă calul i s-a răsucit pe copite şi, în locul lui, am înjunghiat animalul în gât. Calul nechezase şi se cabrase, iar mâna mi se acoperise de sânge roşu şi fierbinte. Călăreţul m-a fulgerat cu privirea, cu gura contorsionată într-un hohot de râs ciudat, oribil. O rafală de vânt i-a fluturat de pe faţă părul blond şi nepieptănat, dezvăluind întreaga lungime a cicatricei, de la frunte până la bărbie. l-am zărit ochii sălbatici, înspăimântători.

A ridicat ciocanul din lemn. Apoi stelele, bezna.

Capul încă îmi răsuna de pe urma loviturii când am fost siliţi să ne sculăm şi am fost înlănţuiţi laolaltă, lângă stânca din gresie. Simţeam piatra caldă sub spate, încinsă de soarele amiezii. Nările îmi erau năclăite de praf şi de fum. Ne găsiseră locurile de dormit, ca şi micile noastre provizii de alimente şi haine. Tot ce putea să ardă fusese dat pradă focului.

Romanii erau călări pe caii lor, destinşi acum, râzând şi făcând glume între ei, totuşi, rămânând cu ochii asupra noastră. Aveau suliţe lungi, pe care le ţineau sprijinite în îndoitura cotului şi ale căror vârfuri erau aţintite spre gâturile noastre. La răstimpuri, câte unul îl împungea cu vârful suliţei pe omul pe care-l păzea, înţepându-i pieptul sau beregata, şi rânjea la fiorul care trecea prin pielea dezgolită. Ne întreceau numeric, erau câte trei romani pentru fiecare prizonier. Matho ne avertizase mereu că vor sosi în număr copleşitor. M-am gândit că, dacă am fi fost mai mulţi, poate că am fi avut şanse mai mari, după care mi-am amintit cât de jalnică ne fusese rezistenţa. Dar şi dacă toţi cartaginezii fugari şi risipiţi prin deşert s-ar fi adunat într-un singur loc pentru a lupta împotriva vânătorilor de sclavi, tot am fi fost învinşi.

Apoi romanii s-au retras şi, prin culoarul astfel format, a apărut conducătorul lor, călare, trăgându-l după el pe

Matho, de o frânghie care-i era prinsă de gât. Ca noi toţi, Matho era gol şi cu mâinile legate. Văzându-l aşa, mi-am plecat ochii de ruşine. În felul acela am evitat să revăd şi chipul conducătorului roman, care a trecut fără grabă pe lângă mine, cu copitele calului său răsunând pe pietre.

A ajuns la capătul şirului şi s-a întors, iar atunci i-am auzit glasul, străpungător şi aspru. Vorbea bine punica, însă cu accent latin urât.

— Douăzeci şi cinci! a anunţat el. Douăzeci şi cinci de bărbaţi cartaginezi prinşi astăzi pentru gloria Romei!

Romanii au răspuns, lovindu-şi suliţele de solul pietros şi răcnindu-i numele:

— Fabius! Fabius! Fabius!

Am înălţat ochii şi am fost surprins să văd că privirea lui mă fixa. Mi-am plecat iute faţa.

— Tu! a strigat el.

Am tresărit şi a fost cât pe aici să ridic fruntea. Însă cu coada ochiului l-am văzut smucind violent de funie. I se adresase lui Matho.

— Tu pari să fii şeful, moşule.

Fabius şi-a rotit lent încheietura mâinii, înfăşurând frânghia în jurul pumnului, pentru a o scurta, aducându-l pe Matho mai aproape, până ce bătrânul a fost silit să stea în vârful picioarelor.

— Douăzeci şi cinci de bărbaţi, a spus el, nicio femeie şi niciun copil printre voi, iar tu eşti singurul cu barba sură. Unde sunt ceilalţi?

Matho a rămas tăcut, apoi a gemut când frânghia i-a fost strânsă încă şi mai mult în jurul gâtului. L-a privit sfidător pe vânătorul de sclavi. A deschis gura. A scuipat. Un icnet colectiv s-a înălţat din şirul de captivi. Fabius a rânjit, şi-a şters scuipatul de pe obraz şi l-a azvârlit în faţa lui Matho, făcându-l să tresară.

— Bine, moşule. Banda voastră de fugari oricum nu va mai avea nevoie de un şef, iar noi n-avem ce face cu un moşneag bicisnic.

S-a auzit un şuierat când a tras sabia din teacă, apoi lumina soarelui a sclipit pe metal când a ridicat-o deasupra capului. Am închis ochii. Instinctiv am încercat să-mi acopăr urechile, dar mâinile îmi erau legate. Am auzit spintecătura hârşâită, urmată de un bufnet surd în clipa în care capul retezat al lui Matho a căzut pe pământ.

În mijlocul ţipetelor şi gemetelor captivilor, am auzit o şoaptă în dreapta mea:

— Acum începe.

Vorbise Lino, cel care ştia rosturile vânătorilor de sclavi, deoarece mai fusese capturat o dată şi evadase, singur din toată familia lui. Era chiar mai tânăr decât mine, dar acum arăta ca un bătrân. Corpul înlănţuit i se gârbovise. Chipul îi era supt şi palid. Ochii ni s-au întâlnit în treacăt. Am fost primul care şi-a ferit privirea. N-am putut suporta nefericirea din ei.

Lino ni se alăturase cu câteva luni în urmă, slab şi murdar, gol ca şi acum, cu pielea băşicată de soare. Vorbea un dialect punic grosolan, diferit de graiul nostru cosmopolit, de locuitori ai cetăţii. Cei din familia sa fuseseră ciobani şi îngrijiseră turme pe dealurile din jurul Cartaginei. Se crezuseră în siguranţă când romanii începuseră asediul cetăţii, închipuindu-şi că invadatorii n-o să-i bage în seamă. Când romanii şi-au abătut mânia chiar şi asupra păstorilor şi fermierilor din îndepărtatele ţinuturi rurale, tribul lui Lino a fugit în deşert, însă romanii au continuat să-i vâneze. Mulţi au fost ucişi. Restul, printre care şi Lino, au fost capturaţi. Dar în călătoria spre coastă el reuşise cumva să fugă şi ajunsese la noi.

Unii susţinuseră că Lino ar trebui alungat, pentru că, dacă era urmărit de romani, avea să-i aducă direct la noi.

— Nu-i unul dintre ai noştri, spuseseră ei. N-are decât să se-ascundă altundeva.

Însă Matho insistase să-l luăm, spunând că orice tânăr care scăpase din mâinile romanilor putea să cunoască ceva preţios. După o vreme, când devenise clar că Lino nu-i adusese pe romani la noi, l-au acceptat până şi cei care susţinuseră să fie alungat. Nu răspundea, totuşi, niciodată când era întrebat despre perioada pe care o petrecuse în captivitate. Vorbea rareori. Trăia printre noi, dar ca un străin, rămânând rezervat şi tăcut.

Am simţit ochii lui Lino privindu-mă, când a murmurat din nou:

— La fel ca data trecută. Acelaşi şef, Fabius. Mai întâi îl ucide pe cel mai bătrân. Iar după aceea...

Cuvintele i-au fost acoperite de tropotul de copite, când Fabius a galopat în lungul şirului de prizonieri. Ajuns în capăt, s-a întors şi a pornit încet înapoi, privindu-i cu atenţie pe captivi.

— Piciorul lui are o rană prea urâtă. Nu va supravieţui drumului.

Doi romani au descălecat, l-au descătuşat pe rănit şi l-au îndepărtat.

— Păcat, a comentat Fabius continuându-şi mersul. Avea corp puternic, putea fi un sclav bun.

S-a oprit iarăşi.

— Ăsta-i prea bătrân. Nu există cerere pentru aşa ceva, nu merită îngrijirea şi hrana. Şi ăsta - îl vedeţi cum priveşte în gol şi-i curge saliva prin colţul buzelor? Un idiot, ceva obişnuit printre cartaginezii ăştia care se împerechează între fraţi. Un parazit!

Romanii i-au scos pe bărbaţi din şir, apoi au strâns lanţurile, astfel încât am fost silit să mă deplasez în lateral, trăgându-l pe Lino după mine.

Cei scoşi din şir au fost duşi îndărătul unei stânci mari. Au murit aproape fără zgomot - un icnet, un suspin, un horcăit.

Fabius a mers mai departe în lungul şirului, până când umbra lui şi a animalului m-au acoperit, blocând razele soarelui. Mi-am muşcat buza, rugându-mă ca umbrele să treacă mai departe. În cele din urmă am înălţat ochii.

Nu am putut distinge chipul, ascuns de aura orbitoare care ardea împrejurul coamei lui de păr blond neţesălat.

— Iar ăsta, a rostit el şi în glas i-a sunat o veselie neplăcută, mi-a ucis calul în luptă. Cel mai bun luptător dintre voi, laşilor, chiar dacă nu-i decât un băiat.

A ridicat suliţa şi m-a împuns în coaste, zgâriind pielea, însă fără s-o cresteze şi să-mi dea sângele.

— Dă dovadă de curaj, băiete! Sau te-am înrobit deja? Nu poţi nici măcar să scuipi, ca moşul?

M-am uitat la el şi nu m-am clintit. Nu era bravură, deşi poate că aşa părea. Eram încremenit de frică.

A scos pumnalul de argint pe care-l îngropasem până la mâner în grumazul calului său. Sângele fusese şters. Lama a sclipit în razele soarelui.

— Măiastră lucrătură. Are pe mâner o imagine frumoasă a lui Hercule.

— Nu este Hercule, am izbutit să şoptesc, ci Melkart!

El a hohotit.

— Nu-i niciun Melkart, băiete! Melkart nu mai există. Înţelegi? Toţi zeii tăi au plecat şi nu se vor mai întoarce niciodată. Asta-i imaginea unui zeu căruia noi, romanii, îi spunem Hercule şi acesta-i numele sub care lumea îl va cunoaşte de acum şi până la sfârşitul sfârşitului. Zeii noştri au fost mai puternici decât ai voştri. De aceea eu stau pe calul ăsta, iar tu eşti în pielea goală şi-n lanţuri.

Trupul îmi tremura şi m-am învăpăiat la faţă. Am închis ochii, străduindu-mă să nu plâng. Fabius a rânjit, apoi a trecut mai departe, oprindu-şi brusc calul după numai câţiva paşi. A privit în jos spre Lino. Băiatul n-a ridicat ochii. După o pauză foarte lungă, mai lungă decât cea pe care o

petrecuse uitându-se la mine, Fabius s-a îndepărtat fără un cuvânt.

— M-a ţinut minte, a murmurat Lino cu glas atât de scăzut, încât era limpede că vorbise doar pentru sine.

A început să tremure, cu atâta violenţă, încât am simţit vibraţiile prin lanţul greu care ne lega grumajii.

— M-a ţinut minte! Se va întâmpla din nou, la fel...

Fabius a mai scos doi captivi din şir, apoi şi-a terminat inspecţia şi a revenit spre centru.

— Şi acum... unde-s femeile? a întrebat el cu glas scăzut.

Nu i-a răspuns nimeni. Şi-a ridicat suliţa şi a zvârlit-o cu atâta putere în stâncă, încât s-a făcut ţăndări cu un bubuit asurzitor. Capetele tuturor din şir au tresărit, ridicându-se.

— Unde sunt?! a răcnit el. O singură femeie este mai preţioasă decât voi toţi, laşi bicisnici! Unde le-aţi ascuns?

Nimeni n-a vorbit.

M-am uitat pe lângă el, către locul unde crăpătura se deschidea în peştera tăinuită, după care mi-am ferit iute ochii, temându-mă că mă va zări şi-mi va citi gândurile. Fabius s-a aplecat în faţă peste spinarea calului şi şi-a încrucişat braţele.

— Înainte de a porni mâine-dimineaţă, unul dintre voi îmi va spune.

II

În noaptea aceea am dormit, tot înlănţuiţi laolaltă, sub cerul liber. Noaptea era rece, însă romanii nu ne-au dat nimic cu care să ne acoperim. Ei s-au ghemuit sub pături şi au făcut un foc mare să se încălzească. În timp ce unii dormeau, alţii ne străjuiau.

În timpul nopţii, pe rând, toţi am fost scoşi din cerc, duşi undeva, apoi readuşi. Când primul bărbat s-a întors, şi a fost luat al doilea, cineva a şoptit:

— Ce ţi-au făcut? Le-ai spus?

Apoi, un străjer l-a lovit cu suliţa pe cel care întrebase şi toţi am amuţit.

Mai târziu, în cursul nopţii, au ajuns la Lino. După aceea avea să fie rândul meu. M-am încordat pentru necunoscuta ordalie care avea să urmeze, însă Lino a fost ţinut atât de mult, încât curajul a început să mi se destrame, asaltat de spaime închipuite, apoi pur şi simplu de epuizare. Abia dacă mai eram treaz când au venit după mine. N-am observat că Lino tot nu fusese adus înapoi.

M-au dus peste coamă şi apoi printr-un labirint de bolovani, până în locul deschis pe care Fabius îşi instalase cortul. O lumină slabă străbătea prin pânza sa verde.

Înlăuntrul cortului era o altă lume, lumea pe care romanii o purtau cu ei în călătoriile lor. Pe jos era întins un covor gros. Lămpi strălucitoare cu capete de grifoni erau montate pe trepiede elegant meşteşugite. Fabius însuşi era întins pe un culcuş şi nu mai purta arme şi echipament de luptă, ci o tunică frumos brodată. Ţinea în mână o cupă de argint, plină ochi cu vin. A zâmbit.

— Aha, sfidătorul!

A făcut un gest din mână. Gărzile m-au împins înainte, silindu-mă să îngenunchez, şi mi-au apăsat beregata în partea de jos a jugului de la piciorul culcuşului lui Fabius. Mi-au închis jugul peste ceafă, astfel încât nu-mi mai puteam clinti capul.

— Bănuiesc că vei spune la fel ca toţi ceilalţi: „Femei? Copii? Nu există nici femei, nici copii, doar noi, bărbaţii! L-ai ucis pe iubitul nostru bătrân conducător şi i-ai lichidat pe bicisnici, aşa că... ce mai vrei?“.

Şi-a ridicat cupa la buze, apoi s-a aplecat înainte şi m-a scuipat în faţă. Vinul mi-a ars ochii.

Glasul îi era dur şi rece, uşor împleticit de la vin.

— Nu sunt prost, băiete. M-am născut ca patrician roman. Am fost un mândru centurion în legiuni, până când... până

când a apărut o mică problemă. Acum vânez sclavii fugari. Nu-i cine ştie ce onoare, dar sunt al naibii de priceput la asta.

— Eu nu sunt un sclav, am şoptit.

El a râs.

— Aşa-i, trebuie să recunosc, nu te-ai născut sclav. Dar te-ai născut cartaginez şi eu vă cunosc pe voi, cartaginezii. Bărbaţii voştri sunt slabi. Nu puteţi rezista fără femeile şi copiii voştri. Cei care vă refugiaţi aici, în pustiu, călătoriţi întotdeauna în grup, târând după voi oasele bătrâne şi pruncii. Ce fel de viaţă fără noimă duceţi aici, în sălbăticie? Ar trebui să ne fiţi recunoscători că venim în cele din urmă după voi. Până şi viaţa ca sclavi ar trebui să vă pară ca Elizeele după existenţa asta jalnică. Cum te numeşti, băiete?

Am înghiţit un nod. Nu era uşor, cu jugul care-mi apăsa atât de tare pe gâtlej.

— Hanso. Şi nu sunt un băiat.

— Hanso, a repetat el şi a răsfrânt buza superioară. Un nume cartaginez destul de răspândit. Nu uit însă curajul de care ai dat dovadă azi-dimineaţă în luptă şi mă-ntreb dacă prin vene nu-ţi curge şi sânge de roman? Bunicul meu se fălea cu fetele cartagineze pe care le-a siluit când s-a luptat cu coloniştii voştri din Spania. A fost mândru să împroaşte din sămânţa Fabius pentru a vă întări stirpea de laşi!

Aş fi vrut să-l scuip, însă aveam gâtul îndoit, iar jugul mi-l strângea prea tare.

— Zici că nu eşti un băiat? Atunci vei fi încercat ca orice alt bărbat. Spune-mi acum: unde sunt ascunse femeile?

Nu am răspuns. El a ridicat mâna, dând un semnal cuiva aflat îndărătul meu. Am auzit un şuier, apoi am simţit o explozie de foc pe spinare. Biciul mi-a ars carnea, după care mi-a lunecat peste umeri ca un şarpe greu.

Până atunci nu mai simţisem niciodată o asemenea durere. În copilărie nu fusesem niciodată bătut, aşa cum se spune despre romani că-şi bat copiii. Durerea m-a paralizat.

Fabius a părut încântat de pedeapsă, râzând încetişor şi repetând aceeaşi întrebare, pe măsură ce biciul mă lovea, din nou, şi din nou. Carnea mă ardea de parcă tăciuni încinşi mi-ar fi fost turnaţi pe spate. Mi-am promis că nu voi plânge şi nu voi ţipa, dar în scurtă vreme gura mea şi-a pierdut forma şi am început să icnesc.

Fabius s-a aplecat înainte şi m-a privit, arcuind o sprânceană. Cicatricea îi era enormă, singurul detaliu pe care-l puteam zări.

— Cu *adevărat* eşti puternic, a încuviinţat el. Aşa cum credeam. Deci nu vrei să-mi spui unde sunt ascunse femeile?

M-am gândit la Matho, la toate planurile lui, la faptul că eram vinovat pentru că întârziasem să dau alarma. Am inspirat adânc, cutremurându-mă din tot trupul, şi am izbutit un singur cuvânt:

— Niciodată.

Fabius a sorbit din vin. Când a vorbit, câteva picături i s-au scurs prin colţul gurii.

— Cum doreşti. Oricum nu contează. Ştim deja unde sunt. Oamenii mei au trecut la treabă şi le scot chiar acum din ascunzătoare.

Am ridicat privirea spre el, neîncrezător, dar încântarea răutăcioasă din ochii lui mi-a arătat că nu minţea. Am vorbit printre dinţii încleştaţi:

— Cum? Cine ţi-a spus?

Fabius a bătut din palme.

— Apropie-te, vulturaşul meu.

Lino a apărut dinapoia unui paravan. Mâinile nu-i mai erau legate, iar zgarda îi fusese desfăcută din jurul grumazului. Ca şi Fabius, purta o tunică frumos brodată,

însă expresia lui era temătoare şi tremura. S-a ferit să mă privească în ochi.

Mânuitorul biciului mi-a desfăcut jugul de la gât şi m-a ridicat în picioare. Dacă mâinile nu mi-ar fi fost legate la spate, l-aş fi sugrumat pe Lino atunci şi acolo. Aşa, însă, am urmat exemplul lui Matho. Am scuipat. Scuipatul i-a rămas pe obraz. A dat să-şi ridice mâna, să se şteargă, apoi a coborât braţul şi mi-am spus: ştie c-o merită.

— Stăpâneşte-te, a rostit Fabius. La urma urmelor, voi doi veţi sta toată noaptea aproape unul de celălalt şi vă veţi putea rezolva neînţelegerile.

Lino a ridicat privirea şi în ochi i-a apărut panica.

— Nu! Mi-ai făgăduit!

A ţipat şi s-a zbătut, dar era neajutorat împotriva romanilor. Ei i-au scos tunica, i-au răsucit braţele la spate şi i-au pus zgarda înapoi pe gât. Ne-au legat unul de celălalt cu o bucată de lanţ şi ne-au îmbrâncit afară din cort.

În urma noastră l-am auzit pe Fabius râzând.

— Somn uşor, a strigat el. Mâine începe *temptatio!*

Pe când ne împleticeam, îndepărtându-ne de cort, romanii îi aduceau pe noii captivi din grota tainică. Scena era un haos: luminile legănate ale torţelor şi umbrele proiectate de ele, ţipetele copiilor, plânsetele mamelor, zăngăniturile suliţelor şi răcnetele poruncilor lătrate de romani, când erau luaţi în captivitate ultimii din poporul meu.

Focul de tabără ardea slab. Majoritatea romanilor erau ocupaţi cu scoaterea noilor captivi din ascunziş. Puţinii care ne păzeau au devenit neatenţi şi au început să moţăie, încrezându-se în tăria lanţurilor noastre.

Zăceam pe o parte, cu spatele la Lino, mă uitam în flăcări şi mă rugam ca somnul să mă ajute să scap de durerile biciuirii. Înapoia mea l-am auzit pe Lino şoptind:

— Tu nu-nţelegi, Hanso... Tu nu-nţelegi...

L-am fulgerat cu privirea peste umăr.

— Înţeleg, Lino. Ne-ai trădat. Ce conta pentru tine? Nu suntem tribul tău. Tu eşti un străin. Aşa ai fost dintotdeauna. Însă noi te-am primit când ai venit flămând şi gol, iar pentru asta ne datorai ceva. Jur că dacă mâinile îmi vor mai fi libere vreodată, te voi ucide! Pentru Matho.

Glasul mi s-a înecat în gât. Mi-am stăvilit un suspin.

După o vreme, Lino a vorbit din nou:

— Îţi sângerează spatele.

M-am întors către el şi m-am strâmbat de durere.

— Şi al tău? am şuierat. Arată-mi rănile *tale,* Lino!

A tăcut, apoi mi-a arătat spatele. Era acoperit cu dungi însângerate. Fusese flagelat încă mai rău. A revenit după aceea cu faţa la mine. În lumina muribundă a focului, chipul îi era atât de supt şi de palid, încât, pentru o clipă, mânia mi s-a domolit. Apoi însă m-am gândit la Matho şi la femei.

— Şi ce dacă? Monstrul te-a biciuit şi pe tine. Ne-a biciuit pe toţi. Toţi cei de aici îşi pot arăta rănile.

— Şi crezi că eu am fost singurul care am trădat ascunzătoarea?

Glasul i s-a înălţat, ascuţit. Un străjer a mormăit în somn.

— Ce vrei să spui? am şoptit.

— Ştiu că tu ai tăcut, Hanso, fiindcă am fost acolo. De fiecare dată când biciul a căzut peste tine, m-am cutremurat, iar când ai rezistat, m-am simţit... m-am simţit aproape viu, din nou. Dar ceilalţi? De ce crezi că sunt aşa tăcuţi? Poate că unii dorm, dar cei mai mulţi sunt treji şi tac, temându-se să vorbească. Pentru că le este ruşine. Este posibil ca tu să fii singurul dintre noi care să fi păstrat secretul lui Matho.

Am tăcut multă vreme, dorindu-mi să nu-i fi auzit. Când a început să murmure iarăşi, am vrut să-mi pot astupa urechile.

— Aşa sunt romanii, Hanso. Vor să ne scindeze. Să-l izoleze pe fiecare în propria-i suferinţă, să ne umilească cu slăbiciunea noastră, să semene neîncredere printre noi.

Fabius joacă multe jocuri cu prizonierii lui. Fiecare joc are un scop. Călătoria spre coastă este lungă şi el trebuie să ne controleze în fiecare moment. În fiecare zi va găsi un alt mod prin care să ne frângă, în aşa fel încât, până vom ajunge, să fim sclavi buni, pregătiţi pentru vânzarea la licitaţie.

M-am gândit la spusele lui. Matho avusese dreptate. Dintre noi toţi, numai Lino cunoştea obiceiurile vânătorilor de sclavi romani. Dacă voiam să supravieţuiesc, el m-ar fi putut ajuta. Poate că aş fi reuşit să învăţ de la el... şi, în acelaşi timp, să-l urăsc pentru ceea ce făcuse.

— Fabius a vorbit despre ceva numit *temptatio,* am murmurat.

Lino a suspinat.

— Un cuvânt latinesc. Înseamnă încercare, testare, ispitire. În cazul ăsta, *temptatio* este călătoria prin pustie. *Temptatio* îi preschimbă pe oamenii liberi în sclavi. Va începe mâine. Ne vor pune să mergem aşa, goi şi în lanţuri. Vor lega pur şi simplu mâinile femeilor şi ale copiilor şi ne vor mâna ca pe o turmă. Până la căderea nopţii, vom ajunge în locul unde poteca se bifurcă. Acolo ne vor despărţi de femei şi de copii, iar o parte dintre romani va merge cu ei spre altă destinaţie, pe un drum mai scurt şi mai uşor, către mare. Bărbaţii, însă, vor fi mânaţi prin valea lungă, până vom ajunge la coastă şi la galerele de sclavi care aşteaptă acolo.

— De ce-i desparte pe bărbaţi de femei?

— Cred că Fabius vrea ca femeile să fie păstrate nevătămate şi de aceea vor merge pe o cale mai uşoară. Pe de altă parte, doreşte ca bărbaţii să fie testaţi şi călіţi. De aceea, ne va purta pe jos prin deşert. Cei care se vor prăbuşi vor fi lăsaţi să moară. Cei care vor avea puterea să supravieţuiască drumului vor fi mai puternici decât atunci când au pornit, sclavi rezistenţi care vor preţui o avere

pentru Fabius şi oamenii săi după ce vom ajunge la coastă. Aşa lucrează *temptatio.*

A vorbit nepăsător, de parcă ar fi explicat funcţionarea unei scăpărători sau a unui scripete, dar, când lumina focului i-a sclipit în ochi, am zărit durerea care venea din amintire. Am avut nevoie de un efort de voinţă pentru a-mi stăvili ura pentru el şi pentru a-mi păstra glasul la fel de rece şi sec ca al lui.

— Fabius ţi-a spus „vulturaşul lui“. Ce-nsemna asta?

Lino a inspirat cu un şuierat ascuţit şi şi-a ascuns chipul în umbre.

— A minţit când mi-a spus aşa. A spus-o doar din cruzime.

Vocea i s-a poticnit, iar el s-a cutremurat din tot trupul.

— Bine, îţi spun... o să-ţi spun ceva despre care n-am vorbit niciodată până acum, fiindcă am sperat, ca un nesăbuit, că totul e de domeniul trecutului şi că nu va trebui să-l mai înfrunt niciodată. Odată ce va începe *temptatio,* Fabius va alege doi captivi. Unul pentru a fi pedepsit, celălalt pentru a fi răsplătit. Iepurele şi vulturul. Amândoi vor sluji ca exemple pentru ceilalţi prizonieri, ca să le întunece minţile şi cu teamă, şi cu speranţă. Pe vultur îl va ridica deasupra celorlalţi captivi, asigurându-se că-i bine hrănit şi îmbrăcat, tratându-l aproape ca pe unul dintre ai lui, testându-l pentru a vedea dacă-l poate întoarce împotriva celorlalţi, seducându-l cu făgăduieli de libertate.

A rămas tăcut.

— Şi iepurele?

Lino tăcea.

— Iepurele, Lino? Spune-mi!

— Soarta iepurelui va fi foarte diferită.

Glasul i-a devenit surd şi fără viaţă. Un fior rece mi-a străbătut corpul, când am înţeles.

— Şi ultima dată, am şoptit, când Fabius ţi-a capturat tribul... tu ai fost iepurele lui.

Nu mi-a răspuns.

Am oftat.

— Iar în noaptea asta, în cortul lui, Fabius a făgăduit că tu vei fi vulturul. De aceea i-ai spus unde erau ascunse femeile.

Lino a încuviinţat din cap. A început să plângă cu sughiţuri.

— Totuşi, tu ai scăpat de el, Lino. Ai fugit. Se *poate* evada.

A clătinat din cap. Glasul îi era atât de înfundat, încât abia îl puteam înţelege.

— Dar asta n-o să se poată întâmpla din nou. Eu l-am învins, Hanso, nu-nţelegi? Evadând, l-am învins în jocul lui. Crezi că mi-ar îngădui s-o fac din nou? Niciodată! Când a trecut pe lângă şirul de captivi, când ne-a văzut unul lângă celălalt şi m-a recunoscut, atunci şi-a ales iepurele.

— Am înţeles. Dar dacă tu-i vei fi iepurele, atunci cine este vulturul?

Lino şi-a ridicat faţa în lumina focului. Lacrimi îi şiroiau pe obraji. M-a privit fix, cu o furie ciudată, tristă, uimit că încă nu înţelesesem.

III

Dimineaţa, romanii ne-au dat fiecăruia câte un linguroi de terci, după care ne-au dus la locul unde adunaseră femeile şi copiii. Bătrânii lipseau. Fabius n-a explicat ce făcuse cu ei, însă vulturii se roteau deja peste prăpastia dindărătul coamei.

Am mers prin poalele dealurilor presărate de bolovani, pe poteci şerpuite şi neregulate. Ritmul era lent, pentru a le îngădui copiilor să ţină pasul, dar romanii călări îşi foloseau frecvent bicele, urlând la noi să menţinem formaţia, pedepsindu-i pe cei care se poticneau şi răcnind la copii când plângeau.

La apusul soarelui, pe când ne aflam tot între dealuri, am ajuns într-un loc unde poteca se bifurca. Femeile şi copiii au fost duşi în altă direcţie. Nu ni s-a îngăduit să schimbăm niciun cuvânt de rămas-bun. Până şi privirile furişe au fost pedepsite cu bice. În noaptea aceea am dormit sub cerul liber, întinşi în linie dreaptă, cu lanţurile prinse de ţăruşi din fier bătuţi în sol. Romanii şi-au ridicat corturi pentru ei. La un moment dat, au venit şi l-au luat pe Lino. Toată noaptea i-am auzit cântând şi râzând. Fabius hohotea mai puternic decât toţi.

Lino a fost adus înapoi cu puţin înainte de crăpatul zorilor. Zornăitul lanţurilor lui m-a trezit. Îi era cu neputinţă să se oprească din tremurat. L-am întrebat ce se întâmplase. Şi-a ascuns faţa şi n-a vrut să răspundă.

A doua zi am coborât din dealuri în valea lungă. Munţii s-au îndepărtat treptat, până când, de la un orizont la celălalt, nu se mai zărea decât cerul orbitor de albastru. Vegetaţia s-a împuţinat pe măsură ce pământul pârjolit de sub tălpile noastre s-a transformat într-o întindere vastă de piatră albă, prăfuită de nisip şi netedă, de parcă ar fi fost ciocănită de un baros uriaş.

În mod uimitor, în mijlocul întinderii aceleia am dat peste un râuleţ prea lat pentru a putea sări peste el şi destul de adânc.

Şerpuia spre miazănoapte prin mijlocul văii, mărginit de pereţi abrupţi din piatră.

Soarele mă lovea fără milă pe umerii goi. Deşi râuleţul se găsea la numai câţiva paşi depărtare - îl puteam auzi clipocind de maluri romanii ne dădeau apă doar în zori şi la apus. Eram întruna însetaţi, iar imaginea şi sunetul apei aflate atât de aproape erau îndeajuns pentru a scoate din minţi pe oricine.

În după-amiaza aceea, Fabius a apărut călare în dreptul meu şi mi-a oferit apă de băut, aplecându-se de pe cal şi ţinându-mi la buze burduful său. Am ridicat privirea şi l-am

văzut zâmbind. Am simţit ochii lui Lino pe spatele meu. Însă, când muştiucul mi-a trecut printre buze, nu l-am refuzat. Am lăsat apa rece să-mi umple gura. N-am putut înghiţi îndeajuns de iute şi mi-a curs pe bărbie.

În seara aceea am căpătat o porţie suplimentară de terci. Ceilalţi au observat, dar când au început să şuşotească între ei, romanii i-au redus la tăcere din câteva pocnituri de bice.

După ce au adormit toţi, Lino a fost dus din nou în cortul lui Fabius. N-a revenit ceasuri bune.

În ziua a treia, *temptatio* şi-a revendicat prima victimă: Gebal, fratele mamei mele. Unchiul Gebal îmi dăduse primul arc cu săgeţi, pe când nu eram mai înalt decât genunchiul unui bărbat, şi mă învăţase să vânez căprioare în dealurile de lângă Cartagina; Gebal îmi povestise istorii cu regina Dido şi fratele ei, Pygmalion regele Tirului; Gebal mă învăţase să-l cinstesc pe măreţul Hannibal în rugăciunile noastre, deşi Hannibal nu izbutise să cucerească Roma şi murise cu sufletul zdrobit în exil. La amiază, Gebal a început să răcnească, apoi s-a năpustit în fugă spre râu, târându-i după el pe cei de care era înlănţuit. Romanii l-au ajuns imediat şi l-au împins îndărăt cu suliţele, dar s-a zbătut şi a urlat, tăindu-se în vârfurile ascuţite.

Fabius însuşi a descălecat, i-a desfăcut legăturile lui Gebal, l-a ridicat în picioare şi l-a aruncat în apă de pe malul abrupt, îngreunat de zgarda groasă din fier, trebuie să se fi scufundat ca un bolovan. S-a auzit un plescăit, după care o tăcere atât de adâncă, încât puteam distinge geamătul stins al vântului arid de miazănoapte peste nisip. Captivii n-au scos un sunet. Eram prea buimăciţi ca să vorbim. Ochii ne erau prea uscaţi pentru lacrimi.

— Asta-i soarta însetaţilor, a spus Fabius.

În aceeaşi zi, Fabius m-a ridicat cu adevărat deasupra celorlalţi. Până atunci favorurile lui se extinseseră doar la porţiile suplimentare de apă şi terci. Dar, când soarele a

ajuns la zenit şi până şi cei mai puternici dintre noi au început să se clatine din cauza arşiţei nemiloase, Fabius m-a scos din şir.

— Ai călărit vreodată? m-a întrebat.

— Nu, am răspuns.

— Atunci te voi învăţa.

Lanţurile mi-au fost desfăcute de la zgardă. Mâinile mi-au fost eliberate şi legate în faţă, iar peste umeri mi-a fost aruncată o mantie uşoară. Romanii m-au ridicat pe spinarea unui armăsar negru. Două rânduri de hăţuri erau fixate de căpăstrul lui: unul a fost prins de şaua lui Fabius, iar celălalt mi-a fost pus în mâini. În jurul gâtului mi-a fost atârnat un burduf de apă, astfel încât să pot bea după pofta inimii. Ştiam că ceilalţi priveau invidioşi şi neînţelegători, dar picioarele îmi erau slăbite, gâtlejul uscat, iar umerii băşicaţi de soare. Nu i-am refuzat favorurile.

Pe când călăream unul lângă celălalt, Fabius mi-a arătat părţile harnaşamentului şi mi-a explicat arta călăritului. La început, când mă aşezaseră pe animal, m-am temut, crezând că o să mă arunce la pământ. Dar înaintam încet, şi în scurt timp m-am simţit în largul meu în şa. Am simţit, de asemenea, un soi ciudat de mândrie - să fiu ridicat atât de sus deasupra pământului şi să înaintez cu atât de puţin efort, stăpân pe puterea aceea îmblânzită între coapsele mele.

Seara am fost înlănţuit separat de ceilalţi, am căpătat o saltea pe care să dorm şi mâncare şi băutură pe săturate. Pe când lunecam în somn, i-am auzit pe captivi murmurând. Oare credeau că eu le trădasem pe femei şi că asta îmi era răsplata? Dogoarea de peste zi şi mâncarea care-mi umplea stomacul mă făcuseră prea somnoros ca să-mi mai pese. Am dormit atât de adânc, încât nici măcar n-am observat când Lino a fost luat peste noapte.

Zilele s-au contopit unele în altele. Pentru mine erau lungi şi istovitoare, dar nu insuportabile. Principalele

neplăceri erau rosăturile de pe coapsele şi fesele neobişnuite cu frecarea şeii.

Pentru ceilalţi era cu totul altfel. Îi vedeam devenind tot mai deznădăjduiţi, zi după zi. Chinurile cele mai mari erau pentru Lino, care fusese mutat în fruntea şirului, unde trebuia să impună pasul. Romanii roiau în jurul lui ca viespile, şfichiuindu-l cu bicele şi mânându-l întruna. Ori de câte ori cineva se împleticea îndărătul lui, lanţul îi smucea zgarda din fier, astfel încât gâtul îi era plin de băşici şi vânătăi. Mă străduiam din răsputeri să nu-i văd suferinţele.

— Tu nu eşti precum ceilalţi, Hanso, a spus Fabius într-o zi, călărind alături de mine. Uită-te la ei! *Temptatio* nu schimbă un om, ci doar îi dezvăluie adevărata natură. Vezi cât de bicisnici sunt, cum se poticnesc şi merg orbeşte mai departe, cu minţile la fel de goale ca deşertul? Cât despre juruinţele lor lacrimogene de loialitate făcute unul celuilalt - între ei nu există nici frăţie adevărată, nici onoare. Nu vezi cum se-mbrâncesc şi mârâie, cum se-nvinuiesc reciproc pentru fiecare pas greşit?

Era adevărat. Captivii înlănţuiţi laolaltă se îmbrânceau întruna, căzând şi smucindu-se de grumaji. Orice întrerupere a marşului abătea bicele asupra umerilor lor. Erau într-o stare permanentă de furie, frică şi disperare; neputând să-i lovească pe romani, se atacau între ei. Romanii petreceau acum tot atât timp pentru a opri bătăile între captivi, pe cât petreceau pentru a-i mâna mai departe. Îi priveam pe prizonieri de la înălţimea armăsarului meu şi nu-i mai puteam vedea ca pe nişte oameni. Semănau cu sălbăticiunile, cu părul neţesălat şi încâlcit, cu pielea înnegrită de soare, cu chipuri animalice, mârâind, pentru ca în clipa imediat următoare să fie slugarnice şi temătoare.

— Tu nu eşti ca ei, Hanso, a murmurat Fabius aplecându-se mult spre mine. Ei sunt iepuri care tremură în vizuinile din pământ, care adulmecă speriaţi văzduhul în căutarea primejdiei, trăind doar pentru a se înmulţi şi a fi vânaţi. Tu

însă, Hanso, tu eşti un vultur, puternic şi mândru şi născut pentru a zbura peste ceilalţi. Am ştiut-o din prima clipă în care te-am văzut, repezindu-te la mine cu pumnalul acela. Tu eşti unicul bărbat curajos dintre ei. Tu n-ai nimic în comun cu şleahta asta, nu-i aşa?

Am privit din înălţime la şirul de captivi cu ochii afundaţi în cap şi n-am răspuns.

Pe măsură ce *temptatio* continua, mă simţeam tot mai îndepărtat de suferinţele celorlalţi. Continuam să dorm înlănţuit noaptea, dar începusem să cinez în cortul lui Fabius, împreună cu romanii. Le beam vinul şi le ascultam istoriile despre bătălii purtate în locuri îndepărtate. Vărsaseră mult sânge şi se mândreau cu asta, se mândreau fiindcă cetatea pentru care luptau era cea mai de seamă de pe faţa pământului.

Roma! Cum li se mai aprindeau ochii când vorbeau despre cetate... în templele lor măreţe, ei adulau zeităţi cu nume bizare - Jupiter, Minerva, Venus şi mai cu seamă Marte, zeul războiului, care-i iubea pe romani şi-i conducea întotdeauna spre victorie. În pieţele uriaşe, îşi cheltuiau câştigurile pe obiecte de lux provenite din toate colţurile lumii. În Circus Maximus, se adunau cu zecile de mii pentru a-i ovaţiona pe cei mai iuţi conducători de care de luptă din lume. În arenă, priveau sclavi şi prizonieri din toată lumea, luptându-se pe viaţă şi pe moarte. În somptuoasele băi publice, se destindeau, îşi linişteau muşchii obosiţi de lupte şi-i priveau pe atleţii dezbrăcaţi, concurând. În tavernele gâlcevitoare şi bordelurile din Subura (un cartier atât de faimos, încât până şi eu auzisem de el), îşi satisfăceau plăcerile cu sclave instruite să mulţumească toate patimile.

Am început să văd cât de mărginite şi jalnice ne fuseseră vieţile de fugari în pustiu, pline de temeri şi disperare, şi bântuite de amintirile unei cetăţi care dispăruse pe vecie. Cartagina era de acum doar o amintire. Roma era cea mai măreaţă dintre toate cetăţile lumii şi măreţia avea să-i

sporească întruna, fiindcă legiunile priveau spre Răsărit, spre noi cuceriri. Roma era un loc aspru pentru sclavi, dar oferea cetăţenilor ei liberi nenumărate ocazii pentru bogăţii şi plăceri.

În fiecare seară, când eram scos din cort, regretându-i confortul răcoros şi pernele moi, romanii îl aduceau înăuntru pe Lino. Îi vedeam doar trecător teroarea din ochi, fiindcă îmi feream întotdeauna faţa. Nu voiam să ştiu ce-i făceau după plecarea mea.

IV

În a paisprezecea zi de *temptatio,* Lino a evadat.

Deşertul lipsit de forme de relief lăsase loc treptat unor dealuri scunde cu iarbă scurtă şi presărată cu arbuşti. Munţii se apropiaseră din ambele părţi. Hăt spre miazănoapte, aproape că se uneau la o trecătoare îngustă care ducea la coastă. Râuleţul curgea pe acolo, într-o depărtare verde şi pâcloasă, unde, încadrat de pereţii verticali ai defileului, abia puteam întrezări un crâmpei din mare, o scânteiere micuţă, argintie, sub soarele dimineţii.

Am aflat despre evadarea lui Lino din şoaptele captivilor. Când au sosit zorile şi el tot nu fusese readus din cort, murmure agitate au circulat înainte şi înapoi prin şirul prizonierilor. Glasurile lor răguşite au devenit mai animate decât fuseseră de la începerea lui *temptatio,* înăbuşite şi pline de speranţe, ca şi cum posibilitatea fugii lui Lino le readusese o parte din omenia pe care începuseră s-o piardă.

— A zis el că va fugi, a şoptit cineva. A făcut-o!

— Dar cum?

— A mai făcut-o o dată înainte...

— Dacă nu cumva este tot în cort. Dacă nu cumva l-au ucis până la urmă cu jocurile lor crude...

Romanii au venit după mine. Pe când eram dus pe lângă şirul de captivi, i-am auzit murmurând cuvântul „trădător“ şi scuipând în iarbă.

În cort, am privit în jur şi am văzut doar chipurile familiare ale romanilor, preocupaţi de pregătirile matinale. Spusele captivilor erau, aşadar, adevărate. În cursul nopţii lungi de vin şi râsete, Lino evadase cumva.

Un roman mi-a luat mantia subţire de pe umeri şi mi-a dezlegat mâinile. Brusc am avut o premoniţie teribilă că urma să-i iau locul lui Lino.

Nu s-a întâmplat însă aşa, ci mi-au aşezat în faţă o pereche de cizme de călărie, o tunică de soldat şi cuirasă din bronz aceeaşi uniformă pe care o purtau chiar ei. Mi-au dat coburi de şa şi mi-au arătat ce conţineau: un colac de frânghie, un bici, un burduf cu apă, merinde şi un pumnal de argint - chiar cel pe care mi-l dăduse Matho, cu Melkart gravat pe mâner. Peste toate astea au aşezat o suliţă.

M-am întors către Fabius, care era întins pe patul său şi-şi mânca micul dejun. M-a privit şi a surâs, amuzat de buimăcirea mea. A arătat cu mâna spre obiecte.

— E echipamentul pentru misiunea ta.

L-am privit năuc.

— Iepurele a scăpat, băiete. N-ai auzit? Acum a sosit momentul să-mi răsplăteşti generozitatea pe care ţi-am arătat-o.

— Nu-nţeleg.

Fabius a mormăit.

— *Temptatio* se apropie de sfârşit. Marea se află la numai o zi de marş. O corabie aşteaptă deja acolo, pentru a-i încărca pe prizonieri şi a-i duce spre piaţa care oferă preţul cel mai bun. Antiohia, Alexandria, Massilia - cine ştie? Dar unul dintre captivii mei a evadat. Nu poate s-ajungă departe, fiindcă-i împovărat de greutatea lanţurilor. Spre răsărit este râul, iar spre miazăzi este pustiul, aşa că bănuiesc c-a pornit spre apus, unde crede că se poate

ascunde pe dealuri. Probabil că oamenii mei l-ar putea descoperi în câteva ceasuri, dar m-am gândit la altceva. *Tu* îl vei găsi pentru mine.

—Eu?

— Ştii să călăreşti destul de bine şi el ar trebui să fie lesne de capturat, fiindcă are braţele legate la spate. Dacă-ţi face prea multe necazuri, ucide-l - ştiu c-o poţi face, te-am văzut în luptă -, dar adu-i capul înapoi, ca dovadă.

M-am gândit la suferinţele lui Lino, la ceilalţi care-mi spuneau „trădător“. După aceea am înţeles că aş fi putut să evadez eu însumi, dar Fabius, zărind speranţa care-mi luminase chipul, a clătinat din cap.

— Nici măcar nu te gândi la aşa ceva, băiete. Da, ai putea să iei calul şi merindele şi să te-ndrepţi spre miazăzi. Dacă poţi supravieţui în pustiu... Dacă nu te-ntâlneşti cu alţi romani pe drum... Să nu crezi că straiele te vor deghiza; latina pe care o vorbeşti e jalnică. Şi chiar dac-ai izbuti să-mi scapi de data asta, te voi găsi în cele din urmă. S-ar putea să am nevoie de un an, poate de doi; dar te voi găsi din nou. Încă mai sunt cartaginezi fugari care trebuie capturaţi. Oamenii mei şi cu mine nu ne vom odihni până nu vom scotoci sub toate pietrele şi-n toate crăpăturile. De-acum ei sunt tot mai uşor de prins - sunt mai slabi, mai înfometaţi, mai demoralizaţi. Sunt tot mai puţin nişte bărbaţi gata să lupte şi tot mai mult nişte sclavi dispuşi să-şi accepte soarta. Braţul Romei este lung, Hanso, iar pofta ei de răzbunare este nesfârşită. Nu-i vei scăpa niciodată. Nu-mi vei scăpa niciodată. Şi-n plus, încă nu mi-ai auzit oferta. Întoarce-te aici în mai puţin de trei zile, cu iepurele în urma calului tău - ori cu căpăţâna lui în suliţă, nu-mi pasă care dintre ele -, şi când vom ajunge la coastă te voi face om liber, cetăţean al Romei. Eşti tânăr, Hanso. Fii curajos! Accentul îţi va fi potrivnic, dar libertatea şi corpul tânăr şi puternic, alături de ceva cruzime, te vor purta departe în Roma. Gândeşte-te la alternativă şi alege.

Am privit cizmele strălucitoare de la picioarele mele, suliţa, biciul, colacul de frânghie, cuţitul cu Melkart... sau Hercules, cum dorea Fabius să-i spună. M-am gândit la Lino - care venise la noi ca un străin, un necunoscut, care le trădase pe femei, care avea să fie prins din nou şi silit să îndure *temptatio* pentru a treia oară, dacă nu-l aduceam eu însumi înapoi. La urma urmelor, ce-i datoram?

— Şi dacă minţi? am spus. De ce-ar trebui să am încredere în tine? Pe Lino l-ai minţit - i-ai spus că va fi vulturul tău, nu? În loc de asta, l-ai făcut iepurele tău.

Fabius şi-a scos sabia din teacă, aceeaşi cu care-l decapitase pe Matho. I-a apăsat vârful pe antebraţ şi a tras o linie roşie peste piele. A întins braţul.

— Când un roman îşi arată sângele, el nu minte. Jur pe părintele Jupiter şi pe măreţul Marte că făgăduiala pe care ţi-am făcut-o este adevărată!

Am privit rana superficială şi sângele care înflorea de sub piele. M-am privit în ochii lui Fabius. În ei nu exista nici veselie, nici minciună, ci doar un simţ deformat al onoarei şi am ştiut că spunea adevărul.

V

Îmi amintesc feţele captivilor când am părăsit cortul, uimirea lor când au văzut echipamentul pe care-l purtam. Îmi amintesc batjocurile lor când am ieşit călare din tabără, urmate de pocniturile bicelor cu care romanii i-au readus la tăcere. Îmi amintesc că le-am întors spatele şi am privit spre miazănoapte, prin trecătoarea din munţi, unde marea îndepărtată scânteia ca un ciob de lapislazuli sub soare.

N-am avut nevoie de trei zile pentru a-l găsi pe Lino; n-am avut nevoie nici măcar de două zile. Urmele pe care le lăsase erau lesne de zărit. După distanţa dintre paşi şi felul în care fusese strivită iarba, mi-am putut da seama că alergase foarte repede la început, oprindu-se doar din când

în când să se odihnească. După aceea pasul i se scurtase şi călcătura devenise mai apăsată. Mi-am dat seama cât de repede obosise.

Am mers fără grabă pe urmele lui, nesigur pe mine când era vorba să conduc calul la galop. Soarele a început să coboare îndărătul lanţului de munţi din apus. În amurg, urmele au devenit mai greu de desluşit. Am continuat, totuşi, simţind că eram aproape.

Am trecut coama unui deal micuţ şi am privit în valea adumbrită de dedesubt. Probabil că el mă văzuse deja; cu coada ochiului, i-am întrezărit mersul şchiopătat şi am auzit zornăitul lanţurilor, când a încercat să se pitească îndărătul unui copăcel.

M-am apropiat precaut, gândindu-mă că era posibil ca, în vreun fel, să-şi fi eliberat mâinile, că ar mai fi putut avea puterea de a lupta. Dar când l-am văzut dârdâind lipit de copac, în pielea goală, cu mâinile tot legate la spate, cu obrazul apăsat de scoarţă, ca şi cum ar fi putut, cumva, să se facă nevăzut, am ştiut că nu va exista nicio înfruntare.

Nu se auzea decât foşnetul uscat al ierbii sub copitele calului meu. Pe măsură ce m-am apropiat, tremurul lui Lino a crescut, şi în clipa aceea mi s-a părut că era exact aşa cum îl numise Fabius - un iepuraş, zvâcnind din urechi, dar paralizat de spaimă.

El nu este ca mine, am gândit. Nu-i datorez nimic. Mânat de un impuls neaşteptat, am ridicat suliţa, sprijinind-o în îndoitura cotului, aşa cum îi văzusem pe romani că fac. I-am împuns umărul cu vârful ei ascuţit. Când s-a cutremurat drept răspuns, m-a străbătut o incitare stranie, un sentiment de putere ce m-a înfiorat.

— Uită-te la mine, am rostit.

Sunetul propriului meu glas, atât de aspru şi autoritar, m-a surprins. Era un ton pe care-l învăţasem de la Fabius. Vocea aceea exercita propria-i putere, iar reacţia lui Lino - felul în care s-a ghemuit - dovedea că o stăpânisem de la

prima încercare. M-am gândit că Fabius văzuse probabil dintru început seminţele puterii din mine. Nu greşise când mă numise vulturul său, nu greşise când mă separase de ceilalţi, tot aşa cum un băieş separă aurul de nisip.

În orice altă vânătoare, acesta era momentul când aş fi ucis prada. Un torent de amintiri mi s-a revărsat prin minte. Prima mea vânătoare, când omorâsem o căprioară. Unchiul Gebal mă învăţase secretele urmăririi... şi mi-am adus aminte cum murise Gebal, afundându-se ca un pietroi în râu. M-am gândit la

Matho, la capul lui cel plin de înţelepciune şi care-i fusese retezat de pe umeri, pentru a se rostogoli ca o căpăţână de varză pe solul pietros. Am încleştat fălcile şi am strivit gândurile acelea înlăuntrul meu. L-am împuns din nou pe Lino cu suliţa.

El s-a oprit din tremurat. S-a desprins de copac şi a rămas cu capul plecat.

— Fă-o atunci, a şoptit. (Glasul îi era uscat şi răguşit.) Lasă-l pe Fabius să câştige jocul de data asta.

Am vârât mâna în cobur şi am început să scot frânghia.

— Nu! a strigat Lino şi s-a tras îndărăt. Să nu mă duci la el viu! Trebuie să mă omori, Hanso. Asta doreai oricum, nu-i aşa? În noaptea când le-am trădat pe femei, ai zis că m-ai ucide, dacă ţi s-ar ivi ocazia. Fă-o acum! Fabius nu ţi-a spus că poţi să te-ntorci doar cu capul meu?

Ochii i-au lucit în umbrele ce începeau să se îndesească. Nu erau ochii unui animal hăituit, ci ai unui om. Sentimentul de putere dinlăuntrul meu s-a subţiat brusc şi am ştiut că nu-l puteam omorî. Am început să înnod frânghia, făcând un laţ. Apoi m-am oprit.

— De unde ştii ce mi-a spus Fabius - că-ţi pot aduce capul înapoi, ca dovadă?

Umerii brăzdaţi de cicatrice ai lui Lino, drepţi şi sfidători până atunci, s-au gârbovit, iar el s-a rezemat de copac.

— Pentru că astea sunt regulile jocului său.

— Cum puteai, totuşi, să cunoşti instrucţiunile pe care mi le-a dat? Ai fost iepurele lui ultima dată...

—Nu.

— Mi-ai spus-o chiar tu, în noaptea aceea când mi-ai explicat *temptatio...*

— Tu ai presupus că fusesem iepurele. *Tu* ai rostit cuvintele acelea, Hanso, nu eu. Lino a scuturat din cap şi a oftat: Când Fabius m-a capturat acum un an, am fost vulturul lui. Înţelegi acum? *Mie* mi s-au acordat toate privilegiile; *eu* am fost suit pe cal; *eu* am mâncat în cortul lui şi *mie* mi s-au spus istorii din glorioasa Romă. Iar când a sosit ceasul, Fabius mi-a promis libertatea şi m-a trimis să vânez iepurele - la fel cum te-a trimis acum pe tine.

Glasul i-a coborât până când s-a transformat într-o şoaptă:

— Am avut nevoie de multe zile s-ajung la oamenii tăi, furişându-mă spre miazăzi prin râpele munţilor, ascunzându-mă de romani, hrănindu-mă cu rădăcini şi buruieni. Calul a murit şi, pentru o vreme, Carabal şi cu mine am trăit cu carnea lui Carabal, iepurele, cel pe care fusesem trimis să-l capturez. Apoi Carabal a murit - era prea slăbit şi sleit ca să trăiască - şi ce rost ar mai fi avut? Ar fi trebuit să fac ceea ce dorea Fabius. Ar fi trebuit să fac ceea ce eşti tu pe punctul de a face. În cele din urmă la asta se rezumă totul.

Simţeam cum capul îmi ardea. Nu puteam gândi.

— Totuşi, de data asta ai evadat cu adevărat...

Lino a râs, apoi s-a înecat şi a tuşit, fiindcă gâtlejul îi era prea uscat ca să poată râde.

— Hanso, n-am mai întâlnit niciodată pân-acum un om la fel de prost ca tine. Crezi c-am evadat prin propriile-mi puteri, cu braţele legate la spate şi înconjurat de romani? La miezul nopţii, Fabius m-a scos din cortul lui, împungându-mă cu suliţa. Iepurele nu evadează; iepurele este silit să fugă pentru a-şi salva viaţa! De ce? Pentru ca tu

să mă poţi vâna. Iepurele fuge şi vulturul este trimis după el. Iar când te vei întoarce în tabără cu capul meu înfipt în suliţa lui, te va răsplăti cu libertatea. Sau cel puţin aşa spune Fabius. Şi de ce nu? Ai făcut aşa cum a dorit. Iar el a făcut din tine unul de-ai lui. Tu ai dovedit că tot ce crede Fabius este adevărat.

Sentimentul ameţitor de putere pe care-l simţisem cu numai câteva clipe mai devreme părea acum foarte îndepărtat.

— Nu te pot omorî, Lino...

El a izbit cu piciorul în pământ şi şi-a întors braţele într-o parte, ca să pot vedea frânghiile ce-i legau încheieturile.

— Atunci taie-le şi eliberează-mă şi-o voi face singur. O să-mi retez venele cu cuţitul tău, iar după ce voi muri mă poţi decapita. El nu va şti niciodată adevărul.

Am clătinat din cap.

— Nu. Te-aş putea lăsa să scapi. Îi voi spune că nu te-am putut găsi...

— Atunci vei sfârşi sclav ca toţi ceilalţi, dacă nu va născoci o pedeapsă încă şi mai teribilă pentru tine. Fabius are o imaginaţie nesfârşită pentru cruzime. Crede-mă, ştiu bine.

Am răsucit frânghia în mâini, privind laţul pe care-l făcusem, privind golul pe care-l închidea.

— Am putea fugi împreună...

— Nu fi prost, Hanso. El te va găsi din nou, la fel cum m-a găsit pe mine. Vrei să-i fii iepure la următoarea ta *temptatio?* Ia gândeşte-te! Nu, mai bine ia ce ţi-a oferit. Ucide-mă acum! Sau lasă-mă s-o fac singur, dacă n-ai puterea asta... dacă ghearele vulturului preţios sunt prea gingaşe ca să facă treaba murdară pentru Fabius.

Amurgul lăsase loc beznei. O jumătate de lună ilumina valea micuţă cu o lucire argintie, blândă. Strălucirea roşiatică a focurilor din tabăra romanilor se ridica îndărătul crestelor. Am privit lumina aceea roşie, pâcloasă de fum, şi

pentru o clipă mi s-a părut că timpul se oprise şi că lumea din jur se retrăsese, lăsându-mă complet singur în valea întunecoasă. Până şi Lino părea foarte îndepărtat, iar calul de sub mine parcă era din ceţuri, nu din carne şi oase.

Am văzut viitorul sub forma unui cristal, cu fiecare faţetă reflectând o alegere. Să-l omor pe Lino; să-i retez legăturile şi să-l privesc cum se sinucide; să-i întorc spatele şi să-i îngădui să fugă, iar apoi să-i aduc lui Fabius vestea eşecului meu; să fug eu însumi. Însă cristalul era înceţoşat şi nu oferea imagini despre locurile spre care aveau să ducă alegerile acelea.

Temptatio îi preschimbă pe oamenii liberi în sclavi: aşa îmi spusese Lino în prima noastră noapte de captivitate. Ce îmi făcuse mie *temptatio?* M-am gândit la dispreţul pe care-l simţisem faţă de ceilalţi captivi, călărind sus, deasupra lor, mândru şi găunos pe armăsarul meu, şi chipul mi s-a învăpăiat. M-am gândit la sentimentul de putere care năvălise prin mine când dădusem peste Lino tremurând gol puşcă în vale şi am înţeles ce-mi făcuse Fabius. Nu eram un om mai liber decât era Lino. Mă aflam pe punctul de a deveni un sclav ca toţi ceilalţi, sedus de făgăduielile lui, deformat după voinţa lui, alăturându-mă jocului crud pe care ne silea să-l jucăm pentru propria distracţie.

Cândva Lino jucase acelaşi joc. Lino sfidase cruzimea lui Fabius şi fugise, ca un vultur adevărat, nu ca hoitarul din colivie în care l-ar fi preschimbat Fabius şi în care dorea acum să mă preschimbe pe mine. Însă Lino pierduse până la urmă, mi-am spus... şi imediat am văzut minciuna, fiindcă acesta nu era sfârşitul lui Lino decât dacă eu o doream. Lino se confruntase el însuşi cu aceeaşi alegere, când Fabius îl pregătise ca vultur şi-l trimisese după iepurele Carabal. Lino alesese libertatea, indiferent care i-ar fi fost preţul. Am înţeles că aveam numai două alegeri: să fac aşa cum făcuse el ori să-i cedez lui Fabius şi să mă las remodelat în imaginea sa.

Mi-am întors ochii de la strălucirea roşie şi mată a focurilor de tabără şi i-am coborât spre chipul lui Lino în lumina lunii, îndeajuns de aproape cât să-l pot atinge şi totuşi foarte îndepărtat, încadrat de gândurile mele înnorate ca o faţă dintr-o pictură. Mi-am amintit lacrimile pe care le vărsase în noaptea în care fuseserăm capturaţi şi ridurile de suferinţă care-i cutaseră fruntea în toate nopţile scurse de atunci. Acum însă obrajii şi fruntea îi străluceau netede şi argintii sub lumina lunii. Ochii îi erau lucitori şi uscaţi. Nu zăream în ei nici mânie, nici durere sau vinovăţie. Vedeam faţa unui om liber, necucerit şi sfidător, calm şi pregătit pentru moarte.

Cristalul s-a rotit în mintea mea şi m-am străduit să văd vreo scânteie de speranţă; scânteia aceea era sclipirea din ochii lui Lino. Fabius îmi spusese că evadarea era imposibilă, că libertatea era doar visul unui fugar, că nu exista niciun alt joc, decât doar *temptatio,* care îi transforma pe oameni în aceeaşi materie impură şi murdară din care era alcătuit el însuşi, iar dacă nu, îi strivea cu totul. Dar cum ar fi putut Fabius să cunoască viitorul mai bine decât mine... mai cu seamă dacă existau oameni, ca Lino, care încă îşi puteau aduna voinţa de a-l sfida?

Puterea Romei nu va dăinui pe vecie. Cartagina fusese cândva de neînvins şi oamenii crezuseră că domnia ei nu se va sfârşi niciodată - iar *acum* Cartagina nu mai era decât tăciuni şi o amintire care se destrăma. La fel avea să se întâmple într-o bună zi cu Roma. Cine putea spune ce alte popoare s-ar fi putut ridica în locul ei?

Am închis ochii. Era o speranţă atât de fragilă! Nu aveam să amăgesc singur. Nu aveam să îngădui visurilor deşarte să ostoiască asprimea alegerii pe care o făceam. Mă puteţi numi prost. Mă puteţi numi iepure sau vultur, până la urmă nu există nicio diferenţă. Însă nimeni nu va putea spune că eu am devenit creatura lui Fabius.

M-am lăsat să lunec din şa şi am scos pumnalul din teacă. Lino s-a întors şi mi-a oferit încheieturile. Am retezat prin legăturile groase. El s-a întors din nou şi s-a întins spre cuţit.

Pentru o clipă am ţinut mânerul amândoi; degetele lui şi ale mele peste imaginea lui Melkart. L-am privit în ochi şi am văzut că era în continuare pregătit să moară, că nu ştia alegerea pe care o făcusem. Am tras mânerul din strânsoarea lui, am vârât pumnalul în teacă şi am încălecat.

Un fior neaşteptat de îndoială m-a străbătut; hăţurile mi-au lunecat dintre degete. Pentru a-mi reveni, am cercetat echipamentul primit de la Fabius. Cât puteau dura raţiile pentru trei zile, dacă le împărţeam între noi? M-am uitat la veşmintele pe care le purtam, uniforma de soldat roman, şi am dorit să mi-o smulg de pe trup, dezgustat; dar urma să am nevoie de protecţia ei în călătorie.

Lino nu se clintise. Câţiva nori acopereau luna, proiectându-i o umbră peste chip. Stătea atât de nemişcat, încât arăta de parcă ar fi fost dăltuit în piatră.

— Ce-aştepţi? am întrebat. M-am tras mai în faţă în şa şi i-am arătat: este loc suficient pentru doi. Ne vom încetini mersul, dacă unul va călări şi celălalt va merge pe jos.

Lino a clătinat din cap.

— Eşti un prost încă şi mai mare decât crezusem, Hanso.

Însă şoapta lui nu era răutăcioasă şi şi-a întors faţa când a vorbit. N-a putut rezista unei împunsături finale... sau îmi oferea o ultimă şansă de a-l trăda?

— Şi poate că sunt un om mai bun decât crezusem, am replicat.

Lino a rămas nemişcat mult timp, apoi umerii au început să i se scuture şi a inspirat adânc, tremurător. Mi-am ferit ochii, ca să nu-l văd plângând.

— Grăbeşte-te, am spus. Ne-aşteaptă un drum lung şi greu.

L-am simţit suindu-se în şa înapoia mea şi aşezându-se, i-am simţit cutremurările trupului, apoi am dat pinteni calului, peste vale şi în sus către creasta dealului. Acolo m-am oprit pentru o clipă şi m-am uitat spre răsărit. Focurile din tabăra romanilor pâlpâiau micuţe, dar distincte în beznă. Râul sclipea mai departe, ca o panglică îngustă de cărbune sub lună. Hăt spre miazănoapte, prin trecătoarea din munţi, puteam întrezări marea din marmură neagră.

Am rămas mult timp privind aşchia aceea lucitoare de mare. Pe urmă am smucit de hăţuri şi am lovit cu călcâiele în flancurile calului, întorcându-l către miazăzi, şi am început nesigura noastră călătorie.

GROAPA

James Rqllins
Traducere din limba engleză
Mihai-Dan Pavelescu

O arenă îmbibată de sânge şi gladiatori dându-şi ocol pentru a se ucide... o scenă familiară din multe cărţi şi filme, atât doar că aici nu este Roma antică, iar războinicii acoperiţi de cicatrice din lupte nu sunt tocmai ce v-aţi fi aşteptat. Ba chiar multe lucruri sunt diferite. Sângele însă este la fel. Şi moartea. Şi curajul.

Speolog amator, veterinar şi fan al scufundărilor subacvatice certificat PADI, James Rollins este autor de bestselleruri pe lista întocmită de *New York Times,* specializat în thrilleruri contemporane (multe cu elemente fantastice), ca *Subterranean, Excavation, Ice Hunt, Deep Fathom* şi *Amazonia,* ca şi al unei serii de romane despre aventurile lui SIGMA Force, care adesea salvează lumea întreagă, printre care *Furtuna de nisip, Harta oaselor, Ordinul negru*[1] şi *The Judas Strain.* Cărţile lui cele mai recente sunt o novelizare după *Indiana Jones şi regatul craniului de cristal* şi romanul *The Last Oracle.* Trăieşte împreună cu familia sa în Sacramento, statul California, unde are un cabinet veterinar.

Câinele mare se ţinea cu colţii de partea de jos a leagănului făcut dintr-o anvelopă. Labele din spate îi atârnau la un metru de sol. Deasupra capului, soarele rămânea o pustulă roşie pe cerul orbitor de albastru. După atâta vreme, muşchii din fălcile câinelui se contractaseră într-un nod strâns. Limba îi devenise o bucată de piele scorojită, care-i ieşea atârnând printr-o parte a botului. În fundul gâtlejului continua totuşi să simtă gust de păcură şi de sânge.

Dar nu-i dădea drumul.

Ştia mai bine.

Două glasuri vorbiră îndărătul său. Câinele recunoscu tonul iritat al dresorului de padoc. Al doilea era însă

1 Editura RAO, anii 2008, 2009, respectiv 2011 (n. tr.).

necunoscut, un glas nou, scârţâit şi predispus la smiorcăieli la fiecare două cuvinte.

— De cât timp atârnă aici? întrebă necunoscutul.

— De patru'j două de minute.

— Pe bune? E dat naibii, al dracu'. Da', nu-i pitbull pur, este?

— Pitbull şi boxer.

— Oare? Să ştii c-am o căţea Staffordshire, care-o să fie gata pentru el luna viitoare. Şi ţi-o spun drept, cuvântul „căţea" şi-a regăsit înţelesul cu ea. Îţi dau cotă-parte din pui.

— Taxa pentru montă-i un miar.

— De dolari? Eşti dus cu mintea sau ce?

— Hai sictir! La ultimul meci a adus doişpe miare-n pula mea.

— Doişpe? Mă iei la 'şto? Pentru o bătaie-ntre câini?

Dresorul pufni.

— Şi asta după ce-am achitat chiria. L-a bătut pe campionu' din Central. Să-l fi văzut pe monstru-ăla de Crip! Numa' muşchi şi cicatrice. Avea cu unşpe kile mai mult decât Brutus al meu. Arbitru' de groapă mai c-a vrut s-oprească meciul după cântar. A zis că ăsta al meu era mezelic! Da' le-a arătat el. Şi cotele alea-mpotrivă s-au plătit ca-n poveşti, în pula mea.

Râset. Rece. Fără pic de căldură înapoia sa.

Câinele privi cu coada ochiului. Dresorul stătea în stânga lui, cu craniul ras, în blugi largi şi tricou alb, care-i lăsa la vedere braţele tatuate. Nou-venitul era îmbrăcat în haine de piele şi purta o cască sub braţ. Ochii îi alergau de jur împrejur.

— Haide să plecăm din soarele ăsta nenorocit, spuse în cele din urmă necunoscutul. Să discutăm suma. La sfârşitul săptămânii, îmi intră un miar.

Pe când se îndepărtau, ceva lovi flancul câinelui. Tare. El însă tot nu-şi descleştă colţii. Nu încă.

— Lasă!

Auzind comanda, câinele îşi desfăcu fălcile şi-şi dădu drumul să cadă în padocul de antrenament. Labele din spate îi erau amorţite, îngreunate de sângele acumulat. Se întoarse, totuşi, cu faţa către cei doi bărbaţi. Avea umerii ridicaţi şi mijea ochii de la soare. Dresorul de padoc ţinea în mână bâta din lemn. Nou-venitul, cu pumnii vârâţi în buzunarele jachetei, se retrase un pas. Câinele îi adulmecă frica, o umezeală amăruie ca nişte buruieni înmuiate în urină veche.

Dresorului, însă, nu-i era teamă. Ţinu bâta într-o mână şi se strâmbă, nemulţumit. Se aplecă şi desfăcu placa din fier care atârna de zgarda câinelui. Placa bufni pe pământul bătătorit.

— Zece kile, îl anunţă dresorul pe necunoscut. Până săptămâna viitoare, o să-i aduc la *cinşpe.* Ajută la-ngroşarea beregatei.

— Dac-o să fie mai groasă de-atât, n-o să-şi mai poată-ntoarce capu’.

— Nici nu vreau *să-ntoarcă* capu’. Aia m-ar costa.

Bâta indică spre linia de cuşti. O cizmă lovi în direcţia câinelui.

— Mişcă-ţi curu-n cuşcă, Brutus.

Câinele îşi răsfrânse buza inferioară, dar porni, însetat şi vlăguit. Cuştile din sârmă se înşiruiau pe latura opusă a curţii. Podelele erau ciment nespălat. Din cuştile vecine, capete se înălţară spre el când se apropie, apoi coborâră posace. La intrare, el ridică laba şi-şi însemnă locul. Se sili să nu tremure pe labele din spate, care-i erau complet amorţite. Nu putea să trădeze vreo slăbiciune.

Învăţase asta din prima zi.

— N-ai ajuns?

Primi un şut în dos în clipa în care intră în cuşcă. Singura umbră dinăuntru provenea de la o bucăţică de tablă care

fusese prinsă în cuie deasupra jumătăţii din spate a cuştii. Uşa din sârmă zăngăni în urma lui, închizându-se.

Traversă încet spaţiul murdar spre castronul cu apă, coborî capul şi bău.

Glasurile se îndepărtară, când cei doi reveniră către casă. O întrebare rămase atârnând în aer.

— Cine l-a botezat pe monstru-ăsta Brutus?

Câinele îi ignoră. Amintirea aceea era o aşchie de os îngălbenit, îngropată adânc. În ultimele două ierni, încercase s-o roadă până la distrugere. Dar rămăsese înţepenită, un adevăr care nu putea fi uitat.

Numele lui nu fusese dintotdeauna Brutus.

— Haide, Benny! Bravo, băiatu'!

Era una din zilele acelea care curgeau ca laptele cald, la fel de dulce şi la fel de alinătoare, umplând cu fericire fiecare locşor gol. Căţeluşul negru alerga peste peluza verde şi nesfârşită. Putea să adulmece chiar şi din partea opusă a curţii bucata de hotdog din mâna pe care băiatul slăbănog o ţinea la spate. Înapoia lui, o casă din cărămidă se ridica deasupra verandei înconjurată de iederă şi flori purpurii. Albinele zumzăiau şi broaştele orăcăiau în cor odată cu apropierea amurgului.

— Şezi! Benny, şezi!

Căţeluşul derapă pe iarba udă de rouă, se opri şi se aşează pe labele din spate. Tremura din tot trupuşorul. Voia hotdogul. Voia să lingă sarea de pe degetele acelea. Voia să fie scărpinat îndărătul urechilor. Voia ca ziua să nu se încheie niciodată.

— Bravo, băiatu'!

Mâna apăru şi degetele se deschiseră. Căţeluşul îşi vârî năsucul rece în palmă, înhăţă bucata de carne, apoi se împinse mai aproape de băiat. Vibra din tot dosul şi din labele posterioare, îndesându-se mai mult în el.

Membrele li se încâlciră şi amândoi căzură pe iarbă.

Râsul sună ca strălucirea soarelui.

— Atenţie! Vine Junebug! strigă de pe verandă mama băiatului.

Se legăna într-un balansoar, privindu-i pe băiat şi pe căţeluş cum se luptau. Glasul îi era blând, atingerea lină, purtarea calmă.

Semăna mult chiar cu mama căţeluşului.

Benny îşi amintea felul în care mama lui obişnuia să-i spele fruntea şi urechile, cum îi ocrotea pe toţi, pe toţi zece, încurcaţi într-un morman de lăbuţe, codiţe şi schelălăituri scâncitoare. Deşi până şi amintirea aceea se destrăma. Abia îi mai putea revedea chipul, doar căldura ochilor căprui, pe când îi privea pe toţi în timp ce se hrăneau, luptându-se pentru un sfârc. Şi el fusese nevoit să se lupte, fiind cel mai mic dintre toţi fraţii. Însă niciodată nu trebuise să se lupte singur.

— Juneeeee! ţipă băiatul.

Încă un ghemotoc sări în hârjoana de pe peluză. Era Junebug, sora lui Benny, care a început să latre, să schelălăie şi să tragă cu dinţii de orice prindea: mâneci de cămăşi, craci de pantaloni, codiţă agitată. Ultima era, de altfel, specialitatea ei. Trăsese de codiţă mulţi fraţi şi surori, îndepărtându-i de un sfârc, pentru ca Benny să poată profita la rândul lui.

Acum, aceiaşi dinţi ascuţiţi se prinseră de vârful codiţei lui Benny şi traseră cu putere. El schelălăi şi sări drept în sus, nu atât de durere, cât de plăcerea unei zbenguieli de calitate. Se rostogoliră şi iar se rostogoliră toţi trei prin curte, până când băiatul se prăbuşi pe spate, predându-se, lăsându-i pe cei doi frăţiori să-i lingă faţa din ambele părţi.

— Ajunge, Jason! strigă noua lor mamă de pe verandă.

— Haide, mamă...

Băiatul se ridică într-un cot, flancat de cei doi căţeluşi.

Perechea privea peste pieptul băiatului, dând din codiţe, cu limbile atârnând, gâfâind. Ochii surorii lui sclipiră

ştrengăreşte în momentul acela încremenit în timp, plini de veselie şi de încântare. Era ca şi cum s-ar fi privit pe sine.

De aceea fuseseră aleşi împreună.

— Două boabe de mazăre din aceeaşi păstaie, aşa-s ăştia doi, spusese bătrânul când îngenunchease peste căţeluşi şi-i ridicase pe frate şi pe soră spre vizitatori. Urechea dreaptă a băiatului este albă. Cea stângă a fetei, la fel. Imagini în oglindă. I-o pereche frumoasă, nu credeţi? Nu mi-ar plăcea să-i separ.

Până la urmă, nu trebuise s-o facă. Cei doi fraţi fuseseră luaţi împreună în noua lor casă.

— Nu mă mai pot juca niţeluş? strigă băiatul spre verandă.

— Fără discuţii, tinere. Tatăl tău va sosi în curând acasă. Aşa că-i timpul să te pregăteşti pentru cină.

Băiatul se ridică. Benny citi incitarea din ochii surorii sale. Era pe potriva celei din ochii lui. Ei nu înţeleseseră nimic, cu excepţia ultimului cuvânt al mamei.

Cină.

Sărind imediat de lângă băiat, cei doi căţeluşi se repeziră spre verandă. Deşi mai mic, Benny compensa mărimea printr-o viteză uluitoare. Ţâşni peste peluză către făgăduiala unui castron plin la cină şi poate chiar a unui biscuit pe care să-l ronţăie după aceea. Ah... Dacă ar fi...

... apoi o smucire familiară a codiţei. Atacul surprinzător din spate îi împiedică picioarele. Căzu cu botul în iarbă şi lunecă cu membrele răşchirate.

Sora lui îl depăşi în goană şi sui treptele.

Benny îşi adună lăbuţele sub el şi o urmă. Deşi fusese păcălit ca de obicei de sora lui mai mare, nu se supărase. Codiţa continua să-i fluture de zor.

Spera ca zilele acestea să nu se sfârşească niciodată.

— N-ar trebui să-i scoatem curu’ de-acolo?

— Nu încă!

Brutus înota de zor în mijlocul bazinului. Labele din spate făceau apa să clocotească, cu ghearele mult răşchirate. Labele din faţă se luptau să-i ţină botul deasupra apei. Zgarda, un lanţ din oţel îngreunat, căuta să-l tragă spre fundul din ciment. Frânghii împletite îl reţineau în mijlocul piscinei de beton. Inima îi bubuia în gât. Fiecare răsuflare ridica jeturi disperate de picături de apă.

— Băi, nene, o să-l îneci!

— Niţică apă n-o să-l omoare. Peste două zile are o luptă. Una tare de tot. Am pariat o grămadă pe el.

Vâslea de zor din labe şi apa îi ardea ochii. Vederea i se întuneca periferic, totuşi îl zărea pe antrenorul de groapă într-o parte, în şort, fără tricou. Pe pieptul lui gol erau tatuaţi doi câini care mârâiau unul la celălalt. Alţi doi bărbaţi ţineau frânghiile, oprindu-l să ajungă la marginea bazinului.

Era obosit până-n măduva oaselor şi înfrigurat, iar partea din spate a corpului începu să i se afunde tot mai mult. Se luptă, dar capul îi coborî sub unde. Trase o gură de apă în plămâni. Se înecă, lovi din labe şi-şi înălţă din nou botul deasupra. Tuşi, golindu-şi plămânii. Sfârşi prin a horcăi până şi fiere, care murdări apa în jurul buzelor. O spumă îi înflorea sub nări.

— Şi-a terminat benzina, frate. Trage-l afară.

— Ia să-l vedem până la capăt, spuse dresorul. Jigodia a stat acolo mai mult decât a făcut-o vreodată pân-acum.

Pentru o altă eternitate chinuitoare, Brutus se luptă cu greutatea lanţului şi cu greutatea propriei blăni ude care-l trăgea la fund. Capul i se afunda la fiecare a patra lovitură de labe. Inspira în aceeaşi cantitate apă şi aer. Devenise surd faţă de absolut orice, cu excepţia bubuiturilor inimii. Câmpul vizual i se redusese la dimensiunea unui vârf de ac orbitor. Apoi, în cele din urmă, nu se mai putu lupta spre suprafaţă. Şi mai multă apă îi năvăli în plămâni. Se cufundă... în adâncime şi în beznă.

Dar nici acolo nu exista tihnă.

Bezna continua să-l îngrozească.

Furtuna de vară zgâlţâia obloanele şi bubuia cu tunete care sunau ca sfârşitul lumii. Rafale de ploaie izbeau ferestrele şi fulgerele spintecau cerul nopţii.

Benny se ascunsese sub pat împreună cu sora lui. Tremura, lipit de ea. Ea era ghemuită, cu urechile ciulite şi cu nasul scos afară. Fiecare tunet îşi găsea ecoul în pieptul ei. Răspundea zgomotului ameninţător, scoţând câte un mârâit. Benny îşi trăda o parte din frică, udând covorul sub el. Nu era la fel de curajos ca sora mai mare.

...bum, bum BUM...

Fulgerul despica odaia, alungând toate umbrele.

Benny scânci şi sora lui lătră.

Un chip apăru de deasupra patului şi se aplecă spre ei. Băiatul cu capul în jos duse un deget la buze.

— Şşş, Junie, o să-l trezeşti pe tata.

Sora lui nu voia să audă, însă, de aşa ceva. Lătră şi lătră iarăşi, încercând să sperie furtuna. Băiatul coborî din pat şi se lungi pe podea. Braţe se întinseră şi-i traseră pe amândoi către el. Benny veni fără să clipească.

— Bleah... ai făcut pe tine.

Junie i se smulse din braţe şi alergă în jurul încăperii, lătrând, cu coada rigidă şi urechile ciulite.

— Şşş, şuieră băiatul încercând s-o prindă în timp ce-l ţinea în braţe pe Benny.

O uşă bubui, deschizându-se, undeva pe hol. Răsunară paşi. Uşa dormitorului se deschise larg. Intrară picioare mari şi desculţe, ca nişte trunchiuri de copaci.

— Jason, fiule, eu trebuie să mă scol devreme.

— Iartă-mă, tată. I-a speriat furtuna.

Urmă un suspin prelung şi apăsat. Bărbatul voinic o prinse pe Junie şi o ridică în braţe. Ea îi spălă faţa cu limba,

lovindu-i braţele cu coada. Continua, totuşi, să mârâie de fiecare dată când cerul uruia spre ei.

— Vor trebui să se-nveţe cu furtunile astea, spuse bărbatul. Tunetele şi trăsnetele vor fi aici toată vara.

— O să-i duc la parter. Putem dormi pe sofaua de pe veranda din spate. Dacă sunt cu mine... poate că asta o să-i ajute să se obişnuiască.

June fu pusă în braţele băiatului.

— Bine, fiule. Dar ia-ţi o pătură în plus.

— Mulţumesc, tată.

O mână mare prinse umărul băiatului.

— Ai grijă de ei. Sunt mândru de tine. Se fac cu-adevărat uriaşi.

Băiatul se luptă cu cei doi căţeluşi care se zbăteau neastâmpăraţi şi râse.

— Ştiu!

Peste câteva momente, toţi trei erau îngropaţi într-un maldăr de pături ca într-un cuib, pe o sofa prăfuită. Benny simţea miros de urme de şoareci şi găinaţ de păsări, reînviate de vânt şi umezeală. Dar pentru că toţi trei erau laolaltă, era patul cel mai bun în care dormise vreodată. Până şi furtuna se domolise, deşi o ploaie violentă continua să se reverse din cerul negru şi fără lună. Răpăia pe acoperişul din ţigle al verandei.

Benny se calmase în cele din urmă, destul cât să închidă pleoapele, când sora lui sări în picioare, mârâind iarăşi, cu blana zburlită pe ceafă. Lunecă uşor de sub pături, fără a-l stingheri pe băiat. Benny nu avu de ales decât s-o urmeze.

Ce este...?

Acum avea urechile ciulite. De pe treapta cea mai de sus a verandei, privea afară, în curtea răvăşită de furtună. Ramurile copacilor se legănau. Ploaia mătura peluza în perdele unduitoare.

Apoi auzi şi el.

Cineva scârţâia poarta laterală. Câteva şoapte furişe.

Cineva era acolo!

Sora lui ţâşni de pe verandă. Fără să gândească, Benny porni în goană după ea. Alergară spre poartă.

Şoaptele se preschimbară în cuvinte.

— Încet, găoază. Lasă-mă să văd dacă sunt câinii acolo-n spate!

Benny văzu poarta deschizându-se. Două forme întunecate înaintară. Benny încetini... apoi simţi mirosul de carne, crudă şi însângerată.

— Ce ţi-am zis?

O luminiţă înflori în beznă, străpungând-o pe sora lui. Junie încetini îndeajuns pentru ca Benny s-o ajungă din urmă. Unul dintre străini se lăsă într-un genunchi şi întinse o palmă deschisă. Aroma bogată de carne se înteţi.

— O vreţi, nu-i aşa? Haideţi, căţeluşilor.

Junie se apropie pe pântece, cu coada zvâcnind într-o încercare de salut. Benny adulmecă şi adulmecă din nou, ridicând nasul. Mirosul îmbietor îl atrăgea în urma surorii lui.

Când ajunse în apropierea porţii, cele două forme întunecate săriră asupra lor. Ceva greu căzu peste Benny şi-l învălui strâns. Încercă să strige, dar nişte degete îi prinseră botul şi-i reduseră strigătul la un scâncet înăbuşit. Auzi acelaşi sunet dinspre sora lui.

Fu ridicat şi transportat.

— Nimic mai bun ca o noapte cu furtună, ca să-nhaţi mizilicuri. Nimeni nu suspectează niciodată. O să creadă că furtuna i-a speriat pe căcăţei şi-au fugit.

— Cât o să luăm pe ei?

— Cel puţin cincizeci pe unu’.

— Marfă.

Tunetul bubui din nou, marcând sfârşitul vechii vieţi a lui Benny.

Brutus intră în ring. Ţinea capul coborât, umerii ridicaţi, urechile complet lipite de ţeastă. Părul de pe ceafă îi era deja zburlit. Tot mai avea dureri când respira adânc, dar îşi ascundea suferinţa. Îngropat în plămânii lui, un foc surd ardea din apa piscinei, învăpăindu-se la fiecare respiraţie. Inspiră cu atenţie toate mirosurile din jur.

Nisipul era proaspăt greblat de sângele din lupta anterioară. Urmele umpleau însă antrepozitul vechi, alături de mirosuri de grăsime şi ulei, de praful cimentului şi izuri înţepătoare de urină, sudoare şi fecale, atât de la câini, cât şi de la oameni.

Luptele se desfăşuraseră de la apus până târziu în noapte.

Însă nimeni nu plecase.

Nu până nu se termina şi înfruntarea aceasta.

Câinele îşi auzi numele rostit în mod repetat:

— Brutus...

—...nenică, ce *cojones* are *monstruo* ăsta...

—...ie mic ticălosu', da' l-am văzut odată dându-l gata pe-unu' de două ori cât el...

—...i-a rupt beregata pur şi simplu...

Pe când Brutus aşteptase în ţarcul lui, oamenii trecuseră prin faţă, mulţi purtând copii de mână ca să se holbeze la el. Degete indicaseră, bliţuri declanşaseră, orbindu-l, atrăgând mârâituri înfundate. În cele din urmă, dresorul îi alungase pe toţi cu bâta.

— Uşcheala! Asta nu-i un show moca. Dacă vă place-atât de-al dracu' de mult, marcaţi banu' la pariuri!

Acum, când Brutus trecu prin poarta din gardul de lemn înalt de un metru al arenei, strigăte şi fluierături îl întâmpinară din tribună, alături de râsete răguşite şi zbierete de furie. Zgomotele îi accelerau bătăile inimii. Ghearele i se înfipseră în nisip, muşchii i se încordară.

Ei erau primii care intrau în ring.

Îndărătul mulţimii se întindea o mare de cuşti şi ţarcuri cu garduri din sârmă. Umbre mari, întunecate se foiau şi păşeau înainte şi înapoi.

Se auzeau puţine lătrături.

Câinii ştiau că trebuie să-şi economisească forţa pentru arenă.

— Ar fi bine să nu pierzi, murmură dresorul de groapă şi trase de lanţul prins de zgarda cu ţinte a câinelui.

Lumini strălucitoare se revărsau de sus în groapă. Se reflectau pe ţeasta rasă a dresorului, dezvăluindu-i tatuajele de pe braţe, negre şi roşii, aidoma unor vânătăi însângerate.

Perechea rămase lângă marginea ringului şi aşteptă. Dresorul lovi flancul câinelui cu palma, apoi îşi şterse de blugi mâna udă. Blana lui Brutus era încă umedă. Înainte de luptă, fiecare câine fusese spălat de dresorul adversarului, pentru a se asigura că în blană nu exista unsoare sau otrăvuri care să-i ofere avantaje.

Pe când aşteptau intrarea adversarului în ring, Brutus adulmecă şi simţi ce aţâţat era dresorul. Un rânjet rămăsese îngheţat pe chipul bărbatului, dezvăluindu-i dinţii.

Dincolo de gard, alt bărbat se apropie de marginea ringului. Brutus îl recunoscu după felul cum smârcâia între cuvinte şi după izul amărui de teamă care-l însoţea. Dacă n-ar fi fost bărbat, ci câine, l-ar fi făcut să-şi lipească coada de pântece şi să scâncească disperat din fundul gâtlejului.

— Am pariat la greu pe javr-asta, rosti bărbatul oprindu-se lângă gard şi privindu-l pe Brutus.

— Şi? făcu dresorul.

— Tocmai am văzut câinele lui Gonzalez. Eşti dus cu mintea, nenică? Monstru-ăla e jumate bull mastiff.

Dresorul strânse din umeri.

— Da, dar are numai un ochi bun. Brutus o să-i vină de hac. Sau, cel puţin, ar fi bine s-o facă.

Lanţul fu smucit din nou.

Înapoia gardului, bărbatul îşi trecu greutatea de pe un picior pe celălalt şi se aplecă mai mult.

— E vreun aranjament pe-aici?

— Du-te-n mă-ta. N-am nevoie de-aranjamente.

— Am auzit că dulău' ăla a fost cândva al tău. Javr-aia c-un singur ochi.

Dresorul se strâmbă.

— Da, aşa-i. I l-am vândut lui Gonzalez acu' doi ani. Nu credeam c-o să mai trăiască. După ce şi-a pierdut căcatu-ăla de ochi, ştii? Jigodia s-a infectat. I l-am vândut mexicanului pentru două sticle de Special K. Târgul cel mai cretin pe care l-am făcut în viaţa mea. Am pierdut câinele şi lui i-a adus o căruţă de bani. M-a miştocărit de-atunci de câte ori m-a văzut. Dar azi i-o plătesc cu vârf şi-ndesat.

Lanţul se smuci şi-l ridică pe Brutus de pe labe.

— Ar fi bine să nu pierzi meciu-ăsta. Altfel s-ar putea să-ncingem alt grătar când ne-ntoarcem la cuşti.

Câinele auzi ameninţarea dinapoia cuvintelor. Deşi n-o pricepu pe deplin, îi simţi înţelesul. *Să nu pierzi!* În ultimele două ierni văzuse câini învinşi care fuseseră împuşcaţi în cap, strangulaţi cu propriile lanţuri sau lăsaţi să fie făcuţi bucăţi în ring. Vara trecută un bull terrier îl muşcase de gambă pe dresorul lui Brutus. Câinele fusese ameţit de sânge după ce pierduse o luptă şi se repezise cu colţii. Mai târziu, când reveniseră la cuştile din curte, bull terrierul schelălăise, cerând să fie iertat, dar dresorul îl stropise cu benzină şi-i dăduse foc. Terrierul în flăcări alergase în cerc în jurul padocului, urlând, izbindu-se orbeşte de cuşti şi de garduri. Bărbaţii din padoc au luptat cu atâta poftă, până au căzut pe jos.

Câinii din cuşti priviseră în tăcere.

Toţi ştiau adevărul vieţilor lor.

Să nu pierzi niciodată.

În cele din urmă, un bărbat înalt şi slăbănog păşi în centrul ringului. Ridică un braţ.

— Câinii la linii!

Poarta din cealaltă parte a arenei se deschise şi o formă masivă pătrunse în ring, pe jumătate târându-şi dresorul micuţ şi musculos, care purta un rânjet mare şi pălărie de cowboy. Atenţia lui Brutus era fixată, însă, asupra câinelui. Mastifful era un perete de muşchi. Urechile îi fuseseră tăiate la mărimea unor cioturi. Nu avea coadă. Labele i se afundau mult în nisip, când se încorda către linia sa.

Înaintând, animalul îşi ţinea capul întors într-o parte, îngăduind unicului său ochi să examineze ringul. Celălalt ochi era un nod cu cicatrice.

Bărbatul din mijlocul arenei indică cele două linii trasate în nisip.

— La linii! Este ultimul meci al serii, oameni buni! Cel pe care l-aţi aşteptat! Doi campioni aduşi din nou laolaltă! Brutus împotriva lui Cezar!

Râsete şi ovaţii se ridicară din mulţime. Picioare tropăiră pe scândurile tribunei.

Însă Brutus nu auzi decât numele acela.

Cezar.

Brusc, tremură din tot corpul. Şocul îl scutură de parcă i-ar fi vibrat toate oasele. Se strădui să rămână nemişcat şi privi peste ring spre adversarul său... şi-şi aminti.

— Cezar! Haide, jigodie, ţi-e foame sau nu?

Sub soarele de la mijlocul dimineţii, Benny atârna din mâna unui străin. Degetele prinseseră brutal ceafa căţeluşului şi-l legănau în mijlocul unei curţi necunoscute. Benny scânci şi urină un jet pe ţărâna de jos. Vedea alţi câini înapoia gardurilor. Adulmeca alţii, altundeva. Pe sora lui o ţinea în braţe unul dintre cei care-i răpiseră din propria curte. O auzi cum latră ascuţit.

— Potoleşte-o pe căţeau-aia. Îi distrage atenţia.

— Nu vreau să văd asta, rosti bărbatul, totuşi strânse botul surorii lui, amuţind-o.

— Haide, fii dracu’ mai pizdos! Pentru ce crezi că ţi-am plătit un sutar? Câinele trebuie să mănânce, nu? Bărbatul îl strânse şi mai puternic pe Benny de ceafă şi-l scutură violent: şi mizilicu-i mizilic.

Alt bărbat strigă dintre umbrele din cealaltă parte a curţii:

— Juice, câtă greutate vrei acum pe sanie?

— Bagă cinşpe blocuri.

— Cinşpe?

— Cezar trebuie să aibă muşchii tari pentru lupta de săptămâna viitoare.

Benny auzi bubuituri, urmate de zgomotul unui obiect greu care era târât.

— Vine! anunţă bărbatul din umbră. Cred că-i flămând!

Din întuneric apăru un monstru. Benny nu văzuse niciodată un câine atât de mare. Gigantul se încorda într-un harnaşament care-i era prins peste piept. Din colţurile gurii i se prelingeau fuioare de salivă. Ghearele se înfigeau în pământul întunecat, pe măsură ce trăgea. Înapoia sa, prinsă de harnaşament, era o sanie pe tălpici de oţel. Era încărcată cu blocuri de ciment.

Bărbatul care-l ţinea pe Benny râse gros în fundul gâtului.

— Cred şi io că-i flămând! Nu l-am hrănit de două zile!

Benny urină iarăşi de frică. Privirea monstrului îl fixa. În ochii ăia, Benny citi foamea roşie, crudă. Saliva curgea şi mai groasă.

— Mai repede, Cezar! Asta, dacă vrei micul dejun!

Bărbatul cu Benny se retrase un pas.

Bruta masivă trase şi mai tare, împingându-se în harnaşament, cu limba lungă atârnând. Făcea spume la bot. Icni şi mârâi. Sania târâtă pe pământ scotea un scrâşnet ca atunci când rozi un os.

Inima lui Benny îi bubuia în pieptul micuţ. Încercă să se elibereze, dar nu putea să scape din strânsoarea de fier a

bărbatului... sau de privirea neabătută a monstrului. Venea după el. Scânci.

Timpul se prelungi într-o linie lungă şi tăioasă de spaimă.

Încet, dar sigur, fiara venea spre el.

În cele din urmă bărbatul scoase un pufnet de satisfacţie.

— A fost bine! Dezleagă-l!

Alt bărbat ieşi în fugă din umbră şi smuci de o lesă din piele. Harnaşamentul căzu de pe umerii monstrului şi câinele uriaş se repezi peste curte, ridicând ţărână la fiecare pas.

Bărbatul roti braţul şi-l aruncă pe Benny înainte. Căţeluşul zbură sus prin aer, rostogolindu-se peste cap. Era prea îngrozit ca să schelălăie. Pe când se învârtea prin văzduh, întrezări dedesubt imagini ale monstrului care tropăia după el - dar în acelaşi timp îşi zări şi sora. Bărbatul care o ţinea pe Junie începuse să se întoarcă cu spatele, nedorind să privească. Probabil că-şi slăbise strânsoarea destul cât să-i îngăduie lui Junie să-şi elibereze botul. Ea îl muşcă sălbatic de degetul mare.

Apoi Benny ateriză pe sol şi se rostogoli. Impactul îi goli plămânii de aer. Rămase ameţit, pe când câinele cel mare venea în goană spre el. Îngrozit, Benny folosi unicul avantaj pe care-l avea - viteza.

Se ridică în picioare şi ţâşni spre stânga. Câinele nu se putu întoarce la fel de rapid şi derapă pe lângă locul unde căzuse căţeluşul. Benny alergă prin curte, adunându-şi picioarele din spate sub cele din faţă în disperarea de a fugi mai iute. Auzea gâfâitul monstrului înapoia cozii sale.

Dacă ar fi putut să ajungă sub sania cea joasă, să se vâre acolo...

Nu cunoştea însă curtea. O lăbuţă lovi o placă de gresie spartă din buruienile neregulate şi se poticni. Căzu pe umăr şi se rostogoli. Se opri pe o parte, când câinele uriaş ajunse lângă el.

Benny se crispă. Disperat, se întoarse cu burtica în sus şi făcu pipi pe el, arătând că se preda. Zadarnic însă. Buzele se traseră înapoi unduind, dezvelind colţii galbeni.

Iar apoi monstrul tresări, se opri brusc şi schelălăi surprins. Bruta se roti. Benny văzu că avea ceva prins de coadă.

Era Junie. Bărbatul care o ţinuse îi dăduse drumul şi ea atacase monstrul cu obişnuitul ei vicleşug pe la spate. Câinele se mai roti de câteva ori, cu Junie ţinându-se strâns cu colţii de coada lui. Nu mai era o muşcătură jucăuşă. Probabil că-şi vârâse adânc colţii ascuţiţi. Încercând să se descotorosească de ea, uriaşul nu reuşi decât să-şi jupoaie şi mai multă piele şi blană de pe coadă, în timp ce o zgâlţâia pe Junie.

Sângele era împroşcat peste ţărână.

În cele din urmă însă, nici chiar Junie nu a mai putut rezista forţei brute a monstrului. Se desprinse de coadă şi zbură cât colo, cu botul însângerat. Câinele o urmă şi ateriză cu toată greutatea peste ea. Cu vederea blocată de corpul lui mătăhălos, Benny nu putu să vadă... dar auzi.

Un ţipăt ascuţit al lui Junie, urmat de trosnitura osului.

Nu!

Căţelul sări în picioare şi alergă spre monstru. Nu avea niciun plan - doar o furie roşie, întunecată. Se îndreptă direct spre el. Întrezări imaginea unui picior sfâşiat, cu osul dezgolit. Uriaşul o zdrobi între fălci pe sora lui. Ea se bălăngănea inert. Roşu-intens ţâşni în jerbă, apoi îi curse din bot, amestecat cu salivă.

Cu imaginea aceea, Benny se afundă într-un loc întunecat, o groapă din care ştia că n-avea să scape niciodată. Se repezi direct spre monstru şi ateriză pe faţa brutei. Zgârie, muşcă şi râcâi, orice ca să-i facă să-i dea drumul surorii lui.

Dar era mult prea mic.

O scuturătură a capului ca un bloc de ciment şi Benny fu azvârlit cât colo... pierdut pe vecie în sânge, furie şi disperare.

Când Brutus îl privi pe Cezar, toate acele clipe îi reveniră în minte. Trecutul şi prezentul se suprapuseră şi se amestecară într-o ceaţă stacojie. Rămase la linia trasată în nisipul ringului fără să-şi amintească cum mersese până la ea. Nu putea spune cine stătea îndărătul liniei.

Brutus sau Benny.

După mutilarea surorii sale, Benny fusese cruţat de o moarte brutală. Dresorul de curte fusese impresionat de curajul lui. *Un adevărat Brutus, ăsta micu'. L-a atacat pe Cezar de-unu singur! Şi iute, iute, al naibii. L-ai văzut cum fugea şi fenta? Poate că-i prea bun doar ca mizilic.*

Cezar n-o dusese chiar aşa bine după scurta lor luptă. În urma atacului, o gheară posterioară îi spintecase pleoapa şi-i crestase ochiul stâng, orbindu-l pe partea respectivă. Până şi rana de pe coadă de la muşcătura lui Junie se infectase. Dresorul de padoc încercase să-i taie coada cu o secure şi să cauterizeze ciotul cu un lemn arzând, dar starea ochiului şi a cozii se înrăutăţise. Timp de o săptămână, din cuşca lui se revărsase duhoarea de puroi şi carne în putrefacţie. Muştele roiau în rafale negre. Până la urmă, sosise un străin cu pălărie de cowboy, purtând o roabă, care dăduse mâna cu dresorul şi-l luase pe Cezar, cu botul plin de bale, febril şi gemând.

Toţi crezuseră că murise.

Se înşelaseră.

Ambii câini stăteau cu labele din faţă pe liniile trasate în nisip. Cezar nu-şi recunoscu adversarul. Niciun fel de recunoaştere nu sclipea din singurul lui ochi, doar sete de sânge şi furie oarbă. Monstrul trăgea de capătul lanţului său, săpând adânc în nisip.

Brutus îşi încordă labele posterioare. Furia veche îi clocotea prin sânge. Scoase un mârâit prelung, care i se înălţa parcă din adâncul oaselor.

Bărbatul înalt şi slăbănog ridică ambele braţe.

— Câinii, pe locuri!

Coborî braţele brusc şi se retrase:

— Acum!

Cu un pocnet, fură eliberaţi din lanţuri. Amândoi săriră unul asupra celuilalt. Corpurile se izbiră printre mârâieli sălbatice şi stropi de salivă.

Brutus atacă direct partea oarbă a lui Cezar. Muşcă ciotul de ureche, căutând un loc de care să prindă. Cartilagiul se rupse. Sângele îi curse peste limbă. Priza era prea mică pentru a o menţine mult timp.

La rândul lui, Cezar lovi violent, folosindu-şi trupul mai masiv pentru a-l răsturna pe Brutus. Colţii i se afundară în umăr. Brutus scăpă ciotul urechii şi se pomeni ţintuit sub greutate. Cezar îl ridică şi-l trânti cu putere în nisip.

Totuşi, Brutus era mai rapid. Se zbătu şi se răsuci, până ajunse cu pântecele lipit de cel al monstrului. Lovi apoi iute-iute în sus cu ambele labe din spate şi-i desprinse fălcile din umărul său. Eliberat, se repezi la beregata lui. Însă Cezar se repezi şi el exact în aceeaşi clipă. Sfârşiră bot în bot, muşcându-se unul pe celălalt. Brutus dedesubt, Cezar deasupra.

Sângele ţâşni.

Brutus lovi din nou cu labele din spate, râcâind cu ghearele abdomenul mai fragil al adversarului său, spintecând adânc... apoi se năpusti în sus şi îl înhăţă de sub bărbie. Ţinându-se zdravăn cu colţii, lovi cu labele din spate şi se trase de sub corpul masiv. Se menţinu în stânga fiarei, partea lui oarbă.

Pierzându-l pentru moment din vedere, Cezar muşcă în direcţia greşită. Îşi lăsă flancul descoperit. Brutus se repezi către una din labele din spate. Muşcă adânc în carnea

groasă din partea din spate a pulpei şi mestecă, cu toţi muşchii strânşi între fălci. Trase cu putere şi scutură din cap.

În momentul acela de furie primară, Brutus îşi reaminti o formă micuţă, inertă, prinsă în fălci însângerate, scuturată şi sfârtecată. O negreală îi coborî peste vedere. Îşi folosi întregul corp - muşchi, oase şi sânge - pentru a sfâşia şi a spinteca. Ligamentul gros din partea din spate a labei se smulse din gleznă.

Cezar urlă, dar Brutus îşi menţinu strânsoarea şi se ridică pe labele posterioare. Îl răsturnă pe celălalt pe spate. Abia atunci îi dădu drumul şi se repezi cu toată greutatea peste el. Se năpusti către gâtlejul dezgolit şi muşcă adânc. Colţii se afundară în carnea neprotejată. Smulse cu dinţii, mârâi şi scormoni.

De undeva de dincolo de beznă, răsună un fluier. Era semnalul pentru a-i da drumul adversarului şi a reveni în colţul tău. Dresorii sprinţară spre ei.

— Lasă-l! urlă dresorul lui şi-l prinse de partea din spate a zgărzii.

Brutus auzi ovaţiile şi recunoscu comanda. Totul era, însă, hăt departe. El se afla adânc în groapă...

Sânge cald îi umplea botul, îi curgea în plămâni, îmbiba nisipul. Cezar se zbătea sub el. Mârâiturile sălbatice se transformară în schelălăituri. Dar Brutus rămânea surd. Sângele curgea în toate locurile goale dinlăuntrul său, încercând să le umple, dar fără rezultat.

Ceva îl izbi peste umeri. Din nou şi din nou. Bâta de lemn a dresorului. El însă nu voia să dea drumul beregatei celuilalt câine. Nu-i putea da drumul... Era captiv de-a pururi în groapă!

Lemnul i se frânse pe spinare.

Iar, apoi, un alt zgomot îi străpunse vuietul din urechi. Şi mai multe fluierături, mai ascuţite şi mai insistente, însoţite de zbieretul strident al sirenelor. Fulgere de lumini

străpungeau bezna. Urmară răcnete, însoţite de comenzi amplificate la un nivel de urgenţă sfredelitor.

— *Poliţia! Toată lumea-n genunchi! Mâinile pe cap!*

Brutus îşi ridică în cele din urmă botul sfâşiat din beregata celuilalt câine. Cezar zăcea nemişcat pe nisip, în mijlocul unei băltoace de sânge. Brutus înălţă privirea la haosul din jur. Oamenii fugeau din tribună. Câinii lătrau şi urlau. Siluete întunecate cu căşti şi paveze transparente închideau un cerc în jurul zonei, formând un inel mare în jurul gropii cu nisip. Prin uşile deschise ale antrepozitului, faruri de maşini licăreau în noapte.

Obosit, Brutus rămase lângă trupul câinelui mort.

Nu simţea nicio mulţumire pentru că-l omorâse. Doar o amorţeală copleşitoare.

Dresorul lui stătea la un pas depărtare. Furia începu să i se reverse de pe buze într-un potop de vorbe. Azvârli în nisip ciotul rupt al bâtei. Un braţ indică spre Brutus.

— Când zic „lasă-l“, *îl laşi,* căcat cu ochi, idiot ce eşti!

Brutus privi nepăsător braţul, apoi chipul. După expresia bărbatului, ştia ce vedea dresorul. Strălucirea aia cumplită care ţâşnea din întreaga lui făptură. Brutus era afundat într-o groapă mai adâncă decât oricare, o groapă din care nu va putea evada niciodată, un infern de durere şi de sânge fierbinte.

Ochii bărbatului se lărgiră şi se trase un pas îndărăt. Animalul păşi după el; de acum nu mai era câine, ci doar o creatură de furie şi de mânie.

Fără avertisment - fără mârâit sau alt semn -, Brutus se repezi către dresor. Îi înhăţă braţul. Acelaşi braţ care legăna căţeluşii ca mizilic, un braţ care era al adevăratului monstru din ringul cu nisip, un bărbat care chema orori din umbre şi dădea foc câinilor.

Colţii se închiseră peste încheietura albicioasă. Fălcile strânseră zdrobitor. Oasele pârâiră şi trosniră sub apăsare.

Bărbatul urlă.

Cu coada ochiului, Brutus văzu o siluetă cu cască, care aleargă spre ei cu un braţ ridicat, aţintind un pistol negru.

Un fulger din ţeavă.

Apoi un sfârâit de durere orbitoare.

Şi, în cele din urmă, din nou beznă.

Brutus zăcea pe podeaua din beton rece a cuştii. Îşi odihnea capul pe labe şi privea la poarta din gard. Lumina unei plafoniere apărate de gratii se reflecta din pereţii de ciment spoiţi cu var şi din rândurile de cuşti. Asculta fără să audă mişcările celorlalţi câini, lătrăturile sau urletele ocazionale.

Înapoia lui, o uşiţă ducea la un ţarc îngrădit. Brutus ieşea rareori acolo. Prefera umbrele. Pe botul zdrenţuit i se aplicaseră copci, totuşi încă îl durea atunci când bea. Nu mânca. Se afla aici de cinci zile, privind prin uşă răsăriturile şi apusurile de soare.

Ocazional, oameni veneau să-l privească. Să mâzgălească ceva pe o tăbliţă de lemn care-i fusese agăţată pe uşă. Bărbaţi în jachete albe îl injectau de două ori pe zi, folosind un laţ ataşat de o prăjină lungă din fier cu care îl ţintuiau de perete. El mârâia şi clănţănea din dinţi. Mai mult iritat, decât înfuriat. Nu dorea decât să fie lăsat în pace.

Se trezise aici după ultima noapte în groapă.

Iar o parte din el nu plecase niciodată de acolo.

De ce mai respir?

Brutus ştia ce erau armele. Le recunoştea formele şi mărimile ameninţătoare, izul înţepător al uleiurilor, duhoarea amăruie a fumului lor. Văzuse zeci de câini care fuseseră împuşcaţi, unii iute, alţii pentru distracţie. Însă pistolul care trăsese în ring lovise cu o sfârâitură care-i răsucise muşchii şi-i arcuise spinarea.

El trăia.

Asta, mai mult ca orice altceva, îi menţinea furia şi nemulţumirea generală.

Un târşâit de cizme din cauciuc îi atrase atenţia. Nu înălţă capul, ci doar întoarse ochii. Era prea devreme pentru prăjină şi ace.

— Aici este, rosti un glas. Controlul Animalelor a primit chiar azi-dimineaţă ordinul judecătorului de a eutanasia toţi câinii. Şi ăsta-i pe listă. Am auzit c-au trebuit să folosească taserul ca să-l desprindă de pe dresorul lui. Aşa că n-aş avea prea multe speranţe.

Brutus se uită la cei trei oameni care se opriseră în faţa cuştii sale. Unul purta o salopetă gri, cu fermoar în faţă. Mirosea a dezinfectant şi tutun.

— Uite-l. Norocul lui că l-am scanat şi am găsit microcipul ăla vechi HomeAgain. Am izbutit să vă găsim adresa şi telefonul. Ziceţi că vi l-a furat cineva din curtea casei?

— Acum doi ani, vorbi un bărbat mai înalt cu pantofi negri şi costum.

Brutus ciuli o ureche. Vocea era vag familiară.

— L-au furat atât pe el, cât şi pe sora lui, continuă bărbatul. Atunci am crezut că s-au speriat de furtună şi au fugit.

Brutus înălţă capul. Un băiat se împinse printre cei doi bărbaţi şi păşi spre poartă. Brutus îl privi în ochi. Era mai înalt, cu membrele mai lungi şi mai subţiri, totuşi mirosul era la fel de familiar ca un ciorap vechi. Când băiatul privi înăuntrul cuştii întunecate, sclipirea iniţială de speranţă de pe faţa lui micuţă se boţi într-o expresie de oroare.

Glasul lui era un chiţăit stupefiat.

— Benny?

Şocat şi nevenindu-i să creadă, Brutus se coborî înapoi pe pântece. Slobozi un mârâit surd de ameninţare şi se trase înapoi. Nu voia să-şi amintească... şi mai ales nu dorea asta. Era prea crud.

Băiatul privi înapoi peste umăr, către bărbatul înalt.

— Este Benny, nu-i aşa, tată?

— Aşa cred. Un braţ arătă spre el: are peticul ăla alb deasupra urechii drepte. (Vocea căpătă un ton îngrozit.) Doamne, dar ce i-au făcut?

Bărbatul în salopetă clătină din cap.

— L-au brutalizat. L-au transformat într-un monstru.

— Există vreo speranţă pentru reabilitare?

Bărbatul clătină iarăşi din cap şi ciocăni cu un deget în tăbliţa de lemn.

— Toţi câinii au fost examinaţi de o expertă în comportamentul animalelor. Ea a dat scris că-i irecuperabil.

— Dar, tată, este *Benny...*

Brutus se ghemui în fundul cuştii, pe cât de departe putea ajunge în umbre. Numele era ca şfichiul unui bici.

Bărbatul scoase un pix din buzunarul salopetei.

— Pentru că din punct de vedere legal continuaţi să fiţi proprietarii lui şi n-aţi avut nicio implicare în luptele de câini, nu-l putem eutanasia fără acordul dumneavoastră.

— Tată...

— Jason, Benny a stat la noi două *luni.* La ei a stat doi *ani.*

— Dar este tot Benny. O ştiu. Nu putem încerca?

Bărbatul în salopetă încrucişă braţele şi coborî glasul la nivelul unui ton de avertisment.

— Este imprevizibil şi al naibii de puternic. O combinaţie periculoasă. Şi-a schilodit până şi dresorul. Au fost nevoiţi să-i amputeze mâna.

— Jason...

— Ştiu. O să fiu atent, tată, îţi promit. Dar merită o şansă, nu?

Tatăl lui suspină.

— Nu ştiu.

Băiatul îngenunche şi se uită în ochii lui Brutus. Câinele vru să se întoarcă, dar nu putu. Îl privi în ochi şi lunecă într-un trecut despre care crezuse că fusese de mult îngropat,

cu degete strângând hotdogi, urmăriri peste peluze verzi şi nesfârşite zile însorite. Îl împinse cât mai departe. Era prea dureros, prea străbătut de vinovăţie. El nu merita nici măcar amintirea aceea. Nu-şi găsea locul în groapă.

Un uruit surd îi străbătu pieptul.

Cu toate acestea, băiatul strângea plasa gardului cu degetele şi privea monstrul dinăuntru. Apoi vorbi, cu autoritatea lipsită de efort a inocenţei şi tinereţii:

— Este *tot* Benny. Undeva înăuntrul lui.

Brutus întoarse capul şi închise ochii cu o convingere la fel de fermă.

Băiatul se înşela.

Brutus dormea pe veranda din spate. Trecuseră trei luni şi copcile şi firele îi dispăruseră. Treptat, medicamentele din hrană îi fuseseră eliminate. De-a lungul lunilor, el şi familia ajunseseră la un armistiţiu, un impas rece.

În fiecare seară încercau să-l ademenească să intre în casă, mai ales după ce frunzele începuseră să se îngălbenească şi să se adune în maldăre pe sub arbori, iar peluza era brumărie dimineaţa. Brutus rămânea, totuşi, pe veranda sa, ba chiar evita sofaua veche acoperită cu o cuvertură groasă şi zdrenţuită. Se ţinea departe de toate. Continua să tresară sub o atingere şi mârâia în timp ce mânca, neputând să se oprească.

Totuşi, ei nu mai foloseau botniţa.

Poate că-i simţiseră înfrângerea care-i transformase inima în piatră. Aşa că-şi trecea zilele privind peste curte, mişcându-se doar la răstimpuri, ciulind o ureche dacă vreo veveriţă rătăcită cuteza să ţopăie în lungul gardului, cu coada înfoiată şi neînfricată.

Uşa din spate se deschise şi băiatul păşi pe verandă. Brutus se ridică în picioare şi se retrase.

— Benny, eşti sigur că nu vrei să intri? Ţi-am pregătit un culcuş în bucătărie. Arătă spre uşa deschisă: este cald şi, uite, am ceva bun pentru tine.

Întinse o mână spre el, dar Brutus simţise deja şunca, încă mirosind a grăsime rumenită. Se întoarse cu spatele. În curtea de antrenament, ceilalţi încercaseră să-l momească cu hrană.

Dar după moartea surorii lui, Brutus o refuzase întotdeauna, indiferent cât de flămând ar fi fost.

Câinele se îndreptă către treapta cea mai de sus a verandei şi se aşeză.

Băiatul îl urmă şi se aşeză lângă el, păstrând distanţa.

Brutus îl lăsă.

Rămaseră aşa mult timp. Cu şunca tot între degete. În cele din urmă, băiatul o ciuguli el însuşi.

— Bine, Benny, eu am de făcut temele.

Dădu să se ridice, apoi se opri şi întinse mâna cu grijă pentru a-l atinge pe cap. Brutus nu mârâi, dar toată blana i se zbârli. Observând avertismentul, băiatul se gârbovi, îşi retrase mâna şi se ridică.

— Bine. Ne vedem dimineaţă, Benny, băiete.

El nu-l privi pe băiat plecând, ci ascultă atent să audă pocnetul uşii care se închidea. Satisfăcut că era singur, îşi coborî capul pe labe. Privi afară, în curte.

Luna răsărise deja, plină şi strălucitoare. Luminiţe pâlpâiau. Ascultă, fără să fie tocmai atent, pregătirile de seară ale familiei. Un televizor murmura din camera din faţă. Îl auzi pe băiat strigând de la etaj. Mama lui îi răspunse.

Apoi, brusc, Brutus fu în picioare, complet rigid, nesigur de motivul pentru care reacţionase aşa. Rămase perfect nemişcat. Doar ciulise urechile.

O ciocănitură răsună la uşa din faţă.

În noapte.

— Răspund eu! strigă mama.

Brutus se răsuci, se repezi către sofaua veche de pe verandă şi se sui pe jumătate în ea, suficient cât să privească prin fereastra mare. Vedea prin holul central întunecat, tocmai până la încăperea din faţă, luminată.

Se uită la femeie, care păşi către uşă şi apăsă pe clanţă.

Înainte s-o fi deschis mai mult de treizeci de centimetri, uşa fu izbită cu putere, deschizându-se complet. O lovi pe femeie şi o doborî. Doi bărbaţi cu haine negre şi cagule se năpustiră înăuntru. Altul rămase de pază lângă uşa deschisă. Primul bărbat aţinti un pistol mare spre femeia de pe podea. Celălalt intrus păşi în lateral, spre stânga, şi îndreptă o armă către cineva din sufragerie.

— NU MIŞCA! răcni el.

Brutus se încordă. Cunoştea vocea aceea, groasă şi nemiloasă. Într-o clipă, inima îi bubui în piept şi blana i se zburli pe tot corpul, tremurând de furie.

— Mama? Tata? strigă băiatul din capul scării.

— Jason, răspunse tatăl din living, rămâi acolo!

Şeful avansă mai mult în cameră. Împunse cu arma.

— Stai cuminte, moşule!

— Ce vreţi?

Arma împunse din nou.

— Bă! Unde mi-e câinele?

— Câinele tău? întrebă mama de pe podea, tremurând de frică.

— Brutus! răcni bărbatul. Ridică celălalt braţ şi dezveli ciotul unei încheieturi: Am o datorie de plătit jigodiei ăleia... şi-asta include pe oricine-i îngrijeşte curu'! De fapt, m-am gândit să punem de-un grătar frumuşel.

Se întoarse către bărbatul din prag:

— Ce mai aştepţi? Adu benzina!

Bărbatul dispăru în noapte.

Brutus coborî înapoi pe verandă şi se retrase până lângă balustradă. Îşi încordă labele posterioare.

— Bă! Unde-mi ţineţi câinele? Ştiu că voi l-aţi luat!

Brutus se repezi înainte, propulsându-se cu toată forţa corpului. Lovi sofaua cu labele adunate dedesubt şi sări peste ea. Cioburi zburară în toate părţile, când lovi geamul cu creştetul capului. Trecu prin fereastră, în cameră şi ateriză în bucătărie. Labele din faţă atinseră podeaua înaintea primului ciob de sticlă. Porni în goană, în timp ce cioburile se împrăştiară cu zgomot pe linoleumul în tablă de şah.

Mai departe pe hol, primul bărbat înarmat se întoarse să vadă de unde venea zgomotul. Brutus alergă pe hol şi plonjă la joasă înălţime. Prinse bărbatul de gleznă şi-i smulse tendonul, apoi îl răsturnă, trecând în viteză pe sub el. Se lovi cu capul de colţul unei mese din lemn de nuc de pe hol şi se prăbuşi cu un bubuit.

Brutus zări un alt bărbat pe veranda din faţă, încremenit între doi paşi, cărând două canistre mari şi roşii. Văzu câinele cum se năpusteşte spre el. Căscă ochii. Dădu drumul canistrelor, se răsuci şi o luă la fugă.

Un pistol detună, asurzitor în spaţiul închis. Brutus simţi o lovitură ca de picior în laba din faţă. Laba se frânse sub el, dar îşi începuse deja săritura către bărbatul ciung, vechiul lui dresor. Îl izbi cu forţa unui sac de ciment. Îl lovi cu capul în piept. Greutatea şi forţa de inerţie îl năruiră pe bărbat. Căzură amândoi pe spate.

Pistolul detună a doua oară.

Ceva arzând trecu pe lângă urechea lui Brutus şi din tavan căzu tencuială.

Apoi amândoi atinseră podeaua din lemn de stejar. Bărbatul se prăbuşi pe spate, cu Brutus peste el. Arma îi zbură dintre degete şi zăngăni sub scaunul din living.

Dresorul încercă să-l lovească cu genunchiul şi să-l azvârle într-o parte, însă el însuşi era cel care-l învăţase prea bine pe câine. Brutus se feri. Cu un răget, se repezi către beregata bărbatului. Acesta încercă să-l prindă o ureche cu singura sa mână, dar Brutus îşi pierduse aproape

toată urechea aia într-o luptă mai veche. Ciotul lunecă dintre degetele bărbatului şi Brutus se repezi cu dinţii către gâtul fragil. Colţii i se afundară spre moartea sigură.

Apoi un strigăt răsună ca un lătrat îndărătul său:

— Benny! Nu!

Cu coada unui ochi, îl zări pe tată ghemuit lângă masa din living. Recuperase pistolul şi-l aţintea către Brutus.

— Benny! Jos! Dă-i drumul!

Din întunericul gropii, Brutus îi răspunse tatălui cu un mârâit. Sângele curse, pe măsură ce Brutus strângea colţii mai tare în prada sa. Refuză să-i dea drumul. Dedesubtul lui, dresorul răcni şi horcăi. Un pumn lovi orbeşte, dar Brutus strânse şi mai tare din fălci. Sângele se revărsă mai abundent.

— Benny, dă-i drumul imediat!

Alt glas, mai ascuţit, scârţâi temător. Venea dinspre scară.

— Nu, tată!

— Jason, nu-l pot lăsa să omoare pe cineva.

— Benny! ţipă băiatul. Te rog, Benny!

Brutus îi ignoră. El nu era Benny. Ştia că groapa era locul căreia îi aparţinea cu adevărat, unde ajungea întotdeauna. Pe măsură ce câmpul vizual i se îngustă şi bezna se strânse în jurul său, se afundă şi mai adânc în puţul ăla fără fund, târându-l pe bărbat. Ştia că el nu mai putea scăpa şi n-avea să-l lase nici pe el să scape.

Era timpul să se sfârşească totul.

Dar, pe când Brutus se afunda în groapă, lunecând în bezna îndepărtată, ceva îl opri, îl împiedică să mai cadă. Era absurd. Deşi înapoia lui nu se afla nimeni, simţi o smucitură clară. De coadă. Care-l ţinea locului, pentru ca apoi, lent, să-l tragă îndărăt de la marginea gropii. Încet, încet începu să înţeleagă, printre norii grei de disperare. Cunoştea atingerea aceea. Era la fel de familiară ca bătăile

propriei inimi. Deşi nu avea de fapt putere, îl frânse, îl sparse în bucăţi.

Îşi reamintea smucitura aceea, dintr-un trecut îndepărtat, atacul ei surpriză special.

Atacul făcut ca să-i apere pe el.

Mereu păzitorul lui.

Chiar şi acum.

Şi întotdeauna.

Nu, Benny...

— Nu, Benny! vorbi băiatul ca un ecou.

Câinele îi auzi pe amândoi, glasurile celor care-l iubeau, înceţoşând linia dintre prezent şi trecut - nu cu sânge şi beznă, ci cu lumina soarelui şi căldură.

Cu o ultimă smucitură împotriva ororii, întoarse spatele gropii. Deschise fălcile şi lăsă să cadă dintre ele trupul bărbatului. Rămase locului, pe labele ce tremurau.

Răsturnat pe o parte, dresorul horcăi şi icni înapoia cagulei negre. Tatăl se apropie de el cu pistolul întins.

Câinele se îndepărtă, şchiopătând, pe trei labe, cu o labă din faţă atârnând inert.

Paşi se apropiară din spate. Băiatul apăru lângă el şi-i puse o palmă pe umăr. O lăsă acolo. Fără să se teamă.

Câinele tremură, apoi se rezemă de el, căutând încurajare.

Şi o căpătă.

— Bun băiat, Benny! Bun băiat!

Băiatul se lăsă în genunchi şi cuprinse câinele cu braţele.

Şi în cele din urmă... Benny îl lăsă.

AFARĂ DIN BEZNĂ

David Weber
Traducere din limba engleză
Mihai-Dan Pavelescu

Autor de bestselleruri pe lista întocmită de *New York Times*, David Weber este frecvent comparat cu C.S. Forester, creatorul lui Horatio Hornblower, şi este unul dintre cei mai apreciaţi scriitori de science fiction militar în viaţă... deşi a scris în toate genurile, de la *space opera* la *epic fantasy.* Este cunoscut cel mai bine ca autor al seriei de romane şi povestiri care detaliază aventurile lui Honor Harrington, poate cea mai populară serie de SF militar din toate timpurile, alcătuită din douăsprezece romane, printre care *On Basilisk Station, The Honor of the Queen, Field of Dishonor, În Enemy Hands, Ashes of Victory* şi altele, şi din povestiri cu Honor Harrington, recent antologate în *Worlds of Weber: Ms. Midshipwoman Harrington and Other Stories.* Weber le-a îngăduit şi altor autori să scrie despre universul Honor Harrington, printre care S.M. Stirling, Eric Flint, David Drake, Jane Lindskold şi Timothy Zahn. Tot Weber a scris şi seria de *epic fantasy* War God, care cuprinde *Oath of Swords, The War God's Own* şi *Wind Rider's Oath,* seria Dahak din patru volume, seria Starfire din patru volume (cu Steve White), seria Empire of Man din patru volume (cu John Ringo) şi seria Assiti Shards din două volume (cu Eric Flint), alături de romane independente ca *Path of the Fury, The Apocalypse Troll, The Excalibur Alternative, Old Soldiers* şi în *Fury Born.* Cărţile lui cele mai recente sunt seria Safehold din patru volume, care a început în anul 2007 cu *Off Armaged- don Reef* seria *Multiverse* din două volume (cu Linda Evans), colecţia de povestiri cu Honor Harrington *Ms. Midshipwoman Harrington,* noul roman din seria Safehold AMighty *Fortress* şi *Mission of Honor.* David Weber trăieşte în Greenville, statul Carolina de Sud.

În nuvela complexă şi plină de suspans care urmează, el ne prezintă un Pământ însângerat, aproape îngenuncheat de o nemiloasă şi copleşitoare invazie extraterestră, cu excepţia unor luptători izolaţi şi împrăştiaţi, care nu acceptă să stea în genunchi şi care îşi asumă misiunea de a apăra

rasa omenească... iar în decursul procesului, află că pot recurge la nişte resurse neaşteptate.

I

Alarma fluieră pe comunicatorul comandantului de flotă Thikair.

El avea să-şi reamintească mereu cât de prozaic şi... normal sunase, dar în clipa aceea, când ridică privirea de la alt maldăr de hârţogăraie realmente plictisitoare, când încă nu ştia, simţi un incontestabil sentiment de uşurare pentru distragerea atenţiei. Apăsă apoi tasta de acceptare şi sentimentul de uşurare pieri când văzu chipul comandantului navei sale amiral... şi expresia lui îngrijorată.

— Ce este, Ahzmer? îl întrebă, fără să mai piardă vremea cu saluturile formale.

— Sir, navele de cercetare tocmai au raportat o descoperire destul de... tulburătoare, răspunse comandantul de navă Ahzmer.

—Da?

Thikair ciuli întrebător urechile, când Ahzmer făcu o pauză.

— Au fost detectate nişte transmisiuni sofisticate.

— Transmisiuni?

Pentru o clipă sau două, înţelesul acelui cuvânt nu fu perceput pe deplin, după care ochii lui Thikair se îngustară şi blana i se zbârli.

— Cât de sofisticate? întrebă el mult mai tăios.

— Mă tem că foarte sofisticate, sir, spuse Ahzmer nefericit. Recepţionăm semnale digitale şi analogice pe o lăţime de bandă impresionantă. Este o activitate de minimum Nivel III. Posibil chiar - urechile i se lipiră de ţeastă - Nivel II.

Urechile lui Thikair se lipiră încă şi mai mult decât ale comandantului navei sale şi simţi cum vârfurile caninilor i se dezgolesc. N-ar fi trebuit să îngăduie ca expresia să-i dezvăluie atât de multe, însă el şi Ahzmer se cunoşteau de decenii şi era evident că gândurile celuilalt erau deja orientate în aceeaşi direcţie cu ale lui.

Flota revenise în spaţiul-normal cu două zile în urmă, după opt ani standard, subiectivi, de somn criogenic. Zborul durase şaisprezece ani standard, după restul ceasurilor din galaxie, întrucât cel mai bun modificator de viteză nu permitea, nici chiar în hiper, o viteză de cinci-şase ori mai mare decât a luminii în termenii spaţiului-normal. Navele de război şi transportoarele mai aveau o săptămână de spaţiu-normal până la obiectiv, lunecând prin bezna nesfârşită, ca uriaşe şi lucioase *hasthar,* cu ghearele şi colţii încă ascunse, deşi pregătite. Însă Thikair trimisese înainte navele-cercetaş, mult mai uşoare, al căror tonaj redus sporea eficienţa propulsiilor prin spaţiul-normal, pentru a examina îndeaproape ţinta. Acum se trezea regretând că o făcuse.

Opreşte-te, îşi spuse cu severitate. *Oricum ignoranţa nu ar fi durat mult. Şi tot ar fi trebuit să decizi ce să faci. Cel puţin în felul ăsta dispui de timp ca să începi să te gândeşti!*

Mintea începu să-i funcţioneze din nou şi se lăsă pe spate, iar o mână cu şase degete coborî să-şi mângâie coada în timp ce gândea.

Problema era că autorizaţia Consiliului Hegemoniei pentru operaţiunea aceasta se baza pe raportul echipei de cercetare, potrivit căruia speciile inteligente ale obiectivului ajunseseră abia la Nivelul VI de civilizaţie. Celelalte două sisteme de pe lista lui Thikair erau clasificate ca fiind civilizaţii de Nivelul V, deşi unul se apropia mult de limita dintre Nivelurile V şi IV. Fusese greu să convingă Consiliul să renunţe la ele. De altfel, nevoia de a susţine cu atâta tărie cazul shongairilor în faţa Consiliului a fost motivul pentru care misiunea fusese întârziată suficient cât să se

extindă într-o operaţiune în trei sisteme. Dar „colonizarea“ *acestui* sistem fusese autorizată aproape ca o idee ulterioară, genul de misiune pe care ar fi declanşat-o oricare membru al Hegemoniei. Cu certitudine, ei nu fuseseră niciodată de acord să cucerească un Nivel III, cu atât mai puţin un *Nivel II!* De fapt orice societate care atinsese Nivelul II căpăta statutul de protectorat, până atingea Nivelul I şi devenea eligibilă ca membră a Hegemoniei dacă nu (aşa acum izbutiseră cel puţin jumătate dintre ele) se autodistrugea până atunci.

Laşi, gândi Thikair dispreţuitor. *Săpători de pământ. Mâncători de buruieni!*

Shongairii erau singura specie carnivoră care atinsese capacitatea pentru hiper. Aproape 40% din celelalte rase membre ale Hegemoniei erau vegetariene şi considerau barbare, revoltătoare, ba chiar înfiorătoare obiceiurile alimentare ale shongairilor. Şi mare parte din omnivorii Hegemoniei nu se simţeau... în largul lor în jurul poporului lui Thikair.

Propria Constituţie mult iubită îi silise să-i admită pe shongairi, când Imperiul ajunsese la stele, însă ei nu fuseseră niciodată încântaţi în privinţa asta. Thikair citise, de altfel, câteva monografii docte ce susţineau că existenţa poporului său fusese pur şi simplu una dintre acele incredibile întâmplări fericite care (din păcate, potrivit opiniei evidente a autorilor respectivelor monografii) se petreceau ocazional. Dacă ei ar fi avut bunul-simţ elementar de a urma exemplul altor specii cu predispoziţii similare, psihopatie agresive şi violente, ar fi *trebuit* să revină în Epoca de Piatră imediat după descoperirea fisiunii atomice.

Din păcate pentru bigoţii aceia rasişti, poporul lui Thikair nu regresase. Ceea ce nu a împiedicat Consiliul să-l privească apoi cu ochi nu tocmai buni. Ori să încerce să-i nege prerogativele legitime.

Parcă am fi singura specie care caută să întemeieze colonii! Mai sunt în primul rând barthon şi kreptu. Şi ce se poate spune despre liatu? E-adevărat că ei sunt mâncători de buruieni, *dar au peste* cincizeci *de sisteme colonii!*

Thikair îşi impuse să înceteze cu netezirea cozii şi să inspire adânc. Să aducă la suprafaţă nişte vechi ranchiune nu era o soluţie, şi dacă voia să fie complet onest (aşa cum nu dorea de fapt să fie, mai ales în cazul lui liatu), faptul că ei bântuiseră galaxia de aproape şaizeci şi două de mii de ani standard, spre deosebire de cei nouă *sute* de ani ai shongairilor, ar fi putut ajuta la explicarea, cel puţin parţială, a dezechilibrului.

În plus, *dezechilibrul acela se va schimba*, îşi reaminti el încruntat.

Exista un motiv clar pentru care Imperiul întemeiase nu mai puţin de unsprezece colonii chiar înainte ca Thikair să fi plecat şi pentru care reprezentanţii shongairilor în Consiliu îşi apăraseră ferm dreptul de a le întemeia chiar şi în condiţiile restricţiilor ridicole ale Hegemoniei.

Nimeni nu-i putea interzice vreunei rase colonizarea oricărei planete care nu era populată de o specie nativă înzestrată cu raţiune. Din păcate nu existau chiar aşa multe planete locuibile, iar acelea tindeau să fie dispuse la distanţe neplăcut de mari chiar şi pentru civilizaţiile capabile de hiper. Mai rău încă, un număr deprimant de mare dintre ele erau deja locuite de nativi înzestraţi cu raţiune. Potrivit Constituţiei Hegemoniei, colonizarea *acelor* planete necesita aprobarea Consiliului, care nu era chiar atât de lesne de obţinut pe cât ar fi fost într-un univers mai rezonabil.

Thikair era perfect conştient de faptul că multe dintre celelalte rase membre ale Hegemoniei credeau că natura războinică „perversă“ a shongairilor (şi codurile lor de onoare încă şi mai „perverse“) le explica entuziasmul de a se extinde prin cuceriri. Şi, pentru a fi cinstit, aveau

dreptate. Însă adevăratul motiv, niciodată discutat în afara întrunirilor secrete ale Imperiului, era că dezvoltarea unei colonii era grăbită şi uşurată de o infrastructură deja existentă, oricât de rudimentară. Şi, încă mai important... cucerirea unor specii mai puţin dezvoltate, dar care puteau fi dresate, oferea creşterea utilă a numărului de muncitori ai Imperiului. Muncitori care - mulţumită accentului sentimental pus de Constituţie pe autonomia internă a membrilor - puteau fi ţinuţi la respect aşa cum se cuvenea pe orice planetă care aparţinea Imperiului.

Muncitori ce clădeau resursele de război de care Imperiul urma să aibă nevoie în ziua când avea să-i spună restului Hegemoniei ce putea face cu toate restricţiile sale înjositoare.

Însă nimic din toate acelea nu avea nicio legătură cu problema sa curentă.

— Spui că este *posibil* un Nivel II, rosti el. Ce te face să crezi asta?

— Ţinând seama de activitatea electromagnetică şi de sofisticarea atâtor semnale, este evident că localnicii au minimum Nivelul III.

Thikair observă că Ahzmer nu părea să devină deloc mai încântat.

— Analiza preliminară sugerează că posedă deja energia prin fisiune. Dar, deşi pe planetă există surse de energie prin fisiune, acestea par foarte puţine, iar generarea energiei se realizează majoritar prin arderea de *hidrocarburi*! De ce ar face ceva atât de stupid o civilizaţie care este cu adevărat de Nivelul II?

Urechile comandantului flotei s-au pleoştit când el s-a încruntat. Ca şi comandantului navei, îi venea greu să-şi imagineze o specie atât de stupidă, încât să continue consumarea unor resurse de neînlocuit pentru a genera energie pe bază de hidrocarburi... dacă putea să n-o facă. Ahzmer pur şi simplu nu dorea s-o admită, fiindcă, dacă era

cu adevărat o civilizaţie de Nivelul II, le-ar fi fost interzisă pentru totdeauna colonizării.

— Scuzaţi-mă, sir, rosti Ahzmer căruia tulburarea îi sporise îndrăzneala, dar ce vom face?

— Deocamdată nu pot răspunde la întrebarea aceasta, Comandant de Navă, replică Thikair mai oficial decât obişnuia când discutau doar ei doi. Îţi pot spune însă ce *nu* vom face - să îngăduim acestor rapoarte să ne sperie şi să ne împingă spre concluzii sau reacţii premature. Am petrecut opt ani subiectivi ca să ajungem aici şi trei luni pentru a readuce personalul din crio. Nu vom tăia pur şi simplu sistemul acesta de pe lista noastră şi vom trece la următorul, până nu analizăm amănunţit tot ce am aflat despre el şi nu evaluăm toate opţiunile existente. Este limpede?

— Da, sir!

— Perfect. Între timp însă trebuie să presupunem că e posibil să ne confruntăm cu sisteme de supraveghere considerabil mai avansate decât orice anticipasem. Ţinând seama de circumstanţele acestea, doresc ca flota să treacă la statut sub acoperire.

Controlul complet al tuturor emisiilor şi mod de recunoaştere, Comandant de Navă!

— Da, sir. Voi transmite imediat ordinul mai departe.

II

Plutonierul Stephen Buchevsky coborî din MRAP, se întinse, îşi luă arma şi făcu un semn de încuviinţare spre şofer.

— Du-te şi caută-ţi o cafea. Nu cred că va dura prea mult, doar ştii cât de grozav sunt în prezicerile astea.

— Da, şefu', aprobă rânjind caporalul de la volan.

Călcă pedala acceleraţiei şi MRAP-ul (a cărui denumire oficială era „vehicul blindat rezistent la explozia de mine şi protejat împotriva ambuscadelor“) se îndepărtă,

îndreptându-se către cortul popotei din capătul opus al taberei, pe când Buchevsky porni pe jos spre buncărul de comandă înconjurat cu saci de nisip, cocoţat în vârful coamei ascuţite.

Aerul dimineţii era rece şi rarefiat, dar Buchevsky se obişnuise cu el, acum când nu mai avea nici două săptămâni până la sfârşitul actualei sale detaşări. De fapt, nu venea aici pentru prima dată. Şi chiar dacă mulţi puşcaşi marini din Compania Bravo îl considerau locul cel mai groaznic din univers, plutonierul văzuse altele considerabil mai rele în cei şaptesprezece ani de când crezuse pe cuvânt un recrutator cu chip onest de amăgitor.

— Oho-ho, în ce locuri vei ajunge... ce chestii vei vedea! îi spusese plin de entuziasm recrutatorul.

Într-adevăr, Stephen Buchevsky ajunsese de atunci în multe locuri şi văzuse multe chestii. Între timp fusese rănit de şase ori în luptă, iar la vârsta de treizeci şi cinci de ani căsătoria i se dusese de râpă, destul de neplăcut, în primul rând din cauza repetatelor detaşări îndelungate. Avea un şchiopătat uşor pe care terapeuţii nu izbutiseră să-l înlăture complet, durerea din mâna dreaptă prezicea în mod credincios ploaia sau ninsoarea, iar cicatricea care-i urca pe tâmpla stângă era clar vizibilă prin părul tuns periuţă, mai ales pe pielea lui închisă la culoare. Dar, deşi uneori visa cu ochii deschişi să-l caute pe recrutatorul care-l convinsese să semneze, se domolise de fiecare dată.

Ceea ce spune, probabil, ceva nesănătos despre personalitatea mea, reflectă el şi se opri pentru a privi drumul îngust care se răsucea în serpentine mult mai jos.

În prima lui călătorie în Afganistanul însorit, stătuse în Camp Rhine, lângă Kandahar. Atunci se alesese cu şchiopătatul. La următoarea detaşare, fusese trimis lângă Ghanzi şi ajutase la supravegherea autostrăzii A01, de la Kandahar la Kabul. Fusese mai puţin... interesant decât perioada petrecută în provincia Kandahar, deşi tot reuşise

să se aleagă cu o schijă de rachetă în fund, ceea ce-i adusese altă stea de aur pe panglica Purple Heart (şi glume nemiloase din partea aşa-zişilor prieteni). După care polonezii preluaseră supravegherea în Ghanzi, aşa încât, pentru a *treia* detaşare în Afganistan, fusese trimis cu restul Batalionului I, Regimentul 3 puşcaşi marini, Divizia 3 Marină, înapoi în Kandahar, unde situaţia se încinsese din nou. Rămăseseră acolo până la primirea de noi ordine. Situaţia din provincia Paktika - cea la care polonezii renunţaseră în favoarea lui Ghanzi, fiindcă Paktika era mult mai animată - se înrăutăţise, de asemenea, iar Buchevsky şi Compania Bravo fuseseră alocaţi ca forţă de susţinere pentru Batalionul 508 infanterişti paraşutaţi al Armatei terestre din zonă, până ce Armata terestră găsea trupe disponibile pe care să le aducă acolo.

În ciuda accentului pus pe „colaborare“, relaţia nu fusese cea mai perfectă cu putinţă. Nu ajuta nici faptul că toţi recunoşteau că era doar o soluţie provizorie şi că puşcaşii din Bravo erau vizitatori temporari (când primiseră misiunea respectivă, mai aveau trei luni până la revenirea în Statele Unite). Sosiseră fără susţinerea logistică ce ar fi trebuit să-i însoţească în mod firesc şi, cu toate că mare parte din echipamentul lor era uzual, asta însemnase un stres suplimentar pentru serviciul de aprovizionare al Batalionului 508. Însă cei din Armată fuseseră îndeajuns de încântaţi să-i vadă şi se străduiseră cu adevărat ca puşcaşii marini să se simtă cât mai bine.

Faptul că provincia aceea de mărimea statului Vermont avea o mie de kilometri de frontieră cu Pakistanul, adăugat schimbărilor politice din Pakistan şi creşterii producţiei de opiu sub conducerea talibanilor (era straniu felul în care opoziţia cândva înverşunată a fundamentaliştilor faţă de comerţ dispăruse când avuseseră nevoie de cash pentru a-şi susţine operaţiunile), împiedicase Compania B să se plictisească. Infiltrările şi înteţirea atacurilor asupra

unităţilor armatei afgane, încă fragile, din provincie nu fuseseră de mare ajutor, deşi, ţinând seama de toate, Buchevsky prefera Paktika prin comparaţie cu detaşarea sa în Iran, din 2004. Sau, de fapt, cu perioada cea mai recentă petrecută în Kandahar.

Acum privea prin aerul rarefiat de munte spre drumul în serpentine pe care trebuia să-l supravegheze plutonul 2. Toate şmecheriile sofisticate de recunoaştere din lume nu puteau înlocui prezenţa constantă a oamenilor şi supravegherea vizuală necesară pentru interzicerea traficului printr-un asemenea loc. Era probabil mai uşor decât misiunea pe care o avusese tatăl lui Buchevsky când încercase să procedeze la fel cu Drumul Ho Şi Min - cel puţin oamenii săi puteau vedea mult mai departe! -, dar, una peste alta, asta nu spunea mare lucru. Iar el nu-şi reamintea ca tatăl să-i fi povestit despre martiri lunatici care se detonau pe ei înşişi pentru a-i ucide pe alţii întru slava Domnului.

Se scutură energic. Organizarea plecării companiei spre casă implica multe, aşa încât se întoarse către buncărul de comandă pentru a-l informa pe sergentul-major Wilson că înlocuitorii plutonului său aveau să înceapă să sosească în patruzeci şi opt de ore. Era momentul să organizeze primirea-predarea şi deplasarea plutonului 2, să participe la nesfârşitele verificări de acte şi echipamente ocazionate de mutarea oricărei companii.

Atât doar că Buchevsky nu se aştepta să existe cineva care să se plângă de *această* mutare.

III

La şedinţa din sala de conferinţe din *Steaua Imperiului* participau cei trei comandanţi de escadrilă ai lui Thikair, comandantul trupelor sale de sol şi Comandanta de Bază, Shairez. Deşi Shairez era subordonată Comandantului

Trupelor de Sol Thairys, era în acelaşi timp comandanta bazei expediţiei şi, ca atare, îi raporta direct lui Thikair.

Zvonurile despre descoperirile navelor-cercetaş se răspândiseră, bineînţeles. Doar o intervenţie divină ar fi putut împiedica aşa ceva! În acelaşi timp însă, dacă se dovedea că nu va urma nicio debarcare, n-ar fi contat prea mult.

— Comandant de Bază, care este interpretarea ta privind datele navelor-cercetaş? o întrebă Thikair pe Shairez, fără să se mai sinchisească să anunţe deschiderea oficială a şedinţei.

Majoritatea celor prezenţi au părut surprinşi de ignorarea protocolului, iar Shairez nu era încântată să vorbească cea dintâi. Nu putea fi, totuşi, mirată de întrebare în sine; la urma urmelor, era comandanta bazei expediţiei mulţumită cunoaşterii ei la nivel de expert a contactelor cu alte specii înzestrate cu raţiune.

— Comandant de Flotă, răspunse ea, am examinat cu atenţie datele, inclusiv pe cele provenite de la platformele orbitale stealth. Mă tem că analiza mea confirmă temerile iniţiale ale Comandantului de Navă Ahzmer. Aş clasifica în mod clar civilizaţia locală ca fiind de Nivelul II.

Încântată sau nu că a fost prima întrebată, nici măcar n-a tresărit, gândi aprobator Thikair.

— Dezvoltă, te rog, rosti el.

— Da, sir.

Shairez apăsă pe ghearatura virtuală a computerului ei personal şi ochii i se defocalizară uşor când privi însemnările care-i erau proiectate direct pe retine.

— În primul rând, specia aceasta foloseşte energia nucleară. Desigur tehnologia este foarte primitivă şi s-ar părea că abia a început experimentele cu fuziunea, însă există indicaţii clare că nivelul general de tehnologie este mai ridicat decât am fi anticipat vreodată din partea cuiva cu capacitate nucleară atât de limitată. Din motive bine

cunoscute numai de ei, se pare că indivizii aceştia - folosesc termenul în sensul general, bineînţeles - au optat să păstreze generarea energiei din hidrocarburi mult dincolo de punctul în care ar fi putut-o înlocui cu generarea nucleară.

— Asta-i absurd! obiectă Comandantul de Escadrilă Jainfar.

Bătrânul şi ţâfnosul câine spaţial era cel mai vechi comandant de escadrilă al lui Thikair şi tot atât de intransigent ca una dintre bateriile principale ale cuirasatului. Acum rânji când Thikair se uită la el, cu o ureche ciulită întrebător.

— Scuze, Comandant de Bază, mormăi fără chef comandantul escadrilei. Nu-ţi pun datele la îndoială. Doar că-mi este imposibil să cred că o specie *atât* de stupidă ar putea înţelege cum să folosească în primul rând focul!

— Comandant de Escadrilă, situaţia este *într-adevăr* unică în experienţa noastră, recunoscu Shairez. Şi, potrivit bazelor centrale de date, este unică şi în experienţa tuturor membrilor

Hegemoniei. Totuşi, specia aceasta posedă practic toate celelalte atribute ale unei culturi de Nivelul II.

Ridică o mână şi îndoi pe rând ghearele, punctând:

— Telecomunicaţii la nivel planetar. Deşi a întreprins puţine pentru a explora realmente spaţiul cosmic, are numeroşi sateliţi de comunicaţii şi navigaţie. Aparatele de zbor militare sunt capabile de regimuri de zbor trans-sonice, utilizează din abundenţă materiale compozite avansate - vreau să spun „avansate“ pentru orice cultură pre-Hegemonie - şi am observat, de asemenea, experimente cu arme energetice direcţionale de primă generaţie. Capacităţile tehnologice *nu* sunt distribuite uniform pe planetă, dar se răspândesc rapid. Aş fi foarte surprinsă - presupunând că specia va supravieţui - dacă în următoarele două-trei generaţii nu va avea un guvern

planetar efectiv unificat. Este posibil să-l aibă chiar mai devreme. Asta dacă ne putem călăuzi după viteza incredibilă a progresului său tehnologic!

Tăcerea din jurul mesei de conferinţe era profundă. Thikair îi îngădui să se mai prelungească câteva momente, apoi se lăsă pe spate în scaun.

— Cum explici discrepanţa între ceea ce observăm acum şi raportul iniţial de cercetare?

— Sir, *n-o pot* explica, rosti ea deschis. Am verificat şi răsverificat raportul original. Nu poate fi nicio îndoială că a fost corect la momentul întocmirii, totuşi acum descoperim *altceva.* Specia aceasta a efectuat cumva de peste trei ori mai rapid decât orice altă specie saltul de la transportul cu animale, energia vântului şi armele de foc rudimentare, la nivelul actual. Şi aş dori să ţineţi seama că am spus *„orice* altă specie“. M-am gândit în mod explicit la ugartu.

Comandantul flotei zări nu numai o grimasă la auzul precizării aceleia. Ugartu nu devenise niciodată membră a Hegemoniei... fiindcă îşi transformase sistemul stelar natal într-un depozit de deşeuri radioactive. Consiliul care funcţiona la momentul respectiv suspinase uşurat, în mod discret, dar foarte, foarte profund, la petrecerea evenimentului respectiv, ţinând seama de faptul că ugartu progresase tehnologic cu o viteză de două ori mai mare decât norma galactică. Ceea ce însemna că specia *aceasta...*

— Sir, întrebă Comandantul de Navă Ahzmer cu o expresie neliniştită, nu este posibil ca echipa de cercetare iniţială să fi încălcat procedura?

Thikair îl străpunse cu privirea şi ambele urechi ale comandantului navei-amiral se ciuliră.

— Mă întrebam dacă nu cumva membrii acelei echipe au stabilit, fără să vrea, contact direct cu localnicii. Să-i fi ajutat accidental...

— Posibil, dar improbabil, Comandant de Navă, rosti Comandantul Trupelor de Sol Thairys. Aş fi vrut să nu fi fost nevoit să spun asta, întrucât găsesc progresul acesta rapid la fel de neliniştitor pe cât îl găseşti tu. Din păcate, cercetarea originală a fost efectuată de barthoni.

Câţiva dintre ofiţerii lui Thikair se strâmbară de parcă mirosiseră ceva neplăcut. De fapt, din punctul de vedere al oricărui carnivor care se respectă, barthonii miroseau pur şi simplu delicios, însă timizii mâncători de plante se numărau printre cei mai severi critici ai shongairilor. Şi, în ciuda timidităţii lor inerente, erau masiv reprezentaţi în echipele de cercetare ale Hegemoniei, din cauza susţinerii fanatice pe care o acordau reglementărilor Consiliului privitoare la limitarea contactelor cu rasele inferioare.

— Mă tem că sunt de acord cu Comandantul Trupelor de Sol, zise Shairez.

— Oricum, n-ar conta dacă s-a întâmplat *aşa,* sublinie Thikair. Constituţiei nu-i pasă *de unde* provine tehnologia unei specii. Contează doar nivelul pe care l-a *atins,* indiferent de felul cum a ajuns acolo.

— Şi de felul cum va reacţiona Consiliul, zise Jainfar acru, şi urechile tuturor celor din jurul mesei se mişcară în semn de acord.

— Sir, oftă apăsat Thairys, mă tem că Jainfar, Comandant de Escadrilă, are dreptate. A fost şi aşa destul de greu să căpătăm aprobarea pentru celelalte obiective ale noastre, iar ele sunt mult mai puţin avansate decât s-a dovedit specia *aceasta.* Sau sper, pe Copoii lui Dainthar, să mai fie tot aşa!

Şi mai multe urechi fluturară aprobator, printre care şi ale lui Thikair. Oricât de aberantă ar fi fost, dezvoltarea acestei specii o situa în mod clar mult în afara parametrilor autorizaţiei Consiliului. Şi totuşi...

— Sunt perfect conştient de gradul însemnat în care descoperirile noastre au modificat circumstanţele prevăzute

în ordinele de misiune, rosti el. Pe de altă parte, există câteva puncte suplimentare care cred că merită să fie examinate.

Cei mai mulţi îl priviră cu surprindere evidentă, însă coada lui Thairys se curbă peste spătarul scaunului său şi urechile i se turtiră anunţând că se pregătea pentru speculaţie.

— Unul dintre lucrurile pe care le-am observat când am parcurs prima ciornă a raportului Comandantei de Bază Shairez a fost că specia aceasta nu numai că deţine remarcabil de puţine centrale energetice nucleare, ci şi, pentru nivelul ei, remarcabil de puţine *arme* nucleare. Doar principalele ei puteri politice par să le aibă, şi în stocuri foarte limitate, comparativ cu capacităţile lor non-nucleare. Desigur, *sunt* omnivori, totuşi, numărul armelor este surprinzător de scăzut. Mai mic chiar decât al multor mâncători de buruieni aflaţi la un nivel comparabil. Aspectul acesta devine clar mai ales ţinând seama de faptul că pe mare parte din suprafaţa planetei se desfăşoară operaţiuni militare destul de extinse. Mai exact, câteva dintre naţiunile-stat avansate derulează operaţiuni împotriva unor adversari care nu se apropie în mod evident de capacităţile lor. Deşi acele naţiuni-stat avansate - vorbesc relativ, desigur - deţin arsenale nucleare, iar oponenţii lor, care nu deţin aşa ceva, ar fi incapabili de ripostă, ele au optat, totuşi, să nu le utilizeze. Nu numai atât, ci ar trebui să deţină capacitatea fie şi limitată de a produce bio-arme, dar nu am văzut nicio dovadă a folosirii lor. De altfel, n-am văzut nici măcar gaze toxice sau neuro-toxine!

Făcu o pauză plină de subînţeles, după care se aplecă din nou în faţă, pentru a-şi lăsa uşor mâinile încrucişate pe masa de conferinţe.

— Specia aceasta pare să fie cu totul aparte din mai multe puncte de vedere, urmă el încet. Neutilizarea, însă, a

celor mai eficiente arme de care dispune sugerează că este aproape la fel de lipsită de... pragmatism militar ca mulţi dintre mâncătorii de buruieni din Hegemonie. Aşa stând lucrurile, părerea mea este că s-ar putea să fie, la urma urmelor, o specie-client... adecvată.

Tăcerea din sala de conferinţe era absolută, când restul ascultătorilor începură să înţeleagă ceea ce Thairys ghicise deja.

— Îmi dau seama, urmă Comandantul de Flotă, că o continuare a acestei operaţiuni ar încălca spiritul autorizaţiei Consiliului. După o examinare atentă, am descoperit, totuşi, că autorizaţia nu conţine nicio referire explicită la nivelul atins de nativii înzestraţi cu raţiune. Cu alte cuvinte, *litera* autorizaţiei nu ar exclude continuarea operaţiunii de către noi. Neîndoios cineva ca barthoni sau liatu ar putea opta pentru un protest oficial ulterior, însă gândiţi-vă la avantajele posibile.

— Avantaje, sir? întrebă Ahzmer şi ochii lui Thikair sclipiră.

— Oh, da, Comandant de Navă, rosti el încetişor. Specia aceasta poate fi bizară în multe feluri şi în mod evident nu înţelege realităţile războiului, totuşi este clar că deţine o trăsătură specifică graţie căreia a susţinut o rasă de progres fenomenală, îmi dau seama că actualele ei capacităţi ar necesita o lovitură iniţială mai... viguroasă decât anticipasem. Şi chiar cu pregătiri pre-debarcare masive, pierderile ne-ar putea fi mai mari decât cele anticipate, dar, din fericire, dispunem de redundanţe ample pentru a face faţă până şi acestui soi de ţintă, graţie obiectivelor noastre următoare din Syk şi Jormau. Dispunem de capacităţi pentru a cuceri orice civilizaţie legată de planetă, chiar dacă a atins Nivelul II, şi, ca să fiu cinstit, cred că ar merita foarte mult să ne concentrăm asupra acestui sistem, chiar dacă ar însemna renunţarea la

capturarea unuia - sau chiar a amândurora - dintre celelalte.

Unul sau doi ofiţeri arătară ca şi cum ar fi vrut să protesteze, dar el îşi turti urechile şi vocea îi deveni şi mai blândă:

— Îmi dau seama cum sună asta, dar gândiţi-vă puţin. Să presupunem că am fi capabili să-i integrăm pe indivizii aceştia pe „oamenii“ aceştia - în forţa noastră de muncă. Să-i punem să lucreze la proiectele *noastre* de cercetare. Să presupunem că am fi în stare să le exploatăm talentul pentru a ridica nivelul tehnologic la ceva semnificativ de *avansat* faţă de restul Hegemoniei. Cum credeţi că ar afecta asta planurile şi termenele Împăratului?

Tăcerea era la fel de totală, însă acum era complet diferită, şi el rânji subţire.

— Au trecut trei secole - peste cinci sute din anii acestor „oameni“ - de la primul contact al Hegemoniei cu ei. Dacă Hegemonia operează potrivit graficului obişnuit, vor mai trece minimum două secole - aproape patru sute de ani locali - până când o echipă de observare non-shongairi va mai ajunge în acest sistem... iar numărătoarea respectivă va începe din momentul în care vom reveni pentru a ne anunţa succesul. Dacă întârziem revenirea aceea cu câteva decenii, ba chiar cu un secol, este improbabil să mai fie cineva surprins, ţinând seama de faptul că se aşteaptă să colonizăm trei sisteme stelare. Pufni puternic: de fapt, probabil că mâncătorii de buruieni vor fi *încântaţi* să creadă că am descoperit operaţiunea mai dificilă decât se anticipase! Însă, dacă optăm să petrecem timpul respectiv pentru a-i subjuga pe aceşti „oameni“ şi după aceea pentru a-i educa pe tinerii lor potrivit standardelor Hegemoniei, cine ştie ce fel de cercetare-dezvoltare ar putea ei realiza înainte să se întâmple asta?

— Posibilitatea este incitantă, sir, rosti Thairys fără grabă, totuşi, mă tem că se bizuie pe speculaţii a căror

acurateţe nu poate fi testată fără proceduri. Dacă s-ar întâmpla ca speculaţiile să fie mai puţin precise decât s-a sperat, atunci am încălca, aşa cum ai spus, spiritul autorizaţiei Consiliului pentru un câştig relativ mic. Personal, cred că s-ar putea să ai dreptate şi că posibilitatea ar trebui în mod clar investigată. Dar dacă rezultatul are mai puţin succes decât ne-am dori, nu riscăm să expunem Imperiul la represalii din partea altor membri ai Hegemoniei?

— Aşa este, încuviinţă Thikair. Dar, în primul rând, Împăratul ar putea sublinia - şi în mod perfect adevărat - că decizia mi-a aparţinut mie, nu lui, şi că el n-a autorizat niciodată aşa ceva. Cred că este cel mai probabil ca Justiţia Hegemoniei să se limiteze la penalizarea mea, ca individ, nu să recomande represalii împotriva Imperiului. Bineînţeles, este posibil ca şi unii dintre voi, în calitate de ofiţeri superiori ai mei, să suferiţi. Pe de altă parte cred că riscul ar merita asumat şi ar spori finalmente onoarea clanurilor noastre. Există desigur şi altă posibilitate. Consiliul nu se va aştepta la o civilizaţie de Nivelul III sau Nivelul II, tot aşa cum nu ne-am aşteptat nici noi. Dacă după un secol local se dovedeşte că aceşti „oameni“ nu dau rezultate, soluţia cea mai simplă poate fi, pur şi simplu, exterminarea lor şi distrugerea a suficiente oraşe şi instalaţii pentru a ascunde nivelul de tehnologie pe care-l atinseseră de fapt înainte de sosirea noastră. Ar fi, desigur, un ghinion teribil, dacă una dintre bio-armele noastre atent focalizată şi limitată ar suferi o mutaţie care să măture întreaga suprafaţă a planetei cu o molimă letală, dar, aşa cum ştim toţi - îşi dezveli caninii într-un zâmbet -, uneori se mai întâmplă şi accidente.

IV

Regretabil că restricţiile internaţionale privind tratamentul prizonierilor de război nu se aplică şi propriului

personal, reflectă Stephen Buchevsky, neizbutind - din nou - să găsească un mod confortabil de a sta în „scaunul“ special din pântecele uriaşului C-17 Globemaster Spartan. Dacă *el ar fi fost* un jihad, ar fi mărturisit totul în mai puţin de o oră după ce ar fi fost fixat cu curelele într-un asemenea scaun!

De fapt, bănuia că multe probleme proveneau de la înălţimea sa de 1,93 metri şi de la faptul că era clădit mai degrabă ca un jucător de fotbal american, decât ca unul de baschet. Cineva de gabaritul lui nu s-ar fi simţit cu adevărat comod decât într-un fotoliu de la clasa I dintr-un avion de pasageri, iar a te aştepta din partea armatei americane să zboare cu un avion E-9 la clasa I era la fel de realist cu a te aştepta să fii nominalizat la preşedinţia SUA. Sau, poate, chiar mai puţin realist. Iar dacă voia să fie onest, ar fi trebuit, de asemenea, să admită că, de fapt, detesta cel mai mult absenţa hublourilor. Să petreacă atâtea ore închis într-un cilindru din oţel aliat care străbătea cerul vibrând îl făcea să se simtă de-a dreptul întemniţat.

Ei bine, Stevie, îşi spuse, *dacă eşti* atât *de nemulţumit, n-ai decât să-i ceri pilotului să-ţi dea drumul* să înoţi *pe restul drumului!*

Ideea îl făcu să chicotească şi-şi privi ceasul. Distanţa de la Kandahar la Aviano din Italia era de aproximativ patru mii opt sute de kilometri, ceea ce depăşea cu trei sute de kilometri raza de acţiune normală a unui C-17. Din fericire - deşi acela s-ar putea să nu fi fost *tocmai* cuvântul potrivit -, el prinsese unul dintre rarele avioane care se întorceau în SUA aproape goale. Air Force avea nevoie neapărat de aparatul acela mare altundeva, aşa că dorea să revină acasă cât mai repede, iar cu combustibil suplimentar şi o încărcătură de numai treizeci-patruzeci de oameni putea străbate etapa Kandahar-Aviano fără realimentare. Ceea ce însemna că se putea aştepta la un zbor de şase ore, presupunând că nu aveau parte de vânturi nefavorabile.

Ar fi preferat să fi făcut drumul acela cu restul oamenilor săi, dar trebuise să se ocupe de ultimele documente pentru predarea echipamentelor care aparţinuseră companiei. Alta dintre micile şi veselele corvezi care cădeau pe umerii săi de plutonier. Pe de altă parte, şi în ciuda condiţiilor nici pe departe luxoase de la bordul avionului, timpul total de zbor avea să fie considerabil mai scurt, iar unul dintre lucrurile pe care le învăţase în anii de armată fusese să doarmă oriunde şi oricând.

Chiar şi aici, gândi el, foindu-se într-o poziţie despre care se putea convinge că era marginal mai confortabilă şi închizând ochii. *Chiar şi aici.*

Virajul brusc şi violent la dreapta îl smuci pe Buchevsky din moţăială şi se strădui să se îndrepte în scaunul inconfortabil, în timp ce virajul devenea tot mai strâns. Vaietul uruit, redublat, al motoarelor avionului îl anunţă că pilotul ambalase puternic şi toate instinctele îi spuneau că nu i-ar fi plăcut motivul pentru manevra aceea... dacă l-ar fi ştiut.

Ceea ce nu-i împiedica oricum să vrea să-l ştie. De fapt...

— Atenţie, toată lumea! răsună un glas aspru şi încordat din difuzorul compartimentului. Avem o mică problemă şi ne abatem de la cursul spre Aviano, pentru că Aviano *nu mai există* acolo.

Ochii lui Buchevsky se holbară. Mintea lui făcea eforturi disperate să creadă că vorbitorul glumise. Dar era limpede. În tonul acela se simţeau şocul pur... şi spaima.

— Nu ştiu ce mă-sa se-ntâmplă, continuă pilotul. Am pierdut comunicaţiile pe rază mare, iar pe frecvenţele civile recepţionăm rapoarte despre bombe nucleare cu efect limitat care au detonat peste tot. Din ce am aflat, cineva face praf Italia, Austria, Spania şi toate bazele NATO din Mediterana, şi...

Vocea se întrerupse pentru o clipă şi Buchevsky îl auzi cum şi-o drege puternic. După care...

— Şi am recepţionat un raport neconfirmat că Washington nu mai există, oameni buni. Pur şi simplu, *nu mai există.*

Ceva îl izbi pe Buchevsky în pântece. Nu Washingtonul! Washingtonul *nu putea* să dispară! Trish şi fetele...

— N-am dracului niciun indiciu despre cine face asta sau de ce, spuse pilotul, dar trebuie să aterizăm undeva, rapid. Suntem la o sută treizeci de kilometri nord-nord-vest de Podgorica, în Muntenegru, aşa că intru spre uscat. Să sperăm naibii că pot găsi un loc unde să aterizăm întregi... şi că nimeni de la sol n-o să creadă că *noi* am avea vreo legătură cu rahatul ăsta!

V

Thikair stătea pe puntea de comandă a *Stelei Imperiului* şi studia imaginile gigantice ale planetei de dedesubt. Pictograme strălucitoare indicau oraşe şi baze militare majore pe care bombardamentul său cinetic le înlăturase din existenţă. Erau multe - mai multe decât crezuse de fapt - şi îşi încrucişă mâinile la spate, apoi se concentră să radieze satisfacţie totală.

Şi ar trebui *într-adevăr să fii satisfăcut. Cucerirea unei întregi civilizaţii de Nivelul II în nici două zile locale ar trebui să însemne un record galactic!*

Mai ales, îi aminti alt glăscior, pentru că orice acţiune de felul acela viola în mod direct Constituţia Hegemoniei.

Izbuti să nu schiţeze o grimasă, dar nu-i fu uşor. Când îi venise ideea aceasta sclipitoare, el nu înţelesese pe de-a întregul cât era de populată, de fapt, planeta aceasta... acest „Pământ“ al „oamenilor“. Acum se întrebă dacă nu cumva el însuşi nu-şi îngăduise să înţeleagă cu adevărat, căci, ştia că dacă ar fi înţeles, s-ar fi răzgândit.

Mai termină! *Aşadar, pe blestemata de planetă erau mai mulţi decât credeai şi ai omorât... câţi? Două miliarde, da? De-acolo de unde au venit o să mai vină şi alţii - la urma urmelor, se prăsesc ca nenorociţii de* garshu! *Şi le-ai spus lui Ahzmer şi celorlalţi că eşti dispus să ucizi întreaga* specie, *dacă n-o să ai succes. Aşa că toate gândurile astea despre nişte pierderi neanticipate sunt cam lipsite de sens, nu crezi?*

Bineînţeles că aşa era. De fapt, recunoştea el, grija principală o reprezenta numărul mare de construcţii ridicate de oamenii aceia. Nu încăpea îndoială că-i putea extermina dacă ar fi fost nevoit, dar începea să se întrebe dacă va fi posibil să elimine dovezile fizice ale nivelului atins de societatea lor.

Ei bine, va trebui să împiedicăm să se ajungă la asta, nu?

— Transmisiune către Comandantul Trupelor de Sol Thairys, se adresă el încetişor Comandantului de Navă Ahzmer, fără să-şi desprindă vreo clipă ochii de la pictogramele strălucitoare. Vreau să-şi deşănţeze trupele cât mai repede posibil. Şi să beneficieze de toată susţinerea de foc necesară.

Stephen Buchevsky stătea lângă şosea şi se întreba - din nou - unde dracu’ erau?

Până la urmă, pilotul nu izbutise să găsească un aerodrom prietenos. Se străduise cât putuse, dar, fără combustibil, cu sistemele de comunicaţii nefuncţionale, reţeaua GPS căzută şi explozii de ordinul kilotonelor în toată Europa, opţiunile îi fuseseră limitate. Reuşise să găsească o porţiune de şosea cu două benzi care corespundea la limită şi aterizase, practic, cu ultimele galoane de combustibil.

C-17 fusese proiectat pentru aterizări pe piste dure, totuşi, proiectanţii săi nu avuseseră în minte ceva chiar *atât* de dur. Dar ar fi izbutit şi aşa, dacă şoseaua n-ar fi traversat un canal pe care pilotul nu-l zărise din văzduh. Pierduse

trenul de aterizare, care se năruise sub greutatea de 140 de tone a avionului. Mai rău încă, nu pierduse ambele roţi simultan şi aparatul scăpase complet de sub control. Când se oprise din derapare de-a curmezişul văii muntoase accidentate, toată partea din faţă a fuselajului se transformase într-o ruină zdrobită şi încâlcită.

Niciun pilot nu supravieţuise, iar ceilalţi doi ofiţeri de la bord se număraseră printre cei şase pasageri care muriseră, astfel încât Buchevsky avea gradul cel mai mare din grupul lor micuţ. Alţi doi pasageri suferiseră răni grave, iar el îi scosese din epavă şi-i instalase în adăpostul cel mai bun pe care-l putuse improviza, însă printre ei nu era nimeni care să aibă orice fel de cunoştinţe medicale.

Nu dispuneau nici de prea multe echipamente. Buchevsky avea armele personale, la fel ca şase dintre ceilalţi, dar acela le era tot arsenalul şi niciunul nu avea multă muniţie. Deloc surprinzător, bănui el, întrucât n-ar fi trebuit să aibă *deloc* la bord. Din fericire (cel puţin în cazul acesta), era extraordinar de dificil să-i faci pe militarii care reveneau acasă dintr-o zonă de lupte să nu ia cu ei măcar *puţintică* muniţie.

Existau, totuşi, truse de prim ajutor - îndeajuns pentru a pune în aţele braţele rupte a trei pasageri şi a face măcar o încercare simbolică de a-l pansa pe rănitul cel mai grav dar asta era cam tot şi Buchevsky şi-ar fi dorit măcar *să stea de vorbă* cu cineva aflat mai sus pe scara ierarhică. Din păcate, el era şeful.

Ceea ce, îşi spuse caustic, *îmi oferă ceva care să mă menţină ocupat.*

Şi îi oferea, de asemenea, altceva decât Washingtonul la care să se gândească. Se împotrivise lui în faţa lui Trish, când fosta sa soţie hotărâse să le ducă pe Shania şi pe Yvonne să locuiască cu mama ei, dar o făcuse din cauza ratei criminalităţii şi a costului vieţii în Washington. Niciodată, *niciodată* nu-şi făcuse griji despre...

Alungă gândul acela, din nou, revenind aproape recunoscător la contemplarea mizeriei jalnice pe care trebuia s-o gestioneze într-un fel sau altul.

Sergentul-major Calvin Meyers era al doilea ca rang din grupul lor, ceea ce-l făcea secundul lui Buchevsky... spre evidenta nemulţumire a sergentului Francisco Ramirez, care era subofiţerul cu gradul cel mai mare din Armata terestră. Ramirez îşi ţinea însă gura, chiar dacă detesta că toţi erau conduşi acum de Marină. Probabil pentru că înţelegea că sarcina lui Buchevsky tocmai devenise o neplăcere deloc dorită.

Aveau o cantitate limitată de alimente, graţie raţiilor de supravieţuire distribuite deasupra mării, însă nici unul dintre ei nu avea nici cea mai mică idee asupra poziţiei lor exacte, nici măcar unul nu vorbea sârbeşte (presupunând că *se aflau* în Serbia), nu aveau hărţi, erau lipsiţi de mijloace de comunicare şi, potrivit ultimelor ştiri auzite, întreaga planetă părea să sucombe în faţa demenţei spontane.

În rest ar trebui să fie floare la ureche, reflectă el sardonic. *Bineînţeles...*

— Cred c-ar trebui s-auzi asta, şefu', rosti un glas şi Buchevsky se întoarse către vorbitor.

— Ce s-aud, Gunny?

— Recepţionăm ceva al naibii de ciudat la radio.

Ochii plutonierului se îngustară. Nu-l cunoscuse pe Meyers înaintea acestui zbor, dar puşcaşul marin bine clădit şi cu vorbă tărăgănată din zona carboniferă a munţilor Apalaşi i se părea un tip solid şi stăpân pe sine. Acum însă Meyers era alb ca varul şi mâinile îi tremurau, când îi întinse aparatul de radio pentru cazuri de urgenţă pe care-l recuperaseră din fuzelajul distrus.

Meyers mări volumul şi Buchevsky miji ochii şi mai tare. Vocea care se auzea din aparat suna... mecanică. Artificială. Nu avea absolut nicio emoţie sau tonalitate.

Acela a fost primul lucru care i-a atras atenţia. După care tresări şi se retrase o jumătate de pas, ca lovit de trăsnet, când înţelese *ce spunea* vocea aceea.

—...unt Comandantul de Flotă Thikair din Imperiul Shongairi şi mă adresez întregii voastre planete pe toate frecvenţele. Planeta voastră este neajutorată în faţa noastră. Armele noastre cu energie cinetică v-au distrus principalele capitale naţionale, bazele militare şi navele de război. Dacă va fi necesar, putem continua cu alte lovituri cinetice şi o vom face. Vă veţi preda şi veţi deveni supuşi productivi şi obedienţi ai Imperiului sau veţi fi distruşi, aşa cum au fost distruse guvernele şi forţele voastre militare.

Buchevsky se holbă la radio, cu gândurile tremurându-i în adâncul puţului negru şi fără fund care se căscase brusc în locul unde existase cândva familia lui. Trish... În ciuda divorţului, ea continuase să facă parte din el aproape fizic. Şi Shania... Yvonne... Shania avea doar *şase* ani, pentru Dumnezeu! Yvonne era încă şi mai mică. Nu era posibil. Aşa ceva nu era posibil! *Nu!*

Engleza cu tonalitate mecanică încetă. Urmă o rafală scurtă într-un grai care suna precum chineza, apoi în spaniolă.

— Spune acelaşi lucru pe care l-a zis în engleză, rosti sec sergentul Ramirez şi Buchevsky se cutremură.

Închise complet ochii şi strânse cu putere din pleoape, stăvilind lacrimile pe care nu voia - nu putea - să le verse. Abisul acela groaznic creştea înlăuntrul lui, încercând să-i absoarbă, iar o parte din el nu-şi dorea decât să se lase purtat de curentul subteran. Dar nu putea. Avea responsabilităţi. Misiunea...

— Şefu’, rosti Meyers răguşit, tu *crezi* rahatu-ăsta?

— Nu ştiu, recunoscu Buchevsky.

Propria lui voce se auzi spartă şi răguşită şi o drese prelung.

— Nu ştiu, reuşi el pe un ton ceva mai normal. Sau, cel puţin, ştiu că nu *vreau* s-o cred, Gunny.

— Nici eu, spuse alt glas.

Acesta era de soprană şi aparţinea sergentului-major Michelle Truman, care avea rangul cel mai mare dintre supravieţuitorii Air Force. Buchevsky arcui o sprânceană spre ea, recunoscător pentru distragerea suplimentară de la durerea care încerca să-i smulgă inima din piept, iar sergentul-major cu păr roşcat-cafeniu făcu o grimasă.

— Nici eu nu vreau s-o cred, urmă femeia, dar să ne gândim puţin. Ştim deja că cineva se pare că i-a făcut praf aproape pe toţi. Şi cine dracu' ar fi avut atâtea bombe nucleare? Scutură din cap: Nu sunt expertă în arme cinetice, dar am citit destul science fiction şi aş zice că o lovitură cinetică de pe orbită ar arăta probabil exact ca o bombă nucleară, dacă ai vedea-o cu ochiul liber. Aşa că, da, probabil că dacă ticălosul ăsta spune adevărul, supravieţuitorii ar fi raportat că au asistat la exploziile unor bombe nucleare.

— *Rahat*, murmură Meyers, după care se uită spre Buchevsky.

Nu mai adăugă nimic, dar nici nu mai trebuia, iar plutonierul inspiră adânc.

— Nu ştiu, Gunny, repetă el. Pur şi simplu, nu ştiu.

Nu au ştiut - nu în mod sigur - nici a doua zi dimineaţa, dar în mod cert *nu puteau* sta locului. Nu văzuseră nici urmă de trafic pe şoseaua care fusese distrusă de C-17, dar toate drumurile mergeau *undeva*, aşa că dacă-l urmau pe acesta, până la urmă aveau să ajungă „undeva" - sperând că înainte să fi terminat proviziile. Şi cel puţin ramificaţiile lui decizionale fuseseră simplificate, destul de brutal, în timpul nopţii când muriseră ultimii doi pasageri grav răniţi.

Se străduia din răsputeri să nu se simtă recunoscător pentru moartea lor, dar era vinovat de conştient că ar fi fost neonest, chiar dacă ar fi reuşit.

Haide, Stevie, îşi spuse înverşunat, *nu eşti recunoscător pentru moartea lor. Eşti, pur şi simplu, recunoscător pentru că nu vă vor încetini pe voi, restul. Asta este, totuşi, o diferenţă.*

Ştia că acela era adevărul... ceea ce nu-l făcea să se simtă mai bine. Şi nici faptul că pusese chipurile soţiei şi ale fiicelor lui într-o cutiuţă mintală şi le încuiase acolo, îngropând durerea suficient de adânc cât să-i îngăduie să se ocupe de responsabilităţile pe care le avea faţă de cei vii. Într-o bună zi, o ştia, trebuia să redeschidă cutia aceea. Să sufere durerea, să admită pierderea. Dar nu acum. Nu deocamdată. Deocamdată îşi putea spune că alţii depindeau de el, că trebuia să-şi ignore propria durere cât timp se ocupa de nevoile *lor,* şi se întreba dacă asta însemna că era un laş.

— Gata de plecare, şefu', rosti glasul lui Meyers îndărătul său şi Buchevsky privi peste umăr.

— Perfect, rosti el cu glas tare, străduindu-se să radieze încrederea pe care n-o simţea nici pe departe. În cazul ăsta, cred c-ar trebui să pornim.

Bine ar fi dacă aş avea dracu' vreo idee încotro *să pornim.*

VI

Comandantul de Pluton Yirku stătea în trapa deschisă a vehiculului său de comandă cu efect de sol, în timp ce plutonul blindat gonea pe şoseaua lungă şi largă care străpungea munţii. Podurile care o traversau la răstimpuri, mai ales când plutonul se apropia de ceea ce păreau a fi (sau fuseseră) oraşe şi sate, sileau coloana sa se îngusteze, dar, una peste alta, Yirku era mulţumit. Pernelor gravitaţionale ale tancurilor le era cu totul indiferentă suprafaţa peste care treceau, totuşi, asta nu le proteja echipajele de răul de mişcare, dacă trebuiau să se deplaseze rapid peste teren accidentat, iar el studiase cu

atenţie rapoartele de cercetare. Anticipase, destul de posac, acţiuni pe sol foarte neregulat, care putea fi străbătut, ici-colo, de „drumuri“ ce nu erau mai mult decât simple poteci pentru animale.

În ciuda uşurării pe care o simţea fiindcă scăpase de neplăcerile respective, Yirku recunoştea (doar pentru sine) că găsea... neliniştitoare infrastructurile „omeneşti“. Erau *foarte* multe, mai ales în zonele care aparţineau unor naţiuni ca aceste „State Unite“. Şi, deşi construcţiile puteau părea rudimentare, în majoritate erau bine concepute. Iar faptul că reuşiseră să construiască atât de multe şi atât de adecvate cerinţelor actualului lor nivel tehnologic, te punea pe gânduri şi...

Gândurile Comandantului de Pluton Yirku se sfârşiră brusc, când ieşi de sub ultimul pod şi proiectilul de şapte kilograme al lansatorului portabil antiblindate M-136 îi lovi flancul turelei cu viteza de 110 m/s. Focosul HEAT produse un jet de gaze de hiperviteză, care trecu prin blindajul uşor al VES-ului, aidoma unui pumnal încins, iar explozia internă ce rezultă a sfârtecat fără efort tancul.

Alte zece rachete loviră aproape simultan în porţiunea mărginită de taluzuri a autostrăzii interstatale 81 şi opt dintre ele îşi găsiră ţintele, explodând ca nişte trăsnete. Fiecare distruse un VES, iar oamenii care le lansaseră se concentraseră asupra primului şi ultimului rând al coloanei ordonate în care se înşiruise plutonul. În ciuda pernelor gravitaţionale, cele patru supravieţuitoare ale plutonului lui Yirku fură blocate temporar înapoia carcaselor care ardeau în vâlvătăi. Încă nu se mişcaseră din loc, când următorul cvartet de rachete le izbiră, sfârâind.

Organizatorii ambuscadei - o echipă încropită în grabă din Garda Naţională Tennessee, veterani ai războaielor din Irak sau Afganistan - îşi părăsiseră poziţia, strecurându-se înapoi printre copaci, aproape înainte de explozia ultimului tanc shongairi.

Coloana de transportoare a Comandantului de Companie Kirtha uruia în mijlocul unui nor de praf, care-l făcea să fie recunoscător etanşeităţii ermetice a VES-ului său de comandă. Păcat că nu fusese repartizat la una dintre bazele majore de pe continentul numit „America“, sau măcar la marginea vestică a *acestui continent!*

N-ar fi fost chiar rău să fi avut toate *perne gravitaţionale*, gândi el, privind vehiculele cu roţi prin pâcla înăbuşitoare de praf. Însă VES-urile erau scumpe şi generatoarele antigravitaţionale ocupau volum interior preţios, la care nu puteau renunţa nici chiar transportoarele de trupe. Vehiculele imperiale cu roţi aveau capacitate de tracţiune integrală excelentă, dar până şi o aşa-zisă şosea mizerabilă ca aceasta le îngăduia să se deplaseze mai eficient.

Cel puţin ne aflăm în mijlocul unui teren perfect plat cât poţi vedea cu ochiul liber, îşi reaminti Kirtha. Nu-i plăceau zvonurile despre ambuscade întreprinse asupra unor detaşamente izolate. Aşa ceva n-ar fi trebuit să se întâmple, mai ales din partea unor adversari care fuseseră învinşi atât de complet şi aproape fără eforturi, ca aceşti „oameni“. Şi chiar dacă ambuscadele ar fi avut loc, n-ar trebui să fi fost *eficiente.* Iar făptaşii ar fi trebuit distruşi.

Ceea ce, dacă zvonurile erau corecte, nu se întâmpla cum ar fi trebuit. *Unii* atacatori fuseseră detectaţi şi distruşi, dar, ţinând seama de tehnologia Hegemoniei, *toţi* ar fi trebuit să fi fost raşi de pe faţa pământului; însă nu se petrecuse aşa. Pe de altă parte, în mijlocul acestor lanuri de cereale nesfârşite şi perfect netede nu existau versanţi muntoşi convenabili, nici zone de păduri dese în care să se ascundă atacatori şi...

Căpitanul Pieter Stefanovici Uşakov din armata ucraineană privi cu o satisfacţie nemiloasă prin binoclu cum întregul convoi extraterestru şi escorta sa de tancuri dispărură într-un talaz sălbatic şi distrugător, lung de doi

kilometri. Se gândi cu răceală că zecile de proiectile de mortiere de 120 mm îngropate în şosea, ca proprie versiune a „dispozitivelor explozive improvizate“, care le cauzaseră atâtea pierderi americanilor în Irak, se dovediseră a fi pline de succes.

Şi-acum, gândi el, *să vedem exact cum reacţionează nevăstuicile astea.*

Era perfect conştient de riscul rămânerii în vecinătatea ambuscadei, totuşi avea nevoie de o înţelegere a capacităţilor şi tacticii extratereştrilor, iar pentru asta trebuia să vadă ce făceau ei. Era încrezător că-şi acoperise poziţia cu suficient pământ pentru a camufla orice amprentă termică şi era complet neînarmat, neavând asupra lui niciun metal feros, ceea ce spera că ar fi anulat posibilităţile de detectare magnetică. Aşa încât, cu excepţia cazului în care utilizau radare de scanare profundă, ar fi trebuit să fie *relativ* ferit.

Şi chiar dacă nu, întreaga lui familie se aflase în Kievul lovit de proiectile cinetice.

Colonelul Nicolae Băsescu stătea în trapa de comandă a tancului T-72M1, cu mintea straniu de pustie, şi aştepta.

Primul prototip al tancului său - modelul de export al tancului rusesc T-72A - fusese terminat în 1970, cu patru ani înainte de naşterea lui Băsescu, şi fusese, din păcate, depăşit de modele mai moderne şi mai performante. Continua, totuşi, să fie superior modelului TR-85 construit de Armata Română, care se bazase pe încă şi mai venerabilul T-55, dar asta nu spunea mare lucru prin comparaţie cu modelele T-80 şi T-90 ale ruşilor sau cu M1A2 al americanilor.

În tot cazul *nu spune mare lucru prin comparaţie cu nişte extratereştri care se pot deplasa realmente printre stele,* gândi Băsescu.

Din păcate nu dispunea de nimic altceva. În plus, nici nu ştia ce ar fi trebuit să facă el cu cele şapte tancuri pe care izbutise să le adune sub comanda sa.

Termină! îşi spuse cu fermitate. *Eşti ofiţer al Armatei Române. Ştii* exact *ce trebuie să faci.*

Privi prin deschiderea pe care o tăiase cu o toporişcă. Tancurile îi erau camuflate, pe cât de atent izbutiseră, în interiorul halelor industriale orientate spre drumul de acces riveran lat de o sută de metri de pe malul Mureşului. Cele două benzi ale şoselei E-81 traversau râul pe un pod în consolă cu două travee, flancat spre est de un pod feroviar, la doi kilometri sud-vest de Alba Iulia, capitala judeţului Alba. Oraşul cu trei sute optzeci de mii de locuitori - în care Mihai Viteazul proclamase prima unire a celor trei mari provincii ale României în anul 1599 - era pustiu în proporţie de şaizeci la sută şi lui Băsescu nu-i plăcea să se gândească ce vor face civilii care-l părăsiseră, după ce aveau să-şi termine proviziile pe care reuşiseră să le înhaţe când fugiseră. În acelaşi timp, însă, nu-i putea învinui pentru că fugiseră. În niciun caz când oraşul lor se găsea la numai 390 de kilometri nord-vest de locul în care Bucureştiul existase până în urmă cu patru zile şi jumătate.

Ar fi dorit să-şi folosească aparatura radio, însă transmisiunile comandantului extraterestru sugeraseră că n-ar fi fost înţelept. Din fericire, cel puţin o parte din liniile terestre erau funcţionale. Se îndoia că aveau să mai rămână mult timp aşa, totuşi erau suficiente cât să ştie despre coloana de extratereştri care gonea pe şosea spre el... şi spre Alba Iulia.

Comandantul de Companie Barmit îşi apelă sistemele de navigaţie, dar făceau din nou nazuri şi mormăi o înjurătură discretă, însă din toată inima, când lovi pentru a doua oară în consola de comandă.

După părerea lui, oraşul din faţă nu era nici pe departe îndeajuns de mare pentru a merita atenţia a două companii de infanterie, chiar dacă analiza pre-bombardament a Comandantei de Bază Shairez îl identificase ca fiind subcentru administrativ. Proximitatea sa de fostă capitală naţională le sugerase superiorilor lui Barmit că fusese probabil suficient de important pentru a se dovedi util ca garnizoană pentru trupele de ocupaţie locale. Barmit bănuia însă că era mai probabil ca lucrurile să fi stat invers. Un centru administrativ aflat atât de aproape de un oraş de dimensiunile celuilalt - „Bucureşti“, sau ceva la fel de bizar şi străin - era mai probabil să se piardă în umbra capitalei, decât să funcţioneze ca un creier secundar important.

Păcat că Comandantul Trupelor de Sol Thairys nu mi-a solicitat părerea, gândi el sec, continuând să împungă display-ul recalcitrant.

Imaginile apărură până la urmă şi se stabilizară, iar urechile îi tresăriră a strâmbătură, când îi confirmară amintirea. Deschise comunicatorul.

— În regulă, rosti el. Ne apropiem de un alt râu, după care se află obiectivul nostru. Vom trece podul în coloană standard de deplasare, dar nu vom risca nimic. Secţiunea Roşu, ocolire prin stânga. Secţiunea Alb, ocolire prin dreapta.

Primi confirmările şi reconfigură display-ul, de la navigaţie, la tactic.

Colonelul Băsescu tresări şi se îndreptă, când vehiculele extraterestre îi apărură în raza vizuală. Focaliză binoclul, sporind claritatea imaginii vehiculelor care se apropiau, şi se simţi aproape dezamăgit de aspectul lor deloc remarcabil. De-a dreptul... banal.

Majoritatea erau vehicule de transport cu roţi, cu aspect paralelipipedic care-l ducea cu gândul la transportoarele

blindate pentru soldaţi. Erau vreo treizeci şi aveau o escortă evidentă, formată din alte cinci vehicule.

Îşi îndreptă atenţia asupra lor şi se încordă când îşi dădu seama cât de ne-banale erau *acelea.* Aerodinamice şi întunecate, pluteau la unu-doi metri deasupra solului, iar din turelele cubice ieşeau ţevi ca de tunuri, lungi şi subţiri.

Formaţia care se apropia încetini când transportoarele începură să se formeze într-o coloană de câte două, sub privirea atentă a escortelor, care erau probabil tancuri, iar Băsescu coborî binoclul şi ridică receptorul telefonului de campanie, ale căror fire le întinseseră după ce se camuflaseră în ascunzători.

— Mihai, se adresă el comandantului grupului 2, noi ne ocupăm de tancuri. Radu, tu şi Matei vă concentraţi pe transportoare. Nu trageţi decât după ce începem eu şi Mihai - pe urmă încercaţi să le blocaţi pe pod.

Barmit simţi cum urechile i se relaxează de satisfacţie când vehiculele cu roţi formară coloana şi VES-ul său porni peste râu, supraveghindu-i flancul. Coborârea de pe şosea pe suprafaţa apei adusese obişnuita senzaţie de ridicare a stomacului în gât, dar, odată ce porniseră realmente pe apă, deplasarea devenise lină, ca pe sticlă. Se afla în fruntea celorlalte două VES-uri ale Secţiunii Alb şi înainta fără grabă printre plaurii din mijlocul râului, pentru a ţine pasul cu transportoarele.

Poate că au tancuri fermecate, dar tactica nu-i prea grozavă, nu-i aşa? reflectă un colţişor al minţii lui Băsescu. Nici măcar nu se deranjaseră să trimită un cercetaş peste râu ori să lase un tanc pe malul opus, pe o poziţie de acoperire şi susţinere. Sigur că da, el nu intenţiona să se plângă...

Turela tancului se roti lent spre dreapta, când ochitorul său îşi urmări ţinta aleasă, însă Băsescu privea vehiculele

cu roţi. Podul era lung de 150 de metri şi el dorea pe cât posibil ca toate vehiculele să se fi suit pe pod.

Comandantul de Companie Barmit oftă când VES-ul i se apropie de malul opus. Ieşirea de pe râu avea să fie, din nou, destul de neplăcută şi încetini în mod deliberat, prelungind senzaţia de deplasare lină, pe când privea transportoarele care traversau podul.

Frumos din partea „oamenilor" că au construit toate şoselele astea minunate, reflectă, gândindu-se la munţii împăduriţi din regiune. *Ar fi cu adevărat teribil să...*

— *Foc!* ţipă Nicolae Băsescu, şi reflecţiile Comandantului de Companie Barmit fură încheiate brusc de sosirea unui proiectil 3BK29 HEAT de nouăsprezece kilograme, capabil să străpungă un blindaj gros de trei sute de milimetri de la o depărtare de doi kilometri.

Băsescu simţi un fior de încântare, când tancul se scuturã, peretele exterior al halei în care se ascunsese dispăru în detunătura teribilă la gura ţevii tunului său principal 2A46 de 120 mm şi ţinta explodă. Trei dintre celelalte patru tancuri de escortă au fost distruse din primul proiectil şi au dispărut în râu în erupţii de foc, jerbe de spumă şi fum, iar tubul semicombustibil a fost ejectat din chiulasă. Încărcătorul automat preluă proiectilul următor şi-l alimentă în culată, iar comandanţii lui instruiţi cu grijă angajară ţinte fără vreun ordin suplimentar din partea lui.

Tancul extraterestru supravieţuitor viră furios în lateral, cu turela rotindu-se nebuneşte, şi Băsescu făcu o grimasă când îl văzu trăgând.

Nu cunoştea armamentul cu care era dotat, însă nu semăna cu niciun tun pe care-l văzuse *el* vreodată. O bară de lumină solidă ţâşni din extremitatea „tunului" şi clădirea în care se camuflase tancul nr. 3 explodă. Dar chiar în clipa

în care tancul extraterestru trăsese, alte două proiectile de 120 mm îl izbiră aproape simultan.

Fu distrus la fel de spectaculos ca şi tovarăşii săi, iar Radu şi Matei nu stătuseră cu mâinile în sân în tot acel răstimp. Făcuseră exact ce dorise Băsescu, lovind primul şi ultimul dintre transportoarele blindate numai după ce acestea avansaseră bine pe pod. Celelalte erau prinse acum la mijloc, ca nişte ţinte imobile, incapabile de manevre, iar tancurile lui supravieţuitoare baleiară toată coloana cu foc.

Câţiva extratereştri izbutiră să scape din vehicule, dar mai aveau trei sute de metri până la malul opus al râului şi mitralierele de 7,62 mm şi de 12,7 mm montate pe cupolă la staţiile comandanţilor îi aşteptau. De la distanţa aceea, a fost un masacru.

— Încetaţi focul! ţipă Băsescu. Retragerea!

Echipajele răspunseră aproape instantaneu şi motoarele puternice cu 12 cilindri în V ale tancurilor răbufniră fum negru când T-72-urile au ieşit cu spatele din ascunzători şi au pornit pe şosea cu şaizeci de kilometri la oră. Ceea ce reuşiseră deja extratereştrii cu armele lor „cinetice“ sugera că a rămâne pe loc era o idee foarte proastă, iar Băsescu îşi alesese viitoarea poziţie de luptă chiar înainte s-o fi ocupat pe aceasta. Aveau nevoie de numai cincisprezece minute să ajungă până acolo, plus alte cincisprezece-douăzeci de minute pentru a se camufla.

Exact peste şaptesprezece minute, dâre incandescente de lumină au sfârâit, coborând din cerul perfect senin, şi au distrus toate tancurile lui Nicolae Băsescu - plus jumătate din Alba Iulia - într-o explozie de furie care a scuturat Munţii Carpaţi.

VII

Stephen Buchevsky simţi cum corpul încerca să i se aplatizeze cât mai mult, când vibraţiile uruitoare ce-i

clănţăneau dinţii crescură în intensitate de cealaltă parte a crestei muntoase. Manevrarea pistolului AKM cu care-şi înlocuise puşca M-16 continua să i se pară greoaie, însă era o armă solid construită, care deţinea siguranţa brută a strămoşului său AK-47, muniţia era accesibilă... şi în clipa asta îi oferea un confort indescriptibil.

Atenţia îi rămăsese fixată pe „sunetul“ dronei extraterestre de recunoaştere, însă un colţişor al minţii îi revenea întruna la cele petrecute în ultimele trei săptămâni.

Pilotul avionului C-17 zburase spre est mai mult decât crezuse Buchevsky. Pentru o zi sau două nu şi-au dat seama că nu ajunseseră în Serbia, ci în România; înţeleseseră asta abia când se întâlniseră cu resturile a două plutoane de infanterişti români care fuseseră atacaţi pe când se deplasau în coloană pe şosea; le identificase naţionalitatea după uniforme şi semnele de pe arme. Majoritatea fuseseră omorâţi de gloanţe ce păreau standard, dar văzuseră şi câteva cratere cu aspect straniu de sticlos, cauzate de arme de calibru evident mai greu.

Dezastrul românilor reprezentase un noroc neaşteptat pentru grupul pestriţ condus de Buchevsky. Au putut recupera o mulţime de arme individuale, plus grenade de mână şi mai multe lansatoare portabile de proiectile antitanc şi rachete sol-aer varianta „Gremlin“ a lui SA-14 - decât ar fi putut transporta, ba chiar şi bidonaşe şi raţii alimentare. Buchevsky n-ar fi vrut să renunţe la arma sa M-16, dar, deşi România intrase în NATO, continua să folosească în principal armament din fostul bloc sovietic. N-aveau să găsească muniţie de 5,56 mm, dar, pe de altă parte, n-aveau să ducă lipsă de încărcătoare de 7,62 mm.

Asta era vestea bună. Vestea proastă era că, după bombardamentul nemilos al extratereştrilor, din majoritatea aşezărilor se produsese un exod major. Văzuseră câteva grupuri mari - în unele cazuri, formate din sute de

persoane. Majoritatea erau însoţite de cel puţin câţiva indivizi înarmaţi, şi de aceea evitaseră să-şi asume riscuri. Probabil că oamenii respectivi erau deja conştienţi de felul cum se va înrăutăţi situaţia odată cu epuizarea rezervelor de hrană şi, indiferent ce altceva ar fi putut crede, nimeni n-ar fi fost încântat să vadă treizeci şi trei de necunoscuţi în uniforme de camuflaj.

În uniforme *străine* de camuflaj.

Fuseseră trase câteva focuri de avertisment, dintre care unul îl zgâriase pe soldatul Lyman Curry şi Buchevsky înţelesese. Trebuia, totuşi, să găsească un loc în care propriii oameni să poată beneficia de minimum de securitate, în timp ce ei se îngrijeau de supravieţuirea zilnică.

Exact cu asta se ocupase azi, pe când se deplasau prin pădurile dese din munţi, rămânând deasupra şoselelor ce treceau prin văi, în ciuda înaintării mai greoaie. Unii dintre oamenii săi, printre care sergentul Ramirez, mormăiseră iniţial, însă pe Buchevsky nu-l deranja dacă se plângeau, atât timp cât *continuau* să-l asculte, şi până şi obiecţiile cele mai vehemente dispăruseră rapid, când pricepuseră cât era de important să nu fie detectaţi din văzduh.

Judecând după comportamentul obiectelor zburătoare stranii şi întunecate, plutonierul bănuia că erau similare aparatelor Predator ale armatei americane - drone aeriene telecomandate, utilizate pentru recunoaştere. Nu ştia însă dacă erau sau nu *înarmate.* De asemenea, nu ştia dacă rachetele sol-aer lansate de la umăr ar fi avut efect împotriva lor şi nu nutrea dorinţa arzătoare de a explora vreuna dintre posibilităţi, decât dacă ar fi fost într-adevăr o chestiune de viaţă şi de moarte.

Din fericire, deşi vehiculele cu aspect straniu erau rapide şi foarte manevrabile, nu aveau nici cele mai elementare măsuri stealth. Propulsiile lor necunoscute produceau trepidaţii puternice şi persistente care-ţi vibrau dinţii. Nu

era tocmai comparaţia cea mai potrivită, o ştia prea bine, totuşi, nu putea găsi alta pentru o senzaţie care nu era auzită, ci percepută cu tot corpul. Şi indiferent ce ar fi fost, era detectabilă de la o distanţă mai mare decât raza vizuală.

Discutase despre asta cu sergentul-major Truman şi cu caporalul Jasmine Sherman, singurul lor subofiţer din Marină. Truman era specialistă în echipamente electronice, iar Sherman purta însemnul de armă cu racheta înconjurată de simbolul undei electronice al tehnicienilor de proiectile teleghidate. Laolaltă, ele formau „trustul creierilor“ lui Buchevsky, dar nici una dintre femei nu avea vreo idee cu privire la propulsia extraterestră. Căzuseră, totuşi, de acord că oamenii erau probabil mai sensibili decât extratereștrii la „vibraţia“ produsă de aceasta, întrucât ar fi fost ilogic să construiască aparate de recunoaştere despre care *ar fi ştiut* că oamenii le puteau percepe înainte să le fi văzut.

Buchevsky nu şi-ar fi pariat însă toţi banii pe convingerea că oamenii săi *puteau* „auzi“ dronele înainte ca dronele să-i fi auzit pe ei. Acela fusese şi motivul pentru care făcuse semn grupului să se întindă la pământ când vibraţiile denunţătoare începuseră să-i freamăte prin plombe dinapoia crestei aflate la nord de ei. Dacă ar şi...

În clipa aceea auzi focuri de armă şi ţipete.

Asta n-ar fi trebuit să conteze. El avea o responsabilitate faţă de oamenii săi. Trebuia să-i ţină în viaţă până-i aducea acasă... presupunând că mai exista o „casă“ pentru ei. Dar când auzi strigătele, când auzi zbieretele - când recunoscu ţipetele copiilor -, se trezi în picioare. Întoarse capul, îl văzu pe Calvin Meyers privindu-l, după care roti braţul într-un arc larg şi indică spre dreapta.

O duzină din oamenii lui rămaseră locului - nu din laşitate, ci pentru că erau prea derutaţi şi surprinşi de schimbarea bruscă de planuri pentru a înţelege ce voia sa facă iar el nu-i învinovăţi. Chiar în clipa când porni înainte, a

ştiut că era o nebunie. Nici jumătate dintre ei nu aveau experienţă reală de luptă, iar cinci fuseseră tanchişti, nu infanterişti. Nu era de mirare că nu pricepeau ce făcea!

Meyers înţelesese, însă, ca şi Ramirez - deşi era un iepure din Armata terestră -, fruntaşul Gutierrez, caporalul Alice Macomb şi alţi vreo şase, care-l urmară, alergând ghemuiţi.

Comandantul de Detaşament Rayzhar îşi dezveli caninii când trupele sale începură să urce prin vale. Nu era nici de şapte zile pe planeta asta blestemată şi ajunsese deja să-i urască pe locuitorii ei aşa cum nu mai urâse niciodată. Nu aveau nici urmă de decenţă, niciun simţ al onoarei! Fuseseră *învinşi,* lua-i-ar Dainthar! Shongairii dovediseră că erau mai puternici, totuşi, în loc să se predea şi să-şi recunoască inferioritatea, persistau cu atacurile lor nebuneşti!

Rayzhar pierduse doi fraţi de naştere în ambuscada coloanei Comandantului de Companie Barmit. Fraţi de naştere care fuseseră împuşcaţi ca mâncătorii de buruieni, ca şi cum *ei* ar fi fost inferiori. Rayzhar n-avea de gând să uite - ori să ierte asta, până când n-avea să culeagă destule suflete „omeneşti“ ca să-i slujească pe amândoi în tărâmul lui Dainthar.

De fapt n-ar fi trebuit să întreprindă atacul acesta, dar drona de recunoaştere sincronizată cu transportorul lui de comandă îi arătase ceata zdrenţăroasă care se ascundea în fundătura din munte. Nu erau mai mult de cincizeci-şaizeci, dar vreo şase purtau aceleaşi uniforme ca oamenii care-i masacraseră fraţii de naştere. Asta fusese îndeajuns pentru el. În plus, cartierul general n-avea să vadă niciodată imaginile de la drone - el avea să ia măsurile necesare în privinţa aceea -, aşa că nu se aştepta la întrebări când urma să raporteze că fusese atacat cu focuri de armă de către oameni şi, pur şi simplu, le răspunsese în acelaşi fel.

Ridică ochii de la display-ul holografic conectat la dronă şi lătră un ordin spre Gersa, comandantul celui de-al doilea detaşament al său.

— La dreapta! Ocoleşte-i prin flanc!

Gersa confirmă ordinul şi Rayzhar îşi dezgoli din nou caninii - de data asta de satisfacţie - când doi războinici, oameni rebeli, fură doborâţi. Un proiectil de mortier lansat de un transportor explodă ceva mai sus în fundătură, printre oamenii care tremurau. Între copaci, şi shongairii fură cuprinşi de un sentiment sălbatic de plăcere.

Buchevsky ajunse pe creastă şi privi în jos, într-o scenă parcă desprinsă din infern. Peste cincizeci de civili, din care mai bine de jumătate erau copii, se ghemuiseră la adăpostul fragil al coniferelor şi foioaselor, în timp ce o mână de soldaţi români încercau cu disperare să-i protejeze de minimum douăzeci şi cinci-treizeci de extratereştri. Pe şoseaua de dedesubt erau trei vehicule cu roţi, iar unul dintre ele avea o turelă cu o armă de susţinere similară mortierului. Chiar pe când se uita, arma aceea trase şi o rafală strălucitoare, care-i umplu ochii de lacrimi, erupse în partea de sus a fundăturii. Auzi ţipetele copiilor arşi, pe moarte, şi, dedesubtul gândurilor care-i alergau prin minte, înţelese ce se întâmplase de fapt. Înţelese care era motivul ce-l determinase să-şi modifice complet planurile şi să-i expună unui asemenea risc pe toţi cei de care era răspunzător.

Civili... *Copii...* Aceştia erau cei pe care el ar fi trebuit să-i *protejeze*, iar în adâncul inimii sale exista rana sângerândă a morţii propriilor fiice, copilele pe care n-avea să le mai vadă niciodată. Shongairii îi răpiseră fetele şi el avea să le sfâşie beregatele cu unghiile şi cu dinţii înainte de a-i lăsa să mai răpească alţi copii.

— Gunny, ocupă-te de vehicule! ordonă el şi vocea răspicată nu trădă niciun semn al revelaţiei pe care o avusese.

— Da, şefu’! confirmă Meyers şi făcu semn din braţ spre Gutierrez şi Robert Szu, altul dintre soldaţii Armatei terestre.

Ca şi Meyers, Gutierrez şi Szu erau înarmaţi cu RBR-M60, lansatoarele româneşti antiblindaj cu un singur proiectil, derivate din M72 americane. Versiunea românească avea o rază teoretică de acţiune de peste o mie de metri şi capacitatea de a distruge majoritatea tancurilor principale de model mai vechi, iar Meyers, Gutierrez şi Szu coborâră cu ele, derapând prin pădure, spre şosea.

Buchevsky lăsă acţiunea aceea pe mâinile competente ale lui Meyers, iar el se întinse şi o prinse de umăr pe caporalul Macomb.

Femeia avea unul dintre lansatoarele de rachete sol-aer recuperate şi plutonierul indică din cap spre drona care plutea pe deasupra.

— Doboară porcăria aia, rosti el sec.

— Da, şefu’.

Glasul lui Macomb era sec, expresia chipului înspăimântată, dar mâinile nu-i tremurară când ridică lansatorul de rachete la umăr.

— Restul - cu mine! urlă Buchevsky.

Nu erau cine ştie ce instrucţiuni detaliate, dar patru dintre cei opt oameni care rămăseseră alături de el erau puşcaşi marini, iar trei dintre ceilalţi erau puşcaşi din Armata terestră.

În plus, situaţia tactică era brutal de simplă.

Rayzhar văzu cum moare alt om în uniformă. Apoi mârâi de furie, când unul dintre propriii soldaţi răcni, se ridică pe vârful degetelor şi se prăbuşi într-o jerbă de sânge. Shongairii nu erau obişnuiţi să se lupte cu inamici ale căror

arme le puteau străpunge armurile corporale şi Rayzhar simţi un fior îngheţat de spaimă, care-i străbătu până şi furia. Nu intenţiona, totuşi, să-i îngăduie să-l oprească şi mai rămăseseră doar trei oameni înarmaţi. Doar trei şi apoi...

Buchevsky auzi exploziile chiar în clipa când vehiculele extraterestre vomitară flăcări şi fum. Aproape în acelaşi moment, SA-14 se ridică în văzduh şi două lucruri deveniră clare: în primul rând că propulsia necunoscută a dronelor radia o amprentă termică suficient de mare pentru a fi detectată de „Gremlin“. În al doilea rând, materialul din care erau construite dronele nu era îndeajuns de dur pentru a rezista la impactul focosului de un kilogram.

Suprapuse reticulul AKM-ului peste extraterestrul straniu şi sfrijit, care aducea cu un câine şi ale cărui mâini ce fluturau sugera că era la comandă, şi apăsă pe trăgaci.

O rafală de patru gloanţe calibrul 7,62 mm trecu prin partea dorsală a armurii lui Rayzhar. Gloanţele nu se opriră decât după ce ieşiră prin partea ventrală însoţite de un jet de sânge şi comandantul de detaşament auzi zbieretul gâlgâit al cuiva. Vag îşi dădu seama că era al său, apoi căzu cu faţa în jos în ţărâna unei planete străine.

Nu era singurul. Pe flancul lui nu existau decât nouă puşcaşi, dar aveau câmp de tragere perfect şi toţi auziseră comunicatul Comandantului de Flotă Thikair. Ştiau motivul pentru care Rayzhar şi soldaţii lui veniseră pe planeta lor, ştiau ce se întâmplase cu oraşele şi căminele lor. În ei nu exista milă şi gloanţele lor au fost extrem de precise.

Shongairii s-au retras şocaţi, când şi mai mulţi dintre ei au murit ori s-au prăbuşit în agonie - şoc care s-a transformat în teroare, când şi-au dat seama că vehiculele le fuseseră şi ele distruse. Nu ştiau cu câţi atacatori se confruntau, însă recunoşteau înfrângerea când o vedeau. Au ridicat armele deasupra capetelor în semn de capitulare

şi, aplatizându-şi urechile de ţeste, au anunţat că se predau.

Stephen Buchevsky zări extratereștrii întorcându-se către oamenii săi, ridicând armele ca să atace creasta şi, îndărătul ochilor lui ca de granit, îi văzu pe copiii pe care tocmai îi uciseră şi schilodiseră... şi pe fiicele lui.

— Ucideţi-i! şuieră el.

VIII

— Vreau o explicaţie.

Comandantul de Flotă Thikair privi încruntat în jurul mesei de conferinţe. Nici unul dintre ofiţerii săi superiori nu trebuia să întrebe ce anume dorea să-i fie explicat şi nu numai o pereche de ochi lunecă într-o parte către Comandantul Trupelor de Sol Thairys. Pierderile lui erau de peste şase ori mai mari decât estimările cele mai pesimiste dinaintea deşănţării... şi creşteau întruna.

— N-am nicio scuză, Comandant de Flotă.

Thairys îşi aplatiză urechile în semn de predare înaintea autorităţii lui Thikair şi pentru o secundă sau două se lăsă tăcerea.

Apoi Comandanta de Bază Shairez ridică o mână, cu timiditate.

— Îmi dai voie, Comandant de Flotă?

— Dacă ai vreo explicaţie, Comandant de Bază, aş fi încântat s-o aud, zise Thikair, acordându-i toată atenţia.

— Sir, mă îndoiesc că există o *singură* explicaţie. (Urechile îi erau pe jumătate coborâte în semn de respect, deşi nu la fel de aplatizate ca ale lui Thairys, iar tonul îi era calm.) Cred că mai degrabă asistăm la o combinaţie de factori.

— Care sunt...?

Thikair se lăsă pe spate, cu furia cumva atenuată de postura ei.

— Primul dintre ei este, pur şi simplu, faptul că aceasta este prima societate de Nivelul II pe care am încercat s-o subjugăm. Deşi armamentul îi este inferior faţă de al nostru, este mai puţin *relativ* inferior decât orice am întâlnit vreodată. De exemplu, vehiculele lor blindate, deşi sunt mult mai lente, mai stângace, cu garda mai scurtă la sol şi tactic mai greoaie decât ale noastre, sunt de fapt mai bine protejate şi deţin arme capabile să ne distrugă unităţile cele mai grele. Până şi *infanteria* lor are arme cu această capacitate, ceea ce a afectat major calculele iniţiale ale Comandantului Trupelor de Sol.

Thikair îşi dezveli un canin în semn de frustrare, dar ea avea dreptate. Ultimul război serios al shongairilor avusese loc cu secole în urmă şi fusese unul intern, în cadrul propriei rase, înainte să fi ieşit în spaţiul cosmic. De atunci militarii lor se războiseră în general doar cu primitivi înarmaţi cu arme albe sau cu arme de foc rudimentare... exact aşa cum *ar fi trebuit* să se întâmple aici.

— Un al doilea factor, continuă Shairez, poate fi succesul foarte mare al bombardamentului nostru iniţial. Am afectat în asemenea măsură reţeaua de comunicaţii şi structurile de comandă ale oamenilor, încât este posibil să nu existe nicio modalitate prin care unităţilor individuale să li se poată ordona să lase armele.

— *Să lase armele?* repetă pe ton de stupoare Comandantul de Escadrilă Jainfar. Ei sunt *înfrânţi,* Comandant de Bază! Nu-mi pasă cât de stupizi sunt sau în ce măsură le pot fi afectate comunicaţiile, ei *trebuie* să ştie asta!

— Poate că da, Comandant de Escadrilă. Shairez îl privi drept în ochi pe bătrânul câine spaţial: Din păcate, cunoaştem deocamdată foarte puţine despre psihologia acestei specii. Ţinând seama de rata incredibilă a progresului său, ştim că deţin ceva diferit şi important, dar

asta este *tot* ce ştim. Este perfect posibil ca oamenilor să *nu le pese* pur şi simplu că i-am înfrânt.

Jainfar dădu să spună ceva, apoi se stăpâni în mod vizibil. Era evident că nu-şi putea imagina o specie inteligentă care să gândească în asemenea mod bizar, totuşi Shairez *era* experta expediţiei în privinţa creaturilor non-shongairi înzestrate cu raţiune.

— Chiar dacă ar fi adevărat, Comandant de Bază, vorbi Thikair cu un ton mai apropiat de cel normal, nu schimbă cu nimic problema.

Îl privi pe Thairys.

— Care este rata pierderilor cu care ne confruntăm, presupunând că acest comportament al oamenilor nu se schimbă?

— Potenţial dezastruoasă, încuviinţă Thairys. Am pierdut deja unsprezece la sută din vehiculele blindate. Nu ne-am aşteptat nicio clipă să avem nevoie de multe VES-uri împotriva opoziţiei pe care o anticipam, ceea ce înseamnă că n-avem nici pe departe vehiculele şi echipajele care se pare că ne vor fi necesare. În cifre absolute, am pierdut mai multe transportoare, dar din ele avem foarte multe. Pierderile infanteriei sunt altă problemă şi nu sunt deloc sigur că putem menţine rata actuală a acestor. Şi trebuie să subliniez că n-au trecut decât opt zile locale. Este perfect posibil ca proiecţiile bazate pe ce am văzut până acum să fie aproape la fel de incorecte ca estimările noastre iniţiale.

În mod clar comandantului trupelor de sol nu-i plăcea să adauge posibilitatea aceea. Ceea ce era destul de corect. Nici lui Thikair nu-i plăcea *s-o audă.*

— Comandantul Trupelor de Sol cred că e nejustificat de pesimist, sir.

Toţi ochii reveniră spre Shairez şi comandanta de bază flutură din urechi a neştiinţă.

— Propria analiză îmi sugerează că este vorba despre două tipuri de incidente şi ambele par să fie rezultatul unor

unităţi relativ mici care au acţionat independent de vreo comandă superioară sau coordonare. Pe de o parte, avem unităţi care utilizează armele grele ale oamenilor şi o fac în modul despre care bănuiesc că este tactica lor standard. Un exemplu în această privinţă ar fi distrugerea de acum câteva zile a întregii forţe a Comandantului de Companie Barmit. Pe de altă parte, avem nişte trupe de infanterie echipate cu arme uşoare sau care utilizează arme şi explozibili ce par improvizate.

În primul caz, au determinat frecvent pierderi grele - din nou, aşa cum s-a întâmplat cu Barmit. De fapt, de cele mai multe ori au pricinuit pierderi incredibil de disproporţionate.

În instanţele *respective*, sistemele noastre de atac spaţiu-planetă sunt, totuşi, în condiţii normale, capabile să le localizeze şi să le distrugă. Pe scurt, oamenii care ne atacă în felul acela supravieţuiesc rareori pentru a ataca a doua oară şi au deja mai puţine arme grele.

În *al doilea* caz, însă, atacatorii s-au dovedit mult mai greu de depistat. Sistemele noastre de detecţie sunt concepute pentru localizarea de arme mai grele, mai avansate tehnologic. Căutăm emisii tehnologice, amprente termice, precum cele ale generatoarelor de putere ale vehiculelor, şi altele de aceeaşi natură. Suntem mai puţin bine echipaţi pentru a detecta indivizi sau grupuri mici de oameni. Drept urmare, putem intercepta şi distruge un procentaj mai mic din asemenea atacatori.

Vestea bună este că, deşi armele lor portabile de infanterie sunt mai puternice decât anticipasem vreodată, sunt, totuşi, mai puţin periculoase decât vehiculele lor blindate grele sau decât artileria. Asta înseamnă, printre altele, că ei pot angaja cu şanse reale de succes doar forţe mai mici din războinicii noştri.

— În esenţă, toate acestea sunt corecte, rosti Thairys după un moment, însă una dintre implicaţii este că vom fi obligaţi să operăm cu trupe mai mari, pentru a împiedica

atacurile acestor forţe de infanterie. Noi avem, totuşi, un număr finit de soldaţi, aşa încât, cu cât forţele noastre individuale devin mai mari, cu atât vom putea desfăşura mai puţine la un moment dat. Pentru a stopa atacurile, va trebui să reducem sever acoperirea suprafeţei planetei pe care putem spera s-o menţinem.

— Te-am înţeles, Thairys, rosti Thikair după un moment şi-şi dezgoli toţi caninii superiori într-un surâs glacial. Trebuie să mărturisesc că o planetă începe să pară serios mai mare, când analizezi nevoia de a-i patrula toată suprafaţa cu resursele unei singure flote de colonizare!

Se gândise să spună ceva mai dur, însă nu cuteza să admită că era posibil să fi muşcat mai mult decât putea mesteca de fapt flota sa.

— Deocamdată, urmă el, vom continua operaţiunile de bază aşa cum au fost planificate, dar schimbând focalizarea geografică. Thairys, vreau să-ţi reanalizezi desfăşurarea trupelor. Pentru moment ne vom concentra asupra zonelor cel mai dezvoltate şi avansate tehnologic. Acolo este cel mai probabil să întâlnim ameninţări importante, aşa încât să începem prin a stabili enclave complet securizate din care putem opera cu putere mai mare, pe măsură ce ne vom extinde pentru consolidare.

— Da, sir, încuviinţă Thairys. Asta va dura însă ceva vreme. Mai precis, avem infanterişti desfăşuraţi în scopul vânării şi al distrugerii grupurilor cunoscute de oameni. Ei operează în locuri aflate la distanţe reciproce mari, iar aducerea lor pentru a fi concentraţi în alte locuri ne va ocupa la maximum capacitatea de transport aerian.

— Vor fi necesari pentru a atinge ţintele pe care tocmai le-am descris?

— Nu, sir. Sigur că va fi necesar un surplus de infanterişti, însă putem desanta trupe suplimentare direct din spaţiul cosmic. În plus, avem nevoie de mai multă experienţă reală de luptă împotriva grupurilor atacatoare

aflate în permanentă mişcare. Trebuie să ne rafinăm tactica, însă nici veteranii noştri de luptă nu s-au confruntat cu nivelul acesta de ameninţare. Aş prefera realmente să ne păstrăm o parte din infanterie în hinterland, unde putem instrui mai mulţi ofiţeri asupra mediului cu nivel de ameninţare mai redus.

— N-am nicio obiecţie în această privinţă, atât timp cât eşti capabil să realizezi concentrările pe care tocmai le-am ordonat, rosti Thikair.

Şi atât timp cât suntem cumva în stare să folosim un garou ca să oprim şuvoiul ăsta permanent de pierderi, adăugă în gând Comandantul de Flotă.

IX

O insectă se deplasa pe ceafa transpirată a lui Stephen Buchevsky. O ignoră, păstrându-şi privirea aţintită asupra extratereștrilor care pregăteau un bivuac.

Insecta dispăru şi bărbatul îşi verifică grenada de mână RDG-5. N-ar fi cutezat să utilizeze un aparat de radio, chiar dacă l-ar fi avut, însă detonarea grenadei avea să îndeplinească cu succes rolul de semnal de atac.

În realitate ar fi preferat să lase în pace patrula aceea, dar îi era imposibil. Nu ştia ce făcea în zonă şi, de altfel, nici nu era important. Indiferent ce alt obiectiv ar fi avut, toate unităţile shongairi păreau să se afle în propriile misiuni permanente de căutare şi de distrugere, iar el nu putea îngădui aşa ceva când în faţa acestei patrule se aflau civilii faţă de care el şi oamenii lui deveniseră responsabili.

Reacţia lui faţă de atacul shongairilor asupra civililor români îi adusese altă misiune... pe care ar fi preferat fără discuţii s-o fi evitat. Sau, cel puţin, aşa îşi spunea în gând. Restul oamenilor săi - cu posibila excepţie a lui Ramirez - nu păreau să-i împărtăşească rezervele. Ba chiar se gândea adesea că unicul motiv pentru care le avea era tocmai faptul că se găsea la conducere. Era *sarcina* lui să le aibă.

Indiferent însă cum se petrecuseră lucrurile, el şi americanii naufragiaţi aici deveniseră protectorii unui grup de români care creştea încetişor, dar constant.

Din fericire, unul dintre românii respectivi - Elisabeta Cantacuzino - fusese profesor universitar. Vorbea o engleză cu accent evident, dar gramatica ei (şi Buchevsky bănuia că şi vocabularul) era considerabil mai bună decât a sa, iar dobândirea unui translator local meritase aproape toate bătăile de cap de care fusese însoţită.

De acum plutonierul comanda aproape şaizeci de bărbaţi şi femei înarmate. Americanii alcătuiau nucleul acestei trupe, dar numărul lor era aproape egalat de o mână de soldaţi români şi de civilii mult mai numeroşi care se găseau în procesul primirii unui curs-fulger de supravieţuire militară din partea sa, a lui Gunny Meyers şi a sergentului Alexandru Ionescu din Armata Română. Îi organizase în patru „plutoane“ aproape egale ca mărime, unul comandat de Meyers, unul de Ramirez, unul de Ionescu şi unul de Alice Macomb. Michelle Truman îi era superioară în rang lui Macomb, dar ea şi cu Sherman continuau să fie prea valoroase pe post de „trust al creierilor“ săi, pentru a o „irosi“ pe post de puşcaş. În plus, femeia învăţa româna de la Cantacuzino.

Sergentul Ionescu vorbea însă deja engleza şi Buchevsky reuşise să aibă în fiecare pluton măcar un român vorbitor de engleză. Sistemul era destul de greoi, totuşi funcţiona, şi ei petrecuseră multe ore repetând întruna semnale din mâini care nu necesitau rostirea de cuvinte. Cel puţin, parametrii situaţiei lor erau dureros de clari pentru toţi.

Să scăpăm. *Să ne ascundem.* Să facem tot ce se poate pentru a-i proteja pe civili - care se apropiau acum de două sute. Să ne mişcăm permanent. Să evităm şoselele şi aşezările. Să căutăm întruna orice surse de alimente. Se dovedi că Meyers era un excelent vânător de căprioare şi, împreună cu alţi doi români cu aceleaşi abilităţi, care

fuseseră pădurari, contribuiau semnificativ la hrănirea oamenilor. Se apropia însă toamna, iar frigul şi foametea aveau să devină foarte repede ameninţări ucigătoare.

Dar ca să se întâmple asta, *mai întâi trebuie să* supravieţuim *verii, nu?* gândi el cu asprime. *Ceea ce înseamnă că ticăloşii ăştia trebuie opriţi înainte de a şti că aici sunt civili care pot fi ucişi. Şi trebuie s-o facem fără ca ei să reuşească să expedieze un mesaj către bază.*

Nu-i plăcea situaţia. Nu-i plăcea absolut deloc. Dar nici nu vedea o alternativă şi, ajutat de Cantacuzino, discutase cu toţi cei care-i văzuseră pe shongairi în acţiune, căutând informaţii despre tactica şi strategia lor.

Era evident că însemnau distrugere instantanee pentru corpurile mari de trupe sau pentru unităţile echipate cu armament greu. Se gândi că unul dintre motive putea fi faptul că echipajele din interiorul tancurilor nu puteau percepe apropierea dronelor de recunoaştere, aşa cum o făceau infanteriştii în câmp deschis. Iar Truman şi Sherman suspectau că senzorii shongairilor erau concepuţi pentru a detecta trupe mecanizate sau, cel puţin, unităţi cu amprente masive de emisii, acesta fiind unul dintre motivele pentru care plutonierul renunţase la toate aparatele de radio.

Se părea, de asemenea, că patrulele de infanterie erau dotate cu mai puţini senzori decât tancurile plutitoare sau decât convoaiele de pe şosele. Şi, ţinând seama de cele câteva înfruntări pe care le avusese cu infanteriştii lor, devenise evident că invadatorii nu aveau o reţea de comunicaţii care să se extindă dincolo de unitatea lor imediată. Fiindcă în caz contrar, era sigur în această privinţă, până acum măcar una dintre patrulele pe care le atacaseră ar fi izbutit să solicite susţinerea unei lovituri cinetice de pe orbită.

De aceea trebuie să-i izbim rapid, să ne asigurăm că le distrugem vehiculele din prima lovitură... şi că nimeni care are un radio nu supravieţuieşte îndeajuns pentru a-l folosi.

Se părea că extratereştrii terminaseră de instalat tabăra. În mod vădit, nu ştiau că Buchevsky sau oamenii lui se aflau aici, ceea ce-i convenea de minune.

Daţi-i drumul, îşi spuse mohorât. *Faceţi-vă comozi. Culcaţi-vă. Am somniferul vostru chiar aici. În nici cinci...*

— Scuză-mă, dar chiar crezi că e ceva înţelept?

Stephen Buchevsky tresări ca şi cum cineva tocmai îl curentase şi capul i se răsuci iute în direcţia de unde venise întrebarea.

Întrebarea îi fusese şoptită în ureche într-o engleză aproape fără accent... de un glas pe care nu-l mai auzise niciodată până atunci.

— Ce-ar fi să-mi spui cine eşti şi de unde *dracu* ai apărut? întrebă Buchevsky după zece minute.

Stătea în faţa unui bărbat complet necunoscut, la două sute de metri de bivuacul shongairilor, şi regreta că lumina nu era mai puternică. În acelaşi timp nici nu era ispitit să aprindă un chibrit.

Necunoscutul era mai înalt decât media românilor, totuşi mai scund decât Buchevsky. Avea nas mare şi ascuţit, ochi verzi afundaţi în orbite şi păr negru. Asta era cam tot ce putea spune despre el, cu excepţia faptului că surâsul îi părea uşor amuzat.

— Scuză-mă, rosti celălalt bărbat. N-am vrut să te... sperii, însă ştiu ceva ce nu-ţi este cunoscut. La ceva mai mult de un kilometru depărtare, în direcţia aceea, există o a doua patrulă.

Arătă pe drumul îngust în direcţia din care veniseră shongairii şi un deget de gheaţă atinse brusc spinarea lui Buchevsky.

— De unde ştii?

— Oamenii mei şi cu mine i-am urmărit, răspunse necunoscutul. Şi este o stratagemă pe care am mai văzut-o - una pe care au adoptat-o cam de o săptămână. Cred că experimentează tactici noi, trimiţând perechi de echipe de infanterie care să se susţină reciproc.

— La naiba! Sperasem că va dura mai mult până se vor gândi la asta, mormăi Buchevsky. Se pare că pot fi mai isteţi decât apreciasem pe baza primelor lor tactici.

— Nu ştiu cât de inteligenţi pot fi, dar bănuiesc că dacă ai ataca *această* patrulă, cealaltă ar cere probabil imediat ajutor de calibru greu.

— Exact aşa vor face, aprobă plutonierul, apoi se încruntă. Să nu crezi că nu sunt recunoscător pentru avertisment sau altceva, totuşi nu mi-ai spus cine eşti, de unde ai apărut sau cum ai ajuns aici.

— Cu siguranţă - de data aceasta amuzamentul din glasul românului era inconfundabil - astea ar fi întrebări pe care ar fi mai rezonabil să le pun *eu* unui puşcaş marin american, care a apărut în inima Valahiei.

Buchevsky strânse din maxilare, dar celălalt bărbat chicoti şi clătină din cap.

— Scuză-mă. Mi s-a spus că am un simţ dubios al umorului. Mă numesc Mircea Basarab şi am venit de la Lacul Vidraru, aflat cam la cincizeci-şaizeci de kilometri nord de locul acesta. Oamenii mei şi cu mine facem în principal ceea ce bănuiesc că faceţi şi voi - încercăm să ne apărăm concetăţenii de măcelarii „shongairi“.

Schiţă o grimasă şi continuă:

— Protejarea civililor de invadatori este, din păcate, un fel de tradiţie naţională prin locurile astea.

— Înţeleg..., rosti Buchevsky încet şi dinţii albi ai celuilalt sclipiră în penumbră.

— Cred că mă-nţelegi. În plus, sunt convins că satele pe care le-am luat sub protecţia noastră i-ar putea primi pe civilii pe care i-aţi protejat *voi.* Sunt aşezări tipice de munte,

în general autonome, cu puţine „luxuri moderne“. Sătenii îşi cresc şi cultivă singuri cele necesare traiului, iar hrănirea atâtor persoane suplimentare le va pune serios resursele la încercare. Mă-ndoiesc că cineva se va îngrăşa peste iarnă! Dar vor face tot ce pot şi vor saluta ajutoarele suplimentare apărute înainte de căderea zăpezii. Iar din câte am văzut, voi înşivă aţi fi o completare salutară a defensivelor lor.

Buchevsky lăsă capul pe un umăr, străduindu-se să vadă mai bine expresia de pe chipul celuilalt. Totul se petrecea prea rapid. Ştia că ar fi trebuit să se retragă şi să analizeze detaşat şi raţional oferta aceasta, dar în acelaşi timp simţea un val de nedescris de uşurare, fiindcă bărbaţilor, femeilor şi copiilor - mereu, copiii - pentru care devenise responsabil li se oferea o şansă în faţa înfometării şi a degerăturilor.

— Şi cum am putea ajunge acolo, cu căţelandrii ăştia care ne stau în poală? întrebă el.

— În mod evident, mai întâi trebuie să-i *îndepărtăm* din „poală“. Întrucât oamenii mei se află deja într-o poziţie de unde se pot ocupa de a doua patrulă, iar oamenii tăi se află deja într-o poziţie de unde se pot ocupa de *această* patrulă, îţi propun să trecem amândoi la treabă. Bănuiesc că intenţionai să foloseşti grenada pentru a semnala începutul atacului tău, da?

Buchevsky încuviinţă din cap şi Basarab ridică din umeri.

— Nu văd niciun motiv pentru care ar trebui să-ţi schimbi planul în privinţa asta. Îngăduie-mi cincisprezece minute - ba nu, douăzeci ar fi mai bine - să mă întorc la oamenii mei şi să le spun să fie cu urechile ciulite la atacul vostru. După aceea dinţii albi sclipiră din nou, dar de data aceasta, plutonierul o ştiu, surâsul era rece şi crud -, poţi să-ţi anunţi prezenţa jigodiilor astea. Cât mai puternic!

X

Comandantului de Pluton Dirak nu-i plăcea câtuşi de puţin situaţia, dar ordinele erau ordine.

Înainta încet în mijlocul grupei a doua, cu urechile ciulite şi străduindu-se să audă cel mai mic zgomot, pe când urmau grupa întâi pe drumeagul îngust. Din păcate, soldaţii lui fuseseră civilizaţi de o mie de ani standard. Dispăruse mare parte din acuitatea auzului şi a mirosului care însemnaseră cândva diferenţa între moarte şi supravieţuire şi se simţea pe jumătate orb în pădurea masivă şi întunecoasă.

Pe planeta lui natală nu mai existau de acum astfel de codri - în niciun caz cu asemenea coronament uriaş, cu trunchiuri a căror bază era o dată şi jumătate mai largă decât înălţimea unui shongairi - totuşi, zona din jur era surprinzător de lipsită de tufe şi hăţişuri. Potrivit botaniştilor expediţiei, era ceva de aşteptat într-o pădure matură, unde puţine raze de soare ajungeau direct la sol. Cu siguranţă, ei ştiau ce spun, dar situaţia continua să i se pară... în neregulă lui Dirak. Şi, în mod aberant, îi plăceau încă şi mai puţin vlăstarele şi tufişurile ce creşteau în lungul drumului îngust. Probabil că ele confirmau teoriile botaniştilor, întrucât ceva soare răzbătea pe aici, în locurile unde coronamentul se întrerupea deasupra drumeagului, însă îi transmiteau senzaţia de strâmtorare şi claustrofobie.

Probabil că mare parte din anxietatea sa se datora faptului că i se ordonase în mod explicit să-şi lase drona-releu de recunoaştere şi comunicaţii mult în urma acestui punct, ancorată de transportoarele cu roţi ce gâfâiau din greu pe acelaşi drumeag. Analiza celor întâmplate cu ultimele trei patrule care fuseseră trimise în zona aceasta sugera că oamenii izbutiseră cumva să distrugă dronele, înainte de a-i fi atacat pe infanteriştii pe care acestea îi susţineau prin supraveghere şi comunicaţii sigure cu baza. Nimeni nu ştia cum izbuteau primitivii - atât doar că, bineînţeles, nu erau *de fapt* primitivi, nu? - să detecteze şi să ţintească cu atâta eficienţă dronele, însă cartierul

general decisese să încerce o apropiere mai discretă... şi-l alesese pe Dirak să efectueze experimentul.

Cum trebuie să-mi fi surâs zeii, reflectă el posomorât. Înţeleg *nevoia de a câştiga experienţă cu aceste... creaturi, dacă va trebui să ne modificăm tactica, dar de ce a trebuit să fiu ales tocmai* eu *să-mi vâr capul în vizuina asta de* hasthar? În *niciun caz...*

Auzi o explozie în spate şi se răsuci. Nu putea să vadă nimic prin coronament, dar nu era necesar să zărească ceva pentru a şti că fusese drona RC. Cum de izbutiseră *ei* s-o desluşească printre blestematele de crengi şi crenguţe?

Întrebarea continua să-l obsedeze când auzi alte explozii de data aceasta pe sol... acolo unde cele două grupe de rezervă îl urmau în TAB-uri.

Nu avu timp să înţeleagă ce erau exploziile *acelea* înainte ca automatele de asalt ascunse înapoia copacilor şi sub mormanele de frunze de pe flancul de sud al drumeagului să deschidă focul.

Din păcate pentru Comandantul de Pluton Dirak, bărbaţii şi femeile dinapoia automatelor de asalt învăţaseră cum să-l recunoască pe ofiţerul comandant al unei formaţii de infanterie shongairi.

— Încetaţi focul! Încetaţi *focul!* urlă Buchevsky, iar şi rafalele automatelor se stinseră brusc.

Rămase locului cu AKM-ul pregătit, în timp ce trecea în revistă corpurile shongairilor răşchirate pe drumeag. Unul sau doi încă zvâcneau, deşi nu păreau s-o mai facă multă vreme.

— Bună treabă, rosti în spatele lui un glas cu satisfacţie înverşunată şi evidentă, iar plutonierul privi peste umăr.

Din umbrele dese ale pădurii, Mircea Basarab privea patrula căzută în ambuscadă.

— Aţi făcut treabă bună, Ştefanul meu.

— Poate că da, însă ar fi mai bine să-i dăm drumul, replică Buchevsky asigurându-şi arma şi ridicându-se din poziţia de tragere.

Propria expresie, o ştia, era mai neliniştită decât a lui Basarab. Acesta fusese al treilea contact dur cu shongairii în cele şase zile de când îşi trecuse oamenii sub comanda lui Basarab şi, din spusele acestuia, se apropiau de enclava din munţii ce înconjurau Lacul Vidraru. Ceea ce însemna că trebuiau să scape cu adevărat de urmăritorii aceştia insistenţi... chiar dacă inepţi.

— Cred că dispunem de niţel timp, spuse Basarab, privind în sus pe drum către coloanele de fum ce se ridicau din vehiculele blindate de care se ocupase plutonul lui Ionescu şi jumătate dintre oamenii lui Basarab. Pare improbabil ca de data asta să fi apucat să emită un mesaj.

— Poate că aşa este, fu de acord Buchevsky, însă superiorii lor ştiu unde se află. Când nu vor raporta la ora stabilită, cineva o să vină să-i caute. Din nou.

Chiar dacă părea ca şi cum l-ar fi contrazis pe celălalt bărbat, nu era defel aşa. În primul rând pentru că, probabil, Basarab avea dreptate. Dar, în al doilea rând, pentru că în decursul ultimei săptămâni ajunsese să înţeleagă că Mircea Basarab era unul dintre cei mai buni ofiţeri care-l comandaseră vreodată. Ceea ce, reflectă el, era o laudă însemnată pentru orice ofiţer străin din orice Marină... şi în acelaşi timp nu-l împiedica pe român să fie unul dintre bărbaţii cei mai înspăimântători pe care-i întâlnise vreodată.

Poate că mulţi nu şi-ar fi dat seama de asta. Într-o lumină mai bună, chipul lui Basarab era osos, totuşi arătos, cumva într-un fel vulpesc, iar zâmbetul îi era adesea cald. Însă înapoia ochilor verzi existau tenebre tăcute. Tenebre tăcute care nu erau străine multor oameni din Balcanii post-Ceauşescu. Tenebre tăcute pe care plutonierul le recunoştea, pentru că întâlnise mulţi alţi indivizi

înspăimântători... şi pentru că, acum, şi înlăuntrul lui existau tenebre tăcute, care purtau eticheta „Washington, D.C.“...

Indiferent însă ce ar fi existat în trecutul lui Basarab, individul era aproape înfricoşător de competent şi radia o charismă pe care Buchevsky o întâlnise rar. Soiul de charismă ce putea câştiga până şi loialitatea unui Stephen Buchevsky, ba încă după o perioadă relativ scurtă petrecută împreună.

— Ai perfectă dreptate, Ştefanul meu, spuse Basarab surâzând aproape ca şi cum i-ar fi citit gândurile şi ridicând mâna ca s-o pună pe umărul americanului mai înalt.

Gestul ar fi putut părea condescendent, ca şi modul aproape posesiv în care spunea „Ştefanul meu“. Dar nu era aşa.

— Cu toate astea, urmă el şi zâmbetul îi dispăru, cred că ar fi timpul să trimitem jigodiile astea altundeva.

— Ar fi grozav.

O undă de scepticism se simţea în vocea lui Buchevsky şi Basarab chicoti. Nu a fost un sunet deosebit de plăcut.

— Cred că putem reuşi asta, spuse el şi fluieră ascuţit.

Peste câteva clipe, Tache Brătianu, un român brunet, cu umeri laţi, se desprinse din umbrele pădurii.

Mulţumită Elizabetei Cantacuzino, Buchevsky prindea repede româna, dar cunoştinţele lui erau prea rudimenatre ca să înţeleagă ceva din schimbul de cuvinte rapid care a urmat. A durat câteva minute, după care Brătianu a încuviinţat şi Basarab s-a întors către plutonier.

— Mă tem că Tache nu vorbeşte deloc engleza, spuse el.

Asta era cât se poate de evident, gândi Buchevsky amuzat.

Pe de altă parte Brătianu *nu avea nevoie* să vorbească engleza pentru a transmite faptul că era un tip al naibii de periculos. Nici unul dintre oamenii lui Basarab nu vorbea engleza.

Erau numai douăzeci, dar se mişcau aidoma unor spectre. Buchevsky însuşi nu mergea greoi, totuşi îşi dădea seama când altul era mai bun la furişarea prin tufişuri... Iar bărbaţii ăştia erau mai buni decât fusese el *vreodată.* Şi pe lângă puşti, pistoale şi grenade de mână, purtau o sumedenie de cuţite, securi şi macete feroce. Buchevsky suspecta, de altfel, că ar fi preferat să folosească oţelul rece în locul oricăror carabine de asalt.

Acum, în timp ce Brătianu şi tovarăşii săi mergeau în lungul drumului, cuţitele sclipiră şi cei câţiva shongairi răniţi încetară să se mai zvârcolească.

Plutonierul nu avea probleme în privinţa asta, ba chiar ochii îi erau satisfăcuţi, deşi mohorâţi. Însă când unii români începură să dezbrace corpurile extraterestre, în timp ce alţii tăiau copăcei tineri de pe marginea drumului, se încruntă şi se uită la Basarab. Românul se mulţumi să clatine din cap.

— Aşteaptă, spuse el şi Buchevsky reveni cu privirea la toţi oamenii lui.

Lucrau iute şi sigur, folosind securile şi macetele cu eficienţă exersată, în timp ce obţinură prăjini de aproximativ trei metri, pe care le ascuţiră la ambele capete. Într-o perioadă surprinzător de scurtă, cioplira mai bine de o duzină de asemenea prăjini şi ochii lui Buchevsky se holbară şocaţi, când bărbaţii îi luară cu gesturi calme pe shongairii morţi şi-i traseră în ţeapă.

Sânge şi alte fluide corporale se prelinseră pe ţepele grosolane necojite, dar plutonierul nu spuse nimic când prăjinile fură înfipte în solul moale al pădurii. Extratereştrii morţi atârnau înşiraţi în lungul drumului ca nişte insecte prinse în ace, groteşti în umbre, iar Buchevsky simţi ochii lui Basarab aţintindu-l.

— Eşti şocat, Ştefanul meu? întrebă încetişor românul.

— Am..., începu Buchevsky apoi inspiră profund. Da, cred că sunt. Într-un fel, recunoscu el. Cred că poate din cauză

că se apropie niţel prea mult de unele lucruri pe care am văzut că le fac jihazii.

— Într-adevăr? Ochii lui Basarab erau reci. Cred că asta n-ar trebui să mă surprindă. *Noi* înşine am învăţat obiceiul de la turci, cu mult timp în urmă. Cel puţin ăştia erau deja morţi când au fost traşi în ţeapă.

— Ar fi fost vreo diferenţă? întrebă Buchevsky.

Nările lui Basarab se dilatară, după care bărbatul se cutremură.

— Cândva, nu, ridică el din umeri. Aşa cum am spus, obiceiul are rădăcini vechi în regiunea asta. La urma urmelor, unul dintre cei mai faimoşi fii ai României a fost cunoscut ca „Vlad Ţepeş“, nu? Zâmbi vag: din cauza asta, *eu, unul,* nu m-am bucurat de o copilărie fericită, cum ziceţi voi, americanii, şi a existat o vreme când i-am tratat cu cruzime pe toţi cei din jur. Când îmi făcea *plăcere* să mă comport aşa. Sigur că pe-atunci aş fi preferat ca ei să fi fost vii.

Expresia i se întristă când privi corpurile de extraterestri traşi în ţeapă.

— Mă tem că a durat prea mult până să înţeleg că nici toată cruzimea din univers nu poate răzbuna o copilărie distrusă şi nu poate calma furia unui tânăr rămas orfan, Ştefanul meu. A existat cândva un doctor, un bărbat pe care l-am întâlnit în Austria, care mi-a explicat asta. Spre ruşinea mea, atunci n-am vrut cu adevărat să aud ce spunea, însă era adevărat. Iar anii de care am avut nevoie ca să înţeleg adevărul ăsta au cerut un preţ prea mare din partea celor pe care-i iubeam şi care m-au iubit.

Se mai uită o vreme la corpuri, apoi se scutură brusc din tot trupul.

— Însă asta, prietene, n-are nicio legătură cu întunericul din mine.

— Nu? ridică Buchevsky o sprânceană.

— Nu. Îmi este evident că jigodiile acestea vor continua să ne urmărească. De aceea le vom oferi ceva care chiar să le atragă atenţia - ceva care să scoată din minţi de furie orice creatură, până şi pe una dintre ele -, iar apoi le vom oferi şi pe altcineva, în afară de civilii tăi, pe care să-l urmărească. Tache şi majoritatea oamenilor mei vor porni spre sud, lăsând urme atât de evidente, încât nici ei - indică din bărbie spre patrula măcelărită n-ar putea s-o rateze. Îi vor atrage până la zeci de kilometri depărtare. După aceea vor reveni pe furiş la noi.

— Fără ca ei să-i poată urmări?

— Nu fi aşa sceptic, prietene! Basarab chicoti şi-l strânse de umăr pe Buchevsky: nu i-am ales la întâmplare! În toată România nu există pădurari mai iscusiţi. Nu te teme că-i vor conduce pe duşmani la noi.

— Sper să ai dreptate, rosti plutonierul uitându-se din nou la corpurile trase în ţeapă şi gândindu-se cum ar fi reacţionat *el* în locul extratereştrilor. Sper să ai dreptate.

XI

Comandantul de Flotă Thikair apăsă butonul de deschidere, apoi se lăsă pe spate în scaun când Shairez intră în cabina sa. Uşa se închise în urma ei şi Thikair îi indică un scaun.

— Ia loc, Comandant de Bază, spuse el în mod intenţionat mai oficial din cauza caracterului anormal al acestei întâlniri.

— Mulţumesc, Comandant de Flotă.

O privi aşezându-se în scaun. Se gândi că afişa aproape obişnuita-i siguranţă, totuşi, poziţia urechilor sugera ceva în plus. Ca şi căutătura ochilor.

S-a schimbat, gândi el. *A îmbătrânit.* Pufni în minte. *De fapt,* toţi *am îmbătrânit, nu? În cazul ei mai există însă şi altceva. Mai exact, mai mult decât exista ieri.*

— De ce ai dorit să ne întâlnim, Comandant de Bază? întrebă el după o clipă.

Şi de ce, continuă, dar numai în gând, *ai vrut s-o facem între patru ochi*?

— Sir, aproape că am terminat profilul psihologic iniţial al acestor oameni, replică ea şi-l privi fără să clipească. Mă tem că speranţele noastre iniţiale pentru planeta aceasta au fost... destul de eronate.

Thikair rămase absolut nemişcat. Se gândi că faptul că-i vorbise atât de deschis constituia o dovadă a forţei ei interioare. Mai ales ţinând seama că nu fuseseră „speranţele noastre iniţiale“, ci speranţele *lui* iniţiale.

Inspiră adânc, simţind cum urechile i se turtesc, lipindu-se de ţeastă, şi închise ochii, gândindu-se la preţul acelor speranţe. În numai trei luni locale, planeta aceasta mizerabilă îi costase 56% din VES-uri, 23% din transportoare şi TAB-uri şi 26% din infanterie.

Bineînţeles, reflectă el încruntat, pe oameni îi costase şi mai mult. Totuşi, indiferent ce ar fi făcut el, creaturile demente *refuzau* să se predea.

— *Cât* de greşite? întrebă fără să deschidă ochii.

— Problema, răspunse ea oarecum indirect, este că până acum n-am mai întâlnit o specie similară. Psihologia ei nu seamănă... cu nimic din experienţa noastră anterioară.

— Asta am ghicit deja, rosti Thikair cu ironie sfredelitor de seacă. Ar trebui să conchid că acum deţii o înţelegere mai bună asupra diferenţelor existente?

— Da, sir. Ea inspiră profund şi urmă: în primul rând, trebuie să înţelegi că în psihologia lor există variaţii locale uriaşe.

Asta este inevitabil, desigur, ţinând seama de faptul că, spre deosebire de noi sau de altă rasă membră a Hegemoniei, oamenii păstrează un număr mare de şabloane culturale şi sociale uimitor de diferite. Dar există şi fire comune. Iar unul dintre ele, Comandant de Flotă, este

că, în esenţă, nu au un mecanism de predare, aşa cum îl înţelegem noi.

— Poftim?

Ochii lui Thikair se deschiseră brusc la auzul acelei afirmaţii absurde şi ea suspină.

— Sir, în Hegemonie există puţine rase care să se apropie, poate, de psihologia oamenilor, iar mie nu-mi vin în minte decât două sau trei. Toate, ca şi oamenii, sunt omnivore, totuşi niciuna nu deţine nivelul de... încăpăţânare al acestei specii. Sincer vorbind, orice psiholog shongairi i-ar declara pe toţi oamenii nebuni. Spre deosebire de mâncătorii de buruieni sau de majoritatea omnivorilor, ei deţin o caracteristică de ferocitate foarte asemănătoare shongairilor, dar în acelaşi timp un sentiment al individualităţii invariabil mai mare decât sentimentul de haită.

Thikair se gândi că ea se străduia în mod evident să descrie ceva aflat în afara oricărei psihologii rasiale cunoscute.

— Aproape toţi mâncătorii de buruieni au instinct de turmă foarte puternic, continuă Shairez. Deşi în anumite circumstanţe pot lupta feroce, primul lor instinct, copleşitor, este de a *evita* conflictul, iar psihologia lor fundamentală subordonează binele individului, ba chiar şi supravieţuirea lui, faţă de binele „turmei“. În prezent cei mai mulţi dintre ei definesc „turma“ în termenii unor întregi populaţii planetare sau naţiuni stelare, totuşi, ea rămâne platforma de pe care pornesc toate deciziile şi politica lor.

Majoritatea omnivorilor din Hegemonie împărtăşesc orientarea aceea într-un grad mai mare sau mai mic, deşi câţiva se apropie de propria noastră poziţie psihologică, ce nu pune accentul pe turmă, ci pe *haită.* Specia noastră a evoluat ca *vânători*, nu ca pradă, cu structură socială şi psihologie orientate în jurul acelei funcţii primare. Spre deosebire de mâncătorii de buruieni şi de majoritatea

omnivorilor, mândria shongairilor faţă de realizările personale, dovada abilităţilor noastre, este asociată străvechii importanţe primare a bravurii vânătorului individual ca fiind definitorie pentru statutul său în interiorul haitei.

Haita continuă să fie, totuşi, mai importantă decât individul. Sentimentul nostru de merit personal, de realizare, este validat doar în contextul haitei. Iar predarea celui slab înaintea celui mai puternic provine din acelaşi context. Avem înscrisă în gene cedarea în faţa conducătorului haitei, în faţa individului a cărui putere domină totul din jurul său. Bineînţeles, noi, şi mai ales masculii noştri, ne-am *provocat* mereu conducătorii, fiindcă acela era felul în care haita din vechime se asigura că liderul îi rămânea puternic. Dar odată ce un conducător şi-a reafirmat dominaţia, puterea, până şi şalangerul i se predă. Întreaga noastră filozofie, codul de onoare, aşteptările sociale pleacă din acest punct fundamental.

— Da, sigur că da, încuviinţă Thikair uşor nerăbdător. Cum altfel ar putea supravieţui o societate ca. a noastră?

— Exact asta vreau să spun, sir. O societate ca a noastră *nu ar putea* supravieţui printre oameni. Instinctul lor de predare este de nenumărate ori mai slab decât al nostru şi este înlocuit de imboldul individual de a înfrânge ameninţările aduse grupului său primar de loialitate - care nu este nici haita, nici turma.

— Poftim? clipi Thikair şi ea schiţă o grimasă.

— Loialitatea primară a omului, sir, este faţă de grupul său de familie. Nu faţă de cireadă, din care familia formează doar o părticică. Şi nici faţă de haită, unde accentul se pune pe putere şi pe valoarea *pentru* haită. Există excepţii, desigur, dar orientarea respectivă formează temelia motivaţiilor omeneşti.

Ai putea să ţi-i închipui aproape ca pe... ca pe o cireadă compusă din haite *individuale* de prădători. Oamenii sunt

capabili să-şi extindă sentimentul loialităţii dincolo de gruparea familie - la organizaţii, comunităţi, state naţionale sau filozofii -, dar mecanismul de motivare fundamental al familiei individuale le este tot atât de întipărit, pe cât ne este nouă întipărită predarea înaintea celui mai puternic. Cercetările mele arată că un procentaj foarte mare de oameni vor ataca *orice* inamic, indiferent de puterea ori de forţa acestuia, pentru a-şi apăra perechea sau vlăstarele. Şi o vor face *complet indiferenţi* faţă de implicaţiile pentru restul haitei sau al cirezii lor.

Thikair o privi şi se strădui să cuprindă cu mintea psihologia bizară pe care încerca s-o explice. Din punct de vedere intelectual, o putea pricepe, cel puţin imperfect; din punct de vedere emoţional, nu avea absolut niciun sens.

— Sir, continuă Shairez, am aplicat toate testele psihologice standard. Aşa cum ai ordonat, am experimentat, încercând să determin cât de aplicabile sunt pentru oameni tehnicile noastre de educaţie neurală directă şi pot raporta că ele funcţionează destul de bine. Opinia mea însă, bazată pe profilul psihologic recunosc, imperfect - pe care l-am construit, îmi sugerează că folosirea oamenilor ca rasă-client ar fi o culme a nebuniei.

Ei nu vor pricepe niciodată predarea naturală a celui slab în faţa celui mai puternic, ci se vor strădui permanent *să devină* mai puternici, şi nu în scopul de a-şi asuma conducerea haitei. Da, unii dintre ei vor reacţiona foarte similar shongairilor, iar alţii s-ar putea apropia de şabloanele de comportament ale mâncătorilor de buruieni. Însă majoritatea vor vedea puterea ca având rolul de protecţie a grupării lor de loialitate primară. Îşi vor focaliza energia asupra distrugerii oricăror surse de ameninţări aduse acesteia - chiar şi când încercarea de a distruge ameninţarea *în sine* riscă distrugerea grupării - şi nu vor uita sau ierta *niciodată* ameninţarea la adresa a ceea ce protejează ei. Le-am putea impune obedienţă temporară şi

este posibil să-i convingem pe mulţi dintre ei să ne accepte ca pe stăpânii lor naturali. Nu-i vom convinge însă niciodată pe *toţi,* aşa încât, până la urmă, vom descoperi că aceşti „clienţi“ se vor întoarce asupra noastră cu toată inventivitatea şi ferocitatea pe care le-am observat aici, dar deţinând în plus toate capacităţile noastre tehnologice... ca punct de *pornire.*

— Se pare, li se adresă Thikair ofiţerilor săi superiori, că modalitatea de abordare a acestei planete n-a fost realizarea cea mai de seamă a carierei mele.

Toţi îl priveau tăcuţi, majoritatea fiind încă evident stupefiaţi de raportul lui Shairez. Niciunul, gândi comandantul de flotă, nu reacţionase mai bine decât *el.*

— În mod evident, este necesar să ne reevaluăm politica - *să-mi* reevaluez politica - în lumina descoperirilor Comandantei de Bază. Şi, să fiu sincer, în lumina pierderilor noastre operative deja alarmante.

Eforturile depuse până în prezent de a-i convinge pe oameni să se predea au ucis peste jumătate din populaţia iniţială a planetei şi ne-au costat pierderi masive. Estimarea curentă a Comandantului Trupelor de Sol Thairys este că, dacă vom continua operaţiile timp de un an local, vom pierde trei sferturi din soldaţii lui şi vom ucide jumătate din oamenii *care au mai rămas.* În mod clar, chiar dacă modelul Comandantei de Bază Shairez ar fi eronat, nu putem susţine pierderi la nivelul acesta. De asemenea, nu am îndrăzni să oferim acces la tehnologia modernă unei specii atât de... recalcitrante, după ce tocmai am ucis trei sferturi din membrii ei.

În sala de conferinţe se aşternu tăcerea, în timp ce el le cercetă feţele.

— A sosit momentul să reducem pierderile, anunţă sec. Nu sunt pregătit să renunţ la planeta aceasta, în niciun caz după preţul pe care l-am plătit deja. Dar în acelaşi timp am

decis că oamenii sunt prea periculoşi. Ba cred că multe dintre celelalte rase ale Hegemoniei mi-ar împărtăşi concluzia, dacă s-ar confrunta cu ceea ce am descoperit noi aici!

Am instruit-o deja pe Comandanta de Bază Shairez să ne implementeze strategia de rezervă şi să dezvolte o bio-armă orientată. Aceasta constituie o schimbare importantă în priorităţile ei şi va fi necesar să-i asigurăm atât facilităţi adecvate, cât şi subiecţi pentru testări.

Mă gândisem să o mutăm împreună cu personalul ei de cercetare într-una dintre bazele de la sol, însă intensitatea operaţiunilor necesare pentru consolidarea bazelor respective a dus la... sărăcirea populaţiilor umane din vecinătatea lor. De aceea am decis să înfiinţăm o bază nouă într-o zonă rurală a planetei, unde n-am derulat operaţiuni atât de intense şi unde va putea dispune de un număr rezonabil de subiecţi pentru teste. Comandantul Trupelor de Sol Thairys va răspunde de asigurarea securităţii bazei pe durata construirii... ca şi de asigurarea ulterioară de subiecţi pentru testare.

XII

— Aşadar, Ştefanul meu, ce părere ai despre asta?

Buchevsky termină salata şi trase o duşcă zdravănă de bere.

Bunica lui îl învăţase să mănânce zarzavaturi, totuşi continua să fie surprins de gustul incredibil de bun al salatei proaspete, după săptămâni în care el şi oamenii lui mâncaseră orice le-ar fi căzut în mână.

Ceea ce, din păcate, nu constituia subiectul întrebării lui Basarab.

— Realmente, nu ştiu, Mircea, răspunse el încruntându-se. *Noi* n-am făcut nimic deosebit. Cel puţin nimic din ceea ce ştiu eu.

— Nici din ceea ce ştiu eu, încuviinţă Basarab gânditor, privind biletul scris de mână de pe masă.

Zilele erau considerabil mai răcoroase în exteriorul cabanei construite din buşteni şi culorile toamnei înaintau încetişor peste versanţii munţilor de deasupra Argeşului şi a uriaşei nestemate albastre care era Lacul Vidraru. Lacul se afla la mai puţin de şaptezeci de kilometri nord de ruinele Piteştiului, capitala judeţului Argeş, dar era situat în inima unei rezervaţii naturale, iar cabana fusese construită de serviciul forestier, nefiind parte din cele trei sătuleţe pe care Basarab le organizase în micuţul lui regat.

În ciuda apropierii relative a Lacului Vidraru de Piteşti, puţini dintre supravieţuitorii loviturilor cinetice porniseră spre vecinătatea sa. Buchevsky presupunea că munţii şi pădurile dese fuseseră prea ameninţătoare pentru a-i atrage pe foştii locuitori ai oraşului. În regiune aproape că nu existau drumuri, iar satele lui Basarab păreau aşezări izolate ce se întorseseră în timp, în altă epocă. Ba chiar îi reaminteau destul de mult lui Buchevsky de sătucul din musicalul *Brigadoon.*

Ceea ce nu-i rău, reflectă el. *Vidraru este la doi paşi cu generatoarele sale hidroelectrice, iar cei de aici nici măcar n-au electricitate! Ceea ce înseamnă că nu radiază niciun fel de emisii pe care le-ar putea recepta shongairii.*

În ultimele două luni, el, americanii lui şi românii fuseseră primiţi de săteni şi - aşa cum îl avertizase Basarab - puşi la treabă, pentru a se pregăti de sosirea iernii. Unul dintre motivele pentru care salata de la prânz avusese un gust atât de bun fusese faptul că în scurtă vreme n-avea să se mai bucure de salate. Aici nu se putea vorbi despre produse proaspete aduse din California.

— Trebuie să existe un motiv, Ştefanul meu, zise Basarab. Şi mă tem că nu-i unul care ne-ar plăcea vreunuia.

— Mircea, mie nu mi-a plăcut nici măcar un singur lucru din ce au făcut nemernicii ăştia în prima zi.

Basarab arcui o sprânceană şi Buchevsky fu el însuşi puţin surprins de tonul tăios şi plin de ură care-i înăsprise glasul. Ura aceea îl consterna uneori. Atunci când amintirile cu Trish şi cu fetele ieşeau din nou din adâncuri, dezvelindu-şi colţii, pentru a-i reaminti de pierdere, de durere şi de spaimă...

Nu-i tare al dracului *când lucrul cel mai bun la care mă pot gândi este că cei pe care i-am iubit au murit probabil fără să aibă habar de asta*?

— Nu pot spune că eu m-aş fi dat în vânt după ei, zise Basarab după un moment. Într-adevăr a fost... greu să ne reamintim că n-am cutezat să mutăm lupta pe terenul lor.

Buchevsky încuviinţă înţelegător. Basarab arătase clar din capul locului că evitarea contactului cu inamicul şi păstrarea discreţiei constituiau modurile cele mai bune de a-i proteja pe civili, pentru care erau răspunzători, şi avea perfectă dreptate. În acelaşi timp, însă, asta nu-i modifica orientarea firească a personalităţii - similară celei a lui Buchevsky - către preluarea ofensivei. Să caute inamicul şi să-i distrugă, nu să se ascundă de el.

Însă aşa ceva ar fi intrat în categoria „idei proaste“. Oamenii lui Basarab contactaseră alte câteva enclave mici din sudul României şi nordul Bulgariei, care de acum erau la fel de preocupate de apărarea împotriva altor oameni, nu numai împotriva shongairilor. După bombardamentele iniţiale şi luptele confuze din primele două săptămâni, invadatorii păreau că au hotărât să se retragă din Balcanii cu relief neprietenos şi să ocupe regiuni mai plate ale planetei. Din cauza colapsului reţelei planetare de comunicaţii, era greu să fii sigur în privinţa asta, totuşi, părea rezonabil. Aşa cum arătase „trustul creierilor“ săi, format din Truman şi Sherman, numărul soldaţilor ar fi fost în mod cert limitat în cazul oricăror expediţii interstelare, aşa încât ar fi fost logic să evite dispersarea lor inutilă, prin suirea pe munţi în căutarea de sate sărace lipite

pământului care nu le puteau aduce aproape niciun beneficiu.

Oamenii refugiaţi constituiau însă o ameninţare de cu totul altă natură - una cu care Buchevsky era fericit că *ei* nu trebuiau să se confrunte... deocamdată. Foametea, condiţiile climaterice şi bolile uciseseră probabil cel puţin jumătate din civilii care îşi părăsiseră casele, iar supravieţuitorii deveneau tot mai disperaţi odată cu apropierea iernii. Unele dintre celelalte enclave fuseseră deja silite să lupte, adesea fără milă, împotriva semenilor lor, pentru a păstra resursele de care propriii oameni aveau nevoie.

Faptul că acţiunile extratereştrilor îi împinseseră pe oameni să se ucidă *între ei* în numele simplei supravieţuiri alimentase mânia cea mai profundă a lui Stephen Buchevsky.

— Nimic nu mi-ar face mai multă plăcere decât să merg după ei şi să le trag şuturi în cururile alea sfrijite, răspunse el acum la comentariul lui Basarab. Dar dacă nu-şi bagă boturile în regiunea noastră...

Strânse din umeri şi Basarab încuviinţă. După aceea chicoti încetişor.

— Ce este? înălţă Buchevsky o sprânceană spre el.

— Chestia e că noi doi semănăm mult unul cu celălalt. Basarab clătină din cap: poţi s-o negi cât vrei, Ştefanul meu, dar prin tine curge sânge slav!

— Prin *mine*? (Plutonierul izbucni în râs şi-şi privi dosul mâinii complet negre.) Ţi-am zis deja! Dacă vreunul dintre strămoşii mei a fost *vreodată* în Europa, atunci a ajuns aici din Africa, nu din stepele Asiei!

— Ha! îi flutură românul un deget pe sub nas. I-adevărat, aşa ai zis, dar *eu* ştiu mai bine! Ce vrei să spui - că „Buchevsky“ este un nume *african*?

— Nu, probabil c-a fost numele unui proprietar de sclavi care i-a avut pe stră-străbunicii sau stră-străbunicele mele.

— Prostii! În America secolului al XIX-lea, slavii erau prea *sărăntoci* ca să aibă măcar un sclav! Nu, nu. Crede-mă - este-n sânge. Undeva în trecutul tău există - cum ziceţi voi, americanii? - un slav în carul cu fân!

Buchevsky râse din nou. Practic reînvăţa s-o facă - cel puţin uneori -, iar el şi Basarab mai purtaseră conversaţia asta. Apoi, însă, expresia românului redeveni serioasă şi întinse mâna peste masă pentru a-l prinde de antebraţ.

— Indiferent unde te-ai fi născut, Ştefanul meu, rosti el încetişor, acum eşti slav. Valah. Ţi-ai câştigat meritul ăsta.

Buchevsky flutură din mână cu un gest indiferent, totuşi nu putea să nege căldura care-l cuprinsese în interior. Ştia că Basarab nu arunca nicio vorbă în vânt, tot aşa cum ştia că-şi câştigase rangul de secund al românului prin disciplina şi instrucţia pe care le adusese sătenilor. Cumva, Basarab reuşise să adune cantităţi impresionante de arme individuale şi de arme de susţinere pentru infanterişti, dar, oricât de fioroşi ar fi fost Tache Brătianu şi restul grupului său iniţial luaţi individual, era evident că nici unul dintre ei nu ştiuse cu adevărat cum să-i instruiască pe civili. Pe de altă parte, Stephen Buchevsky petrecuse ani întregi transformând civili *americani* răsfăţaţi în puşcaşi marini. Prin comparaţie cu aceia, instruirea sătenilor români aspriţi de traiul în munţi era floare la ureche.

Sper doar ca nici unul dintre ei să nu aibă nevoie de genul ăsta *de instruire*, gândi el şi redeveni posomorât.

Ceea ce-l readuse la subiectul conversaţiei anterioare.

— Nu-mi place, Mircea. N-au niciun motiv să înfiinţeze o bază tocmai în munţii ăştia nenorociţi. Decât numai dacă se întâmplă ceva despre care noi nu avem habar.

— De-acord, de-acord, încuviinţă Basarab jucându-se din nou cu biletul, apoi ridică din umeri. Mai devreme sau mai târziu, cu excepţia cazului în care vor pur şi simplu să ne omoare pe toţi, trebuie să existe o formă de adaptare.

Expresia lui acră trăda opinia despre propria-i analiză, totuşi continuă neabătut:

— Oamenii de pe meleagurile acestea au supravieţuit şi altor cuceriri din trecutul lor. Cu siguranţă, o pot face din nou, iar dacă shongairii intenţionaseră doar un măcel, nu o cucerire, ar fi început prin a ne distruge din spaţiul cosmic *toate* aşezările. Eu însă nu-i voi lăsa pe oamenii *mei* pe mâna lor, fără a căuta să le obţin condiţiile cele mai bune cu putinţă. Şi dacă îmi vor dovedi că m-am înşelat - dacă vor demonstra că sunt într-adevăr pregătiţi pentru măcel, nu pentru cucerire -, vor plăti un preţ mai mare decât îşi pot imagina înainte de a ajunge să stăpânească munţii *ăştia.*

Rămase pentru o clipă într-o tăcere rece, primejdioasă, după care continuă:

— Speculaţiile sunt însă inutile când nu avem informaţii la prima mână. De aceea bănuiesc că va trebui să privim mai de aproape noua bază, să vedem dacă putem ghici ce au de gând. Bătu cu degetul în bilet: după ceea ce scrie aici, aproape c-o terminaseră înainte ca Iliescu să-i observe existenţa. Aşa că poate ar fi mai bine dacă eu şi cu Tache ne-am duce acolo.

Buchevsky deschise gura ca să protesteze, apoi o închise la loc. Descoperise că nu se simţea niciodată în largul său când Basarab pleca să hălăduiască prin munţi, departe de ochii lui. Iar o părticică din el nu era încântată de faptul că românul nici măcar nu se gândise să-l invite în incursiunea aceea. Adevărul însă, oricât de puţin ar fi dorit să-l recunoască, era că probabil ar fi fost mai mult o bătaie de cap, decât un ajutor.

Basarab şi Tache Brătianu păreau să fie în stare să vadă pe întuneric, ca pisicile, şi să se mişte ca frunzele căzute din arbori. Plutonierul nu se putea apropia nici măcar pe departe de ei când era vorba despre furişatul prin pădure noaptea şi o ştia prea bine... oricât de puţin i-ar fi plăcut să

admită că exista *ceva* pe care altul îl putea face mai bine decât el.

— Vom merge diseară, decise Basarab. Şi cât timp voi lipsi, îmi vei ţine locul, da, slavul meu african?

— Da, încuviinţă Buchevsky.

XIII

Comandantului de Regiment Harah nu-i plăceau copacii.

Nu avusese dintotdeauna sentimentul acela. Ba chiar *îi plăcuseră* copacii înainte ca Imperiul să fi invadat planeta aceasta niciodată îndeajuns de blestemată. Acum alegea cu disperare spaţii întinse, netede şi pustii - preferabil din pământ sterp şi bătătorit, în care nu s-ar fi putut piti nici măcar un *garish* sau vreunul dintre „iepurii“ oamenilor. Orice alt soi de relief părea să creeze în mod spontan oameni... şi toţi păreau să aibă arme.

Nu trebuia să-i spună Comandanta de Bază Shairez că toţi oamenii erau nebuni! Bineînţeles, era plăcut să aibă o confirmare şi era pur şi simplu *încântat* că acele concluzii ale lui Shairez îl determinaseră pe Comandantul de Flotă Thikair să-şi schimbe planurile. După ce aveau să fie nimiciţi toţi blestemaţii de oameni, probabil că planeta avea să fie un loc cât se poate de plăcut.

Se strâmbă la propriilor gânduri şi privi harta holografică din VES-ul de comandă.

De fapt, Harah, o parte din tine admiră *creaturile astea, nu-i aşa?* gândi el. *La urma urmelor, am ucis mii dintre ele pentru fiecare shongairi pe care l-am pierdut şi tot mai au curajul - absolut dement, complet iraţional, stupefiant de stupid de a ne ataca. Dacă ar avea măcar pe jumătate la fel de mult* creier, *ne-ar fi recunoscut superioritatea şi s-ar fi predat cu luni în urmă. Dar nu! N-ar fi putut proceda aşa, este?*

Mârâi, amintindu-şi că pierduse 35% din regimentul său pentru a cuceri aşezarea care fusese cândva Cincinnati.

Comandantul de Divizie Tesuk intrase acolo cu trei regimente; ieşise cu mai puţin de unul şi până la urmă *tot* fuseseră nevoiţi să distrugă de pe orbită mai bine de jumătate din oraş. Mai ales în naţiunea pe care oamenii o numiseră „Statele Unite“, păreau să existe mai multe *arme* decât oameni!

Experienţa îi învăţase pe ofiţerii superiori shongairi să se limiteze la ocuparea de teren *deschis,* a cărei monitorizare putea fi menţinută eficient, şi să solicite lovituri cinetice asupra oricărei rezistenţe aparent organizate în zonele cu relief mai accidentat.

Nimeni nu era, totuşi, încântat de ideea de a captura subiecţi pentru testări din vreun loc în care existaseră contacte intense cu oamenii. În primul rând pentru că în astfel de locuri nu prea mai *rămăseseră* mulţi oameni, iar supravieţuitorii deveniseră diabolic de iscusiţi în a se ascunde. Simpla lor găsire ar fi fost îndeajuns de dificilă chiar şi fără a *doua* consideraţie... că aceiaşi supravieţuitori erau şi incredibil de iscusiţi în a le întinde ambuscade celor care veneau să-i caute.

Bineînţeles, ţinând seama de încăpăţânarea nebunească a oamenilor, nu existau multe locuri în care să nu se fi purtat chiar *nicio* luptă; totuşi, porţiunile muntoase ale regiunii numite de oameni „Balcani“ avuseseră parte de mai puţine conflicte decât majoritatea planetei, în principal fiindcă populaţia era atât de puţină, iar relieful atât de blestemat de dificil, încât cartierul general decisese să-i lase pe oamenii de acolo să fiarbă în sucul propriu, în loc să investească eforturi de a pleca în urmărirea lor.

Şi, reflectă el nemulţumit, *motivul* secundar *pentru care cartierul general a luat decizia asta a fost că am primit şuturi în fund de fiecare dată când am plecat în urmărirea lor, nu*?

Ca să fie cinstit, suferiseră pierderile cele mai grele în primele săptămâni, înainte să fi început să înţeleagă cât de

falimentară era ideea de a porni în căutarea oamenilor pe terenul ales de ei.

Pentru asta au creat zeii susţinerea de pe orbită, gândi Harah încruntat.

Ei bine, îşi reaminti el pe când VES-ul şi transportoarele se apropiau de destinaţie, *cel puţin sateliţii ne-au precizat unde sunt oamenii* ăştia. În *plus, ei au fost lăsaţi singuri. Cireada* lor *n-a fost sacrificată deocamdată. Nu numai că* ei *ar trebui să fie graşi, fericiţi şi stupizi prin comparaţie cu mizerabilii* jermahk *pe care încercam să-i scoatem din păduri acasă, ci* noi înşine *am învăţat multe în ultimele luni.*

Buzele i se încreţiră, retrăgându-se de pe canini într-un rânjet de vânător.

Stephen Buchevsky blestemă în gând cu amărăciune.

Soarele abia se ridicase deasupra orizontului estic, strălucindu-i în ochi pe când îi studia pe shongairi cu binoclul şi se întreba ce naiba intenţionau. După ce atâta vreme se ţinuseră departe de munţi, ce i-ar fi putut determina să vină direct spre sate în felul acesta?

Şi de ce dracu ’ trebuie s-o facă tocmai când este Mircea plecat? întrebă un colţişor al minţii sale.

Măcar avuseseră norocul ca posturile de ascultare să detecteze din vreme dronele, ţinând seama cât de aproape fuseseră urmate de data asta de extraterestri. Avuseseră timp - la limită - să folosească vechile sirene de alarmă, acţionate manual. Şi cel puţin terenul era prea împădurit pentru operaţiuni aeropurtate. Dacă shongairii îi doreau, trebuiau să vină după ei până la capăt.

Şi exact asta păreau să aibă în minte. O mulţime de TAB-uri şi câteva tancuri se adunau pe terenul mai puţin înalt din capătul sudic al lacului, la un kilometru sub barajul hidrocentralei, în timp ce o forţă mai mică de tancuri traversa lacul în sine, urmată de o duzină de navete orbitale mari, iar asta nu-i plăcea deloc plutonierului.

Satele se găseau pe versanţii accidentaţi ai unei coame muntoase, orientate pe direcţia est-vest pe malul sud-estic al lacului. Coama se ridica pe alocuri la aproape 1.000 de metri, cu satele pitite la adăpostul copacilor deşi, la peste 550 de metri altitudine. El considerase că erau bine ascunşi, totuşi era clar că shongairii ştiau unde se găsesc şi intenţionau în mod evident să-i strivească între trupele ce veneau peste lac şi a doua forţă, care înainta prin valea adâncă dintre coama lor şi cea din sudul ei.

Asta cel puţin era destul de evident. Printre multele întrebări al căror răspuns *nu era* evident se număra capacitatea senzorilor extratereştri de a-i urmări pe oameni pe teren accidentat, la adăpostul arborilor deşi. Spera ca răspunsul la întrebarea aceea să fie „capacitate redusă“, însă nu se putea bizui pe o speranţă.

— Anunţă-i că plecăm, i se adresă el Elizabetei Cantacuzino. Ăştia se îndreaptă direct spre sate şi-ar fi mai bine să ne găsim altundeva când vor ajunge aici.

— Da, Stephen.

Profesoara părea mult mai calmă decât se simţea Buchevsky; încuviinţă din cap, apoi dispăru pentru a-i transmite ordinul curierilor care aşteptau. Ştia că ordinul avea să pornească în câteva momente şi oamenii lor aveau să se retragă pe poziţia pe care îi îngăduise lui Ramirez s-o boteze „Bastogne“.

Acolo a rezistat Armata terestră americană în al Doilea Război Mondial, gândi el, *şi a făcut-o cu destul succes. Cred că-i momentul să vedem cât de bine se vor descurca Beretele Verzi.*

Comandantul de Regiment Harah blestemă când pictogramele de pe harta lui se mişcară.

Se pare că, totuşi, n-am fost suficient de aproape de drone, gândi el nemulţumit.

Cartierul general fusese silit să ţină seama de abilitatea stranie a oamenilor de a percepe dronele încă înainte să fi ajuns în câmpul lor vizual, astfel că planul de operaţii prevăzuse marje care *ar fi trebuit să fie* suficiente. Din păcate, nu fuseseră aşa şi el pierdea deja rezoluţia senzorilor, când oamenii dispărură, grăbindu-se printre copacii blestemaţi.

— Se deplasează în lungul coamei, transmise el pe reţeaua regimentului. Merg spre vest - către piscurile mai înalte. Batalionul 2, ieşiţi mai sus pe lac şi încercaţi să le cădeţi în flanc! Batalionul 1, începeţi să suiţi prin vale!

Buchevsky murmură altă înjurătură când vibraţiile neplăcute ale dronelor ţinură pasul cu el. În mod clar, blestemăţiile puteau să urmărească prin coronament mai bine decât sperase. Pe de altă parte, păreau să se apropie, survolând vârfurile arborilor, şi dacă erau...

— Lua-i-ar Dainthar!

Un cvartet de fulgere globulare murdare se scurse din cer şi semnalele a patru drone ale lui Harah dispărură din eter.

La naiba! În numele celui de-al Treilea Iad al lui Dainthar, de unde au rachete sol-aer sătenii din munţii ăştia blestemaţi?

Plutonierul îşi dezveli dinţii într-un rânjet gâfâit, când echipele de apărare antiaeriană ale lui Macomb doborâră dronele cele mai apropiate. Continua să simtă vibraţiile altor drone, mai îndepărtate, dar, dacă nemernicii le menţineau suficient de sus pentru a evita rachetele „Gremlin“, îşi afectau serios rezoluţia senzorilor.

Harah se străduia să-şi stăpânească furia, dar îl scotea din minţi felul în care blestemaţii de oameni insistau să creeze probleme până şi pentru cea mai simplă operaţiune. În

munţii ăştia n-ar fi trebuit să fi existat rachete sol-aer sau armament greu. Acela era şi motivul pentru care veniseră aici să caute specimene pentru Comandanta de Bază Shairez. Atât doar că oamenii *continuau* să refuze să coopereze!

Se gândi să raporteze cartierului general. Pierderile de echipament suferite în nenorocita de invazie erau deja astronomice şi se îndoia că cei din cartierul general i-ar fi mulţumit, dacă pierdea încă şi mai mult în urmărirea unor săteni care ar fi trebuit să fi fost neînarmaţi şi să tremure în vizuinile lor din munţi. Trebuiau, totuşi, să obţină specimene de *undeva,* iar el îi avea pe oamenii *aceştia* aproape în faţa ochilor.

— Nu vom putea apropia dronele pe cât de mult am plănuit, li se adresă comandanţilor săi de batalioane. Sarcina cade pe cercetaşi. Spuneţi-le să ţină ochii larg deschişi.

Primi confirmările de receptare a ordinului şi privi cum pictogramele propriilor forţe se apropiau de zona umbrită, devenită brusc amorfă, care reprezenta aproximarea realizată de drone pentru localizarea oamenilor.

Poate că nu suntem în stare să-i distingem clar, gândi el furios, *dar, chiar dacă nu putem, acum nu mai există multe locuri în care* să meargă *ei, nu?*

Buchevsky se simţea profund recunoscător muncilor aspre care-i întăriseră pe refugiaţii de la şes. Aceştia izbuteau să ţină pasul cu muntenii, ceva imposibil fără antrenamentele acelea. Câţiva copii mai mici începuseră să obosească, bineînţeles, şi i se frângea inima din cauza cerinţelor nemiloase care le erau impuse. Însă cei mari izbuteau să nu rămână în urma adulţilor, care erau destui pentru a-i purta în braţe, pe rând, pe copii.

Rana nevindecată, deschisă de dispariţia lui Shania şi a lui Yvonne, se deschise şi mai larg, cerându-i să-l ridice pe

unul dintre omuleţii ăia, să poarte copilul *cuiva* spre siguranţa pe care nu izbutise s-o ofere propriilor copii.

Însă nu aceea era sarcina lui, aşa încât o alungă din minte.

Se opri, derapând, pe poteca îngustă, respiră gâfâit şi-i privi pe ultimii săteni care trecură pe lângă el. Urmară apoi plantoanele de pe perimetru, urmate de cercetaşii din posturile de ascultare. Unul dintre ei era Robert Szu.

— Este... cam cum ai... gândit tu şi Mircea... şefu', gâfâi soldatul.

Se opri câteva clipe, îşi trase răsuflarea, apoi continuă indicând din bărbie:

— Ei suie pe drumurile forestiere de ambele părţi ale coamei. Bănuiesc că avangardele lor au ajuns de acum la jumătatea versanţilor.

— Bine, spuse Buchevsky.

— *Farkalash!*

Pilotul comandantului de regiment Harah privi peste umăr către imprecaţia teribilă, până ce mârâitul cu canini dezgoliţi ai lui Harah îl făcu să revină în grabă la comenzile sale. Comandantul de Regiment regretă că nu-i putea supune la fel de uşor pe oamenii blestemaţi de Dainthar!

N-ar fi trebuit să trimită vehiculele atât de aproape, îşi spuse printr-un clocot de furie roşie de sânge. *Ar fi trebuit să-i coboare pe infanterişti mai departe.* Bineînţeles *că pentru oameni este la fel de evident ca pentru mine că vehiculele pot folosi numai două drumuri!*

Mârâi în barbă, dar ştia de ce comisese eroarea aceea. Oamenii se mişcau mai repede decât apreciase el că ar putea şi dorise să folosească avantajul vehiculelor. Drept urmare, oamenii distruseseră alte şase VES-uri şi unsprezece TAB-uri cu roţi... ca să nu mai amintească de peste o sută de soldaţi care fuseseră *la bordul* transportoarelor.

Şi nu se poate spune câte alte *mici surprize n-or fi plantat de-a lungul oricăror deschideri îndeajuns de largi pentru vehicule.*

— Debarcaţi infanteria, comandă el sec pe reţeaua regimentului. Formaţie de cercetare. Vehiculele nu vor avansa până când geniştii n-au verificat drumurile pentru explozibili.

Buchevsky se strâmbă acru. Judecând după fumul care se ridica prin vârfurile copacilor, le doborâseră cel puţin câteva vehicule. Din păcate, nu ştia *câte.*

Oricât de multe ar fi fost, ei vor pricepe ideea, şi de aici vor înainta pe jos... cu excepţia cazului în care sunt complet şi absolut idioţi. Şi cumva nu cred chestia asta. Fir-ar al naibii!

Măcar le încetinise înaintarea. Asta avea să le câştige civililor un mic răgaz. Era, însă, momentul să le câştige un răgaz mai mare.

Urechile lui Harah se lipiră de ţeastă, dar cel puţin de data asta nu era o surpriză. Focurile de arme uşoare ce răsunau dintre copaci deveniseră inevitabile din clipa în care le ordonase infanteriştilor să înainteze pe jos.

Armele automate păcăneau, iar Buchevsky *regreta* că fuseseră siliţi să-şi îngroape radiourile. Oamenii lui cunoşteau perfect terenul, cunoşteau cele mai bune poziţii defensive, însă shongairii aveau armament de susţinere mai greu şi comunicaţiile lor erau infinit mai bune. Şi ca o insultă suplimentară, unii dintre infanteriştii lor utilizau lansatoare de rachete şi grenade ale oamenilor pentru a-şi spori puterea de foc.

Ironia amară a situaţiei nu-i scăpa. De data asta trupele *lui* se aflau în dificultatea „războiului asimetric“ şi nu era deloc plăcut. Pe de altă parte, el avusese experienţe

personale dureroase cu privire la eficienţa luptătorilor de gherilă pe genul acesta de teren.

Frustrarea din mârâitul lui Harah fu însoţită de o undă de satisfacţie, când privi actualizarea cea mai recentă a hărţii.

Înaintarea fusese mai lentă decât ar fi crezut vreodată, iar dimineaţa devenise după-amiază, totuşi se părea că oamenii îşi terminau rachetele sol-aer. Asta însemna că-şi putea apropia dronele suficient pentru a vedea ce naiba se întâmpla, iar elanul lui creştea.

Ceea ce era bine, fiindcă pierduse deja peste 20% din soldaţi.

Poate că aşa-i, dar şi pe ei *i-a costat,* gândi cu asprime. Imprecizia estimărilor în timp real ale pierderilor inamice era bine cunoscută, dar, chiar şi potrivit evaluărilor cele mai pesimiste, oamenii pierduseră până acum peste patruzeci de luptători.

Asta era vestea bună. Vestea proastă era că păreau să fie remarcabil de bine echipaţi cu armament de infanterie şi comandantul lor era unul dintre cei mai inteligenţi oameni de care auzise Harah vreodată. Forţele îi erau surclasate numeric şi ca dotări, însă el răspundea extrem de dur - în ciuda VES-urilor şi mortierelor, pierderile lui Harah erau, de fapt, de şase-şapte ori mai mari decât ale oamenilor. Adversarii erau familiarizaţi cu terenul şi-l exploatau la maximum, iar infanteriştii lui dăduseră peste suficiente explozibile camuflate pentru a trezi prudenţa oricui.

Indiferent peste ce ne-or da boturile, reflectă Harah, *acolo nu-i un grup de săteni simpli. Cineva a petrecut mult timp cartografiind munţii ăştia blestemaţi. Se luptă de pe poziţii care au fost preselectate pentru câmpurile lor de foc. Şi explozibilele alea... Le-au ales amplasarea al naibii de bine. Indiferent cine ar fi fost, ştia ce face şi trebuie să fi petrecut luni bune cu pregătirea poziţiilor.*

Fără să vrea, simţi un licăr de respect pentru adversarul uman. Desigur, asta n-avea să conteze defel în cele din urmă. Datele transmise de drone continuau să fie mai puţin detaliate decât ar fi dorit, însă era limpede că sătenii intrau într-o fundătură.

Buchevsky simţi începutul disperării.

Plecase de dimineaţă cu 100 de „soldaţi“ şi alţi 150 de „recruţi“ din sate. Ştia că toţi tind să-şi supraestimeze propriile pierderi într-o asemenea luptă, mai ales pe genul acela de teren, dar ar fi fost surprins dacă n-ar fi pierdut deja un sfert din numărul oamenilor.

Ceea ce era destul de rău în sine, însă răul nu se oprea acolo.

Poziţia Bastogne nu fusese gândită pentru a rezista unui asalt masiv al shongairilor, ci doar ca loc de retragere în faţa atacului adversarilor *umani* aflaţi în căutare de alimente peste iarnă. În ciuda numelui, Bastogne era mai degrabă un depozit fortificat, decât o redută finală. El îşi făcuse liniile defensive cât putuse de solide, însă nu le gândise niciodată pentru a rezista la sute de infanterişti shongairi, susţinuţi de tancuri şi mortiere.

Termină cu autoacuzaţiile, mârâi un glas interior. *N-ar fi avut niciun rost să-ncerci să clădeşti o poziţie pe care s-o fi putut menţine înaintea unui astfel de atac. Şi ce dacă le-ai fi rezistat pentru o vreme? Până la urmă ar fi apelat oricum la una dintre blestematele lor de lovituri cinetice de pe orbită.*

Ştia că era adevărat, dar tot atât de adevărat era şi faptul că unicele căi de retragere erau atât de abrupte, încât aproape că nu puteau fi utilizate. Bastogne ar fi trebuit să reziste împotriva oricărui potenţial atac uman, iar fără rezervele depozitate acolo, şansele ca nişte civili să fi putut supravieţui iernii care se apropia ar fi fost în cazul cel mai bun minime. De aceea, el şi Mircea mizaseră totul pe

pregătirea unui loc suficient de dificil pentru a rezista... iar acesta era acum o capcană din care mulţi dintre oamenii lor n-ar fi putut scăpa.

Privi prin pădurea înceţoşată, uitându-se la soarele dinspre vest care zugrăvea fumul în culoarea sângelui, şi ştiu că oamenii lui nu mai aveau unde să fugă. Intraseră în perimetrul final şi acum avea nevoie de fiecare gram de disciplină pe care o deprinsese pentru a-şi înfrânge disperarea.

Îmi pare rău, Mircea, gândi el încruntat. *Am belit-o. Suntem terminaţi. Mă bucur, însă, că măcar tu nu te-ai întors.*

Muşchii fălcilor i se încordară şi se întinse, prinzând-o de braţ pe Maria Averescu, una dintre curierii săi.

— Vreau să-l cauţi pe Gunny Meyers, îi vorbi în româna pe care începuse s-o stăpânească.

— E mort, şefu', răspunse ea sec şi bărbatul simţi un nod în abdomen.

— Sergentul Ramirez?

— Cred că şi el. Ştiu c-a fost lovit aici.

Averescu se atinse în centrul pieptului.

— Atunci caută-l pe sergentul Ionescu şi spune-i... Buchevsky inspiră adânc: Spune-i că vreau ca el şi oamenii lui să scoată de-aici cât mai mulţi copii. Spune-i că noi ceilalţi îi vom câştiga cât timp putem. Ai înţeles?

— Da, şefu'!

Chipul încruntat al lui Averescu era palid, dar încuviinţă apăsat.

— Perfect. Dă-i drumul!

Îi eliberă umărul. Femeia dispăru prin fum, iar el se îndreptă către postul de comandă al perimetrului.

Cercetaşii shongairi înţelegeau că retragerea oamenilor îi încetinise încă şi mai mult. Experienţele dureroase îi

făcuseră precauţi înaintea schimbărilor şi înaintau prudent, pipăind fiecare palmă de teren.

Aveau perfectă dreptate să se comporte aşa.

Bastogne fusese clădit în jurul unei peşteri adânci, care oferea depozitare protejată şi lesne de camuflat pentru alimentele de iarnă şi nutreţurile pentru animalele sătenilor. Camuflarea nu era însă unica sa formulă de apărare.

Buchevsky rânji sălbatic când auzi exploziile. Continua să regrete că nu avusese mine mai bune - şi-ar fi sacrificat şi braţul drept pentru două lăzi de mine antipersonal -, dar minele româneşti de care izbutise Basarab să facă rost erau, bineînţeles, mai bune decât nimic. Câmpul de mine nu era pe atât de lat pe cât i-ar fi plăcut, însă în mod evident shongairii nu-şi dăduseră seama în ce intraseră şi el le ascultă zbieretele cu satisfacţie însetată de sânge.

Poate că n-o să-i opresc, *dar îi pot face să plătească* al naibii *de mult. Şi poate că - poate că - Ionescu va izbuti să scoată nişte puşti de-aici.*

Nu-şi îngădui să se gândească la şansele copiilor de a supravieţui iernii care se apropia fără acoperiş, fără alimente. Pur şi simplu, refuză să se gândească.

— Curier!

— Da, şefu'!

— Caută-l pe caporalul Gutierrez. Spune-i că-ncepe dansul.

Shongairii se opriră la marginea câmpului de mine şi se lipiră de pământ, când perechea de mortiere de 120 mm de care Basarab făcuse rost odată cu minele începu să-şi reverse focul ucigător asupra lor. Puţini dintre ei avuseseră realmente de-a face cu artileria umană, iar proiectilele

explozive de câte 15 kilograme constituiau o experienţă devastatoare.

Comandantul de Regiment Harah se strâmbă când reţeaua de comunicaţii fu inundată de rapoarte neaşteptate de foc de calibru greu. Nu anticipase *aşa ceva,* nici chiar după neplăcuta surpriză a rachetelor sol-aer portabile de infanterie.

Pierderile deja masive înregistrate de companiile lui de infanterie aflate în avangardă crescură şi mai mult, iar el mârâi pe reţea către comandantul armelor de susţinere:

— Găseşte nenorocitele alea de mortiere şi bombardează-le *imediat!*

Infanteriştii lui Harah se retraseră, când focul automatelor se adăugă carnajului produs de proiectilele mortierelor şi de câmpul de mine. Erau însă supravieţuitori care-şi învăţaseră lecţiile într-o şcoală dură, iar ofiţerii lor inferiori începură să înainteze din nou, căutând breşe.

Trei mortiere grele, montate pe transportoare neblindate, izbutiseră să suie pe poteca îngustă dinapoia lor şi încercau să localizeze mortierele oamenilor. Terenul accidentat şi pădurea deasă făceau însă imposibilă o citire radar precisă pe focul pe care-l recepţionau. În cele din urmă, nereuşind să găsească adăposturile mortierelor, începură un foc de represalii orbesc.

Mortierele shongairi erau mai puternice şi fulgere orbitor de albe porniră să baleieze zona din spatele poziţiilor cele mai avansate ale lui Buchevsky, iar bărbatul auzi ţipete ridicându-se dinapoia sa.

Shongairii aveau însă şi ei probleme. Vehiculele lor cu armament erau limitate la deplasarea pe potecă, pe când armele oamenilor se aflau în adăposturi săpate adânc, iar Buchevsky şi Ignacio Gutierrez cartografiaseră din timp aproape toate poziţiile posibile de tragere din lungul potecii

aceleia. Imediat ce deschiseră focul, Gutierrez ştiu unde trebuiau să fie, şi ambele *sale* mortiere îşi schimbară obiectivele. Trăgeau mai rapid decât armele shongairi mai grele şi proiectilele lor căzură printre vehiculele duşmane într-un schimb violent care nu putea să dureze mult... şi nici nu dură.

Ignacio Gutierrez muri, împreună cu toţi servanţii mortierului. Al doilea mortier continuă însă... ceea ce era mai mult decât se putea spune despre vehiculele în care trăgea.

Harah mârâi.

Avea mai bine de o duzină de vehicule cu mortiere... aflate toate la kilometri înapoia punctului de contact, în capătul îndepărtat al potecilor strâmte şi întortocheate în lungul cărora infanteriştii săi îi urmăriseră pe oameni. Le putea aduce la timp -, tot aşa cum ar fi putut cere o lovitură cinetică pentru a pune capăt în câteva minute episodului. Cu cât întârzia, însă, mai mult, cu atât mai multe pagube avea să cauzeze unicul mortier ce le rămăsese oamenilor. Iar dacă cerea lovitura cinetică, aceasta ar fi ucis subiecţii pentru testare pe care venise să-i captureze, împreună cu apărătorii lor... astfel încât întreaga operaţiune şi toate pierderile pe care le suferise deja ar fi fost lipsite de sens.

Asta n-avea să se întâmple. Dacă ceata de primitivi era atât de incredibil de stupidă, atât de pierdută pentru orice raţiune şi decenţă fundamentală, încât să dorească să moară luptând, atunci el avea să le respecte fără doar şi poate dorinţa aceea.

Ridică ochii spre o deschidere prin coronament. Lumina pălea iute şi shongairilor nu le plăcea să lupte pe întuneric. Mai era însă timp. Ar fi putut răzbate înainte de lăsarea întunericului, dacă...

Stephen Buchevsky simţi că veneau. N-ar fi putut să explice în ce fel, dar o ştia. Putea realmente *să-i simtă* pe shongairi adunându-se, încordându-se.

— *Sosesc!* răcni el şi-şi auzi avertismentul transmis în lungul liniei defensive în formă de potcoavă, în ambele direcţii, din postul său de comandă.

Îşi lăsă puşca şi se instală înapoia mitralierei grele KPV. În perimetrul final al lui Bastogne existau trei cuiburi de mitraliere mijlocii PKMS de 7,62 mm, pe trepiede, însă până şi talentul lui Mircea Basarab de-a obţine arme avea limite. Reuşise să facă rost de o singură mitralieră *grea* - o armă masivă şi greoaie, lungă de doi metri, care fusese demontată de pe un vehicul şi instalată pe un suport improvizat.

Shongairii atacară dinapoia unui uragan de foc lansat de puşti şi grenade. Câmpul de mine îi încetini, le anulă formaţia ordonată, totuşi, continuau să avanseze. Se aflau prea aproape pentru a trage în ei cu singurul mortier rămas, şi mitralierele mijlocii deschiseră focul.

Shongairii urlară, se rostogoliră, dispărură în jerbe de sânge şi ţesuturi, dar apoi două transportoare blindate pe roţi apărură pe potecă în urma lor. Buchevsky nu izbuti să înţeleagă cum ajunseseră aici, dar armele lor energetice uşoare montate pe turele se roteau într-o parte şi-n alta, căutând ţinte. Un fulger semisolid de lumină traversă apoi haosul, sângele şi teroarea, şi o mitralieră amuţi pentru totdeauna.

Stephen Buchevsky ştia însă de unde provenise fulgerul acela de lumină, iar armata sovietică concepuse mitralierele KPV în jurul proiectilelor de 14,5 mm ale armelor sale antitanc de la sfârşitul celui de-al Doilea Război Mondial. Gloanţele de 12 grame ale PKMS-urilor dezvoltau o energie cinetică de un kilogram şi jumătate la gura ţevii; gloanţele KPV-urilor cântăreau 65 de grame... şi

dezvoltau o energie cinetică de aproape douăsprezece kilograme.

Ţinti vehiculul care trăsese şi expedie în el şase sute de gloanţe urlătoare pe minut.

TAB-ul se clătină când gloanţele cu miez de oţel, antiblindaj şi incendiare îl izbiră cu o viteză de aproape o mie de metri pe secundă. Blindajul conceput să reziste la focul armelor uşoare nu avu nici măcar o şansă împotriva *acelui* torent distrugător, şi vehiculul vomită fum şi flăcări.

Tovarăşul său se roti spre sursă, când Alice Macomb se ridică dintr-un adăpost individual de infanterie. Se expuse nepăsătoare cu un lansator RBR-M60, şi racheta de un kilogram şi jumătate a acestuia lovi TAB-ul... exact înainte ca o rafală de şase gloanţe s-o omoare instantaneu.

Buchevsky răsuci ţeava încinsă a KPV-ului şi baleie cu foc linia shongairilor, revărsându-şi asupra inamicilor ura, dorinţa disperată de a-i proteja pe copiii din spatele său.

Încă trăgea, când grenada shongairi îi amuţi pentru totdeauna mitraliera.

XIV

Se trezi lent, ridicându-se din adâncuri aidoma spectrului altcuiva. Se trezi în beznă, în durere şi într-un vârtej nebunesc de ameţeală, confuzie şi amintiri fracturate.

Clipi, lent, orbeşte, străduindu-se să înţeleagă. Fusese rănit de mai multe ori decât îi plăcea să-şi amintească, dar niciodată nu aşa. Durerea nu-i cursese niciodată pe sub piele, ca şi cum ar fi gonit mânată de forţa propriilor bătăi de inimă. Şi în acelaşi timp, deşi ştia că în viaţa lui nu suferise o durere similară, era în mod straniu... distantă. Făcea parte din el, dar era separată printr-un zid de ameţeală. Menţinută la o depărtare de o jumătate de pas.

— Te-ai trezit, Ştefanul meu.

Îşi dădu seama că era o afirmaţie, nu o întrebare. Aproape ca şi cum glasul încerca să-l liniştească.

Întoarse capul, de parcă i-ar fi aparţinut altcuiva. Gestul păru să dureze o eternitate, dar în cele din urmă faţa lui Mircea Basarab apăru în câmpul lui vizual.

Clipi iarăşi, încercând să focalizeze, însă nu izbuti. Zăcea undeva într-o peşteră din munţi şi privea afară în noapte, iar ceva era în neregulă cu ochii lui. Totul părea defazat în chip straniu şi noaptea continua să pâlpâie, ca şi cum ar fi fost străbătută de fulgere termice.

— Mircea...

Nu-şi recunoscu propria voce. Era slabă, subţire.

— Da, încuviinţă Basarab. Ştiu că s-ar putea să n-o crezi pe moment, dar te vei face bine.

— Te... cred... pe... cuvânt.

— Foarte înţelept din partea ta.

Văzu surâsul fugar al lui Basarab fără să-l focalizeze şi-şi simţi gura zvâcnind ca să-i răspundă. Pentru ca apoi să-l sfâşie un fel nou şi diferit de durere.

— Am... belit-o. (Înghiţi cu greutate un nod.)...pare rău... foarte rău. Copiii...

Ochii îl arseră când o lacrimă i se prelinse de sub pleoape şi-l simţi pe Basarab strângându-l de mâna dreaptă. Românul i-o ridică, o apăsă de pieptul lui şi chipul i se apropie când se aplecă peste Buchevsky.

— Nu, Ştefanul meu, vorbi el încet. Nu *tu* ai dezamăgit, ci eu. Asta a fost vina *mea,* prietene.

— Nu, clătină slab Buchevsky din cap. Nu. Nu i-am fi putut... opri, nici chiar... dacă ai fi fost şi tu... aici.

— Crezi că nu? Fu rândul lui Basarab să clatine din cap. Greşeşti! Creaturile acestea - *shongairii* aceştia - nu mi-ar fi atins niciodată poporul, dacă mi-aş fi reamintit. Dacă n-aş fi irosit atât timp, încercând să fiu cineva cine nu sunt. Încercând să uit. M-ai acoperit de ruşine, Ştefanul meu. Ai căzut în locul meu, făcând datoria mea, plătindu-mi cu sânge eşecul.

Plutonierul se încruntă şi mintea lui învolburată se strădui să găsească o logică în cuvintele celuilalt. Nu reuşi... ceea ce probabil n-ar fi fost surprinzător, decise el, ţinând seama cât de îngrozitor se simţea.

— Câţi...? întrebă el.

— Doar puţini, mă tem, răspunse încetişor Basarab. Gunny Meyers al tău este aici, deşi a fost rănit chiar mai grav decât tine. Nu mă surprinde că jigodiile nu s-au mai ocupat de voi, crezându-vă morţi. Şi Jasmine, şi soldatul Lopez. Ceilalţi au... căzut înainte să fi revenit eu şi Tache.

Stomacul lui Buchevsky se încleştă când Basarab îi confirmă ceea ce ştiuse deja.

— Şi... sătenii?

— Sergentul Ionescu a dus probabil vreo duzină de copii în siguranţă, zise Basarab. El şi majoritatea oamenilor lui au murit apărând poteca, în timp ce copiii au fugit cu mamele lor. Ceilalţi...

Ridică din umeri, ferindu-şi ochii, apoi se întoarse cu privirea la Buchevsky.

— Nu i-am mai găsit aici, Stephen. Dintr-un motiv necunoscut, jigodiile i-au luat şi, după ce le-am văzut baza cea nouă, nu cred că vreunuia dintre noi i-ar plăcea motivul acela.

— *Dumnezeule...* Buchevsky închise din nou ochii. Iartă-mă. A fost vina mea, repetă el.

— Să nu mai spui prostia asta, altfel o să mă enervezi, rosti sever Basarab. Şi nu abandona orice speranţă pentru ei. Sunt poporul *meu.* Am jurat să-i apăr şi nu voi îngădui ca vorbele mele să se dovedească sperjure.

Plutonierul simţea că lumea începe iar să se învârtă, totuşi deschise ochii şi privi neîncrezător. Vederea i se limpezi, chiar dacă numai pentru moment, iar când zări chipul lui Mircea Basarab simţi cum neîncrederea îl părăseşte.

Totuşi, era absurd. O ştia. Atât doar că, într-un fel, uitându-se la expresia aceea de granit, nu mai conta ce *ştia* el. Tot ce conta era ce *simţea...* şi când lunecă înapoi în bezna fără fund, unei părticele de conştiinţă aproape că-i păru rău pentru shongairi.

Soldatul Kumayr simţi cum capul îi coboară spre piept şi-şi îndreptă spinarea, revenind la poziţia verticală. Scaunul era al naibii de *confortabil,* nu tocmai ceea ce-i trebuia pentru a rămâne treaz şi alert în toiul nopţii.

Se scutură şi decise că ar fi fost mai bine să-şi găsească ceva de făcut, dacă nu dorea ca vreunul dintre ofiţeri să apară şi să-i smulgă gâtul pentru că moţăia în timpul gărzii. Ceva care să pară harnic şi conştiincios.

Urechile îi zvâcniră amuzate şi tastă o diagnoză standard a sistemelor de securitate din perimetru. Nu pentru că s-ar fi aşteptat să găsească vreo problemă. Baza era nou-nouţă şi toate sistemele ei absolviseră strălucit verificările finale, cu mai puţin de trei zile locale în urmă. O asemenea diagnoză avea, totuşi, să arate bine în jurnalul de gardă.

Fredonă încetişor în timp ce computerele se inspectau reciproc şi-i transmiteau raportul final. Fu mai cu seamă atent la sistemele din zona laboratoarelor. Acum aveau subiecţi pentru testare şi laboratoarele urmau să fie serios puse la încercare. Iar atunci...

Fredonatul i se opri şi urechile i se ciuliră când o pictogramă roşie apăru pe display. Nu putea fi ceva bun... nu?

Tastă alt program de diagnoză, mai precis focalizat, şi urechile ciulite i se lipiră de ţeastă când începură să pâlpâie şi mai multe pictograme. Se holbă la ele, apoi pocni cu palma tasta transmiţătorului.

— Perimetrul 1! se răsti el. Perimetrul 1, Central. Raportează statutul!

Nu primi niciun răspuns şi sute de picioruşe îngheţate începură să i se plimbe în sus şi în jos pe spinare.

— Perimetrul 2! lătră el, încercând alt circuit. Perimetrul 2, raportează statutul!

Nici acum nu primi vreun răspuns, iar asta era imposibil. În fiecare dintre poziţiile acelea erau câte *cincizeci de soldaţi* măcar unul *trebuia* să-i fi auzit!

— Către toate staţiile de pe perimetru!

Îşi auzi disperarea din glas şi încercă s-o stăpânească, în vreme ce ţinea apăsată tasta de comunicare generală.

— Către toate staţiile de pe perimetru, alertă roşie!

Tăcerea continua şi el apăsă mai multe comenzi, activând monitoarele. Acestea înviară... şi Kumayr încremeni.

Nu-i posibil, rostea un glăscior stins în fundul creierului său pe când se holba la imaginile carnajului. La soldaţii cu gâtlejurile sfârtecate, la sângele shongairi îmbibând pământul însetat al unei planete străine, la capetele răsucite spre spate pe gâturi frânte şi la bucăţile de corpuri dezmembrate şi împrăştiate, ca opera însângerată a unui dement.

Nu-i posibil, nu se poate să nu se fi declanşat măcar o alarmă. Nu...

Auzi un sunet slab şi mâna dreaptă îi ţâşni spre arma de pe şold. Dar chiar când o atinse, uşa camerei de comandă zbură din ţâţâni şi bezna se prăbuşi peste el.

XV

— Poftim?

Comandantul de flotă Thikair îl privea pe comandantul de navă Ahzmer cu o uimire atât de profundă, încât era realmente neînţelegere.

— Îmi... îmi pare rău, sir. (Cumva, ca prin vis, lui Thikair i se părea că Ahzmer suna ca o persoană prinsă într-un

coşmar teribil.) Tocmai a sosit raportul. Mă... mă tem că se confirmă, sir.

— *Toţi?* se scutură Thikair. Toţi cei din acea bază... până şi Shairez?

— Toţi, încuviinţă încet Ahzmer. Şi au dispărut toţi subiecţii pentru testare.

— Dainthar*...,* şopti Thikair fără putere.

Rămase privindu-l pe comandantul navei-amiral, apoi se scutură din nou, mai violent.

— Cum au făcut-o?

— Nu ştiu, sir. *Nimeni* nu ştie. De fapt, nu... mă rog, nu seamănă cu nimic din ce am văzut până acum că ar face oamenii.

— Ce vrei să spui?

Vocea lui Thikair era mai dură, mai iritată. Ştia că mare parte din enervare se datora propriului şoc, dar asta nu schimba faptul că spusele lui Ahzmer erau lipsite de orice înţeles.

— Comandant de Flotă, se pare că făptaşii n-au utilizat *arme.* Ahzmer nu suna ca şi cum s-ar fi aşteptat ca Thikair să-l creadă, totuşi continuă încăpăţânat: Pare mai degrabă ca şi cum o fiară sălbatică ar fi trecut prin toate sistemele de securitate fără să fi declanşat măcar o alarmă. Niciuna, sir. Nu există răni de gloanţe, răni de cuţite, nu există urmele *niciunei* arme. Oamenii noştri au fost pur şi simplu... rupţi în bucăţi.

— Este lipsit de sens, protestă Thikair.

— Da, sir, aşa este. Însă asta *s-a întâmplat.*

Cei doi rămaseră privindu-se ochi în ochi, apoi Thikair inspiră profund.

— Întrunire cu ofiţerii superiori peste două ore, rosti el sec.

— Patrulele de sol au confirmat, Comandant de Flotă, rosti apăsat Comandantul Trupelor de Sol Thairys. Nu există

supravieţuitori shongairi. Niciunul. Şi... Trase adânc aer în piept, precum cineva care vrea să spună un lucru foarte neplăcut:...nu există nicio dovadă că măcar unul dintre soldaţii noştri ar fi tras un foc în propria apărare. A fost ca şi cum toţi au... *stat* pur şi simplu locului, aşteptând pe cineva - sau *ceva* - să-i facă bucăţi.

— Calmează-te, Thairys, rosti Thikair, punând atât autoritate, cât şi înţelegere în tonul glasului. Vor circula destule zvonuri panicate când soldaţii vor auzi despre cele întâmplate. Să nu începem să credem în terorile nopţii înainte să se fi pornit fabrica de zvonuri!

Thairys îl privi tăcut o clipă, apoi izbuti un chicotit care sună uşor spart.

— Aveţi dreptate, bineînţeles, sir. Atât doar că... Ei bine, atât doar că n-am mai văzut vreodată aşa ceva. Şi am verificat baza de date. Din câte pot spune, nimeni din *toată Hegemonia* n-a mai văzut vreodată aşa ceva.

— Galaxia este mare, îi reaminti Thikair, iar Hegemonia n-a explorat decât o porţiune foarte mică din ea. Nici eu nu ştiu ce s-a întâmplat pe planetă, dar, crede-mă, există o explicaţie raţională. Trebuie doar să o deducem.

— Cu tot respectul, Comandant de Flotă, interveni încetişor Comandantul de Escadrilă Jainfar, cum vom proceda în această privinţă?

Thikair îl privi şi comandantul de escadrilă ciuli urechile.

— Sir, am examinat personal înregistrările senzorilor. Înainte ca soldatul Kumayr să fi început contactarea posturilor de pe perimetru, nu existase absolut nicio indicaţie a vreunei probleme. Indiferent ce s-ar fi întâmplat, se pare că toţi membrii garnizoanei - cu excepţia lui Kumayr - au fost omorâţi fără nicio detectare din partea vreunui senzor termic, audio sau de mişcare. Problema este că nu dispunem de niciun fel de date, de niciun fel de informaţii. Doar de o bază plină cu morţi. Şi fără date, cum

să deducem *ce* s-a întâmplat, cu atât mai puţin cine este responsabil pentru măcel?

— Cred că *putem* totuşi presupune un lucru, sir.

Comandantul de Bază Barak se afla pe planetă şi participa electronic la conferinţă, iar Thikair încuviinţă, acordându-i imaginii sale permisiunea de a vorbi.

— Aşa cum spuneam, cred că *putem* totuşi presupune un lucru, urmă Barak. Dacă ar fi fost oamenii - dacă oamenii ar fi capabili de aşa ceva -, de ce ar fi aşteptat până acum, după ce am ucis peste jumătate din populaţia planetei, ca să acţioneze în felul acesta! Se pune apoi întrebarea, de ce tocmai aici? De ce în baza lui Shairez, şi nu în baza mea sau a Comandantului de Bază Fursa. Dacă am presupune că oamenii au dedus cumva ce urma să facă Shairez, de ce să folosească această „armă secretă“ pentru prima dată împotriva unei baze nou-nouţe unde nici măcar nu fusese omorâtă mare parte din populaţia locală?

— Cu tot respectul, Comandant de Bază, spuse Thairys, dacă n-au fost oamenii, atunci cine sugerezi că a fost?

— Nu ştiu, sir, răspunse Barak respectuos. Spun doar că, logic vorbind, dacă oamenii puteau face asta de la bun început, atunci ar fi făcut-o deja... şi la o scară considerabil mai mare.

— Sugerezi că ar putea fi responsabil alt membru al Hegemoniei? întrebă lent Thikair.

— Cred că există o posibilitate... dar una foarte *îndepărtată*, sir, strânse Barak din umeri. Repet, nu ştiu cine - sau ce - a fost de fapt. În acelaşi timp nu înţeleg în ce fel oricare alt membru al Hegemoniei ar fi putut pătrunde prin securitatea noastră etanşă. Tehnologia ne este la fel de bună ca a oricărui alt membru al Hegemoniei. Probabil chiar mai bună, în aplicaţii pur militare.

— Minunat, se strâmbă Jainfar. Prin urmare, tot ce am reuşit să stabilim deocamdată este că habar n-avem cine a făcut-o sau cum, sau măcar de ce! Presupunând, desigur,

că n-au fost *oamenii...* despre care toţi am căzut de acord că nu dispun în primul rând de capacitatea respectivă!

— Cred că ne-am îndepărtat cu speculaţiile pe cât de departe o puteam face în mod profitabil, rosti ferm Thikair. Nu văd niciun rost în a ne ajuta reciproc să intrăm în panică pe baza ignoranţei noastre actuale.

Subordonaţii îl priviră mai degrabă sfioşi, iar el îşi dezveli caninii într-un zâmbet îngheţat.

— Nu mă-nţelegeţi greşit. Sunt la fel de... nelinişţit de problema aceasta ca oricare altul. Haideţi s-o examinăm raţional. Deocamdată am pierdut o bază şi personalul ei. De acord, este extrem de dureros. Indiferent ce s-a petrecut însă, este evident că baza lui Shairez a fost luată prin surprindere şi mai ştim că reţeaua de senzori n-a detectat nimic. De aceea cred că primul lucru care trebuie făcut este să trecem toate bazele şi personalul la starea de alertă maximă. În al doilea rând, este clar că făptuitorii s-ar putea să deţină o formă avansată de tehnologie stealth. Întrucât se pare că nu ne putem baza pe senzorii noştri pentru a o detecta, va trebui să ne bazăm pe simţurile fizice. Vreau ca toate unităţile să stabilească reţele de comunicaţii în timp real, cu flux permanent. Toate punctele de control vor fi deservite de shongairi, nu de automate, şi toate detaşamentele vor lua legătura în mod constant cu cartierele lor generale. Chiar dacă nu putem detecta apropierea necunoscuţilor aceştia - indiferent cine ar fi ei -, putem fi siguri cel puţin că ştim când au sosit. Şi nu-mi pasă *cât* de bună le este „tehnologia stealth“. Dacă ştim că sunt acolo, avem destui soldaţi şi destule arme grele ca să ucidem *orice.*

— Da, Thairys? spuse Thikair.

Comandantul trupelor de sol zăbovise după plecarea celorlalţi ofiţeri superiori. Acum îl privi pe comandantul de flotă, cu urechile pe jumătate pliate şi ochi sobri.

— Sir, rosti el încet, au existat două detalii pe care... am optat să nu le menţionez în faţa celorlalţi.

—Da?

Thikair izbuti să-şi păstreze egal nivelul glasului, în ciuda fiorului brusc şi rece care-i dansă în lungul nervilor.

— Da, sir. Mai întâi, examenele medicale preliminare arată că Comandanta de Bază Shairez a fost ucisă la câteva ore *după* restul personalului ei. Şi există indicaţii că a fost... interogată înainte de a-i fi frânt gâtul.

— Înţeleg. Thikair îşi privi subordonatul pentru un moment, apoi îşi drese glasul: Şi al doilea detaliu?

— Al doilea detaliu, sir, este că au dispărut două unităţi de educare neuronală din bază. Atacatorii bazei lui Shairez trebuie să le fi luat cu ei. Şi dacă ştiu cum să le opereze...

Glasul comandantului trupelor de sol se stinse. La urma urmelor, nu mai era necesar să termine fraza, deoarece fiecare unitate de educare conţinea platforma de cunoştinţe esenţiale a întregii Hegemonii.

XVI

— Aproape că-mi doresc să se întâmple altceva, rosti Comandantul de Bază Fursa.

El şi Comandantul de Bază Barak discutau prin intermediul comunicatorului, şi Barak se încruntă spre el.

— Fursa, îmi doresc la fel de mult ca tine să înţeleg ce se petrece. Şi presupun că, pentru asta, *trebuie* să se întâmple „altceva“. Dar în timp ce-ţi doreşti asta, nu uita că tu eşti baza majoră cea mai apropiată.

— Ştiu, se strâmbă celălalt. Asta-i şi problema. Ne simţim niţel cam expuşi aici. Sunt înclinat să suspectez că *anticiparea* este cel puţin la fel de neplăcută pe cât ar fi respingerea unui atac real.

Barak mormăi. Propria bază se găsea situată în mijlocul unui loc care cândva se numise „Kansas“, ceea ce însemna că între el şi ceea ce i se întâmplase lui Shairez se întindea

un ocean. Pe de altă parte, baza lui Fursa se afla imediat în exteriorul ruinelor oraşului omenesc Moscova.

Trecuseră aproape două săptămâni locale. Asta însemna mult timp, însă nimeni din expediţie nu izbutise să vină cu o explicaţie raţională pentru cele întâmplate. Însemna mult timp în care nervii să se încordeze, în care „anticiparea“ tocmai menţionată de Fursa să acţioneze asupra tuturor.

Şi însemna mult timp pentru ca necunoscuţii care atacaseră baza lui Shairez să-şi mute operaţiunile în altă zonă.

— Poate că ai dreptate, zise el în cele din urmă, totuşi nu pot spune că eu *abia* aştept să se întâmple. Ba chiar, dacă ar fi după mine - şi nivelul glasului îi coborî m-aş retrage deja. Planeta asta n-a fost nimic altceva decât un uriaş ghimpe în talpă. Aş zice să ne evacuăm toţi soldaţii şi să plecăm altundeva.

Privirile celor doi comandanţi de bază se întâlniră şi Barak zări acordul ascuns din ochii lui Fursa. Oricare cuirasat al Comandantului de Flotă Thikair era capabil să sterilizeze orice planetă. Bineînţeles dacă ar fi făcut realmente aşa ceva, ar fi ridicat destule sprâncene printre rasele membre ale Hegemoniei. Genul de anchetă pe care ar fi atras-o asupra Imperiului ar fi putut avea consecinţe realmente dezastruoase. Chiar şi aşa însă...

— Cumva nu cred că soluţia aceasta particulară ar figura prea sus pe lista Comandantului de Flotă, rosti Fursa cu precauţie.

— Nu, şi probabil că nici n-ar trebui să fie, încuviinţă Barak. Sunt însă gata să pun prinsoare că-i trece deja prin minte, şi o ştii şi tu.

— Controlul periodic, anunţă Comandantul de Brigadă Caranth. Raportaţi!

— Perimetrul 1, asigurat.

— Perimetrul 2, asigurat.

— Perimetrul 3, asigurat.

— Perimetrul 4, asigurat.

Anunţurile veneau regulat şi urechile lui Caranth se ciuleau satisfăcute la fiecare dintre ele... până ce se întrerupseră.

— Perimetrul 5, raportează, rosti el.

Nu-i răspunse decât tăcerea.

— Perimetrul 5! se răsti... şi atunci începură focurile de arme.

Caranth sări de la locul său şi se repezi la fanta de observaţie a buncărului de comandă blindat, în vreme ce personalul înnebunise înapoia sa. Se holbă afară, în noapte, cu corpul rigid de neîncredere faţă de furia stroboscopică de fulgerări de arme care zdrenţuiau bezna. Nu putea zări nimic, doar focurile pâlpâitoare ale armelor automate... şi nici senzorii nu-i arătau absolut nimic. Avea totuşi infanterişti acolo, care trăgeau în *ceva*, iar pe când privea, unul dintre posturile de armament greu deschise de asemenea focul.

— *Suntem atacaţi!* urlă cineva pe reţea. Perimetrul 3... suntem atacaţi! *Ei vin prin...*

Vocea îi fu retezată, pentru ca după aceea Caranth să audă, oribil, alte glasuri răcnind alarmate, zbierând panicate, întrerupte în mijlocul unei silabe. Era de parcă un vârtej invizibil, de neoprit, mătura perimetrul lui şi, oricât şi-ar fi silit ochii, nu putea nici măcar să-i *zărească?*

Glasurile începură să se stingă, topindu-se într-un diminuendo încă şi mai terifiant decât focurile de arme şi exploziile proiectilelor de artilerie care cădeau pe nişte atacatori invizibili. Focurile încetară. Ultimul zbieret bolborosi în tăcere şi Caranth simţi cum inima încerca să-i îngheţe în piept.

Se auzeau doar sunetele celor din buncăr, care încercau cu disperare să contacteze măcar unul dintre punctele de securitate ale perimetrului.

Niciun răspuns, doar tăcere. Iar apoi...

— Ce-i *asta?* izbucni cineva.

Caranth se întoarse şi văzu *ceva* curgând din fantele sistemului de ventilaţie al buncărului. Nu avu nici măcar timp să înceapă să recunoască ce era înainte ca întunericul să se prăbuşească peste el ca un baros.

Comandantul de Flotă Thikair se simţea ca un bătrân de o mie de ani, pe când stătea în tăcerea sălii de conferinţă, blestemând ziua când avusese ideea strălucitoare de a folosi planeta aceasta şi pe veşnic blestemaţii ei oameni în beneficiul Imperiului.

Părea atât de simplu, gândi el aproape amorţit. *Un risc perfect rezonabil. Pentru ca apoi totul să se desfăşoare într-o direcţie complet greşită, din clipa în care soldaţii noştri au coborât pe planetă. Şi acum* asta!

Întregul personal al Comandantului de Bază Fursa dispăruse, lichidat într-o singură noapte. Iar în mai puţin de opt ore, două brigăzi de infanterie şi un regiment de blindate fuseseră nimicite la fel de complet.

Iar ei continuau să nu aibă absolut nicio idee despre felul în care se întâmplase.

Primiseră un singur raport, de la un comandant de pluton, care anunţase că era atacat de oameni. Oameni care ignorau complet focurile de armă trase în ei. Oameni care nu apăreau pe niciun senzor termic, pe niciun senzor de mişcare. Oameni care *nu puteau* să fie acolo.

Poate că nu-i *posibil. Sau poate că nu-i decât altă nebunie legată de planeta asta dementă. Indiferent însă ce ar fi, e suficient. E* mai mult *decât suficient.*

Apăsă un buton de pe comunicator.

— Da, Comandant de Flotă? răspunse încetişor vocea lui Ahzmer.

— Adu-i pe orbită, rosti Thikair sec, dar cu ton apăsat, teribil. Vreau ca toţi soldaţii să părăsească planeta în

următoarele douăsprezece ore. Iar apoi vom lăsa cuirasatele lui Jainfar să folosească locul ăsta blestemat de Dainthar ca *poligon de ţintă.*

Bineînţeles, lucrurile n-au mers aşa simplu.

Retragerea de urgenţă a unei forţe de asalt planetare era mai complicată decât asolizarea. Cel puţin trupele care trebuiau transportate aerian fuseseră drastic reduse, reflectă Thikair amar. Mai bine de jumătate din forţa sa de sol fusese distrusă. Oricât de mici ar fi fost pierderile lui absolute prin comparaţie cu cele înregistrate de oameni, rămânea o înfrângere zguduitoare pentru Imperiu, iar responsabilitatea îi aparţinea numai lui.

Şi-ar fi luat deja viaţa, atât doar că nicio sinucidere onorabilă n-ar fi putut înlătura pata pe care o adusese pe onoarea clanului său. Nu, aşa ceva necesita ispăşirea prin execuţie oficială... şi poate nici chiar aceea nu s-ar fi dovedit îndeajuns.

Însă, înainte de a porni spre casă pentru a da ochii cu Maiestatea Sa, mai trebuie să fac un ultim lucru.

— Suntem gata, Ahzmer?

— Da, potrivit datelor pe care le-am primit, răspunse comandantul de navă.

Ceva din glasul lui avea totuşi un ton ciudat, şi Thikair îl privi.

— Adică? întrebă el nervos.

— Adică, potrivit datelor pe care le-am primit, toate navetele s-au întors şi au andocat, însă nici *Zorii stelari,* nici *Spada imperială* n-au confirmat revenirea navetelor lor. Toate celelalte transportoare şi-au anunţat sosirea, dar nu şi acestea.

— Poftim?

Întrebarea dintr-un singur cuvânt a lui Thikair tremura de furie bruscă, rece ca gheaţa. Era ca şi cum toată neliniştea lui, toată frica, vinovăţia şi ruşinea găsiseră în mod brusc pe

altcineva asupra căruia să se focalizeze şi-şi dezgoli toţi caninii într-un mârâit feroce.

— Fă-mi legătura *imediat* cu comandanţii lor, se răsti el. Află ce fac, pe al Doilea Iad al lui Dainthar! După aceea, fă-mi legătura cu Jainfar!

— Imediat, sir! Am...

Glasul lui Ahzmer se întrerupse şi Thikair miji ochii.

— Ahzmer? rosti el.

— Sir, cursul...

Thikair se întoarse către display-ul principal şi fu rândul lui să încremenească.

Şase dintre cele şapte cuirasate ale expediţiei se îndepărtau lent de planetă.

— Ce fac...? începu să rostească, apoi icni când două cuirasate deschiseră pe neaşteptate focul.

Nu asupra planetei, ci asupra propriilor escorte!

Nimic din galaxie n-ar fi putut rezista spectrului energetic al armamentului unui cuirasat. În tot cazul, nave de cercetare, distrugătoarele şi cuirasatele nu puteau.

În nici patruzeci şi cinci de secunde toate navele de protecţie ale lui Thikair erau nimicite, alături de trei sferturi din transportoare.

— Fă-mi legătura cu Jainfar! răcni el spre Ahzmer. Află ce...

— Sir, nava Comandantului de Escadrilă Jainfar nu răspunde! se auzi glasul precipitat al ofiţerului de comunicaţii. Şi *niciun* cuirasat nu răspunde, de asemenea!

— *Poftim*?

Thikair se holbă la el neîncrezător, apoi alarmele începură să urle. Mai întâi una, apoi alta, şi alta.

Reveni iute cu privirea la display-ul principal şi gheaţa îi fumegă prin vine, când luminile stacojii inundară consolele de sisteme. Ingineria dispăru, apoi Centrul de Informaţii de Luptă. Comanda Centrală a Focului ieşi off-line, ca şi Urmărirea, Apărarea Antiproiectile şi Astronavigaţia.

După care însăşi puntea-amiral rămase fără energie. Iluminatul principal se stinse, lăsându-i în întuneric şi Thikair auzi pe cineva bolborosind o rugăciune, când se aprinseră luminile de avarie.

— Sir?

Glasul lui Ahzmer era slab şi Thikair îl privi. Nu-şi putea regăsi însă propria voce. Nu putea decât să stea locului, paralizat, incapabil să facă faţă evenimentelor imposibile.

După aceea, uşile blindate ale punţii de comandă se deschiseră, glisând, şi ochii lui Thikair se holbară spre omul care intră pe acolo.

Toţi ofiţerii de pe punte erau înarmaţi şi Thikair fu asurzit când o duzină de arme individuale deschiseră focul simultan. Zeci de gloanţe îl loviră pe intrus... fără absolut niciun efect!

Nu, nu era chiar aşa, insistă un colţişor al creierului lui amorţit. Gloanţele trecuseră *prin* el, ţiuind şi ricoşând din pereţii dinapoia sa, dar el nu păruse nici măcar să le bage în seamă. Nu existară nici răni, nici jeturi de sânge. Corpul părea să-i fie alcătuit din fum: nu oferea rezistenţă şi nici nu suferea de vreo afecţiune.

Omul rămase locului, privindu-i, pentru ca după aceea, pe neaşteptate, să apară mai mulţi oameni. Patru. Numai *patru...* dar era îndeajuns.

Mintea lui Thikair bolborosi, prea copleşită pentru a se panica realmente, când cei patru nou-sosiţi părură că se înceţoşează. Era ca şi cum ar fi fost pe jumătate transformaţi în vapori, ce se revărsau cu o viteză imposibilă prin puntea de comandă. Curseră peste punte, *cuprinzându-i* pe ofiţerii săi, şi auzi urlete. Urlete de panică pură, care crescură în intensitate când shongairii văzură fumul curgând în direcţia *lor...* şi muriră în linişte hidoasă, presărată doar de gâlgâituri, când fură învăluiţi.

Pentru ca apoi Thikair să fie singurul dintre shongairi care a rămas în picioare.

Corpul lui insista că trebuia să se prăbuşească, totuşi, cumva, genunchii refuzau să se deblocheze. Colapsul ar fi necesitat mişcarea sa... dar ceva din ochii verzi ai primului om i-o interzicea.

Omul cu ochii verzi înaintă pe puntea de comandă presărată de trupuri şi se opri în faţa lui Thikair, ţinând mâinile la spate.

— Ai de dat socoteală, Comandant de Flotă Thikair, rosti el încet, fără grabă... în shongairi perfectă.

Thikair se holbă la el, fără să poată - fără să i se îngăduie măcar să vorbească, iar omul zâmbi. Zâmbetul acela avea ceva terifiant... şi în acelaşi timp ceva anormal. Dinţii, înţelese Thikair. Caninii omeneşti ridicol de mici se alungiseră, se ascuţiseră şi în clipa aceea shongairiul pricepu exact felul în care, de mii şi mii de ani, animalele vânate văzuseră zâmbetele propriei rase.

— Vă autointitulaţi „prădători“, continuă omul, şi buza superioară i se răsfrânse. Crede-mă, Comandant de Flotă, poporul tău nu ştie nimic despre *prădători.* Dar va afla.

Ceva scânci în gâtlejul lui Thikair şi ochii verzi străluciră cu un foc intern teribil.

— Uitasem, spuse omul. Întorsesem spatele propriului trecut. Chiar şi după ce aţi venit pe planeta mea, chiar şi după ce aţi omorât miliarde de oameni, eu tot uitasem. Însă acum, mulţumită ţie, Comandant de Flotă, mi-am *amintit.* Mi-am amintit obligaţiile de onoare. Mi-am amintit responsabilităţile unui prinţ al Valahiei. Şi mi-am amintit - oho-ho, ce *bine* mi-am amintit! - gustul răzbunării. Iar asta mi se pare imposibil de iertat, Comandant de Flotă Thikair. Am petrecut cinci sute de ani învăţând să uit gustul şi voi mi-aţi reumplut gura cu el.

Thikair şi-ar fi vândut sufletul pentru a-şi putea feri privirea de la ochii de smarald arzător, dar până şi gestul acela îi era interzis.

— Un secol întreg m-am ascuns până şi de mine însumi, m-am ascuns sub numele fratelui meu omorât, dar acum, Comandant de Flotă, mi-am reluat *propriul* nume. Eu sunt Vlad Draculea Vlad, Fiul Dracului, prinţ de Valahia - şi tu ai cutezat să verşi sângele celor aflaţi sub protecţia *mea.*

Paralizia părăsi vocea lui Thikair - eliberată, era sigur de asta, de monstrul cu formă de om din faţa lui - şi shongairiul înghiţi un nod dureros.

— Ce... ce e...? izbuti să pronunţe, după care glasul eliberat nu-i mai ajută şi Vlad surâse cu cruzime.

— N-aş fi putut acţiona când aţi sosit, chiar dacă aş fi fost pregătit - şi doritor - să revin la ceea ce am fost cândva, rosti el. Nu eram decât eu şi o mână de devotaţi. Am fi fost prea puţini.

Apoi mi-ai arătat însă că nu aveam realmente de ales. Când ţi-ai construit baza pentru a crea arma care i-ar fi nimicit pe toţi oamenii aflaţi în viaţă, mi-ai redus spectaculos opţiunile. N-aş fi putut permite aşa ceva - şi *nu aveam* să permit. Aşa că n-am avut alternativă, decât să creez mai mulţi asemenea mie. Să creez o armată - nu atât de numeroasă pe cât sunt de obicei armatele, totuşi o armată - care să se ocupe de voi.

Am fost mai precaut decât în tinereţea mea... impetuoasă. Vampirii pe care am ales să-i fac de data aceasta au fost bărbaţi şi femei mai buni decât fusesem eu pe când încă respiram. Pentru binele meu mă rog ca ei să echilibreze setea pe care ai redeşteptat-o în mine, însă nu te aştepta ca ei să simtă vreo blândeţe faţă de tine şi faţă de rasa *ta.*

Sunt toţi mai tineri ca mine, cu abilităţi abia dobândite, totuşi încă insuficient de puternici pentru a suporta atingerea soarelui. Dar aidoma mie, ei nu mai respiră de acum. Aidoma mie, au putut sui pe exteriorul navetelor când le-aţi readus la navele spaţiale... şi la cuirasatele voastre. Şi aidoma mie, au utilizat educatoarele voastre

neurale, au învăţat cum să vă controleze navele şi cum să vă folosească tehnologia.

Vă voi lăsa educatoarele neurale pe Pământ, pentru a le asigura oamenilor care respiră o educaţie completă la nivelul Hegemoniei. Aşa cum poate ai observat, am avut foarte multă grijă să nu vă distrugem navele. Ce crezi că va putea realiza în următoarele secole o planetă de oameni, pornind de la temelia aceasta, chiar şi după toate câte aţi făcut voi? Crezi că Consiliul Hegemoniei va fi încântat?

Thikair înghiţi încă un nod, aproape înecându-se de spaimă, şi omul îşi înclină capul pe un umăr.

— Mă îndoiesc că va fi foarte încântat de tine, Comandant de Flotă, dar îţi promit că mânia *sa* nu va avea niciun efect asupra Imperiului vostru. La urma urmelor, un cuirasat poate steriliza o planetă, nu? Şi care dintre planetele Imperiului vostru ar visa, fie măcar pentru o clipă, că vreuna dintre navele tale de război ar putea reprezenta o ameninţare pentru ea?

— Nu, izbuti Thikair să scâncească, cu ochii repezindu-se la harta pe care pictogramele verzi ale celorlalte cuirasate continuau să se îndepărteze de planetă. Nu, *te rog...*

— Câţi taţi şi câte mame ale noastre v-au spus *vouă* exact aceleaşi cuvinte când copiii le-au fost omorâţi? replică rece omul şi Thikair icni.

Omul se uită la el nemilos, după care îşi întoarse privirea. Strălucirea verde ucigaşă îi dispăru din ochi, care părură că se îmblânzesc când se opriră asupra bărbatului mai înalt de alături.

— Păstrează-mi omenia cât poţi de mult, Ştefanul meu, vorbi el încet în limba engleză. Reaminteşte-mi că m-am străduit atât de mult să uit.

Cel cu piele neagră îl privi şi încuviinţă din cap, după care ochii verzi reveniră asupra lui Thikair.

— Cred că încă n-ai terminat cu acesta, Ştefanul meu, zise el şi fu rândul celui înalt, mai voinic, mai întunecat şi infinit mai puţin înfricoşător să zâmbească.

— Nu, n-am terminat, hurui glasul lui gros.

Thikair chiţăi ca un animal mic prins în capcană, când mâinile puternice şi negre se întinseră către el.

— Asta-i pentru fiicele mele, rosti Stephen Buchevsky.

FETELE DE LA AVENGER

Carrie Vaughn
Traducere din limba engleză
Mihai-Dan Pavelescu

Urmează un episod mişcător dintr-o parte a istoriei celui de-al Doilea Război Mondial aproape necunoscută pentru majoritatea oamenilor chiar şi în secolul al XXI-lea: rolul vital jucat de piloţii din Women Airforce Service Pilots (WASP). Care nu puteau să participe în lupte, dar puteau - şi nu o dată! - să moară.

Autoarea de bestselleruri Carrie Vaughn a scris o serie populară de romane care detaliază aventurile lui Kitty Norville, care este vârcolac şi are o emisiune radiofonică nocturnă cu telefoane în direct, oferindu-le sfaturi creaturilor supranaturale. Dintre romanele cu Kitty fac parte *Kitty and the Midnight Hour, Kitty Goes to Washington, Kitty Takes a Holiday* şi *Kitty and the Silver Bullet.* Textele scurte ale lui Vaughn au apărut în *Jim Baen's Universe, Asimov's Science Fiction, Inside Straight, Realms of Fantasy, Paradox, Strange Horizons, Weird Tales, All-Star Zeppelin Adventure Stories* şi în alte publicaţii. Cele mai recente romane cu Kitty sunt *Kitty Goes to War* şi *Kitty's Big Trouble.* Vaughn locuieşte în Colorado.

IUNIE 1943

Soarele cobora peste aerodromul Avenger, când Em şi alte vreo zece o aruncară pe Mary în Fântâna Dorinţelor, bazinul rotund şi mare din faţa clădirii dormitoarelor recruţilor. Două fete o prinseră de braţe; altele două o apucară de picioare şi o ridicară de pe pământ. Mary ţipă, luată prin surprindere, şi Em râse - ar fi trebuit să ştie ce o aşteaptă, asta se întâmpla cu toate după ce zburau solo. În acelaşi timp însă, din propria baie primită cu o săptămână în urmă, îşi reamintea că era greu să nu tipi, pur şi simplu de entuziasm.

Em opri gloata femeilor care ovaţionau, timp suficient pentru a-i scoate lui Mary jacheta din piele - apoi merse

chiar acolo, în spatele ei, ridicând-o peste buza din piatră a bazinului cu apă. Mary ţipă din nou - mai degrabă un ţipăt amestecat cu un râs - şi căzu înăuntru, săltând un val peste margine. Se ridică în genunchi, cu combinezonul de zbor ud atârnându-i ca un sac, şi le împroşcă pe toate celelalte. Em fugi, ferindu-se.

Aplauzele şi râsetele muriră şi Mary dădu să iasă din fântână.

— Nu uita să-ţi iei monedele, îi spuse Em.

— Ah, da!

Se afundă din nou în apă, căută în jur câteva clipe, după care îi arătă lui Em trofeul: doi penny în palma deschisă. Mary era tânără, douăzeci şi doi de ani, şi ochii ei mari şi limpezi erau cea mai bună dovadă. Părul castaniu îi atârna peste ochi şi arăta udă leoarcă, dar surâdea larg.

— Sunt fata cea mai norocoasă din lume!

De fiecare dată când una dintre recruţii din Detaşamentul de instruire de zbor pentru femei de la aerodromul Avenger urma să susţină un test sau un zbor de verificare, arunca o monedă în fântână, ca să-i poarte noroc. După ce zbura solo pentru prima oară, putea să scoată două monede dinăuntru, pentru baftă. Em avea încă monedele în buzunar.

Întinse mana şi Mary i-o prinse.

— Haide, ieşi de-acolo. Cred că Suze are ascunsă pe sub saltea o sticlă de whisky de trei sferturi cu numele tău.

Mary scoase un strigăt de bucurie şi ieşi din fântână. Îşi scutură combinezonul. Jerbe de apă se revărsară din el şi femeia chicoti iarăşi.

Braţ la braţ, porniră spre clădirea dormitoarelor, unde cineva pornise radioul şi petrecerea începuse deja.

DECEMBRIE 1943

Într-o organizaţie mică, aşa cum era WASP, toţi se cunoşteau între ei şi veştile circulau repede.

Em auzi imediat ce intră în clădirea dormitoarelor de la New Castle. Nu a avut timp nici măcar să-şi lase geanta ori să-şi scoată jacheta înainte ca trei fete să apară în fugă de pe hol, s-o înconjoare şi să înceapă să turuie. Janey a prins-o de braţ, strâns, de parcă se îneca şi încerca să iasă la suprafaţă, iar Em a lăsat geanta să-i cadă pe podea.

— Ai auzit? întrebă Janey.

Fata avea ochii înroşiţi de plâns, Tess arăta de parcă ar fi fost şi ea gata să izbucnească în lacrimi, iar Patty era albă ca varul. Em a simţit cum i se ridică stomacul în gât, fiindcă ştia deja ce aveau să-i spună.

— Ce să aud? întrebă ea.

Amâna inevitabilul, ca şi cum, dacă ar fi putut prelungi momentul, vestea n-ar mai fi fost adevărată.

— A căzut un avion, la Romulus, răspunse Patty.

Em întrebă ceea ce se întreba întotdeauna prima dată.

— Cine?

— Mary Keene.

Lumea s-a dat peste cap în secunda aia, inima a început s-o înţepe şi tot sângele i-a coborât din cap. Nu, trebuia să fie o greşeală, nu Mary! Zvonurile zburau mai repede ca orice altceva, îşi dădu seama că Patty nu era atât de îngrijorată din cauza accidentului, ci din cauza ei.

— Ce s-a-ntâmplat?

Ca întotdeauna, a doua întrebare.

— Nu ştiu, doar că s-a prăbuşit.

— Mary... a...?

Janey vorbi cu glas încordat, printre lacrimi. O strânse pe Em încă şi mai tare.

— Of, Em! Îmi pare atât de rău. Ştiu că eraţi prietene... îmi pare atât de rău!

Dacă nu pleca imediat din locul ăla, Em ar fi trebuit să le strângă pe toate în braţe şi să înceapă să plângă împreună cu ele. Trebuia să se gândească la cum să se comporte, ce să spună şi ce să facă în continuare. Trebuia să asculte

zvonurile şi să încerce să pună cap la cap ce se petrecuse de fapt.

Trecu pe lângă ele şi ieşi din cercul lor, ignorând-o pe Patty care-i atinse braţul, încercând s-o reţină. Îşi lăsă geanta, apoi se gândi că ar fi trebuit s-o ia cu ea, fiindcă era plină cu rufe murdare. I s-a părut că cineva o strigă, dar ea nu dorea decât să fie singură.

Îşi găsi camera, se aşeză pe patul ei şi privi patul gol de lângă peretele din faţă. Stătuse împreună cu Mary, chiar aici, în camera asta, la fel cum stătuseră în Avenger. Se aşeză cu faţa în poală şi se întrebă ce să facă în continuare.

Nu era ceva care să se petreacă atât de des, încât să te gândeşti că ţi s-ar putea întâmpla ţie sau cuiva cunoscut. Femeile

Începuseră de un an să piloteze avioane militare şi nu se înregistraseră mai mult de vreo zece accidente cu totul. Erau îndeajuns de puţine pentru ca Em să le cunoască pe toate, chiar dacă nu fusese prietenă cu toate fetele. Se întâlniseră la cursurile de instruire ori se salutaseră când se intersectaseră spre o misiune sau alta.

Iar asta se întâmplase de suficiente ori, pentru ca ele să aibă un sistem.

Em ciocăni la ultima uşă a dormitoarelor, ca să strângă bani de la Ruth şi de la Liz. Nu trebui să explice pentru ce era, când întinse cana. La fel a fost cu toate douăsprezece care se aflau în momentul acesta în bază. Em avea să ia cei o sută douăzeci de dolari, să-i adauge la suta trimisă de femeile din Sweetwater şi Houston, iar cu banii aceia avea s-o ducă pe Mary înapoi la Dayton. Nici una dintre ele nu era oficial încadrată în armată, aşa încât statul nu plătea funeraliile. Părea un lucru minor pentru care să se lamenteze, mai ales când mureau atâţia băieţi de peste mări şi ţări. Însă Mary îşi jucase şi ea rolul ei. Asta oare nu însemna nimic?

— Ai aflat ce s-a-ntâmplat? o întrebă Liz.

Toate puseseră aceeaşi întrebare.

Em clătină din cap.

— Nimic. Am sunat-o pe Nancy, dar nici ei nu i-au spus nimic.

— Crezi c-a fost ceva rău? urmă Liz. Crezi că de-aia trec sub tăcere?

— Trec sub tăcere pentru că nu le place să se gândească la femei care mor în avioane, răspunse ea.

La începutul anului, doi piloţi bărbaţi îi spuseseră fără ocolişuri că singurele femei care aveau treabă cu avioanele erau cele pictate pe boturile acestora. O consideraseră o replică spirituală. Ea ar fi trebuit să râdă şi să flirteze. Em se îndepărtase pur şi simplu.

Paşi grăbiţi răsunară pe podeaua din lemn şi, întorcându-se, o văzură pe Janey apărând în fugă. Panica din ochii ei o făcu pe Em să se întrebe dacă nu cumva se întâmplase din nou, dacă nu cumva altcineva se prăbuşise şi murise, şi că ele vor trebui să plimbe din nou cana, atât de curând.

Janey se opri, o prinse pe Em de braţ şi spuse:

— A sosit un avion de la Romulus, doi tipi într-un B-26. Crezi că ei s-ar putea să ştie ce s-a-ntâmplat?

Oricum ar fi ştiut mai multe decât oricare alta de aici. Poate chiar văzuseră ceva.

— Până acum a vorbit cineva cu ei? întrebă Em.

Janey scutură din cap.

O uşă deschisă în fabrica de zvonuri. Em le surâse hotărâtă colegelor ei şi ieşi din clădire.

Nu putea să treacă pe lângă hangare fără să se oprească şi să se uite, să vadă care staţionau şi care vuiau pe deasupra. Locul era un furnicar şi-i iuţea de fiecare dată bătăile inimii. Clocotea de potenţial - ceva *măreţ* se întâmpla aici. *Luptăm într-un război, da, dar o facem cu adevărat.* Trase adânc în piept aerul plin de izuri de combustibil şi asfalt încins. Zeci de avioane de toate

formele şi mărimile erau înşiruite şi alte o duzină decolau şi aterizau. Uşile hangarelor erau deschise, arătând încă şi mai multe, iar vreo sută de oameni se mişcau printre ele, lucrând pentru a menţine puterea şi dulceaţa sunetului motoarelor.

De data asta ea nu fusese singura care să se oprească pentru a privi, fiindcă un sunet nou răsuna pe deasupra, un uruit subtil, diferit de cele auzite de obicei aici. Bineînţeles, Em auzi motorul, căută cu privirea sursa sunetului şi, uitându-se în sus, zări un avion de vânătoare ca un buldog zumzăind peste aerodrom, mai iute ca păcatul. Duse mâna pavăză la ochi, ferindu-i de soarele puternic al iernii, şi văzu un P-51 Mustang - mai graţios şi mai agil decât orice altceva de pe cer. Botul era alungit până la un vârf ascuţit, aerodinamic şi iute ca o rachetă. Nu semăna deloc cu avioanele de antrenament greoaie şi cu bot butucănos. De acord, avioanele de antrenament greoaie slujeau unui scop - unui pilot care învăţa îi venea mai uşor să corecteze o eroare la viteza de o sută cincizeci de kilometri la oră, decât la patru sute cincizeci de kilometri la oră. Totuşi, Em nu putea să nu se întrebe ce simţeai când zburai *cu adevărat.* Cumva, într-un fel sau altul, ea avea să suie într-unul dintre avioanele acelea într-o bună zi. Avea să afle cum era să comanzi peste 1.500 de cai-putere.

Dacă ar fi fost bărbat, instruirea nu i s-ar fi oprit la monomotoarele de antrenament pe care WASP le duceau înainte şi înapoi de la o bază de instruire la alta, unde erau pilotate de bărbaţi care aveau să treacă la avioane de vânătoare şi bombardiere, iar de acolo la linia frontului. Dacă ar fi fost bărbat, ar fi pilotat deja avioane mai mari, mai rapide, mai grele. Iar după aceea ar fi trecut oceanul ca să le piloteze în luptă.

Aşa cum spusese Janey, un B-26 Marauder - un bombardier bimotor rapid şi compact - era alimentat cu combustibil de doi mecanici. Oprise probabil pentru

realimentare în drum spre altă destinaţie. Asta însemna că Em beneficia de o singură şansă de a vorbi cu piloţii. Îşi continuă drumul spre centrul operaţional. Uşa sălii de informare era închisă, dar dinăuntru răzbăteau voci înăbuşite. Mânată de instinct, îşi lipi urechea de uşă şi ascultă, însă discuţiile erau de rutină. Bombardierul se găsea în drum spre Newark pentru a pleca peste ocean, iar pilotul era un instructor de luptă, abia revenit de pe front.

Se aşeză într-un scaun de pe coridor şi aşteptă. Peste o jumătate de oră, uşa se deschise. Cei doi bărbaţi care ieşiră erau piloţi tipici: jachete din piele, ochelari de soare vârâţi în buzunare, uniforme kaki, păr tuns periuţă şi feţe de Hollywood. Trese de locotenenţi pe umeri.

Când Em a luat poziţie de drepţi, netezindu-şi pantalonii şi străduindu-se să nu-şi facă griji dacă gulerul îi era închis regulamentar, bărbaţii au părut surprinşi. Ea nu le-a dat răgaz să se gândească cum să reacţioneze.

— Îmi cer scuze dacă vă deranjez. Mă numesc Emily Anderson şi fac parte din escadrila WASP de aici. Am aflat că tocmai aţi sosit de la Romulus şi aş fi dorit să vă întreb ceva.

Cel mai înalt dintre ei porni ferm către uşă.

— Trebuie să verific... ceva. Iartă-mă!

Scuza lui fu rapidă şi nu foarte sinceră.

Celălalt pilot arăta încă şi mai tulburat şi părea gata să-şi urmeze camaradul.

— Te rog, doar o întrebare scurtă, spuse ea detestând să pară că cerşeşte un favor.

Mai bine ar fi flirtat...

Se uită în ochii lui şi-l văzu cum devine din ce în ce mai prudent, cum se încruntă încercând parcă să se apere, iar privirea lui serioasă o împinse în braţele disperării. Şovăi, ca şi cum s-ar fi luptat cu sine, înainte de a ceda.

— Cu ce te pot ajuta, domnişoară Anderson?

Ea inspiră adânc.

— Încerc să aflu detalii despre un accident care s-a petrecut acum trei zile lângă aerodromul Romulus. Era pilotat de o WASP, Mary Keene. Mi-a fost prietenă, iar noi - celelalte WASP şi cu mine - vrem doar să ştim ce s-a petrecut. Nimeni nu vrea să ne spună nimic.

El ar fi putut să nege că ar şti ceva, să clatine din cap şi să plece, iar Em n-ar fi fost în stare să-l oprească, şi asta ar fi neliniştit-o şi mai tare decât era. Totuşi, bărbatul şovăi. Mâinile i se jucară cu marginea jachetei şi privi spre uşă, nervos. Ştia.

Şi nu doar că ştia. Era mai mult de-atât, ceva teribil despre care nu voia să vorbească.

Ea insistă:

— Ştii cum este când se-ntâmplă aşa ceva şi nimeni nu vrea să-ţi spună nimic.

El clătină din cap şi-i evită ochii.

— N-ar trebui să-ţi spun asta...

— De ce? Fiindcă e strict secret? Sau pentru că sunt femeie şi crezi că nu ştiu cum să primesc vestea?

Locotenentul îşi ţuguie buzele. Fusese pe front, poate că se luptase cu avioane de vânătoare inamice, totuşi nu părea că ar fi vrut s-o înfrunte.

— A fost o coliziune, rosti în cele din urmă.

Em îşi imaginase o duzină de scenarii, de la condiţii meteo nefavorabile, până la defecţiuni mecanice. Era pregătită să audă până şi că Mary comisese o eroare. În văzduh se puteau întâmpla un milion de chestii. Totuşi... o coliziune?

— Mi se pare lipsit de sens. Mary avea aproape şapte sute de ore de zbor, era prea experimentată pentru aşa ceva.

El îi aruncă privirea aceea de superioritate pe care o afişau atâţia piloţi bărbaţi când aveau de-a face cu WASP, ca şi cum ei i-ar fi fost imposibil să înţeleagă despre ce vorba.

— Ţi-am zis că n-ar fi trebuit să-ţi spun...

— O coliziune cu cine? Celălalt pilot a scăpat? Ce au făcut ca să intre unul în celălalt? Ai văzut cumva?

— Îmi pare rău, nu cunosc detalii.

— Nimeni nu vrea să-mi spună nici măcar ce avion pilota când a avut accidentul, rosti ea.

El se apropie, conspirativ, ca şi cum s-ar fi temut să fie auziţi de cineva. Ca şi cum ar fi fost într-adevăr ceva clasificat „strict secret“.

— Domnişoară Anderson, pari să fii o fată drăguţă. De ce te-ai băgat în chestia asta? De ce vă riscaţi voi vieţile în felul ăsta? De ce nu staţi acasă, în siguranţă...?

— Şi să plantez o Grădină a Victoriei, ca o fată cuminte? Să stau lângă aparatul de radio şi s-aştept pe cineva care să-mi spună că totul va fi bine şi că soţul meu se va-ntoarce teafăr acasă? N-aş putea proceda aşa, locotenente. Trebuie să fac ceva concret.

Argumentele împotriva femeilor-pilot aveau tendinţa de a se împotmoli în punctul acesta, pierzându-se în afirmaţii vagi despre ce se cuvenea pentru nişte doamne, despre ce ar fi trebuit să facă fetele bine-crescute, despre faptul că femeile nu erau îndeajuns de puternice pentru a manevra avioanele mari, deşi ele dovediseră contrariul în repetate rânduri. Un an întreg de zboruri efectuate de femei ar fi trebuit să le închidă gurile cârcotaşilor până acum. Nu se întâmplase aşa...

Locotenentul nu spuse nimic.

— Există cineva cu care pot vorbi? întrebă ea.

— Uite care-i treaba - eu nu ştiu, colportez şi eu zvonuri ca toată lumea. Nu te pot ajuta. Îmi pare rău.

Plecă, retrăgându-se cu spatele spre uşă şi abandonând-o pe Em în mijlocul coridorului pustiu.

Toate WASP îl plăceau pe colonelul Roper, care comanda Grupul 2 de Transbordare de la New Castle. În alte baze,

comandanţii le primiseră cu răceală, dar el le tratase cu respect şi obligase restul grupului să procedeze la fel. Nu le întreba întruna dacă puteau îndeplini o misiune, ci le încredinţa pur şi simplu misiunea.

Em se duse la el cu povestea locotenentului.

Uşa biroului său era deschisă şi bărbatul o văzu venind. Când ridică privirea, se încruntă puţin. Era tânăr pentru un colonel, poate ceva mai plinuţ decât majoritatea celor din armata terestră, însă curajos. Vestonul uniformei era atârnat pe spătarul scaunului.

— Îmi pare rău, Anderson, n-am nicio veste pentru tine, îi spuse înainte ca ea să fi rostit vreun cuvânt.

Em îşi plecă ochii şi se înroşi la faţă. Venise aici, zilnic, interesându-se despre veşti cu privire la moartea lui Mary.

— Îmi pare rău, domnule colonel, răspunse şi adoptă cea mai corectă poziţie de drepţi de care era în stare, cu spatele perfect vertical şi braţele pe lângă corp. Tocmai am discutat cu piloţii avionului B-52 care a sosit de la Romulus. Ei mi-au zis că Mary a avut o coliziune. N-au vrut să-mi spună mai multe.

Buzele lui Roper se subţiară şi fruntea i se încreţi.

— O coliziune... Mary n-ar fi făcut aşa ceva.

— Ştiu. Domnule colonel, ceva nu-i în regulă. Dacă puteţi afla ceva...

El mâzgăli o însemnare pe un blocnotes.

— Raportul despre accident ar fi trebui să fie gata de-acum. O să cer o copie.

Asta însemna alte câteva zile de aşteptare, însă cel puţin era un progres. Aveau să capete raportul şi cu asta, basta! Ea, însă, tot dorea să *stea de vorbă* cu cineva. Cu cineva care văzuse accidentul, care o cunoscuse pe Mary. Dacă fusese o coliziune, atunci fusese implicat încă un pilot. Dacă ar fi putut afla cine anume...

— Mulţumesc, domnule colonel, rosti ea.

— Cu plăcere. Anderson... încearcă să te odihneşti. Pari frântă.

Ea nici măcar nu se gândise la oboseală. Funcţionase pe adrenalină.

— Da, domnule colonel.

Mary Keene provenea din acel gen de familie care făcea totul ca la carte, cu toată eticheta cuvenită. O maşină de la pompe funebre aştepta la gară, împreună cu tatăl lui Mary. Em îl recunoscu după poza de familie pe care fata o ţinea în camera lor.

Îmbrăcată în uniforma albastră - fustă dreaptă, guler călcat, revere netede, acul şi aripile insignei lustruite -, Em sări pe peron chiar înainte ca trenul să se fi oprit complet şi se îndreptă către vagonul de bagaje. Aşteptă din nou. Ar fi trebuit să plouă, însă pe cerul senin strălucea un soare hibernal cu dinţi. O vreme perfectă pentru zbor. Era recunoscătoare uniformei din lână, fiindcă un vânt rece sufla peste regiunea rurală netedă.

Bărbaţii de la pompe funebre coborâră sicriul, în timp ce domnul Keene îi mulţumi pentru că venise, scuturându-i mâna ţinută între palmele lui şi străduindu-se din răsputeri să nu izbucnească în lacrimi.

— Credeam că aşa o să-l primesc pe vreunul dintre băieţi. Dar nu pe Mary...

Em plecă fruntea. Nimeni nu ştia ce să spună despre o femeie care se întorcea de la război într-un sicriu. Dacă unul dintre fiii domnului Keene ar fi fost omorât, familia ar fi pus o stea de aur în fereastră, pentru a o înlocui pe cea albastră care arăta că cei dragi erau pe front. Familia şi-ar fi putut celebra eroul de război. Mary n-avea să capete însă nimic din toate astea, nici măcar un drapel pe sicriu.

Domnul Keene plecă în propriul automobil. Em avea să meargă alături de Mary la sediul firmei de pompe funebre, după care să comande un taxi şi să găsească un hotel în

care să stea, până la înmormântarea de a doua zi. Înainte de a pleca, unul dintre bărbaţii de la pompe funebre o trase deoparte.

— Am înţeles că domnişoara Keene a murit într-un accident aviatic.

— Exact.

Bărbatul era agitat, n-o privea şi-şi ţinea mâinile încleştate. Em crezuse că indivizii ăştia ştiau cum să abordeze orice subiect.

— Mă tem că trebuie să vă-ntreb... n-am primit nicio informaţie, urmă el. În mod obişnuit, serviciile funerare se fac cu sicriul deschis... acum va fi posibil?

Mary fusese ori arsă, ori atât de zdrobită, încât nu mai putea fi recunoscută. Mai rămăsese ceva...? Buzele lui Em se subţiară. Ignoră orice sentimente, rămâi focalizată, ca şi cum ai pilota printr-un banc de ceaţă!

— Nu, nu cred că va fi posibil, spuse ea.

Bărbatul plecă privirea, se înclină puţin şi se întoarse la maşină.

În săptămâna următoare, Em consemnă treizeci de ore în aparate de antrenament, două AT-6 şi un BT-13, zburând de la un capăt la celălalt al ţării. Într-o dimineaţă se trezise în dormitor şi a trebuit întâi să se uite afară, pe fereastră, ca să-şi aducă aminte unde se află. Era permanent atentă la alte avioane de antrenament şi de misiune care veneau şi plecau de pe toate bazele şi se interesa întruna de persoane care fuseseră la Romulus cu o săptămână în urmă. Toţi ştiau despre accident, dar, cu excepţia faptului că murise o WASP, nimeni nu-l tratase ca pe ceva neobişnuit. La urma urmelor, erau în război.

După ce a ajuns la New Castle cu trenul şi a dus alt rând de BT-13 la Houston, şi-a lăsat geanta în clădirea dormitoarelor şi s-a dus la colonelul Roper. Purta combinezonul şi jacheta de zbor şi avea realmente nevoie

să facă un duş. Şi să mănânce. Şi să doarmă. Dar poate că de data asta el avea veşti.

— Domnule colonel? strigă din pragul biroului său.

El o privi încruntat şi nu rosti niciun cuvânt. Când şi-a dat seama cum arăta, Em şi-a aranjat şuviţele de păr pe după urechi. Poate că ar fi trebuit, totuşi, să fi făcut mai întâi duş. Încercă din nou.

— Domnule colonel?

— Ai avut dreptate, Anderson, rosti el în cele din urmă. Ceva e-n neregulă. Raportul accidentului a fost clasificat „secret“.

Ea făcu ochii mari.

— Dar n-are niciun sens.

— Am ceva pentru tine.

Îi întinse o hârtie împăturită, care semăna suspicios de mult cu un ordin de zbor. Zburase în ultimele trei zile. De o săptămână nu mai intrase în camera ei. Nu mai voia altă misiune; nu mai dorea ordine de zbor. Însă nu trebuie să spui niciodată „nu“; nu te plângi niciodată.

Probabil că disperarea i s-a citit pe chip, fiindcă pe faţa lui Roper a văzut un surâs vag.

— Am păstrat misiunea asta special pentru tine. Am un AT-11 care trebuie să ajungă la Romulus şi m-am gândit că ai fi pilotul cel mai nimerit s-o facă.

Epuizarea dispăru. Ar fi putut zbura o lună, zi de zi, dacă ar fi fost nevoie.

El continuă:

— De fapt pari puţin cam obosită. Ce-ar fi să rămâi acolo câteva zile, după misiune? Faci o pauză... îi cunoşti pe cei din preajma locului...

Cu alte cuvinte, faci nişte investigaţii.

— Mulţumesc, domnule colonel, rosti cu răsuflarea întretăiată.

— Adu-mi nişte date precise, Anderson.

Anul trecut în iunie, imediat după absolvire şi înainte de a se transfera la New Castle, Em şi Mary zburaseră împreună într-o misiune de antrenament de traversare a ţării, de la Sweetwater la Dallas. Era genul de călătorie simplă, în care Em putea să fie relaxată şi să aprecieze cu adevărat zborul în sine. Genul de zbor care-i reamintea motivul pentru care făcea asta. Putea să se lase pe spate în scaunul îngust, să privească în sus şi de jur

Împrejur prin cupola îngustă şi dreptunghiulară a carlingii, fără să vadă nimic altceva decât cerul albastru. Liberă ca pasărea.

— Hei, Em, ia manşa niţel! strigase Mary peste vuietul motorului, când aproape că ajunseseră la aerodromul Love din Dallas.

De pe locul din spate al avionului lor BT-13 Valiant, Em întinsese gâtul ca să se uite peste umărul lui Mary şi o văzuse lăsând manşa şi scotocind într-un buzunar al jachetei. Încă nu preluase comanda dublă. Valiant era un aparat de antrenament şi putea fi pilotat atât de pe locul din faţă, cât şi de pe cel din spate, iar instructorul din spate le luase cel puţin o dată comanda tuturor elevilor care stăteau în faţă. Avionul zbura perfect, aşa că Em nu se alarmase deloc; avusese suficient timp să pună o mână fermă pe manşă.

— Ce faci acolo? întrebase ea.

Mary se întorsese doar atât cât Em s-o poată vedea că se rujează, examinându-se cu atenţie într-o oglinjoară. Căpătase destulă experienţă în ce priveşte rujatul în avion, pentru ca vibraţiile motorului, care altminteri făceau să-ţi clănţăne dinţii în gură, să n-o deranjeze deloc. Em a râs atunci.

— Cui crezi că-i pasă de rujul tău acum?

Mary îi păruse chiar puţin ridicolă, aşa cum arăta, cu casca din piele care-i turtea părul şi cu ochelarii ridicaţi pe frunte, dându-şi cu ruj pe buze. Aşadar ăsta fusese motivul

pentru care-şi dorise să zboare cu cupola închisă într-o zi atât de frumoasă şi de caldă. Iar din cauza asta, în interiorul carlingii se făcuse înăbuşitor de fierbinte. Ei bine, Mary voia să nu fie ciufulită la aterizare...

— Trebuie să fiu pregătită. Poate că vreun ofiţer tânăr şi chipeş de-abia aşteaptă să-l bag în seamă. Of, sper s-ajungem acolo la timp pentru cină! Rabla asta abia se mişcă. Crezi că ne vor da să pilotăm ceva mai rapid?

— Un avion adevărat, vrei să zici? o întrebase Em.

Era o glumă veche.

— N-aş zice chiar *aşa ceva.* Avionul ăsta este destul de adevărat, dacă nu te deranjează că zbori *încet.*

Em privise afară prin cupola montată exact în mijlocul fuzelajului.

— Trebuie s-ajungem acolo şi s-aterizăm înainte ca tu să-l poţi băga în seamă pe ofiţerul tău tânăr şi chipeş. Ştii unde suntem?

Zburau la altitudine joasă şi peste teren plat. Em căutase nişte jaloane orientative, ceea ce nu era deloc simplu în mijlocul Texasului.

— Nu te mai agita, suntem pe direcţia bună. Apleacă-te în stânga - vezi acolo şoseaua principală?

Em împinsese uşor manşa şi avionul se înclinase, oferindu-i o imagine largă dincolo de aripa ce purta steaua Armatei terestre, până la sol şi la linia lungă a şoselei care ducea la Dallas. Mary părea să aibă un instinct anume pentru genul acela de orientare.

— Acum înţeleg c-ai planificat totul, zisese Em. De la hangare, o-ntinzi direct la popota ofiţerilor, aşa-i?

Mary se fandosise puţin.

— S-ar putea să mă opresc mai întâi, să mă pieptăn.

Em râsese şi Mary se uitase înapoi spre ea, peste umăr.

— De ce mă baţi la cap? Doar pentru că nu-s deja măritată cu un bărbat minunat, aşa cum eşti tu?

Em îşi aminti că suspinase. Nu-şi mai văzuse soţul de aproape un an. Ultima scrisoare primită de la el purtase ştampila poştei din Honolulu, cu trei săptămâni în urmă. El nu spusese încotro se îndrepta - de fapt, nici nu putea s-o facă. Tot ce ştia Em era că se afla în mijlocul unui ocean uriaş şi pilota bombardiere ale Marinei, care decolau de pe un portavion. Uneori regreta că era şi ea pilot, fiindcă ştia cu exactitate ce probleme ar fi putut să aibă Michael. În acelaşi timp, însă, era tot atât de posibil ca şi el să se afle în zbor chiar în clipa aceea - în Pacific era mijlocul dimineţii într-o banală misiune de antrenament, într-o zi frumoasă, gândindu-se la ea.

— Em? întrebase Mary şi se întorsese din nou peste spătarul scaunului, ca să-i vadă chipul mai bine.

— Scuză-mă. M-ai prins gândindu-mă la Michael.

Pentru o clipă, Em a zărit limpede surâsul larg de pe buzele roşii al lui Mary şi ochii surescitaţi.

— Ţi-e dor de el, nu?

—Da.

Mary oftase.

— Ce romantic!

Em aproape că izbucnise din nou în râs.

— Tu te-asculţi ce spui? Nu-i nimic romantic să te trezeşti în fiecare dimineaţă şi să te întrebi dacă e viu sau mort.

Avea doar douăzeci şi patru de ani şi era cam tânără ca să devină văduvă. Trebuia să înceteze cu gândurile astea, altfel începea să plângă şi pe urmă trebuia s-o lase pe Mary să piloteze singură avionul. Scuturând din cap, îşi ferise privirea şi se întorsese la cerul albastru de dincolo de cupola carlingii şi la norii risipiţi care treceau pe lângă ei.

— Aşa e să fii îndrăgostită? Eu n-am fost niciodată îndrăgostită în felul ăsta. Decât, poate, de Clark Gable.

Zâmbise larg. Em se simţi recunoscătoare pentru glumă şi o continuase:

— Sper că nu te-aştepţi să-l vezi pe Clark Gabie pe aerodrom, când aterizăm.

— Nu poţi să ştii niciodată. Trăim în timpuri ciudate. El s-a-nrolat, ştiai? Şi el şi Jimmy Stewart, iar Jimmy Stewart e pilot!

— Şi poate că amândoi vor fi la Dallas, special pentru tine.

— Speranţa moare ultima, replicase Mary sigură pe ea. Nu uita că am la mine cei doi penny norocoşi.

— Bun, dar dacă ei vor fi acolo, va trebui ca *tu* să-i inviţi la dans.

— Batem palma, spusese Mary veselă, ştiind că nu va trebui niciodată să se ţină de cuvânt.

Pentru că Clark Gabie şi Jimmy Stewart *nu erau* la Dallas. Însă, dacă aşa ceva s-ar fi putut întâmpla cuiva, atunci cu siguranţă Mary era aceea.

Peste câteva minute Em se aplecase în faţă ca să asculte. Da, auzise bine, Mary cânta.

— Să nu stai sub măru'-nflorit cu alta decât cu mine, cu mine...

Em i se alăturase şi cântaseră împreună până deasupra aerodromului.

După ce opri motorul, rămase în carlingă şi se uită la aerodromul din Romulus, în îngheţatul Michigan. Imaginile acelea nu încetau niciodată s-o fascineze: o sută de avioane argintii pe asfaltul din faţa hangarelor, o forţă uriaşă care era pregătită şi aştepta. Zumzetul motoarelor era constant; putea simţi zgomotul în oase.

Acesta era ultimul loc din care decolase Mary.

Oftă, completă fişa de aterizare a avionului, îşi luă geanta şi jurnalul de bord şi sări jos din carlingă. Îl întrebă pe primul individ pe care-l văzu, un mecanic, unde erau dormitoarele WASP. Privirea precaută de pe chipul lui îi spuse tot ce trebuia să ştie despre ce credeau bărbaţii din baza asta despre WASP. Ea auzise zvonurile - schimbau

între ele istorii despre bazele care le primeau cu braţele deschise şi cele care nu doreau să aibă de-a face cu piloţi femei. Auzise poveşti destule şi nu ştia dacă să le creadă sau nu. Una dintre ele era că cineva ar fi pus zahăr în rezervorul de combustibil al avionului unei WASP, la Camp Davis, şi că din cauza asta se prăbuşise. Nu credea pentru că nu-şi imagina cum cineva ar fi putut face aşa ceva unui avion. Totuşi, cam astea era istorioarele care circulau din gură în gură.

Porni înspre clădirea dormitoarelor. După un duş, avea să poată privi ceva mai relaxată ziua aceea.

După duş, îmbrăcată în cămaşă şi pantaloni, Em îşi usca părul, când în clădire intră un grup de femei - trei, mai precis, râzând, răvăşite de vânt, scoţându-şi jachetele de zbor şi trecându-şi degetele prin părul zbârlit. Amuţiră când o văzură, iar ea lăsă prosopul jos.

— Salut!

Una dintre ele, o blondă zveltă cu o undă jucăuşă în ochi, genul de femeie pe care şefii o preferau în fotografiile pentru presă, înaintă cu mâna întinsă.

— Salut! Tu trebuie să fii puştoaica nouă despre care vorbeau în operativ. Eu sunt Lillian Greshing.

— Em Anderson, replică ea scuturându-i mâna. Sunt numai în trecere. Sper că nu se supără nimeni c-am folosit un prosop de pe raft. N-am văzut niciun nume sau etichete...

— Bineînţeles că nu, de-aia sunt acolo. Auzi, după ce ne spălăm, mergem să cinăm în oraş. Nu vrei să vii şi tu? Mai facem schimb de bârfe...

Zâmbetul lui Em din politicos deveni cald, simţindu-se din nou printre prietene.

— Sună grozav.

Cele patru femei găsiră o masă în colţul unui băruleţ destul de aproape de bază. „Runaway“ nu era nimic

spectaculos; avea într-un colţ un brad de Crăciun decorat cu staniol şi becuri simple, un bar destul de bun şi un tonomat care cânta swing. Specialitatea casei pentru cină era pui la rotisor, cartofi piure şi o sticlă de bere, ca să alunece mai uşor.

— De ce transferă WASP la Camp Davis? întrebă Betsy, o femeie înaltă, cu faţă îngustă şi surâs nervos, când Em le spuse ultimul zvon.

— Habar n-am, răspunse ea. Nimeni nu suflă o vorbă. Dar Davis este o şcoală de tunari.

Alte murmure speculative circulară în jurul mesei.

— Remorcare de ţinte. Care pune pariu? spuse Lillian.

— Mulţumesc foarte mult, dar eu rămân la meseria pe care o am, se înfioră Betsy.

Em simţi cum surâsul ei se stinge şi devine evaziv.

— Eu nu. Să mă târăsc pe lângă instructori lenţi? Suntem mai bune decât asta.

— *Vrei* să pilotezi avioane în timp ce un boboc saşiu trage-n tine?

— Nu, spuse Em. Eu vreau să trec la avioane de vânătoare.

— Asta n-o să se-ntâmple niciodată, scutură Lillian din cap ca să-şi sublinieze cuvintele. Moşii ca Burnett n-o vor îngădui niciodată.

— Burnett?

— Colonelul care conduce minunăţia de-aici.

Făcu un gest în direcţia aerodromului. Fumul veni după mâna ei, îngroşând pâcla din aer.

— Cum e tipul? întrebă Em.

Faptul că toate îi răspunseră prin căutături piezişe şi ochi ridicaţi spre tavan îi spuse destule. Romulus era o bază neprimitoare.

— O s-ajungem şi-acolo, insistă ea. Nancy Love are deja cinci fete în tranziţie la Palm Springs. Toate fabricile lucrează în schimburi prelungite, construind bombardiere şi

avioane de vânătoare, iar Comandamentul Aviaţiei n-are destui piloţi ca să le ducă pe aerodromuri. Indiferent dacă le place sau nu, vor trebui să ne lase să le pilotăm.

Betsy clătină şi ea din cap.

— Avioanele alea sunt prea periculoase.

Mary a murit într-un avion de instrucţie, a vrut Em să spună.

— Dar o putem face. Suntem capabile.

— Burnett va spune că nu suntem destul de puternice, rosti Lillian cu o intonaţie sarcastică. Că n-am putea ridica de pe sol nici măcar un Mustang.

— Mănâncă ştiţi-voi-ce cu polonicul, spuse Em. Abia *aştept* să pun mâna pe unul.

Zâmbind vag, Betsy se uită în paharul cu bere.

— Nu ştiu cum i-aş putea povesti soţului meu cum stă treaba cu avioanele de vânătoare. Abia dacă-i de acord cu faptul că pilotez...

— Atunci nu-i spune, replică Lillian.

Îi răspunseră chicoteli şocate. Molly, o blondă cu ochi rotunzi şi părul strâns în codiţă, interveni:

— N-o asculta, are trei prieteni diferiţi pe trei aerodromuri diferite. Nu-nţelege care-i treaba cu soţii.

Alte chicoteli. Em zâmbi.

— El nu-i în ţară, Betsy?

— E-n Anglia. Este medic.

Se vedea pe faţa ei cât de mândră era.

— Văd că porţi inel, Em, spuse Molly şi-i arătă verigheta de pe deget. Eşti măritată sau îl porţi ca să-i ţii pe piloţi la depărtare?

— Soţul meu e-n Marină, zise Em. Pe un portavion în Pacific.

După câteva clipe de şovăială, dar evident plină de simpatie, Lillian urmă:

— El ce părere are că tu pilotezi?

Em zâmbi larg:

— Ne-am cunoscut pe când luam amândoi lecţii de pilotaj, înainte de război. N-are argumente împotrivă. În plus, trebuie să fac şi eu ceva ca să-mi ţină mintea ocupată.

Lillian ridică sticla.

— Pentru sfârşitul războiului!

Celelalte îşi ridicară paharele şi toastară din inimă.

Pauza aceea îi oferi lui Em deschiderea dorită - momentul potrivit să se intereseze despre subiectul delicat pentru care venise aici.

— Voi ce ştiţi despre accidentul lui Mary Keene de săptămâna trecută?

Niciuna n-o privi în ochi. Betsy îşi muşcă buza care-i tremura şi lăcrimă, iar Molly răsuci paharul în mână. Maxilarul lui Lillian se încordă, cu o grimasă. Îşi stinse ţigara în scrumieră cu destulă forţă cât să distrugă de tot chiştocul.

— S-a-ntâmplat la optzeci de kilometri depărtare, spuse apoi cu glas potolit. Nimeni n-a văzut nimic, noi am aflat doar când a plecat maşina de pompieri. Ştim că a plecat un grup de şapte avioane - toate BT-13 -, iar peste o oră s-au întors doar şase şi nimeni n-a vrut să ne spună nimic. Numai că Mary murise... O cunoşteai?

— Am fost în aceeaşi clasă la Avenger, spuse Em. Am fost prietene.

— Îmi pare rău, zise Lillian. A stat aici numai două zile, dar toţi am plăcut-o.

Molly îi întinse lui Betsy o batistă şi ea îşi tamponă ochii.

— Mi s-a spus că raportul despre accident a fost clasificat „secret“, iar asta-i lipsit de sens. Nişte tipi care au fost pe la noi săptămâna trecută mi-au spus c-a fost o coliziune.

Lillian se aplecă mai aproape de ea şi vorbi încet, de parcă ar fi fost o conspiraţie:

— Asta am auzit şi noi, iar un avion s-a-ntors cu o roată ruptă, dar Burnett a interzis atât de repede orice discuţii, încât ne-a blocat. A completat toate hârţoagele şi n-a vrut

să răspundă la nicio întrebare. Nu ştim nici măcar cine a mai zburat în ziua aia.

— Nu se poate să procedeze aşa, spuse Em. Nu puteţi încerca să vorbiţi cu el? Să insistaţi...

— Nu-l ştii pe Burnett, zise Lillian. Tipu-i un zid de beton.

— Atunci să treceţi peste capul lui.

— Şi să fim consemnate la sol? Să fim date afară? Cu asta ne-a ameninţat dacă trecem peste capul lui, spuse Lillian, iar Em n-a putut s-o contrazică.

În acelaşi timp însă ea nu făcea parte din escadrila colonelului şi Burnett n-o putea intimida cu nimic. Putea să pună orice întrebare voia.

În bar intră alt grup de la aerodrom, piloţi în jachete de piele cu aripile de argint prinse la rever. Divizia de Transbordare, potrivit însemnelor. Nu foarte diferite de fete, care purtau pantaloni şi bluze, cu jachetele atârnând pe spătarele scaunelor un grup strâns în jurul unei mese, care comanda bere şi bârfea, vorbind despre pilotaj şi război.

La scurt timp după sosire, doi dintre ei merseră la tonomat şi-l alimentară cu monede. Se auzi o melodie de dans - ceva îndeajuns de ritmat cât să te facă să vrei să sari de pe scaun: Glenn Miller, „Little Brown Jug“. Lillian dădu ochii peste cap şi Molly îşi ascunse zâmbetul înapoia palmei; toate ştiau ce va urma.

Bineînţeles, piloţii se apropiară de masa lor. Em avu grijă să întindă cât mai la vedere mâna cu verigheta, deşi asta nu avea niciun efect asupra unora. Doar un dans, spuneau ei. Ea însă nu voia să danseze, pentru că ar fi făcut-o să se gândească la Michael.

Lillian se lăsă pe spate în scaun, cu bărbia ridicată şi umerii drepţi şi-i privi drept în ochi. Celelalte se uitară ca la un spectacol.

Piloţii nu arătau rău deloc, puţin trecuţi de treizeci de ani. Uniforme uşor mototolite şi zâmbete frumoase.

— Doreşte vreuna dintre doamne să danseze?

Femeile schimbară priviri - avea să zică „da“ vreuna dintre ele?

Cu sprâncenele arcuite şi cârlionţii blonzi coborându-i peste urechi cu atâta măiestrie, încât păreau fixaţi acolo, Lillian răspunse:

— Ce vă face să credeţi, băieţi, că aţi putea ţine pasul cu oricare dintre noi?

Cei doi bărbaţi se uitară unul la altul, apoi îi surâseră lui Lillian. Mănuşa fusese ridicată.

— În tot cazul, am vrea să-ncercăm...

Nimeni nu schiţă vreo mişcare să se ridice, iar Lillian preluă din nou iniţiativa... dezamăgindu-i pe piloţi.

— Îmi pare rău să vă dezamăgesc, dar fetele şi cu mine am petrecut toată ziua rulând AT-6 reparate şi suntem frânte. Abia aşteptam o seară frumoasă şi liniştită.

Pilotul aflat în spatele tovarăşului său pufni ceva ce putea să însemne: „Femei-pilot!“.

Cel din faţă păru uşor descurajat.

— Atunci, poate ne lăsaţi să ne tragem nişte scaune şi să vă facem cinste cu un rând?

Cuvintele fermecate, la momentul potrivit. Lillian se ridică şi făcu loc la masă.

— N-avem nimic împotrivă în privinţa asta.

Alt rând de beri sosi peste câteva momente.

Bărbaţii erau destul de drăguţi, piloţi din Divizia de Transbordare care aduceau bombardiere şi avioane de vânătoare de la fabrici. Em puse întrebări - câte avioane, ce modele, unde mergeau, cum era? - şi devoră răspunsurile. Ei păreau destul de încântaţi s-o mulţumească, chiar dacă vorbele lor sunau mai degrabă condescendent - ce interesant, nu-i aşa? - o fată care vrea să piloteze avioane rapide.

Atitudinea era destul de uşor de ignorat. Toate WASP aveau poveşti despre cum fuseseră aburite de piloţi din baruri care se lăudau cu pilotarea de avioane de mare

viteză şi sfârşeau cu fraza: „Mâine plec spre Europa, dulceaţă“, pentru ca a doua zi să vadă expresia de şoc de pe chipul tipilor, când se trezeau cu ele la hangare suind în carlinga propriilor avioane. Povestea era amuzantă de fiecare dată.

Lillian se aplecă spre Jim, cel care intrase cu ele în vorbă, şi-l întrebă:

— Nu vor să vină şi amicii voştri? Am putea face o adevărată petrecere.

Doi piloţi li se alăturaseră deja, însă câţiva rămăseseră la cealaltă masă, vorbind încetişor şi sorbind din bere. Nu le acordau prea multă atenţie, cu excepţia unuia cu faţă rotofeie şi păr pieptănat pe spate, care-şi păstra jacheta pe el, deşi atmosfera se încălzise serios în bar.

Rânjind, Jim se aplecă în faţă şi coborî glasul:

— Cred că-i cam intimidaţi pe unii băieţi.

Em zâmbi şi-şi coborî ochii, pe când celelalte chicotiră.

Lillian se alintă:

— Acum nu zburăm, aşa că nu-nţeleg de ce ar trebui să fie intimidaţi. N-o să intrăm în coliziune cu ei.

Em îşi feri privirea la auzul acelor cuvinte. E doar o glumă, îşi spuse ea.

Jim întoarse capul spre pilotul posac.

— Frank era să iasă din bar, când v-a văzut aici.

— De ce? S-a temut de nişte biete fete ca noi? spuse Lillian şi celelalte râseră.

Frank, pilotul cu aspect morocănos de la cealaltă masă, a părut că se afundă şi mai mult în jacheta lui.

Jim strânse din umeri.

— El are de pierdut, nu?

Em a fost de acord. Dacă cineva nu le înghiţea pe femeile-pilot era problema lui, nu a ei.

Em trebuia să încerce să descopere misterul pe alte căi. Raportul accidentului nu era accesibil, aşa că se afundă în

jurnalele de zbor ca să vadă cine mai decolase în ziua aceea. Cine se mai ridicase în văzduh odată cu Mary.

În ziua următoare, pe la ora prânzului, când era mai puţin probabil să se întâlnească acolo cu cineva, merse la centrul operativ, o clădire mare şi paralelipipedică din prefabricate, aflată lângă hangare. Momentul se dovedi bine ales - înăuntru nu era decât o secretară în haine civile. Em ţinea în mână jurnalul ei de zbor, care să-i confere un aspect mai oficial decât în realitate, şi pretextă că era nouă în bază, trebuia să-şi înregistreze următoarea cursă şi nu ştia unde s-o facă. Secretara o îndrumă spre o cameră adiacentă. Acolo Em găsi interiorul familiar: hărţi prinse pe perete, table negre cu instrucţiuni scrise cu cretă, diagrame cu avioane şi grafice de zbor şi un perete plin de fişete.

Toţi piloţii care decolau de pe aerodrom trebuiau să completeze un plan de zbor, care era ţinut în centrul operativ. Planurile de zbor, şi al lui Mary, şi ale tuturor celor care zburaseră în ziua accidentului şi care ar fi putut intra în coliziune cu ea, trebuiau să se afle aici. Em frecă între ei cei doi penny norocoşi şi se apucă de treabă.

Norocul o ajută: dosarele erau numerotate pe zile şi puse în ordine. Căutând prin ele, îl găsi pe cel din ziua respectivă, îl scoase şi-l duse la o masă goală de lângă perete, unde începu să-l studieze, reconstruind în minte succesiunea zborurilor.

Mary făcuse parte dintr-un grup care transborda şapte BT-13 Valiant de la Romulus la Dallas. Iniţial nu fusese în acel grup; rămăsese la Romulus peste noapte, după ce adusese acolo alt BT-13. Însă aveau un avion suplimentar şi, ca orice altă WASP, Mary ar fi pilotat în orice misiune i s-ar fi încredinţat. Acelea erau datele seci. Acela era punctul de plecare. La mai puţin de o oră după decolare, Mary se prăbuşise. O coliziune - ceea ce însemna că se ciocnise cu alt avion din grup.

WASP nu erau autorizate pentru zborul în formaţie apropiată. Când zburau, totuşi, în grup, o făceau cu suficientă distanţă între avioane pentru a preveni accidentele - minimum o sută cincizeci de metri. Mary era singura WASP din grup, dar piloţii ar fi trebuit să urmeze aceeaşi procedură şi să menţină o distanţă sigură. Simpla menţionare „coliziune“ nu spunea toată povestea, fiindcă doar un singur avion lovise solul şi doar un singur pilot murise.

Accidentul avusese martori oculari: ceilalţi şase piloţi din grup, care zburaseră alături de Mary. Em începu să scrie numele şi numerele de identificare ale avioanelor care zburaseră.

— Ce faci aici?

Surprinsă, Em tresări şi ridică ochii, văzând în prag un bărbat deşirat, trecut de patruzeci de ani, cu uniformă scrobită şi perfectă, cu pumnii încleştaţi, care o fulgera cu privirea. Pe umeri avea vulturi de argint. Trebuia să fie colonelul Burnett. În mod reflex, mototoli foaia cu notiţe şi o vârî în buzunar. Mişcarea fusese prea evidentă ca s-o poată ascunde. Adunându-şi gândurile, se ridică în picioare, într-o ţinută de drepţi cât mai corectă... însă o parte a minţii ei era preocupată de cei şase piloţi.

Petrecuse destul timp în aviaţia Armatei terestre ca să ştie cum operau bărbaţii ca Burnett. Metodele lor erau intimidarea şi frica. Aveau opinii ferme şi nu doreau să audă argumentări. Ea trebuia, pur şi simplu, să nu îngăduie să se lase înspăimântată.

— Completam un plan de zbor, domnule colonel.

Păstră minciuna simplă şi scurtă, pentru ca Burnett să nu aibă multe capete de acuzare împotriva ei.

— Nu mi se pare, rosti el privind hârtiile întinse pe masă.

Erau în impas. Ea nu terminase şi voia să vadă şi ultimele trei nume. Burnett nu părea că ar fi avut vreo intenţie să plece.

— Ba da, spuse ea la cacealma. BT-13 spre Dallas.

Ultimul plan de zbor al lui Mary; poate că acolo exagerase.

— Poţi să-mi arăţi ce ai în buzunarul acela?

— O listă de cumpărături pentru băcănie, domnule colonel, replică ea fără să tresară.

El se apropie un pas şi Em a trebuit să facă un efort serios ca să rămână pe loc.

— Alea sunt documente de săptămâna trecută, arătă Burnett planurile pe care le examinase ea.

— Da, domnule colonel.

El se înroşi la faţă şi Em se gândi că s-ar putea să înceapă să răcnească la ea, în stilul sergenţilor de instrucţie.

— Cine te-a autorizat să le examinezi?

Cineva trebuia să vorbească. Cineva trebuia să afle adevărul. Asta îi îngădui să-i înfrunte, cu bărbia sus.

— Domnule colonel, consider că ancheta acelui accident s-a încheiat prematur, că nu toate informaţiile au fost aduse la lumină.

— Raportul respectiv a fost clasat. Nu mai este nimic de spus. Te rog să pleci de-aici, duduie.

Acum reuşise s-o înfurie. Probabil că se aştepta să tremure şi să se supună - probabil că răcnise la toate femeile, tocmai pentru se aştepta să tremure şi să se supună. Em făcu un pas înainte, simţind cum începe să se înroşească la faţă şi cum îi răbufneşte propriul temperament.

— De ce a fost raportul îngropat? Vreau să ştiu ce s-a-ntâmplat de fapt?

— Nu trebuie să-ţi explic nimic. Eşti o civilă. Nu eşti decât o civilă.

— Ce ar fi de explicat, domnule colonel?

— Dacă nu părăseşti imediat sala, o să te arestez pentru spionaj. Să nu crezi că armata nu va-mpuşca o femeie pentru trădare!

Em se aşteptase la o sumedenie de ameninţări - să i se interzică să mai decoleze, să fie dată afară din WASP, exact cum spusese Lillian. Dar să fie împuşcată pentru trădare? Ce dracu'-ncerca Burnett să ascundă?

Rămase fără cuvinte şi fără pic de energie de luptă. Părăsi sala cu jurnalul ei, exact aşa cum îi spusese Burnett, cu capul plecat, neputând să-l privească în ochi. Cu toate că, de fapt, ar fi vrut să-l scuipe. Cu coada ochiului i se păru că-l vede rânjind, ca şi cum obţinuse o victorie asupra ei. Intimidase o femeie şi i se părea că asta îl face un tip dur. Până când părăsi clădirea, ochii lui Em se umplură de lacrimi. Şi le şterse cu un gest furios.

După ce se îndepărtă suficient de centrul operativ, se opri să-şi tragă răsuflarea. Încrucişă braţele şi aşteptă să se calmeze. Ridică ochii spre cer şi privi norii. Era o zi mohorâtă, cu plafonul coborât şi vânt muşcător care mirosea a ninsoare. O vreme îngrozitoare pentru zbor. Ea, însă, ar fi decolat instantaneu, în orice rablă de antrenament ar fi fost disponibilă, numai ca să plece de aici.

O lecţie pe care o deprindeai devreme: împrieteneşte-te cu personalul de sol. Când unele dintre avioanele pe care le pilotau cunoscuseră vremuri mai bune şi necesitau multă atenţie ca să poată continua să zboare, soluţia era să-i linguşeşti pe mecanici, nu să te lamentezi. Chiar dacă epava avionului lui Mary mai exista - probabil că între timp fusese dezasamblată pentru aluminiu şi părţi componente -, pe Em n-ar fi ajutat-o prea mult fără să vadă şi locul prăbuşirii. Trebuia să stea de vorbă cu cei care făcuseră parte din echipa de recuperare.

Lillian îi spusese că Valiantul lui Mary fusese recuperat de echipa sergentului Bill Jacobs. El ştia probabil o mulţime de lucruri care nu ajunseseră în rapoarte, poate ştia chiar ce se petrecuse. Dacă ar fi putut să se dea bine pe lângă el... Se rujă din nou, îşi aranjă părul şi atinse bănuţii norocoşi.

În drum spre hangar încercă să-şi alunge proasta dispoziţie, să înlăture mânia ca să fie într-o stare în care putea câştiga bunăvoinţă. *Auzi, mi-ai putea spune ceva despre avionaşu' ăla de-a căzut săptămâna trecută*? Nu era foarte pricepută să se bage pe sub pielea oamenilor, în niciun caz aşa pricepută cum era Lillian. Sau cum fusese Mary.

Uşa principală a hangarului era larg deschisă, ca să intre lumina după-amiezii. Se opri în prag un moment, cât să se obişnuiască puţin cu penumbra. Înăuntru se afla un B-24, cu două dintre cele patru motoare demontate şi pe jumătate desfăcute. Cei doi bărbaţi care lucrau la ele schimbau din când în când câte un cuvânt, cerând o sculă sau un sfat. Dintr-un aparat de radio se auzea Duke Ellington.

Hangarul degaja un sentiment ciudat de intimitate, cu atmosfera de vaselină şi muncă susţinută, cu muzica veselă şi pălăvrăgeala prietenoasă a mecanicilor. Ar fi putut fi orice atelier de reparaţii al unui aeroport obişnuit, dacă n-ar fi meşterit la un bombardier.

Em privi în jur după cineva care putea fi şeful - Jacobs. În colţul din spate zări uşa unui birou şi porni într-acolo. Înăuntru găsi ceea ce probabil căuta: o masă largă, ticsită cu hârtii şi clipboarduri. Putea să pună prinsoare că erau cereri de aprovizionare, înregistrări de reparaţii, inventare şi altele de acelaşi fel. Poate chiar şi un ordin de reparaţie pentru un BT-13 avariat în urma unei coliziuni săptămâna trecută?

Era pe punctul să-şi vâre nasul prin documente, când un bărbat rosti:

— Te pot ajuta cu ceva, domnişoară?

În uşă stătea un tip în salopetă militară şi cu şapcă. Făcând uz de tot farmecul ei, Em se îndreptă şi surâse. Probabil că avea o siluetă interesantă în pantaloni şi jachetă, pentru că el se intimidă puţin. Îi privi insigna de pe rever, ecusoanele de pe jachetă, şi-şi dădu seama dacă nu cine era, măcar ce era...

— Sergent Jacobs? zâmbi ea.

— Da, doamnă.

Surâse şi mai fermecător.

— Sunt Emily Anderson şi am venit de la New Castle. Făcu un gest vag, arătând ceva peste umăr: mi s-a spus că m-ai putea ajuta.

El se relaxă, gândindu-se că poate avea să-i ceară doar puţină vaselină pentru că-i scârţâia cupola carlingii.

— Accidentul de săptămâna trecută, continuă Em. Cel în care a murit o WASP. Mi-ai putea spune ce s-a-ntâmplat?

Zâmbetul i-a încremenit brusc; politeţea era doar o mască.

Jacobs trecu pe lângă ea încercând să-i blocheze accesul vizual la biroul cu documente vitale. Începu să sorteze hârtiile, dar făcea mişcări mecanice.

— Nu ştiu nimic despre asta.

— Dumneata ai recuperat avionul. Ai văzut locul acelui accident.

— Era un morman de fiare. N-aş putea să spun ce s-a-ntâmplat.

— Dar celălalt avion? Cât de rău a fost avariat?

El o privi.

— De unde ştii c-a mai fost un avion?

— Am auzit c-a fost o coliziune. Cine pilota celălalt avion? Măcar asta îmi poţi spune?

— Nu te pot ajuta, îmi pare rău.

Scutură din cap ca şi cum ar fi vrut să alunge din zbor o muscă enervantă.

— Sergent Jacobs, Mary Keene a fost prietena mea.

Când bărbatul o privi din nou, ochii îi erau obosiţi şi-n ei i se citea compătimirea.

— Doamnă, te rog! Uită ce s-a-ntâmplat. Răscolirea n-o să rezolve nimic.

— Trebuie să ştiu ce s-a petrecut de fapt.

— Avionul s-a prăbuşit, da? Pur şi simplu s-a prăbuşit. Aşa ceva se-ntâmplă adesea - nu-mi face plăcere s-o spun, dar asta-i realitatea.

Em clătină din cap.

— Mary era un pilot bun. *Ceva* trebuie să se fi întâmplat.

Jacobs îşi feri ochii.

— A oprit motorul.

— Poftim?

— Pierduse o parte din aripă - era imposibil să se mai salveze. Dar înainte de a lovi solul, a avut timp să oprească motorul ca să nu ia foc. Ca avionul să nu ardă. Ştia ce se va întâmpla şi a oprit motorul.

Mary, în carlingă, lipsită de orice posibilitate de control al aparatului după ce fusese lovită, întinzându-se calm să oprească motorul, ştiind întruna că poate n-avea să supravieţuiască...

— Asta ar trebui să mă facă să mă simt mai bine? zise Em.

— Nu. Îmi pare rău, doamnă. Dar ai dreptate. A fost un pilot bun.

— Atunci de ce nu vrei...?

Un strigăt panicat din hangar le distrase atenţia.

— Hei, hei, prinde chestia-aia, o să cadă...

Urmă apoi bubuitul rău prevestitor de metal care loveşte betonul. Jacobs se repezi afară din birou, ca să vadă ce se întâmplase.

Em nu era deloc mândră de ea; cât timp bărbatul a avut treabă, ea a răsfoit teancul de documente.

Faptul că Mary se prăbuşise cu avionul şi murise devenea mai puţin important pentru ea decât felul în care se comportau toţi când venea vorba de accident. Toţi deveneau brusc neliniştiţi. Toţi băteau în retragere. Ca un pilot care remorchează ţinte pentru antrenamentul tunarilor şi se întreabă dacă bobocii n-o să-l lovească pe el din greşeală. Era limpede că toţi oamenii ăştia, care ştiau ce se petrecuse, nu voiau să vorbească, îi deranja că ea le punea întrebări şi se străduiau din răsputeri să-i muşamalizeze. Ce ascundeau toţi? Sau ce protejau?

Ea avea un răspuns oarecum logic: pilotul. Îl protejau pe celălalt pilot care supravieţuise coliziunii.

Răsfoi ordinele de reparaţii. Avionul lui Mary se prăbuşise... dar nu şi celălalt aparat. Numai că trebuie să fi fost şi el avariat, iar pentru reparaţii trebuia să existe acte. Privi datele, căutând data *aceea.* O găsi şi găsi ordinul de reparaţii pentru un BT-13 avariat. Scoase iute lista de nume pe care o luase din planurile de zbor. Copiase doar jumătate dintre ele înainte să fie întreruptă de Burnett. Avea cincizeci la sută şanse să descopere unul dintre numele alea pe ordinul de reparaţii. Cap sau pajură?

Şi-l descoperi. Când compară numerele de identificare cu cele de pe ordinul de reparaţii, găsi potrivirea pe care o căuta: Frank Milliken. Numele celuilalt pilot era Frank Milliken.

Ieşi din birou în hangar. Jacobs era lângă aripa lui B-24 şi zbiera la bărbaţii care se pare că în timp ce-o demontaseră au scăpat-o din mâini. Era posibil s-o fi urmărit cu o privire suspicioasă până a ieşit din clădire, dar acum era prea târziu. Ce-i mai putea face?! Em privi ţintă înainte ca să nu-i lase nicio şansă s-o oprească.

— Îl cunoşti pe Frank Milliken? o întrebă pe Lillian când reveni la dormitoare.

— După nume. Face parte din Grupul de Transbordare 3... a fost în grupul de clovni al lui Jim de-aseară.

Em se strădui să-şi amintească numele pe care le auzise şi să le asocieze cu chipurile, bărbaţii care vorbiseră cu ele.

— Nu-mi amintesc niciun Frank, spuse ea.

— Era tipul morocănos care a rămas la masa cealaltă.

Aha...

— Ştii ceva despre el?

— Nu tocmai. Ţi se cam amestecă-n minte când toţi flirtează cu tine în acelaşi timp, zâmbi Lillian. Ce-i cu el?

— Cred că el a pilotat avionul care s-a ciocnit de-al lui Mary săptămâna trecută.

— Poftim? făcu ea şi se încruntă, apoi înclină capul de parcă nu auzise bine.

— Am un plan de zbor şi un număr de identificare a avionului pe un ordin de reparaţii, care spune că el a fost pilotul.

Cu maxilarele încleştate şi cu privirea tulburată, Lillian arăta şi mai tânără. Întrebă nedumerită.

— Şi acum ce facem?

— Eu vreau doar să aflu ce s-a-ntâmplat, spuse Em.

Nu voia decât să stea între patru ochi cu bărbatul ăla, să-l facă să-i povestească totul, să-i explice cine zburase în apropierea cui, dacă fusese un accident, condiţiile meteo, o rafală de vânt, eroare de pilotaj... orice. Nu voia decât să ştie.

— Eşti sigură? întrebă Lillian. Există un motiv pentru care totul este înăbuşit. N-are cum să fie ceva bun. Sigur că da, *nimic* n-o să-ndrepte lucrurile, dar... înţelegi ce vreau să spun? Em, dacă... dacă a fost vina lui Mary? Eşti pregătită s-auzi asta? Eşti pregătită s-auzi c-a fost un accident stupid şi că Burnett acoperă totul doar pentru ca dosarul lui să fie impecabil?

Em înţelese ce spunea Lillian - nu conta cât de multe istorii născoceai, fiindcă adevărul putea fi întotdeauna şi

mai rău. Dacă ceva - Doamne fereşte! - i se întâmpla vreodată lui Michael, ar fi vrut ea cu adevărat să afle ce anume îl omorâse? Ar fi vrut cu adevărat să vizualizeze imaginea aceea?

N-ar fi fost mai bine să abandoneze cazul lui Mary?

Îşi simţi zâmbetul firav şi îndurerat.

— Lillian, noi trebuie să avem grijă una de cealaltă. Nimeni altul n-o face şi nu va exista nimeni altul care să vorbească în numele nostru. Trebuie să aflu.

Lillian se îndreptă şi atitudinea ei îi spulberă confuzia.

— Bine, atunci. Haide să bem ceva!

Em şi Lillian se instalară la aceeaşi masă din „Runaway“, dar în seara aceea nu comandară cina. Em îşi simţea stomacul în gât şi nu se putea gândi la mâncare. Şi ea, şi Lillian au băut apă minerală şi au aşteptat.

— Şi dacă nu apar? întrebă Em.

— Vor veni, răspunse Lillian. Când sunt în bază, vin aici în fiecare seară. Nu-ţi face griji.

Pe când aşteptau, sosiră şi alte fete care li se alăturară şi toate aveau expresii sobre, încruntate, tăcute. Em nu ştia cum, dar zvonul se răspândise.

— Este adevărat? întrebă Betsy, aşezându-se în faţa ei. Ai aflat ce i s-a întâmplat lui Mary?

— Asta va trebui să vedem, răspunse ea fără să-şi desprindă ochii de la uşă, aşteptând.

Imediat ce-au intrat şi le-au găsit pe femei urmărindu-i cu atenţie, bărbaţii şi-au dat seama că se întâmplase ceva. Atmosfera era încordată, inconfortabilă. Nimeni nu zâmbea. Apoi apăru el, cu părul pieptănat peste cap, gârbovit în jachetă, de parcă ar fi încercat să se ascundă. Şovăi o clipă după ce trecu pragul, la fel ca restul piloţilor. Dacă s-ar fi întors şi ar fi ieşit atunci, Em era sigură că nici Jim, nici ceilalţi n-ar fi încercat să-l oprească.

Fata se ridică de la masă şi se apropie de ei.

— Frank Milliken?

El ridică ochii, surprins, deşi era imposibil să n-o fi văzut apropiindu-se. Ceilalţi piloţi se îndepărtară şi-i lăsară singuri.

— Da? făcu el precaut.

Inspirând adânc, ea închise ochii pentru o clipă, ca să-şi adune puterile. Indiferent cât de mult ar fi repetat discursul acesta în minte, n-avea să-i iasă perfect. Nu ştia ce să zică.

— Săptămâna trecută ai zburat cu un grup de BT-13. A avut loc o coliziune. O WASP pe nume Mary Keene s-a prăbuşit, încerc să aflu ce s-a-ntâmplat. Mi-ai putea spune?

El se uită în jur, rotindu-şi privirea într-o parte şi în alta, ca şi cum ar fi căutat o rută de scăpare. Nu spuse nimic. Em continuă:

— Avionul tău a fost avariat - am văzut ordinul de reparaţii. De aceea, cred că ai fost implicat şi că ştii exact ce s-a întâmplat. Te rog, nu vreau nimic altceva decât să aflu cum s-a prăbuşit un pilot bun ca Mary.

El scutură din cap.

— Nu. Nu sunt obligat să stau de vorbă cu tine. Nu sunt obligat să-ţi spun nimic.

— Ce s-a întâmplat? insistă Em. Ce-ncercaţi să ascundeţi voi toţi?

— Nu te mai băga. De ce nu poţi să nu te mai bagi? rosti el, refuzând s-o privească, clătinând din cap de parcă ar fi putut s-o alunge.

Lillian venise de acum în spatele lui Em şi alte două WASP li se alăturară, formând un grup, fixându-l cu privirile pe Milliken.

Dacă ea ar fi fost bărbat, Em l-ar fi putut înşfăca de guler şi l-ar fi izbit de perete, ca să-l facă să vorbească. Şi era pe punctul s-o facă. L-ar fi surprins probabil gestul ei.

— A fost vina ta, aşa-i?

Aceea era marea taină, care i s-a dezvăluit dintr-odată. De-asta n-o putea privi în ochi, de-asta nici măcar nu voia să fie aici, cu WASP la masa alăturată.

— Ce s-a-ntâmplat? Ai pierdut, pur şi simplu, controlul? Ai suferit vreo defecţiune la avion?

— A fost un accident, rosti el încet.

— Dar ce s-a-ntâmplat? insistă Em, obosită să întrebe acelaşi lucru, dar neştiind ce altceva să facă.

Pilotul era ţintuit acum de ochii a şase femei, iar o mână de bărbaţi priveau întruna de la ele la Milliken. Probabil că se întrebau cine va începe să plângă primul.

— De ce nu-i spui, Milliken, îl întrebă Jim încruntându-se.

— Te rog, nimeni nu vrea să-mi...

— A fost un accident! (Era roşu la faţă şi-şi trecu o palmă tremurătoare peste păr.) A fost doar un joc, pricepi? Am bâzâit-o doar de două ori. Am crezut c-o să fie amuzant - trebuia să fie o chestie amuzantă. Ştii cum, te apropii, o sperii puţin. Dar... a fost un accident.

Probabil că şi-o repetase de atâtea ori, încât chiar o credea. Însă când a rostit-o cu glas tare, n-a mai putut ascunde delictul: încălcase regulamentul, o bâzâise pe Mary în aer, se apropiase sub cei o sută cincizeci de metri regulamentari, crezuse că va putea stăpâni cascadoria... dar nu reuşise. Intrase în ea şi-i boţise aripa. Ea pierduse orice capacitate de control al aparatului şi lovise solul. Brusc, filmul evenimentelor i s-a limpezit lui Em. Zguduitura din clipa când celălalt avion o izbise pe Mary... picajul, când ea a început să piardă controlul... Probabil că se uitase prin cupolă şi văzuse aripa ruptă, se uitase apoi în cealaltă parte şi văzuse pământul apropiindu-se rapid. Trăsese de manşă, încercând să ridice botul, ştiind că nu va reuşi pentru că deja cobora prea repede, aşa că oprise motorul, pentru orice eventualitate... Nu-şi dorise oare întotdeauna să zboare mai iute?!

Ai încercat să fii respectuoasă, să fii o fată bună. Ai cumpărat obligaţiuni pentru război şi ai ascultat ultimele ştiri la radio. Te-ai rugat pentru băieţii de peste mări şi ţări şi, în primul rând, n-ai făcut valuri, fiindcă erau atât de multe alte lucruri despre care să-ţi faci griji... de la obţinerea unui galon de benzină raţionalizată pentru maşină, până la întrebarea dacă soţul tău se va întoarce întreg acasă.

Ei erau un grup de americani care-şi îndeplineau rolul. Încercă să uite de toate. Să lase furia să se risipească. Nu reuşi. Războiul aproape că nu mai exista în mintea lui Em, era doar ca un zgomot slab, pe fundal. Acum avea în faţă o altă bătălie.

Cu Burnett la conducere, Milliken n-avea să păţească nimic. Colonelul muşamalizase totul pentru că nu voia o anchetă amănunţită, nu dorea să se afle despre indisciplina piloţilor săi bărbaţi. Milliken n-avea să fie deferit curţii marţiale şi să fie consemnat la sol, întrucât piloţii instruiţi erau prea valoroşi. Em nu putea face nimic, doar să stea acolo şi să-l ţintuiască pe bărbat cu privirea. Dar cum să facă în aşa fel încât asta să fie o pedeapsă destul de mare?

— Mary Keene a fost prietena mea, rosti ea încet.

Milliken vorbi în şoaptă:

— A fost un accident. N-am vrut s-o lovesc. Îmi pare rău. Îmi pare rău, da?

Tăcerea tăie ca o lamă de cuţit. Nici unul dintre bărbaţi n-o privi.

Em se întoarse şi ieşi, flancată de celelalte WASP.

Afară soarele apusese, dar ea tot mai putea auzi motoarele avioanelor vuind peste aerodrom, decolând şi aterizând, schimbându-şi tonalităţile când mugeau deasupra. Aerul mirosea a combustibil şi aerodromul era atât de puternic iluminat, încât parcă stele căzuseră pe pământ. Soarele avea să strălucească mâine din nou, indiferent ce s-ar fi întâmplat şi nimic nu se schimbase. Nu-

şi dădea seama dacă ea era cea care câştigase bătălia. Se rezemă de un perete şi se lăsă să lunece până în jos, îşi îngropă faţa în genunchi, îşi acoperi capul cu braţele şi plânse. Celelalte se strânseră în jurul ei şi o îmbrăţişară. Nimeni nu a spus niciun cuvânt. Au aşteptat doar ca ea să plângă. Apoi Lillian şi Betsy au luat-o în braţe şi-au dus-o în dormitoare, unde o fată avea ascunsă o sticlă de whisky.

Em o văzuse ultima dată pe Mary cu patru zile înaintea morţii.

Ajunsese la clădirea dormitoarelor după ce coborâse din avion şi o zărise stând pe treptele din faţă, cu picioarele întinse, fumând o ţigară şi privind în gol. Em se apropiase încet şi se aşezase lângă ea.

— Ce s-a-ntâmplat?

Mary îi zâmbise şmechereşte.

— N-a fost aşa cum mi-am imaginat eu, aşa cum plănuisem.

— Ce anume?

Ea îşi lăsase capul pe spate, iar buclele de culoarea mierii alunecaseră uşor, încadrându-i faţa bronzată. Se uita la cer.

— Păi ar fi trebuit să cobor din avionul meu cu fruntea sus, frumuşică foc, să-mi scutur părul după ce-mi scoteam casca, iar tânărul meu ofiţer chipeş să stea locului, stupefiat de apariţia mea. Ei, nu s-a-ntâmplat chiar aşa...

Em zâmbise larg. Probabil c-a fost ceva interesant.

— Şi ce s-a-ntâmplat, de fapt?

— Tocmai coborâsem din Valiant şi voiam să verific trenul de aterizare, fiindcă mi s-a părut că juca puţin. Şi când eram aplecată acolo, am auzit pe cineva întrebând: „Auzi, amice, poţi să-mi spui unde-i centrul operativ?“. A fost cât pe ce să-mi ies din pepeni. M-am ridicat şi m-am uitat la el, de i-au sărit ochii din cap. Şi mă jur că semăna cu Clark Gable. Nu doar *niţel,* aşa, ci bine de tot. Şi m-am înroşit toată, fiindcă primul lucru pe care-l văzuse la mine

fusese... fusese funduleţul meu ridicat în aer! Cred c-am stat aşa privindu-ne unul pe celălalt, şocaţi, vreo cinci minute. Dup-aia ne-a umflat râsul.

Em izbucnise în râs atunci şi Mary i se alăturase, până când se rezemaseră una de cealaltă, umăr lângă umăr.

— Şi ia zi, o întrebase Em. A apărut marea dragoste?

— Nu ştiu. E drăguţ. Este un căpitan venit de la Long Beach. M-a invitat să ieşim mai târziu să bem ceva.

— Când se va termina totul, spusese Em, o să avem ce povesti.

Mary devenise tăcută, gânditoare.

— Pot să-ţi spun un secret? O parte din mine nu vrea ca războiul să se termine. Nu vreau ca *asta* să ia sfârşit. Vreau, pur şi simplu, să continui să zbor şi s-o ţin aşa întruna. Odată ce băieţii vor reveni acasă, nu ne vor mai lăsa să zburăm. Atunci va trebui să mă-ntorc la casa mea, să-mi pun mănuşi albe şi un şirag de perle şi să-ncep să mă comport respectabil. Clătinase din cap: de fapt, nu, nu vorbesc serios când spun asta despre război. Trebuie să se termine cândva, nu?

— Aşa sper, zisese Em încetişor.

Pearl Harbor fusese aproape exact cu doi ani în urmă şi era greu să vezi vreun sfârşit la toate câte se întâmplau.

— Uneori regret că nebunul meu de unchi actor ambulant m-a dus să zbor, fiindcă atunci n-aş fi simţit asta. Taică-meu a fost atât de furios, oho-ho!, ar fi trebuit să-l fi văzut. Dar odată ce-am ajuns să zbor, n-aveam să mai mă-ntorc vreodată. N-o să mă las niciodată de zburat, Em.

— Ştiu.

Au mai stat acolo pe trepte un timp, privind şi ascultând avioanele care treceau pe deasupra, până când Mary plecase să se spele şi să se pregătească pentru întâlnire.

Em rămase în faţa biroului colonelului Rojper şi aşteptă până ce el îi citi raportul bătut cu grijă la maşină. Îl citi de

două ori, netezi paginile şi-l puse deoparte. Îşi încrucişă degetele mâinilor şi o studie.

— Cum merge?

Femeia tăcu o clipă, gândindu-se. Nu răspunse automat: „Bine“. Fiindcă nu era bine, iar el n-ar fi crezut-o.

— Meritã, domnule colonel?

El înclină capul, întrebător, şi ea încercă să explice:

— Contribuim realmente cu ceva la război? Nu ne vom uita în urmă şi vom spune că ea a murit degeaba?

Privirea lui coborî asupra biroului în timp ce-şi căută cuvintele. Em aşteptă platitudinile previzibile, asigurările efuzive. Nu sosiră.

— Vrei să-ţi spun că moartea lui Mary a însemnat ceva, că ceea ce făcea ea era esenţial pentru război, că moartea ei ne va ajuta să învingem. Nu pot să fac asta.

Clătină din cap. Em aproape că regretă că n-o minţea. Nu voia să audă aşa ceva. În acelaşi timp era uşurată că Roper îi spunea adevărul. Poate că atitudinea negativă a piloţilor era corectă şi că WASP nu erau decât o amăgire.

El continuă:

— O maşinărie de război bine clădită nu se prăbuşeşte, dacă ai înlăturat o rotiţă. Poate că vom examina retrospectiv totul şi vom decide că ne-am fi putut descurca şi fără voi. Dar, Emily ar fi fost mult mai greu, al naibii de greu. N-am fi avut piloţii de care aveam nevoie şi n-am fi avut avioanele acolo unde ne trebuiau. Şi ne mai aşteaptă încă al dracu’ de mult război de luptat.

Ea nu voia să se gândească la asta. Puteai lua toate cifrele, toţi oamenii care muriseră în ultimii ani şi toate cauzele pentru care muriseră, şi poate că cifrele ar fi avut noimă pe hârtie, dar când începeai să adaugi nume şi istorii pe listă nu mai aveau pic de noimă, nu mai merita câtuşi de puţin. Ea nu dorea decât să se termine totul; voia ca Michael să se întoarcă acasă.

Roper scotoci printr-un teanc de hârtii de pe colţul biroului şi o găsi pe cea căutată. O studie pe îndelete, oferindu-i lui Em timp să-şi desprindă ochii de la peretele pe care-l fixa orbeşte. În cele din urmă, ea îi întâlni privirea peste birou.

— Am aici ordinul de transfer pentru tine. Dacă-l doreşti. Ea clătină din cap, derutată, întrebându-se cu ce greşise. Întrebându-se dacă Burnett se răzbuna până la urmă pe ea, după toate câte se întâmplaseră.

— Domnule colonel, rosti buimăcită, dar... unde? De ce?

— Palm Springs, spuse el şi femeia făcu ochii mari, iar în inimă i se aprinse o scânteie, fiindcă ştia ce era la Palm Springs. Şcoala de piloţi de vânătoare. Dacă te interesează.

MARTIE 1944

Em se aşeză pe locul ei şi ridică mâna să închidă cupola de deasupra. Era un avion cu un singur loc, compact, cuibărit într-un fuzelaj îngust, aerodinamic. Prin comparaţie, vechile avioane de antrenament erau spaţioase. Aşezată în locul ei, se simţea ca într-un cocon, cu toate elementele de control şi instrumentele la îndemână.

Porni motorul care mugi. Abia se putu auzi apelând turnul:

— Sunt P-51 21054, solicit aprobare pentru decolare. Palmele de pe manşă puteau simţi forţa aparatului curgându-i prin oase. Nu trebuia să împingă avionul ăsta ca să se ridice. Tot ce trebuia să facă era să-i dea frâu liber şi să-l lase.

Un glas îi bâzâi în ureche:

— P-51 21054, sunt Turnul, ai aprobarea pentru decolare. Acesta era un tigru pregătindu-se să sară. O rachetă gata să explodeze. Botul se afla mai sus decât coada. Em nici nu

putea să vadă drept înainte, ci doar drept în sus, peste argintiul lustruit, în cerul albastru.

Împinse maneta de gaze şi avionul începu să se mişte. Apoi începu să se mişte *cu adevărat.* Coada se ridică - acum ea putea să vadă drept înainte, până la capătul pistei. Viteza îi crescu şi privi cadranele din faţa ei. La o sută cincizeci de kilometri pe oră, trase de manşă, *se ridică* şi lăsă pământul în urmă. Se ridică *iute,* în cerul albastru senin, ca un glonţ, ca un şoim. Privi peste umăr; pista era deja minusculă. Nimic altceva decât cer deschis în faţă şi toată viteza pe care o putea scoate din aparat.

Acesta era paradisul.

— Cea mai norocoasă fată din lume, murmură ea gândindu-se că lui Mary i-ar fi plăcut asta.

CĂI STRĂVECHI

S.M. Stirling
Traducere din limba engleză
Mihai-Dan Pavelescu

Considerat de mulţi urmaşul lui Harry Turtledove şi al titlului de Rege al romanului de Istorie Alternativă, starul science fiction S.M. Stirling, aflat în ascensiune rapidă, este autorul seriilor de bestselleruri Nantucket (Island în the Sea of Time, Against the Tide of Years, On the Ocean of Eternity), în care Nantucket este smuls din timp şi proiectat în anul 1250 î.Hr., iar Draka (ce cuprinde Marching Through Georgia, Under the Yoke, The Stone Dogs şi Drakon, plus o antologie de povestiri Draka de alţi autori editată de Stirling, Drakas*!),* în care conservatorii englezi care au fugit din faţa Revoluţiei Americane au înfiinţat o societate militantă în Africa de Sud şi sfârşesc prin a cuceri cea mai mare parte a planetei. El a produs de asemenea seria Emberverse *(Dies the Fire, The Protector's War, A Meeting at Corvallis),* plus seria de cinci volume Fifth Milennium şi seria de şapte volume General (cu David Drake), ca şi romane de sine stătătoare, precum *Conquistador, The Peshawar Lancers* şi *The Sky People.* Stirling a scris, de asemenea, romane în colaborare cu Raymond F. Feist, Jerry Pournelle, Holly Lisle, Shirley Meier, Karen Wehrstein şi James Doohan, actorul din *Star Trek,* şi a contribuit la serialele *Babylon 5, T2, Brainship, War World* şi *Man-Kzin War.* Textele sale scurte au fost strânse în culegerea *Ice, Iron and Gold.* Cea mai recentă serie a sa este o heptalogie din Emberverse a Schimbării, din care au apărut până acum patru volume: *The Sunrise Lands, The Scourge of God, The*

Sword of the Lady şi *The High King of Montival.* Cartea lui cea mai recentă este *The Council of Shadows.* Născut în Franţa şi crescut în Europa, Africa şi Canada, Stirling locuieşte actualmente în Santa Fe, statul New Mexico.

În nuvela plină de acţiune care urmează, el ne prezintă încheierea unei alianţe improbabile între două tipuri foarte diferite de războinici, care pornesc după aceea într-o misiune încă şi mai improbabilă, o misiune incredibil de

periculoasă, care le va pune la încercare hotărârea, ingeniozitatea şi curajul - ca şi legătura de prietenie.

Era o zi fierbinte de iulie a Anului Domnului 2055; sau cincizeci şi şapte de ani de la Schimbare, plus câteva luni. Iarba penată a stepei din lungul Volgăi mijlocii foşnea în jurul lui, întinzându-se cât vedeai cu ochii în valuri gălbui, înalte până la genunchi. Maxilarele lui Serghei Ivanovici molfăiau constant fâşia din carne de berbec uscată şi fără gust, pe când îl urmărea prin binoclu pe călăreţul care se apropia, la început mic cât o furnică sub cupola imensă şi albastră a cerului. La răstimpuri sorbea dintr-o ploscă din piele, apă îndoită cu votcă de porumb, ca să poată fi băută fără grijă.

— Cine-i ăsta, mârţoagă bătrână? rosti el într-o doară, fie pentru sine, fie adresându-se calului care era întins lângă el, verificând în acelaşi timp în minte locurile unde ţinea armele. Are boaşele de bronz, ca să călărească singur pe-aici. Sau se grăbeşte, Hristos mi-e martor.

Mesteca precaut pastrama, fiindcă parcă ar fi molfăit o scândură, iar la răstimpuri se folosea de pumnal pentru a desprinde feliuţe foarte subţiri. Dinţii îi erau intacţi ca ai unui flăcău şi intenţiona să-i păstreze aşa cât mai mult timp. La vârsta de patruzeci şi opt de ani, tatălui său, Ivan Mihailovici, îi mai rămăseseră exact cinci cioturi decolorate în fălci şi trebuia să se hrănească doar cu varză fiartă şi ciorbă, când nu era beat şi se hrănea cu alcool, ceea ce, ca să fie cinstit, se întâmpla mai tot timpul.

Oricine ar fi fost, necunoscutul se apropia destul de iute galop-trap-galop, urmat de doi cai de schimb, duşi de frâu. Trei cai ar fi fost foarte apreciaţi când soseau negustorii din Belgorod.

— Aşadar, fuge *de cineva* sau *spre ceva?*

Serghei venise aici cu speranţa de a da peste o antilopă saiga sau un cal sălbatic. Şi ca să scape de staniţă - satul cazac - şi de coliba din pământ bătut a familiei lui, ticsită până la refuz, de ţipetele fraţilor şi ale surorilor mai mici, ca şi de nesfârşitele corvezi, măcar pentru o vreme, înainte ca recoltarea să-i ţintuiască pe toţi.

Şi pentru că bunicul lui, Mihail, murise şi nu se făcea să jelească aşa pe faţă după un bărbat de optzeci de ani. Era voinţa Domnului şi calea firii, iar cazacii dispreţuiau moartea. Mihail fusese un mare om, unul dintre puţinii adulţi dinainte de Schimbare şi unul dintre conducătorii care văzuseră renaşterea Hoardei de pe Don.

Sunt ultimul dintre ei, spusese bătrânul chiar înainte de a înceta să mai respire. *Ultimul! Şi o lume moare odată cu mine.*

Serghei nu a înţeles ce voia să spună bunicul Mihail prin cuvintele acelea, însă ochii tot îl înţepaseră; acum alungă brutal gândul acela şi se concentră asupra situaţiei din prezent.

— Şi putea azvârli securea ca un înger, murmură el. Hristos să te primească-n braţele lui, bunicule.

Un pâlc de arbori şi resturile de livezi vechi spre nord, care înconjurau rămăşiţele unor clădiri în ruină, erau singurele semne că pământul de aici fusese cândva cultivat, în zilele dinainte ca maşinile să se oprească. Cotul fluviului mare se găsea la numai optzeci de kilometri spre est, dar cei din staniţa lui nu mergeau într-acolo, în niciun caz dacă ţineau la capetele lor. Pe acolo bântuiau prea mulţi dintre păgânii cu feţe turtite. Vrajba dintre rusnaci şi tătari se întindea mult în trecut, înaintea Ţarilor Roşii şi a vremii vrăjitorilor, în zilele înceţoşate de legendă.

— Şi uneori îi mai vezi pe unii dintre ticăloşii ăia din Kuban hăt-departe aici în nord, reflectă el. Sau pe daghestani... Fii cuminte, vlăstarul lui Satan, adăugă el când calul se foi.

Animalul mare şi sur, cu osatură proeminentă, era bine dresat şi stătea întins în spatele lui; amândoi asudau sub soarele fierbinte al amiezii. Lăcuste albe micuţe ţopăiră dintre tulpinile ierbii, când bărbatul îşi mută greutatea pe coate, iar aerul mirosea a ozon şi a fân - dar şi a transpiraţie de cal şi de om, a piele şi metal.

— Slavă Domnului, acum şi-n vecii vecilor, mormăi Serghei în barbă, când trăsăturile şi veşmintele călăreţului începură să se distingă în lentilele duble. Nu cred că-i deloc tătar; cel puţin, nogai nu este.

Aşa se intitulau în zilele acestea triburile de chipuri turtite din jurul Volgăi, iar cei din neamul lui Serghei le cunoşteau bine din război şi din negoţ. Şi după nunţile lor bizare, căci se ştia cum îşi răpeau miresele. Coiful necunoscutului era un con bont cu o ţepuşă în vârf şi o fâşie de blană împrejurul marginii, şi nu era legat cu un turban; de asemenea, bărbatul purta părul negru strâns într-o coadă la spate. Iar scările din piele erau destul de lungi, nu în stilul scurt, cu genunchii ridicaţi, al piticilor tătari.

— Poate c-atunci n-ar trebui să-l omor. Nu imediat. Părintele Cherepanin m-ar dojeni, dac-aş ucide un creştin doar pentru caii lui.

Şi ar fi fost păcat să scape ocazia să-i pună nişte întrebări. Serghei simţea cum curiozitatea îl furnica precum o muşcătură de ţânţar. Bunicul Mihail dispreţuise mereu generaţia tânără, fiindcă era ţintuită într-un singur loc şi se lăuda cu felul cum cutreierase din Germania în China în slujba Marii Rusii, în zilele de demult, dinaintea Schimbării. Majoritatea generaţiei lui Serghei nu avea timp să asculte poveşti din zilele Ţarilor Roşii, totuşi, lui îi trezeau nostalgia câteodată. Iar viaţa în staniţă putea fi plictisitoare.

Sau dacă Olga află despre Svetlana, atunci ar putea deveni mult prea interesantă ca să mai fie confortabilă!

Necunoscutul care se apropia călărea un cal de un fel pe care cazacul nu-l mai văzuse până atunci: avea picioare

scurte şi era lăţos, cu capul ca o baniţă şi trup rotund ca un burlan. Nu părea cine ştie ce de capul lui, dar îşi purta călăreţul fără greutate. Caii de schimb care-l urmau la capătul frâului erau tătari, mai înalţi, mai zvelţi şi mai frumoşi, însă, deşi purtau poveri uşoare, desagi gemeni, arătau mult mai obosiţi.

— Aşadar, fie că se-aşteaptă la o luptă, fie tocmai vine de la una. Mai probabil că fuge de la una. Cine ar merge singur într-un raid? Şi călăreşte bine, comentă Serghei pentru sine. La fel de bine ca un cazac. Puţin cam pitic, dar nu-i nici mujic, nici ţăran.

Toţi cazacii se considerau nobili, bineînţeles, deşi îşi făceau singuri toate treburile.

În plus, bărbatul era bine înarmat, având la brâu un iatagan, pe spate o tolbă de săgeţi ciudată, foarte turtită, şi în mână un arc; un scut rotund din trestie acoperită cu piele şi un arcan împletit atârnau de oblânc. Purta cizme şi pantaloni din piele şi o cămaşă din zale peste tunica de piele, echipament călduros pentru toiul verii, în caz că nu te aşteptai la o luptă. Pe când îl privea, necunoscutul se opri şi se uită cu atenţie îndărăt, ridicându-se în scări şi adumbrindu-şi ochii cu palma.

Serghei încuviinţă pentru sine, puse binoclul în toc, îşi ridică lancea şi fluieră calul, suind fără efort în şa, când animalul se ridică. Necunoscutul reacţionă instantaneu, ducând mâna peste umăr ca să ia o săgeată; se găsea acum la trei sute de metri, o distanţă mare chiar şi pentru un bărbat puternic înarmat cu arc lung. Mişcarea se opri când Serghei ridică lancea orizontal deasupra capului, după care o coborî şi o înfipse în pământ, arătându-şi intenţiile paşnice, fără să-şi atingă arcul prins sub genunchiul lui stâng. După aceea, aşteptă în tăcere, în vreme ce călăreţul avansă în trap şi se opri la o depărtare de unde se puteau face auziţi unul pe celălalt.

Se examinară reciproc. Serghei era un bărbat tânăr, care abia împlinise douăzeci de ani, înalt de un metru şi optzeci, cu umeri laţi, muşchi prelungi aidoma unor funii şi chip cu nas lung şi drept. Şi o colecţie impresionantă de cicatrice, din care cele mai multe erau la vedere, pentru că purta doar pantaloni largi din lână, cizme înalte din piele şi centura lată din piele, în care erau înfipte sabia *şaşka,* pumnalul şi o secure uşoară cu mâner lung, de un metru. Avea ţeasta rasă, cu excepţia unei şuviţe lungi şi blonde, legată cu şireturi, care-i atârna peste umăr pornind de deasupra urechii drepte. Mustaţa de aceeaşi culoare gălbuie era încă iritant de scămoşată pe buza superioară; ochii foarte puţin oblici erau verde-deschis, strălucitori pe faţa arămie.

Celălalt bărbat aducea *puţin* cu un tătar, însă era mai închis la culoare decât majoritatea acestora - piele brun-cafenie, păr negru strâns în coadă, chip turtit, aproape scobit ca o scoică, pometi înalţi şi nas cârn. Ochii oblici şi mijiţi erau albaştri, dar tradiţia răpirilor de femei era atât de veche, şi de o parte, şi de cealaltă, încât nu mai puteai judeca un om doar după felul cum arăta. Era mai scund decât Serghei, părea puternic, dar era subţirel şi aparent un tânăr care abia împlinise vârsta pentru a porni pe cărarea războiului; chipul îi era foarte spân chiar şi pentru un cur-negru. Sudoarea strălucea pe faţa netedă şi inexpresivă.

Necunoscutul vorbi primul.

— Rusnac? rosti el cu glas care suna încă şi mai tânăr decât chipul lui şi-l arătă pe Serghei.

Cazacul încuviinţă şi se lovi cu pumnul în pieptul gol, făcând să ricoşeze crucifixul din argint care atârna acolo.

— Da, rusnac, *hristianski,* spuse el.

Creştin.

— Eu nume este Dorja Abakov, răspunse necunoscutul.

— Eu sunt Serghei Ivanovici Horkina. Sunt cazac din staniţa Polovo din Hoarda Donului, sub atamanul Oleg Andreevici Arhipov. Şi tu, băiete cu faţa turtită?

— Popor tangâci; calmuci zice voi rusnaci. Conducător la mine este han Erdne din Elst.

Hăt departe, gândi Serghei şi sprâncenele i se înălţară de surprindere.

Nu auzise niciodată de hanul acela şi doar vag de calmuci, care-şi păşteau cirezile şi-şi ridicau iurtele în stepa aridă din sudul Astrahanului, pe ţărmul Caspicii. Rusa cu accent oriental vorbită de Dorja era rudimentară, totuşi inteligibilă; un subton gutural sugera altceva, probabil graiul lui natal.

— Musul'manin? întrebă Serghei suspicios.

Dorja scuipă cu dispreţ, scutură din cap şi arătă în sus.

— Slăvit este *Tengri Etseg* - Veşnic Tată-cer Albastru - şi Milostivul Buddha, nu zeu prost din carte.

Asta *ar fi putut* să fie o insultă la adresa sfintei credinţe ortodoxe, însă următoarele cuvinte ale calmucului, însoţite de gestul lui, când a arătat cu degetul mare spre răsărit, l-au făcut pe Serghei să devină atent.

— Bărbaţi nogai urmăreşte eu omoară. Cinci şi doi.

— *Şapte tătari*? icni Serghei.

Dorja încuviinţă.

— Şapte, da.

Pentru a fi şi mai clar, ridică o palmă şi două degete de la mâna cealaltă.

— Era nouă când pleacă după eu, adăugă cu un zâmbet care-i arătă dinţii foarte regulaţi şi albi şi bătu cu palma pe mânerul iataganului, după care arătă caii care-l urmau: Era cai la ei. Acum cai *la eu.*

Serghei înjură fluent şi prelung, regretând decizia de a nu-l fi omorât pe necunoscut din ascunzătoare. Probabil că tătarii s-ar fi întors dacă i-ar fi găsit trupul; se apropiau prea mult de staniţă ca să fie în siguranţă. Acum... chiar şi fără

nicio datorie de sânge, era de la sine înţeles că orice nogai care găsea un rus singuratic pe aici l-ar fi umplut de săgeţi, asta dacă nu avea de gând să-l captureze ca să-l tortureze sau să-l vândă ca sclav. Actualmente nu exista niciun armistiţiu şi oricum nu se găseau în apropierea drumului negustoresc recunoscut din lungul căii ferate Belgorod-Volga.

Îşi stăvili impulsul de a porni imediat în galop. Dacă ar fi făcut-o, cum l-ar fi putut opri pe acest Dorja să-l urmeze la o depărtare mai mare de bătaia săgeţii?

Diavolii cu cururi-negre ne vor urmări pe-amândoi! Nu-i de mirare că blestematul de pitic calmuc rânjeşte!

Şansele *lui* tocmai fuseseră reduse la jumătate.

Mă aşteaptă însă o luptă de trei contra unu. Ducă-se cu bunica diavolului!

După aceea râse şi se aplecă înainte în şa, întinzând mâna.

— Oricum, a trecut ceva timp de când n-am mai vărsat sânge, spuse el.

Dorja îi luă mâna, apoi trase o duşcă lungă din plosca oferită de Serghei şi mâncă puţină pâine cu sare din desagii săi. Cazacul bău la rândul său din plosca întinsă de calmuc, în care era cumâs, lapte de iapă fermentat. Cumâsul era mai bun decât apa, şi asta era tot ce puteai spune despre el.

— Merge mai departe sau luptă aici? întrebă Dorja. Aici este pământul la tine, la voi.

Serghei privi în jur, după care se uită la caii calmucului. În ochii lor se vedeau şi setea, şi oboseala, parcă le curgeau balele... Iar dacă urmăritul nu fusese în stare să se oprească să-i adape, atunci probabil că n-o făcuseră nici urmăritorii...

— Auzi, frate-câine, în colhozu-ăla ruinat de-acolo există un puţ vechi, spuse el gânditor. Porcii de tătari îl ştiu şi probabil că-şi adapă caii acolo.

Dorja rânji şi aprobă din cap, apoi făcu un gest arătând spre vest, urmat de un altul, care sugera că ar fi bine să ocolească. Adică să se întoarcă acum spre nord şi să meargă paralel cu propriile urme.

— Este timp întoarce şi ascunde în case dărâmate? Poate ei vine curând...

Arătă spre cer, apoi indică locul unde soarele avea să fie peste o oră.

— Noi fuge, ei ajunge în doi timp ca asta.

Serghei râse; calmucul prinsese iute esenţialul.

— Da. La patru kilometri spre vest e o râpă lungă, care merge spre nord-est. O putem folosi şi după aia să venim la ruine dinspre nord, dacă ne mişcăm repede. Îmi place cum gândeşti, calmucule! Să-i dăm bice!

Tătarii erau *şapte,* bărbaţi cu mustăţi zbârlite şi bărbi rare, turbane verzi ponosite, haine lungi şi murdare din piei de oaie... şi arme neplăcut de curate şi bine îngrijite.

Serghei privi printr-un ochi murdar de geam străvechi cum inamicii descălecară în iarba rară din mijlocul vechii aşezări, lângă un morman de rugină care fusese unul dintre boii fermecaţi ai diavolului înainte ca maşinile să se oprească.

Tractor, aşa-i spuneau ei, potrivit poveştilor vechi, adus întâia oară din Iad de vrăjitorii răi ai Ţarului Roşu al Oţelului pentru a-i asupri pe ţărani. Cel puţin aşa spusese străbunica lui. Bunicul Mihail zisese mereu că erau tot maşini, ca un ceas sau ca o cositoare, şi că făceau treaba mai repede decât o pereche de boi. Serghei avea îndoieli în privinţa asta - dacă nu fuseseră puse în mişcare de spiritele rele, de ce se opriseră toate în acelaşi timp?

Totuşi bunicul se pricepea cu-adevărat să spună o poveste, fie ea adevărată sau nu. Să ari stând jos, ca şi cum te-ai fi tolănit într-o crâşmă!

Niciun nogai nu era mai departe de douăzeci de metri, iar cizmele lor înălţau norişori de praf prin iarba rară. Erau îndeajuns de aproape pentru ca Serghei să le simtă izul greu de sudoare şi grăsime râncedă, la fel de puternic ca mirosul de pământ uscat, cărămidă veche şi lemn din ruine.

Puţul avea de jur împrejur ghizduri din pământ, iar deasupra un acoperiş solid din lemn; clădirile fuseseră jefuite de mult de orice materiale folositoare, inclusiv de cărămizi, iar cele scheletice de pe margini arseseră în incendiile care se stârneau în fiecare al pe câmpuri. Totuşi niciun locuitor al stepei, fie el cazac, tătar sau chiar bandit rătăcitor, n-ar fi distrus un puţ. Tătarii păreau obosiţi, iar caii lor arătau cu adevărat sleiţi, deşi fiecare mai avea câte trei de schimb. Animalele erau însetate. Bărbaţii cu ochii piezişi au fost nevoiţi să-i înfrâneze când au simţit apa şi s-au luptat cu căpestrele, lovindu-i cu cravaşele peste nări şi înjurând.

Tătarii călăresc iute, iar ăştia sunt cai buni, gândi cazacul. *Înseamnă că Dorja i-a alergat, nu glumă.*

Mai adăugă câteva crestături pe răbojul pe care şi-l crease în minte ca să marcheze respectul pe care-l căpătase în timp pentru oamenii din Orient.

Asta nu-i un băieţaş pierdut, care s-a rătăcit prin stepa noastră, deşi n-are barbă.

Războinicii nogai luaseră urma lui Serghei şi Dorja pe o distanţă suficient de mare pentru a se asigura că ei nu trecuseră pe la puţ, după care veniseră direct aici; cei doi tovarăşi alăturaţi de soartă galopaseră trei kilometri spre vest, după care cotiseră spre nord prin râpă şi se întorseseră la distanţă mare de urmele lăsate iniţial.

Tătarii credeau că prada lor continua să fugă spre vest. Intenţionau să-şi adape caii înainte de a relua urmărirea, galopând şi mai tare pentru a-i sili pe urmăriţi să-şi istovească animalele; un cal însetat murea mai iute. Chiar dacă se credeau în siguranţă aici, călăreţii din Hoarda Nogai

erau luptători cu multă experienţă. Doi dintre ei rămaseră călări, privind cu atenţie în jur şi ţinând arcurile pregătite, pe când ceilalţi dădură la o parte scândurile masive ale capacului şi-şi descolăciră arcanele pentru a coborî găleţi din piele şi a le ridica după aceea pline cu apă.

Serghei îşi îmbrăcase cămaşa-tunică *kosovorotka* în timp ce călărea, iar peste ea pusese o vestă din piele fără mâneci, cusută cu şaibe vechi din oţel inoxidabil, o moştenire de la bunicul său, ca şi casca rotundă a Armatei Roşii care-i acoperea acum ţeasta rasă. Îl privi pe Dorja şi-şi atinse arcul, apoi ridică două degete şi arătă cu mâna în faţă şi-n spate pentru a indica santinelele tătare:

Eu pe cea din nord; tu pe cea din sud. Pe urmă cât de mulţi putem.

Calmucul aprobă încruntat, ţinându-şi capul mult sub marginea înaltă de un metru şi jumătate a peretelui ruinat. Serghei scoase trei săgeţi din tolbă, alegându-le pe cele de vânătoare cu vârfuri triunghiulare mari, fiindcă niciun tătar nu părea că ar fi purtat armură. Înstrună o săgeată, iar pe celelalte două le aşeză cu grijă cu vârful în jos în pământ. Dorja făcu la fel. Săgeţile lui aveau pene negre, aşa cum obişnuiau nomazii; cazacul prefera să folosească pene de păun scumpe, importate din Crimeea, chiar dacă unii dintre prietenii lui îl luau peste picior, numindu-l „filfizon“.

Ca şi cum ar fi exersat mişcarea aceea împreună, de mulţi ani, amândoi au sărit în picioare deodată, încordând arcurile şi slobozind săgeţile în acelaşi timp.

— *Ura!* răcni Serghei.

Dorja scoase un strigăt de triumf, un sunet care semăna cu scrâşnetul pilei pe metal. Pocnetul corzilor pe apărătorile pentru braţ se auzi aproape simultan cu bufnetul impactului. De la depărtarea de zece metri, o săgeată lansată din arcul puternic din corn şi tendon al unui călăreţ lovea mai iute ca gândul. Ţinta lui Serghei căzu pe spate peste crupa calului, împroşcând sânge prin două părţi, când

săgeata îi străpunse pieptul şi ieşi prin spate fără să fi încetinit. Cealaltă santinelă primi sub o subsuoară săgeata lui Dorja şi intră în carnea lui până la pene; omul se prăbuşi, zbătându-se şi urlând.

Serghei se întinse după altă săgeată. Dorja trase înainte ca el măcar să fi încordat arcul şi un tătar aflat în picioare se împletici îndărăt, holbându-se fără să-i vină să creadă la coada cu pene care-i ieşea din stomac, apoi căzu pe spate, fără să dea drumul găleţii pe care o scotea. Frânghia lungă din piele se zbătu în jos prin puţ, după el, şi un zbieret se ridică dinăuntru, urmat de un plescăit, când bărbatul căzu în apă cu capul înainte.

— Mai sunt patru! strigă Serghei.

Apoi nogaii au început să tragă şi ei şi au sărit în şei. Serghei se lăsă iute în jos şi săgeţile îi şuierară pe deasupra capului. Un răcnet sălbatic de luptă răsună când tătarii se năpustiră spre zid.

— Gur! Gur! *Gur!*

Şi un tunet de copite. Serghei hohoti încântat, iar cei doi bărbaţi se întoarseră şi o luară la fugă, sărind peste zidul din spate, ceva mai scund, al clădirii ruinate, ca să cotească apoi imediat la stânga, unde erau o porţiune mai ridicată, plină de ruine, şi un stejar mare.

— Porcii păgâni nu s-ar da jos de pe cai nici să se pişe dacă s-ar putea!

Pe asta se şi bizuise. Cu o iscusinţă superbă, tătarul din frunte trecu peste zidul pe care abia îl săriseră Serghei şi Dorja şi trase cu arcul din şa. Serghei se feri cu un răcnet, săgeata îi zbârnâi pe la ureche, şi el se aruncă pe pământ. Dorja ateriză lângă el şi bâjbâi în ţărână; tătarul care trecuse zidul trase uşor de frâie, pentru a le îngădui tovarăşilor săi să i se alăture, după care se îndreptă către ei cu lancea în mână.

— Trage! zbieră Serghei.

— Eu *trage,* bou cazac prost! şuieră Dorja.

Arcanele lor înnădite ţâşniră în sus, din colb, legate de stejar şi trecute cu o jumătate de nod în jurul ciotului zidului de cărămidă măcinată. Amândoi se încordară în picioare şi se aruncară pe spate, dar, deşi nodul era destul de mare, funia le sfârâi sălbatic prin palmele cu bătături când primii doi cai o loviră. Unul făcu o tumbă peste cap şi ateriză peste călăreţul său asemenea ciocanului din lemn cu care femeile frăgezesc carnea; celălalt se prăbuşi şi derapă, azvârlindu-şi călăreţul în faţă. Cei doi din urmă s-au cabrat şi au săltat pe picioarele din spate, nechezând mai puternic decât le urlau călăreţii, încercând să treacă de vălmăşagul de carne omenească şi cabalină dinaintea lor.

Serghei smulse securea de la brâu, o ridică puţin pentru o priză mai bună şi o azvârli cu o smucitură din braţ. Lemnul de frasin al mânerului îi părăsi palma cu senzaţia fluidă şi plăcută pe care o simţi când arunci ceva aşa cum se cuvine, iar peste o clipă tăişul din oţel izbi, răsunând, faţa unui tătar; bărbatul căzu şi lovi pământul cu pumnii, horcăind şi înecându-se.

Dorja îşi scosese iataganul. Se feri iute ca o pisică pe sub lovitura pripită a ultimului călăreţ, o devie cu scutul rotund din trestie acoperită cu piele şi înfipse vârful sabiei curbate în pulpa calului. Acesta se cabră incontrolabil şi pentru o clipă nogaiul nu avu timp de armă. A fost suficient.

Chiar că iute ca o pisică! gândi Serghei când oţelul ascuţit cu model de Damasc spintecă iute coapsa bărbatului, descriind o curbă minunat de economică şi tăind muşchiul aproape până la os. Dorja sări iute îndărăt, lăsându-l să-şi verse sângele.

Tătarul care fusese aruncat de pe cal aterizase cu agilitatea unei nevăstuici, rostogolindu-se de câteva ori, apoi sărise în picioare. Pierduse arcul, dar aproape imediat scoase *şamşira* curbată.

— Allah Akbar! răcni el şi se năpusti, rotind sabia deasupra capului. *Gur!*

— *Iob tvoiu mat,* replică Serghei, rânjind, şi se ridică pe vârful picioarelor; probabil că tătarul îl înţelese, fiindcă toţi reţineau înjurăturile. *Ura! Hristos s-a-ntrupat!*

Şaşka lui era mai lungă decât arma nomadului, o curbă îngustă fără gardă, cu mânerul terminat printr-un cap de vultur, iar dacă tătarii erau luptători de temut din şa, când luptau pe pământ cei mai mulţi erau la fel de stângaci ca porcii pe gheaţă. Devie lovitura nogaiului - Serghei icni uşor sub impact; bărbatul era *într-adevăr* puternic - cu un zăngănit şi o jerbă de scântei. Tătarul îl asalta ca un ţăran care bate grâul cu îmblăciul, dar Serghei se retrase încetişor, până îl văzu cu coada ochiului pe Dorja, dându-i ocol prin spate. Atunci dezlănţui atacul, fandând... doar un prost ar fi luptat cinstit cu un tătar, când nu era nevoie.

Peste câteva secunde, nogaiul se prăvăli cu un răcnet de agonie când iataganul îi reteză tendonul genunchiului şi sabia cazacă îi spintecă mâna în care ţinea arma. Serghei icni din nou, dar acum de surprindere, când Dorja îi opri lovitura de graţie, făcându-l să se clatine pentru o clipă.

— Băga-te-ar dracu-n desagă! rosti el nemulţumit, examinându-şi tăişul sabiei - slavă sfinţilor, nu era nicio ştirbitură. De ce-ai făcut asta?

Dorja îl ignoră, aşeză un picior pe pieptul tătarului rănit şi-i puse vârful iataganului sub bărbie. Tătarul îl scuipă, apoi şuieră, când vârful se afundă în carne.

— *Unde-i prinţesa?* întrebă Dorja... în tătară, pe care Serghei o cunoştea destul de bine.

— *În drum spre Astrahan, unde tu n-o s-ajungi niciodată,* kufur *nenorocit şi...*

Vârful pătrunse adânc şi înjurătura se sfârşi cu un horcăit, iar călcâiele tătarului răpăiră scurt pe pământ. Dorja îşi şterse de sânge sabia şi marginea cizmei pe haina din piele de oaie a nomadului.

— Prinţesă? întrebă Serghei nepăsător, pe când îşi ajuta tovarăşul să se asigure şi în privinţa celorlalţi.

— Şmecherie bună cu topor, spuse Dorja.

Serghei smulse securea din faţa bărbatului rănit şi lovi cu partea ei boantă în tâmpla nogaiului. Se auzi un trosnet sec, bărbatul zvâcni o dată şi rămase nemişcat.

— În iad cu tine, cur-negru, rosti el vesel, apoi azvârli arma în aer şi o prinse de mâner. Bunicul Mihail a fost în *şpeţnaz* şi ne-a învăţat şmecheria, continuă arătând securea - nu tocmai ameninţătoare, dar nici chiar *deloc.* Prinţesa?

Dorja oftă şi se aşeză pe un ciot de zid.

— Fiica han la mine. Am fost paza la ea. Nu ostaş, doar... paza personală.

Un puşti nomenclaturist de neam mare, ca să danseze în jurul unei prinţese, gândi Serghei.

Observase calitatea cizmelor lui Dorja şi lucrăturile în argint de pe iatagan şi pumnalul *kinjal,* ca şi cele de pe centură, a cărui cataramă era un cap de lup smălţuit în albastru. Iar cămaşa lui de zale era din verigi foarte fine, lucrătură de maestru.

După aceea, în silă: *Tânăr şi nobil, dar ştie să se lupte.*

— Duceam pe ea în sus pe Volga - la nunta cu duce Piotr de Nikolaievsk. Au atacat la noi tătari, piraţi de fluviu, de la han de Chistopol.

Serghei încuviinţă gânditor.

— Câinele păgân n-ar fi dorit ca puterea Nikolaievskului să fie sporită printr-o alianţă.

Dorja izbi cu pumnul în cărămida de lângă şoldul său.

— Eu crede că ei primit poruncă omoare ea, dar luat să vândă sclav. De aceea eu grabă. Rău nu făcut la ea...

— Pentru fiica virgină a unui han, poţi obţine o sumă frumuşică, reflectă Serghei. În Astrahan.

Se întoarse şi-şi eliberă arcanul, descolăcindu-l şi pregătind un laţ.

— Să-i dăm drumul, spuse după aceea. Avem optsprezece cai de-ai lor. Poţi dormi în şa, băiete?

Dorja rânji.

— Tu poate, ţărane?

— *Oi, pri lujke!* cânta Serghei în ton de bariton sonor şi melodios, peste şapte zile, legănându-se în şa, cu picioarele scoase din scări. *Adu apa, Gala! Vino, fecioară, să-mi adapi iapa...*

— Taci, porc cazac! vorbi în rusă grosolană cu dialect sud-estic ofiţerul *strelţ* de la poarta de nord a Astrahanului.

Îşi răsuci mustăţile negre şi lungi care coborau dincolo de bărbia nerasă de câteva zile; îndărătul lui, gărzile îşi pregătiră arbaletele şi halebardele. Cei doi tineri aveau cu ei douăzeci de cai, punându-i la socoteală şi pe cei pe care-i călăreau, iar echipamentul le era de cea mai bună calitate. Probabil că-şi puteau permite să dea mită şi erau străini fără prieteni aici. Şuviţa de pe ţeasta rasă a cazacului de pe Don era inconfundabilă, ca şi trăsăturile calmucului; hanul Erdne nu era în război cu Astrahanul, dar cele două nu erau nici foarte prietenoase.

— Ce treabă aveţi în oraş?

— Am venit să beau toată votca şi să regulez toate femeile, normal, prostule, rosti Serghei şi ţinu plosca deasupra gurii deschise ca să scuture ultimele picături, după care icni de satisfacţie şi o aruncă cât colo. Ahhhh! Ai ceva de băut la tine, bot-de-câine? Sau va trebui să mă mulţumesc să i-o trag lui sor-ta, după ce-o să-i pun un sac pe capu-ăla urât?

Bărbatul se înroşi de furie şi un val de râsete se ridică din mulţimea ticsită în poartă, ţărani zdrenţăroşi din mlaştinile asanate dinafara oraşului, cu cotigi pe două roţi trase de boi şi încărcate de legume, vânzători ambulanţi cu măgari cocoşaţi de desagi, un negustor armean cu nas coroiat, purtând chipă şi caftan lung, cu un cuţit curbat vârât la brâu. O cămilă din convoiul armeanului dădu capul pe spate şi scoase un bolborosit nepământesc, parcă alăturându-se

veseliei. Doi cazaci din Kuban, cu căciuli rotunde şi negre din blană de miel şi haine *cherkessa* lungi, din lână, râdeau cel mai gălăgios. Deşi între Marea Hoardă a Kubanului şi verii lor mai nordici de la Don nu exista mare iubire, se bucurau, totuşi, să vadă un Frate Sir batjocorind un orăşean.

Strelţul privi în jur, încercând în mod vădit să vadă cine a râs, ca să poată să-l bată pe acela care era mai periculos decât un cazac.

— Am venit să ne vindem caii, interveni Dorja strâmbându-se şi jucându-se cu mânerul incrustat în argint al iataganului său.

Legănă hăţul primului cal. Aveau toţi caii nogailor, mai puţin pe cei care-şi rupseseră sau scrântiseră picioarele în lupta scurtă. Animalele înalte şi cu picioare subţiri fornăiau şi-şi rostogoleau ochii înaintea zgomotelor şi a mirosurilor nefamiliare ale marelui oraş din delta Volgăi.

Ofiţerul de pază fornăi la rândul său.

— De unde-i aveţi? întrebă el. Ăştia-s cai buni.

— I-am primit în dar, răspunse Serghei.

— În dar?

— Da. De la nişte tătari morţi, zise Serghei. Sau *ai putea* spune la fel de bine că i-am primit moştenire.

Replica aceea stârni şi mai multe râsete prelungite, ba chiar unul dintre bărbaţii din Kuban fu cât pe ce să cadă din şa, pe când se ţinea cu ambele mâini de burtă şi hohotea neajutorat. Doi tătari îi aruncară priviri lui Serghei pe sub pleoapele grele, iar din spatele mulţimii se auziră strigăte adresate *strelţului* să înceteze să mai fie atât de scorţos şi să elibereze trecerea.

— Ai de gând acum să ne laşi să trecem, ca să putem să ne potolim şi noi setea, ca nişte buni creştini, sau o să ne ţii la palavre toată noaptea? întrebă Serghei.

Mai era doar o jumătate de oră până la asfinţitul de la sfârşitul verii şi nimeni nu dorea să rămână pe-afară la

închiderea porţilor. Ofiţerul îşi cântări securea cu coadă lungă, trecându-şi leneş degetul mare peste tăişul curbat şi ascuţit. În ciuda căldurii umede, purta pieptar din oţel şi coif, iar sudoarea îi şiroia pe chipul supt şi întunecat. I se adresă lui Dorja:

— Şi ce caută un băiat calmuc cu diavolul ăsta cu codiţă?

— Îl ţin lângă mine ca să mă potolească atunci când îmi pierd cumpătul! spuse Dorja şi-i azvârli o monedă. Ia de-aici!

Strelţul o prinse din zbor, muşcă dirhamul din argint şi-l privi cu respect - purta însemnul monetăriei din Christopol. Mulţumită nogailor morţi, amândoi aveau destule monede din acelea. *Cineva* îi plătise bine.

— Treceţi atunci, rosti el şi oamenii lui se foiră aşteptându-şi partea. Nu uitaţi, însă, că marele ţar Boris Bojenov păstrează ordine straşnică în oraşul său - hoţii sunt trimişi în lanţuri, iar jefuitorii înarmaţi sunt traşi în ţeapă sau bătuţi cu cnutul până la moarte. Scandalagii beţi îşi răcoresc capetele în butuci.

Arătă brusc cu degetul mare spre o mână de prăpădiţi cu priviri tulburi, aflaţi nu departe, cu mâinile şi picioarele prinse în juguri. Câţiva copii se distrau aruncând în ei cu baligi de cai şi din când în când cu pietre.

— Ţar! rosti Dorja cu dispreţ, după ce trecuseră dincolo de zidul gros din pietre şi beton în hărmălaia şi mulţimile de pe stradă. Bunicul lui Boris îşi spunea „preşedinte“.

Serghei strânse din umeri.

— Toţi prinţii şi marii duci şi hanii şi ţarii se numeau aşa, în zilele de demult, spuse el. Sau „secretari de partid“, aşa ne spunea nouă bunicul pe când eram copii.

Bineînţeles, el mai spunea că pe atunci putea să zboare ca o pasăre şi să sară din cer direct în bătălie, gândi Serghei. *Când era treaz, era mincinosul cel mai straşnic pe care l-am cunoscut vreodată. Sigur că da, există planoare şi*

baloane, dar... Şi-n plus putea să arunce securea ca un înger.

— Trebuia să fii gălăgios ca taurul care mugeşte la poartă? zise Dorja.

Rusa i se îmbunătăţise considerabil şi doar uneori mai avea mici scăpări. Serghei ridică iarăşi din umeri.

— Cine-a auzit vreodată de-un cazac umil? făcu el. *Aşa ceva* ar fi fost suspicios. În plus, ideea ta a fost bună: vrem ca tătarii ăia s-audă de noi şi să ne caute ca să se răzbune. Cum altfel i-am putea găsi înainte de a-ţi vinde prinţesa marelui şef Boris sau vreunui negustor de sclavi kazah pentru haremul emirului de Bukhara? În oraşul ăsta trebuie să trăiască treizeci-patruzeci de mii de oameni.

— Şaptezeci şi cinci de mii, spuse Dorja neatent.

— *Boje moi!* rosti Serghei uluit. Trebuie să fie oraşul cel mai mare din lume, mai mare decât era Măreaţa Moscova în vechime!

Dorja clătină din cap.

— Se spune că Winchester este la fel de mare şi mai bogat, zise el şi, văzând privirea nedumerită a lui Serghei, continuă: În Britania, departe, în vest. Şi că există oraşe încă şi mai mare... mai *mari...* în Hinduraj şi China.

Serghei mormăi. Locurile acelea se aflau la marginea lumii, unde oamenii puteau avea capetele întoarse cu ochii la ceafă sau puteau ţopăi pe un singur picior. Cu siguranţă Astrahan era cel puţin de două ori mai mare decât Belgorod, care era oraşul cel mai mare din partea *lui* de lume.

Bunicul Mihail ne numea melci, pentru că nu văzuserăm Măreaţa Moscovă sau Vladivostok, gândi cazacul. *Acum, însă, am început să călătoresc ca el!*

Trecură cu caii printr-o îngrămădire de cotigi, căruţe şi ricşe, şi ocazionalele biciclete sau tricicluri, pe lângă tramvaie trase de cai care circulau pe şine din oţel vârâte în drum - alt semn al sofisticării urbane. Majoritatea oamenilor

erau localnici, ruşi de un fel sau altul, dar erau şi georgieni, armeni, greci şi caucazieni, tătari dintr-o duzină de triburi diferite, kurzi, bărbaţi din oraşe-oaze aflate hăt spre est, un leş ţanţoş în haina stacojie cu fireturi aurii şi cu pălăria cu pene pe care le afişau polonezii, marinari din flotele de pe Caspică, hamali clătinându-se sub mormane de pachete...

— Pute, spuse Dorja pe un ton resemnat. (Aşa era. Oraşul era înconjurat de o mlaştină naturală şi permanent se simţea un iz bogat şi umed de zoaie şi putreziciune.) Mai bine să nu bei apa.

— Eu nu beau *apă.* E bună însă pentru băi, răspunse Serghei.

Spre deosebire de alţii, se spăla la fiecare două săptămâni, indiferent dacă avea sau nu nevoie, şi mergea la saună chiar şi iarna.

Se sili acum să nu se holbeze ca un mujic, când trecură pe lângă o clădire care trebuie să fi fost înaltă de paisprezece etaje, o supravieţuitoare dinaintea Schimbării, care încă nu fusese îmbucătăţită pentru metal. În cea mai mare parte, oraşul era post-Schimbare: clădiri cu două-trei etaje, construite din cărămizi, adesea tencuite în culori vii; pe o colină spre nord se vedeau zidurile Kremlinului, iar dincolo de ele bulbii auriţi ai cupolelor catedralei şi ai palatului. Proprietarii de prăvălii şi artizanii strigau în gura mare bunurile ce se revărsau pe stradă, rotind din braţe şi răcnindu-şi preţurile mici într-o duzină de graiuri, vânzând de toate, de la mătase chinezească, la calupuri de ceai aduse din Georgia, la mormane de portocale azere de pe ţărmul de sud, şi până la săbii ispititoare, întinse pe ţesături întunecate.

Serghei s-ar fi întors să se uite la sclipirile fascinante ale metalului lustruit, dacă Dorja nu s-ar fi strâmbat şi i-ar fi făcut semn din cap să continue. Caravanseraiul pe care-l alesese era unul obişnuit: un pătrat de cămăruţe în interiorul unui val înalt de pământ, cu o zonă izolată printr-

un gard, ca ţarc pentru animale, şi o magazie unde bunurile puteau fi lăsate sub pază pentru o taxă suplimentară. Serghei umflă nările înaintea aromelor de mâncare gătită; fusese o zi lungă.

Un bărbat posomorât în haine zdrenţăroase şi cu zgardă de fier veni să le ia caii.

— Ia aici, *rab,* rosti cazacul şi-i azvârli o monedă de argint. Ai grijă de caii noştri, să fie bine adăpaţi şi hrăniţi - lucernă şi orz decorticat, nu doar fân.

Banul acela lumină chipul sclavului; în acelaşi timp sporea şansele să-şi facă treaba aşa cum se cuvenea... şi oricum, se ştia că un frate cazac era larg la pungă, mai ales cu bani găsiţi şi pradă. Lui Serghei nu-i plăcea să-şi lase calul pe mâna unui *rab,* însă sclavii erau ceva obişnuit prin locuri ca acesta.

Mulţi rezidenţi stăteau pe vine în faţa intrărilor în cămăruţele din cărămizi de lut şi-şi pregăteau cina la focuri mici de cărbune. Cei indiferenţi la segregarea religioasă stăteau la mese lungi în jurul unei gropi cu jăratic, unde proprietarul caravanseraiului şi ajutoarele lui tăiau carne dintr-o oaie întreagă şi doi purcei de lapte, care erau învârtiţi pe frigare, şi înmânau bucăţi de pâine, cepe crude şi pepeni.

— Faceţi-ne şi nouă loc, dacă vă e voia, fraţilor, spuse Serghei.

Un client privi peste umăr la el, scoase un mârâit şi reveni la cina lui.

— Mulţumesc pentru loc, bot-de-câine, spuse cazacul.

Îl prinse apoi de spatele hainei, îl smulse şi-l azvârli cu un bufnet şi scâncet pe pământ, după care îi aruncă farfuria şi pâinea după el.

— Ia-ţi cina şi s-o fut pe mă-ta, prietene.

Iob tvoiu mat nu era neapărat o insultă de moarte în rusnacă - între prieteni putea fi pur şi simplu un mod de a spune „priveşte cu seriozitate chestiunea asta“ -, însă

Serghei nu folosise intonaţia prietenoasă. Meseanul evacuat era voinic şi avea la brâu un cuţit lung. Serghei se ridică în picioare şi-i rânji, ţinând degetele mari vârâte la brâu. Bărbatul duse pentru o clipă mâna la cuţit, apoi se răzgândi şi se îndepărtă; cei doi care-l flancaseră la masă se strânseră pentru a le face loc nou-veniţilor.

— Nu se poate plânge dacă i-am răspuns cu propriile maniere, comentă cazacul după ce se aşeză pe bancă, apoi pocni cu palma în scândurile negeluite şi pătate din lemn de plop. Mâncare şi vin! Pe sângele lui Hristos, se poate ca un Frate Sir, un cavaler al Hoardei Donului să rămână înfometat şi-nsetat aici, când are aur şi argint în teşcherea?

O servitoare se apropie cu farfurii din lemn şi căni de lut ars, privindu-l îndelung şi apreciativ pe Serghei. El se înfoie şi-şi netezi mustăţile cu degetul mare înainte ca ea să plece spre alţi meseni, dar observă şi privirea pe care i-o aruncase tovarăşului său.

— Ai văzut ce dos rotund şi frumos are? i se adresă lui Dorja când tânărul se aşeză lângă el. Şi coapse ca un cal de plug. Frate-câine, cred însă c-a pus ochiu’ pe tine. Sau pe cizmele şi haina ta frumoasă? Eu zic să-ncerci!

Calmucul se îmbujoră sub pielea măsliniu-închis şi rupse o bucată din pâine. Serghei hohoti. Tânărul era mofturos şi delicat ca un preot abia ieşit din seminarul unei mânăstiri; ba chiar aştepta să apară o stâncă ori o tufă, înainte de a-şi da jos pantalonii. Observase asta pe drumul încoace, deşi nu avuseseră mult timp pentru altceva decât pentru călărit, dormit şi mestecat pastramă în şa. Cu câte zece cai pentru fiecare, puteai să tragi *tare,* să parcurgi două sute de kilometri pe zi sau mai bine.

Şi trebuia s-o facem, după ce am pierdut ore, *ca să pescuim tătarul ăla mort din puţ...*

— Prinde mucegai dacă n-o foloseşti, puştiule, zise el. Oricum slăbănogii ăştia micuţi ca tine pot regula ca iepuraşii.

Dorja se înroşi încă şi mai tare, apoi se încruntă când Serghei izbucni în râs şi sorbi îndelung din vinul roşu şi aspru.

Şi eu m-am îmbujorat aşa, gândi el, *prima dată când unchiul Igor mi-a spus acelaşi lucru. Sigur că da, eu aveam pe atunci treisprezece ani, iar calmucul* trebuie *să fie mai vârstnic.*

— Ar fi bine să nu te-mbeţi, vorbi rece Dorja. Dacă avem noroc, poate că-n noaptea asta avem de lucru.

— Băutura este bucuria rusului, anunţă Serghei pe un ton rezonabil după care strânse din umeri: în plus, nu-i decât vin. Niciun cazac nu se poate îmbăta cu *vin.* Noi ne-am născut cu struguri în gură.

Nu luă, totuşi, decât o cană; băiatul avea dreptate. După ce ronţăi ultima bucăţică de carne plină de zgârciuri de pe coastele de porc şi se scobi în dinţi cu vârful pumnalului, îi azvârli oasele unui câine care părea chiar mai flămând decât *rab,* şi porni spre cămăruţa lor, păşind cu o grijă exagerată; dacă cineva îl privea, ar fi putut să creadă că era *într-adevăr* beat şi avea să doarmă neîntors.

Nu poţi opri un câine să se tăvălească-n rahat sau un tătar să caute răzbunare, gândi el mai târziu în noaptea aceea. *Nu sunt paşnici şi iertători şi plini de iubire şi bunătate ca noi, creştinii.*

Lăsaseră uşa deschisă; mulţi locuitori ai caravanseraiului făceau aşa, pentru a se bucura de puţina briză existentă în căldura sufocantă de vară a deltei. Serghei întredeschise un ochi; era întins numai în izmene, cu mâinile şi picioarele răşchirate şi capul pe coburi. Cuţite lungi şi curbe scânteiară scurt în lumina lunii, când trei siluete înveşmântate în negru se prelinseră înăuntru, cu cozile turbanelor trase peste faţă, astfel încât să le expună doar ochii. Un bărbat se aplecă, cu cuţitul ridicat pentru a se înfige în abdomenul lui Serghei.

Bum.

Laba piciorului îi ţâşni în sus, între picioarele asasinului, cu degetele trase spre îndărăt, astfel ca să izbească cu călcâiul tăbăcit. Acesta lovi testiculele victimei, proiectându-le în sus în osul pubian, ca şi cum ar fi bătut un fier pe nicovală. Se auzi un ţipăt ascuţit şi stins, ca al unui iepure murind, urmat de un sunet de topor care loveşte în stejar, când genunchiul cazacului lovi faţa care cobora. Tătarul se prăvăli într-o parte, inconştient sau mort; Serghei se folosi de aceeaşi mişcare pentru a ridica ambele picioare în aer, ajungând apoi într-o postură uşor ghemuită.

Dorja se mişcase în aceeaşi clipă cu el. Avea centura în mână, cu o cărămidă prinsă într-un laţ la capătul cu catarama. Cureaua se destinse şi izbi capul celui de-al doilea asasin; pumnalul lung căzu dintre degete, iar bărbatul se împletici puţin în spate şi se prăbuşi lângă perete.

Al treilea tătar acţionă cu prudenţă lăudabilă şi în mare viteză; îşi azvârli cuţitul spre Dorja şi fugi. Tânărul calmuc scoase un strigăt surprins de durere. Serghei îl ignoră - mai târziu avea să fie timp destul să bandajeze rănile - şi se repezi înainte într-un placaj, prinzându-l pe bărbat în jurul genunchilor şi doborându-l. Aerul ieşi din plămânii asasinului cu un şuierat scurt, când izbi pământul cu burta şi faţa; cazacul însuşi îşi pierdu răsuflarea pentru moment, dar înaintă iute de-a buşilea peste corpul căzut şi îl lovi în rinichi cu pumnul său noduros - mult mai bine decât să-ţi învineţeşti încheieturile degetelor pe o ţeastă, îi spusese mereu bunicul. Lovi din nou şi din nou, până ce inamicul se înmuie.

— Gălăgia, păcălici poponari! Încercăm să dormim ca nişte creştini! răcni cineva din cămăruţa alăturată.

— Iertare, frate, rosti Serghei pocăit. Să-ţi vegheze sfinţii visele!

Apoi îl târî pe bărbat de gleznă înapoi în odăiţă şi se întoarse să-l privească pe Dorja. Calmucul era în izmene şi cămaşă, cu o pată roşie lungă, lăţindu-se pe inul de sub braţul stâng. Îşi apăsă palma peste ea şi clătină din cap.

— Doar o zgârietură, rosti cu glas încordat care trăda minciuna. Haide s-obţinem ce să ştim trebuie... vreau să zic, ce trebuie să ştim.

Serghei mormăi gânditor şi-i privi prin semiîntuneric pe cei trei atacatori. Cel pe care-l lovise cu piciorul şi apoi cu genunchiul răsufla iute şi superficial, cu ochii holbaţi şi privind în gol. În mod clar, nu putea afla nimic de la el. Cel pe care-l lovise era fără cunoştinţă - şi probabil că avea hemoragie internă de la rinichii sparţi. Dacă se trezea, n-ar fi făcut altceva decât să urle.

— Păi, Hristos să-mi fie martor, l-ai lovit pe-ăsta numai bine! spuse el când cel ameţit de calmuc începu să se foiască. A fost treabă bună - arată o mână delicată. Eu i-am scos pe ai mei din luptă, sau pe-aproape, şi-s de prisos.

— Cazacii nu ştiu ce-nseamnă delicat, da? făcu Dorja cu un surâs îndărătul căruia se citea durerea.

Serghei râse, apoi îl înşfăcă pe bărbat, îi scoase centura, îi legă mâinile la spate cu ea şi-i vârî un căluş în gură.

— Cască urechile, bot-de-câine, rosti el turnând apă din burduful său peste bărbat, care-l privi sfidător când îşi reveni pe deplin. Dă din cap când simţi că putem sta de vorbă, da? Nu facem gălăgie şi scandal, ai înţeles? Oamenii încearcă să doarmă.

— Lasă-mă pe mine, rosti Dorja.

Serghei privi în jur; calmucul se înfăşurase cu o cămaşă curată în jurul coastelor, pe sub haine, şi mergea cu grijă. Cazacul strânse din umeri şi se trase într-o parte. Dorja luă unul dintre cuţitele tătarului şi-l ţinu ridicat până ce ochii captivului urmăriră sclipirea razelor lunii pe tăişul ca lama, după care ţâşni cu iuţeala unei feline. Ochii tătarului se holbară, când pantalonii din piele îi căzură. Abia după

câteva secunde începu să dea disperat din cap, străduindu-se în acelaşi timp să zbiere, dar înecându-se, pe măsură ce ţesătura umedă îi aluneca şi mai adânc în gura larg deschisă.

Dorja scoase căluşul cu vârful cuţitului şi-l ţinu astfel încât sângele să picure pe chipul bărbatului. Serghei se strâmbă uşor şi-şi stăpâni impulsul de a-şi pune palmele peste vintre. Începu să se îmbrace, în timp ce calmucul punea întrebări în tătară, iute şi sigur - vorbea dialectul turc mai bine decât rusa, deşi cu un accent şi alegeri nefamiliare ale cuvintelor, care arătau că nu o învăţase pe cursul mijlociu al Volgăi. Interogatoriul era amănunţit şi expert; unde, când, câte gărzi, care erau parolele, o suită rapidă de întrebări care să nu lase timp minţii ameţite de durere a captivului să inventeze minciuni.

— Ucide-mă, icni în cele din urmă tătarul, pământiu la faţă şi asudând.

Dorja încuviinţă şi înfipse pumnalul. Oţelul lustruit pătrunse abia scoţând un sunet, iar calmucul îl lăsă cu mânerul ieşit din pieptul bărbatului, ca să nu ţâşnească sângele. După aceea se ridică... şi se clătină, ochii i se dădură peste cap până se văzu numai albul pupilelor, după care se prăbuşi moale.

— *Boje moi!* Nu crezusem că era chiar aşa grav rănit! mormăi Serghei şi sări să-l târască în puţinul spaţiu liber din odăiţă.

Îi ridică după aceea cămaşa pentru a ajunge la rană; supura prin bandajul larg şi improvizat în grabă. După aceea, rămase holbându-se mult timp, clipind şi scuturând din cap.

— *Boje moi!* repetă el şi se pocni cu podul palmei în frunte, când fel de fel de întâmplări din ultima săptămână îşi găsiră locul în mintea lui. Aaaaaah! Chiar că *sunt* un bou cazac prost!

Dorja deschise ochii şi ridică o mână pentru a-şi pipăi coastele, acum legate strâns şi expert. După aceea mâna i se repezi spre mânerul iataganului care stătea lângă ea.

Serghei râse. Ochii ei îl fulgerară şi lama străluci alb-albastru în beznă, reflectând o rază rătăcită de lună venită de afară.

— Câţi oameni te-am văzut omorând, surioară?

Ochii ei se mijiră, iar cazacul continuă:

— Patru. Şi te cunosc de numai opt zile! Aşa că, dac-aş fi avut oarece gânduri cu dosul tău slăbănog, nu ţi-aş fi lăsat sabia aia la îndemână, ce zici?

— Ascult, spuse Dorja.

Se ridică în capul oaselor, rezemându-se de peretele din cărămizi de lut al odăiţei, şi-şi aşează sabia pe genunchi.

— În plus, ca flăcăiandru te purtai prea ca o fată, iar ca fată eşti prea flăcăiandru pentru gustul meu. Şi am împărţit pâinea şi sarea, şi ne-am apărat spatele unul celuilalt. Aşa că să vedem acum ce-i cu salvarea acestei „prinţese“... este o prietenă a ta sau sor-ta?

Dorja zâmbi fără să vrea.

— Soră vitregă. Mama a fost concubină şi pe jumătate rusnacă. Eu am fost crescută împreună cu Borte... prinţesa... şi hanul s-a amuzat să mă lase să mă antrenez precum războinicii, ca s-o protejez. Surâsul se lărgi şi mai mult.

— Cât m-a mai invidiat ea! Suntem şi prietene... mai mult sau mai puţin. Ea este... înţeleaptă. Este cărturar.

Serghei mormăi şi-i aruncă plosca din piele cu apă. Dorja bău însetată, apoi se ridică în picioare, mişcându-se încetişor.

— Cum merge? întrebă Serghei.

— Nu foarte rău. N-aş vrea să fiu nevoită să-mi folosesc arcul, dar mă pot lupta; ai bandajat bine rana. Unde sunt leşurile?

— Peste zid, răspunse Serghei. Porcii de pe străzi vor mânca bine-n noaptea asta sau poate cerşetorii.

Se ridică şi el, îşi legănă braţele lungi şi zâmbi:

— Să-i dăm drumul!

Cum să-l omorâm pe-ăsta?

Tătarii o ţineau pe prinţesă - Serghei se gândea la ea că ar fi arătat ca o icoană, cu veşminte ţepene şi brodate cu aur - în casa unui negustor kurd bogat, care făcea negoţ cu mătase, bumbac şi sclavi; de aici puteai privi în lungul uliţei înguste ce trecea pe lângă ea, dar era scufundată în beznă, fiind prea departe de străzile principale pentru a căpăta felinare cu gaz. Clădirea avea spre stradă un zid gros lipsit de orice deschideri, în spatele căruia se ridica un turn cu patru nivele şi cu ferestre înguste ca nişte fante; la una dintre ele se vedea lumina unui opaiţ, dar toate celelalte erau întunecate.

— Dă-mi lanterna, şopti Dorja.

Serghei i-o întinse. Era a ei, o lanternă bună din metal, care funcţiona cu naft. Până acum nu ştiuse însă că, dacă strângeai de mâner, capacul i se mişca înainte şi înapoi. Exact asta făcea acum calmuca; lung-scurt-scurt-lung-lung-lung. Nu era un cod pe care să-i cunoască, dar...

A doua oară însă fereastra se întunecă... apoi se aprinse iarăşi, repetând codul, ca şi cum cineva ar fi trecut o ţesătură prin faţa luminii. Dorja păru să se gârbovească uşor şi suspină slab, uşurată.

— Este acolo, rosti ea. Şi... a spus *vino la mine.* Foloseam semnalul ăsta când voiam să ne furişăm afară din casa hanului din Elst.

— Voi două trebuie să fi făcut minuni pentru liniştea sufletească a tatălui vostru, rânji Serghei în beznă.

— *Tcha!* replică Dorja. Ia zi, cum ar fi cel mai bine să intrăm?

— Au patrule pe ziduri. Cel mai bine ar fi pe poartă... dac-o putem face în tăcere.

— Cred că pot. Haide!

Dădură un ocol, fără să întâlnească nimic mai alarmant decât un câine vagabond, care mârâi şi se retrase din adulmecarea unui beţiv nemişcat, sau poate cadavru, care zăcea în rigolă. Acesta era un cartier respectabil, ceea ce însemna că puţini cetăţeni ieşeau noaptea din case. În cele din urmă, se furişară pe drumul care venea frontal către casa kurdului, păstrându-se în umbrele adânci întinse de lună pe partea dreaptă a străzii. Aceeaşi lună strălucea plină peste santinela care se rezema de suliţă în faţa porţii - scânteia pe metalul ascuţit şi pe unduirile zalelor emailate în negru ale cămăşii fără mâneci.

— Cum trecem de el? şopti Serghei.

— Lasă-n seama mea, zise Dorja.

— O să vomit, dac-o să-i tai...

Calmuca îl privi cu o strâmbătură, după care îşi rezemă scutul, sabia, arcul şi tolba de zid şi se îndreptă fără zgomot spre santinelă. Bărbatul moţăia, dar se îndreptă şi-şi răsuci suliţa la apropierea ei.

— Cine vine noaptea la casa lui Ibrahim al-Vani? mârâi el în tătară.

Dorja îi răspunse şi Serghei clipi uluit. Cu excepţia accentului, calmuca îi vorbise mereu cu glas pur şi deschis, ca al unui flăcăiandru... la urma urmelor, o făcuse îndeajuns de bine ca să-i păcălească. Acum însă...

— Cineva care căuta un războinic viteaz, rosti Dorja cu un glas pe care *nimeni* nu l-ar fi putut confunda cu al unui bărbat de orice vârstă, un glas plin de miere, mosc şi promisiuni. Văd însă că l-am găsit.

Serghei clipi din nou, când tătarul îşi rezemă suliţa de zid şi cele două siluete se contopiră. Peste o clipă tătarul se nărui, abia scoţând un scâncet scurt şi slab. Când Serghei se apropia, Dorja se freca peste buze cu dosul palmei.

— Nu cred că şmecheria *asta* o pot imita, comentă el întinzându-i armele pe care le lăsase.

— *Ptha!* făcu ea - fie spunând ceva în calmucă, fie exprimându-şi, pur şi simplu, dezgustul. După aceea înstrună o săgeată şi zise: Ia-i cheile! Te acopăr.

— Slabe măsuri de siguranţă, comentă Serghei în timp ce luă cheile, apoi propti cadavrul de zid în felul în care s-ar fi rezemat un om care dormea. Ar fi trebuit să-l ţină pe ăsta afară, să fi încuiat poarta şi să mai aibă unul în spatele ei.

Deşi probabil că negustorul se păzea doar împotriva hoţilor, împotriva celor care s-ar fi furişat, nu a unui asalt, şi era greu să-ţi schimbi iute obiceiurile. Poarta era din stejar gros, legat cu o împletitură din oţel recuperat, bătut în bolţuri groase la fiecare traversă, iar zăvorul era bine uns.

Alte măsuri de siguranţă slabe. Un scârţâit zdravăn ar fi avertizat toată casa.

Poarta se deschise spre înăuntru, doar atât cât să-i lase să treacă în curtea interioară. Era un dreptunghi îngust, pavat cu bolovani, cu grajduri şi odăiţe în lungul unei laturi, un şir de uluci pentru cai, şi locuinţa propriu-zisă a negustorului pe latura opusă; care probabil avea ea însăşi o curticică interioară, pentru femeile lui. Turnul se găsea opus porţii prin care intraseră, o construcţie izolată, probabil un refugiu împotriva revoltelor şi în acelaşi timp tezaur pentru bunurile cele mai preţioase.

— Aşteaptă, rosti Serghei.

Luă de la brâu altă moştenire de la bunicul lui: o bucată lungă de metal flexibil, cu mânere din lemn la ambele capete. O înfăşură în jurul zăvorului şi trase după aceea înainte şi înapoi. Se auzi un hârşâit slab şi pilitură de metal pluti spre caldarâm. Avu grijă să nu se grăbească - bunicul îl prevenise că s-ar fi putut să-şi piardă puterea şi să se rupă dacă se supraîncălzea şi niciun fierar modern nu i-ar fi putut copia proprietăţile fermecate.

— Borte ar fi interesată de asta, spuse încet Dorja. Ei îi plac lucrurile de dinaintea Schimbării.

Pe când vorbea, acoperea curtea interioară cu arcul pe jumătate încordat şi gata să sloboadă o săgeată. După o jumătate de minut, zăvorul căzu şi Serghei îl prinse înainte de a lovi bolovanii de jos. După aceea închise din nou uşa cu grijă şi o încuie, lăsând cheia în broască. Poate că n-avea să conteze deloc sau poate că ar fi putut păcăli pe cineva să creadă că uşa era asigurată, deşi lucrurile nu stăteau aşa. Nu poţi şti niciodată, spusese bunicul...

Porniră spre turn. Când trecură pe lângă uluci, Serghei luă apă în palma făcută căuş ca să-şi umezească gura care i se uscase puţintel. Clădirile întunecate păreau să crească în jurul lui aidoma unor maluri de ochi furioşi şi atenţi, iar umerii îl furnicară, parcă anticipând o săgeată neaşteptată trasă de arc sau de arbaletă. În stepă, ba chiar şi într-o pădure, se simţea ca acasă. Acum parcă s-ar fi luptat într-un coşciug.

O vizetă micuţă se deschise şi cineva vorbi într-un glas muzical, cu tonalităţi fluide, înăbuşit în mare parte de uşa ferecată în fier gros.

— Parola este *Sabia lui Azrael*, răspunse Dorja în tătară, numindu-l pe îngerul Morţii.

Un mormăit posac şi alte cuvinte în graiul necunoscut. Dorja rosti din nou:

— Vorbeşte şi-n alt grai decât în behăitul ăla de capre, renegat kurd slăvitor de păuni. Şeful nostru vrea s-o vadă pe femeia calmucă.

— Este la fel de bine păzită ca înseşi nevestele stăpânului meu Ibrahim al-Vani! zise bărbatul în tătară stâlcită, vorbind mult mai prost decât o făcuse Dorja în rusnacă la întâlnirea cu Serghei.

— Nevestele lui sunt păzite de cei cincizeci de taţi ai copiilor lor, pufni Dorja. Sau eunuci kurzi - de parc-ar *exista*

kurzi cu boaşe. Noi am prins-o, aşa că acum vrem s-o vedem.

— Îmi pierd capul dacă i se întâmplă ceva, mormăi paznicul. Oricum, blestemată fie vrăjitoarea, cu alchimia ei de la Satan.

Serghei suspină neauzit de uşurare; bărbatul *avea* să deschidă uşa.

— Iar *eu* îmi pierd capul dacă nu fac ce spune Şeful, replică Dorja. Şi capul meu preţuieşte mai mult decât al tău. Am spus parola - deschide! Altfel plec şi ne-ntoarcem cu un berbec de spart uşa şi c-un cuţit de jupuit să te las fără piele pe dosu-ăla netrebnic!

— Voi, tătarii, nu stăpâniţi universul, ci doar *credeţi* asta, mormăi bărbatul. Aşteaptă, atunci, aşteaptă.

Auziră clicuri şi zăngănituri. Uşa se deschise, doar o crăpătură îngustă, iar un lanţ gros se întindea de-a latul deschiderii.

Un ochi albastru privi dinăuntru şi se holbă pentru o clipă, înainte ca vârful iataganului Dorjei să-l străpungă, cu un trosnet de oţel în osul subţire care separă orbita de creier. Bărbatul căzu în spate ca un copac retezat. Serghei o împinse pe Dorja într-o parte, trecu sârma tăietoare în jurul lanţului şi se apucă de treabă.

— Mai repede! îl îndemnă Dorja.

— S-ar putea să mai avem nevoie de ăsta. Nu vreau să-i rup, replică Serghei încăpăţânat. În plus, a fost al bunicului.

Dorja spuse ceva burzuluit în graiul ei nativ - însă încet -, dar în scurtă vreme veriga de fier se desfăcu şi căzu cu clinchet muzical pe pardoseala din piatră. Serghei ţuguie buzele într-un fluier silenţios de uşurare, când uşa se deschise după aceea.

Pentru că n-am habar *ce am fi făcut, dacă mai exista o încuietoare!*

Holul din turn era pustiu; în ambele părţi erau camere despre care tătarul spusese că foloseau la depozitarea

bucatelor, iar în mijloc se găsea un horn pătrăţos din beton, după toate aparenţele o relicvă a lumii vechi. În stânga se vedea o scară. Porniră pe ea în grabă, dar încercând să facă zgomot cât mai puţin, cu Serghei în faţă. În aer se simţea un miros straniu, acrişor, care sporea, pe măsură ce urcau. Îndărătul lui, Dorja chicoti.

— Asta-i Borte, spuse ea.

Miroase a naft şi sulf? se întrebă cazacul, nedumerit.

Uşa nu era zăvorâtă pe dinafară; o dungă de lumină se zărea pe sub partea de jos a scândurilor groase din care era făcută. Serghei o împinse, cu sabia pregătită - probabil că înăuntru se găsea alt paznic, care o veghea pe prinţesă. Uşa se deschise puţin, apoi se opri, parcă întâmpinând o greutate. Serghei puse cizma pe ea şi apăsă cu putere, icnind. În spatele său, Dorja vorbi în graiul ei.

Uşa se deschise. Serghei sări înăuntru, agil ca o pisică şi încercând să privească în trei direcţii în acelaşi timp... apoi se relaxă puţin, când văzu o femeie în caftan lung, cu glugă, care stătea în picioare cu un opaiţ în mână. Mirosul de acid şi metale ciudate provenea din odaia dindărătul ei. Înăuntru se puteau desluşi băncuţe şi sticlărie cu forme stranii.

I-a atras atenţia, însă, trupul de la picioarele femeii: un bărbat uriaş, cu multă grăsime peste muşchii solizi. Purta turban, dar nu avea barbă şi trunchiul lui voinic şi spân era gol deasupra centurii, pantalonii largi stacojii şi încălţările cu vârfuri întoarse. O sabie lată şi curbată zăcea lângă degetele groase ca nişte cârnaţi; pe chip avea întipărită o expresie de oroare, iar ochii i se holbau ca şi cum ar fi fost gata să-i iasă din faţa perfect netedă, făcută parcă din aluat.

Interesant, gândi Serghei, privind în jurul încăperii şi observând un joc de şah răsturnat de bărbatul mort; mobilierul era format din perne şi covoraşe. Scaune nu

existau, aşa cum ar fi fost de aşteptat la un kurd. *Ceva l-a ucis...*

Dorja trecu pe lângă el, băgându-şi iataganul în teacă.

— *Borte!* strigă ea.

— *Dorja!* răspunse cealaltă femeie şi aşează opaiţul pe podea.

Se îmbrăţişară cu putere, după care Dorja îşi împinse sora vitregă.

— Eşti bine? întrebă ea în rusnacă, în mod limpede pentru cazac.

— Da. Plictisită. Proştii mi-au îngăduit să-mi păstrez echipamentul, aşa că am avut timp destul să mă pregătesc, răspunse Borte. De ce a durat aşa mult?

— Au fost... probleme.

Borte îşi dădu pe spate gluga caftanului şi Serghei clipi repede. Asemănarea de familie era evidentă, deşi cealaltă fiică a hanului era mai scundă şi nu chiar la fel de zveltă, iar părul negru ca noaptea care-i cădea liber pe spate era mai lucios decât al Dorjei. Nasul era cârn, tenul trandafiriu-roşcovan, buzele pline şi ochii negri înguşti şi uşor piezişi.

Poate că vinovată era lumina opaiţului, care bătea de jos în sus, dar el simţi un fior uşor de alarmă în pântece şi în spinare, văzând faţa aceea. Îi amintea cumva de o pisică sau mai exact de o nevăstuică - micuţă, iute, frumuşică şi, în acelaşi timp, destul de rea. Ochii negri îi examinară din tălpi în creştet statura înaltă.

— De unde l-ai găsit pe boul ăsta cazac voinic? întrebă ea, tot în rusnacă, cu un accent de modă veche perfect clar. Nu mă miră atunci că ai întârziat, dacă a trebuit să-l târăşti după tine.

Dorja strânse din umeri.

— Este de folos când e nevoie de forţă, rosti ea. Să-i dăm drumul acum!

— Cum l-ai omorât? întrebă Serghei curios, în timp ce Borte ridică o boccea şi şi-o puse în spate ca pe un rucsac.

Împinse mortul cu vârful piciorului. Borte era mai micuţă decât sora ei şi, deşi se ţinea bine, n-o putea vedea omorând un bărbat atât de masiv cu un cuţit, decât dacă l-ar fi luat complet prin surprindere. De asemenea, nu se vedea nici urmă de sânge - până şi un stilet mic ar fi sângerat *niţel* când era înfipt adânc în trup.

Borte surâse, dezvăluind dinţi mici şi foarte albi; cei doi de sus din mijloc erau niţel mai mari decât restul. În loc să-i răspundă, ea ridică mâna; o fâşie din piele în care era ascuns un ac din oţel îi traversa palma. Pe vârful acului minuscul se vedea sânge.

— L-am lăsat, totuşi, să câştige ultima partidă, zise ea. Nu era un om rău. Pentru un eunuc...

Serghei înghiţi un nod.

— Sora ta a spus că eşti cărturar...

— Aşa este, încuviinţă ea şi zâmbi şi mai larg. Studiez chimia.

Cazacul îşi făcu cruce.

— *Iob tvoiu mat,* spuse Serghei.

I se părea mai bărbătesc decât să zbiere *Am belit-o!* şi să se pocnească cu palma în frunte.

Luminile şi glasurile de la baza scării nu erau foarte desluşite, dar deveneau tot mai puternice. Şi nu exista altă cale de *ieşire* din turn. Răcnete de furie au răzbătut prin vacarm. Cineva descoperise probabil trupul şi lanţul tăiat.

— Am belit-o, spuse Dorja, apoi înjură în calmucă şi lovi sălbatic cu piciorul în perete.

Nu-i corect, gândi Serghei. *Ea nu trebuie să fie* bărbătoasă.

Moartea eroică era întotdeauna mai plăcută când erai beat şi ascultai cântecul mincinos al unui ţigan care-şi ciupea balalaica, decât într-o situaţie ca aceasta. Mintea îi alerga înainte şi înapoi, ca un lup pe care-l văzuse odată prins pe fundul unei gropi. Brusc, simţi o simpatie neaşteptată pentru disperarea aceea mârâită.

— Am mai ucis noi destui tătari de-ăştia pân-acum, vorbi Dorja dar cu o notă de îndoială în glas.

— Da, încuviinţă Serghei. Când le-am întins o ambuscadă, când i-am luat prin surprindere. O luptă faţă în faţă...

Strânse din umeri. Dorja făcu la fel şi-şi roti iataganul ca să-şi desmorţească încheietura mâinii.

— Ştiam că va fi riscant, spuse ea.

— Da, repetă bărbatul. Oricum, cazacii nu obişnuiesc să moară bătrâni.

Un sunet de palme lovite una de alta răsună în spatele lui. Se întoarse şi o fulgeră cu privirea pe Borte, care târâse un sac afară din odăiţa interioară. Femeia pocni iarăşi din palme.

— Ascultaţi-l pe *baatar!* pufni ea. Ascultaţi-l pe erou! Ascultaţi-l cum îşi înfruntă moartea fără teamă... fiindcă-i mult mai uşor decât să *gândească.*

Dorja se strâmbă la sora ei. Serghei făcu la fel. *Aş putea ajunge cu-adevărat s-o urăsc pe femeia asta, dacă aş avea timp,* gândi el.

Apoi se aplecă iute, cu un strigăt, când ea scoase din sac un urcior de lut cu dop şi-l aruncă peste capul lui. Urciorul căzu până la palierul de dedesubt, un etaj mai jos, şi se sparse. În întunericul casei scării bărbatul nu văzu să iasă ceva din el... apoi însă un miros îndeajuns de puternic pentru a-ţi sfârteca plămânii îl făcu să tuşească şi să se retragă iute, frecându-şi ochii înlăcrimaţi.

— E mai greu ca aerul, zise Borte.

— Otravă? întrebă el, când răcnetele de furie de sub ei se transformară în răgete sufocate de panică.

— Clor. Ucigător. Va curge în jos. Haideţi!

Se întoarse, trăgând sacul după ea, şi intră în sanctuarul interior. Serghei ignoră retortele şi spiralele din sticlă de pe mese; hornul pătrăţos interior trecea prin odaia aceasta şi în el se deschidea o uşiţă prin care se vedeau funii

moderne, nu cabluri străvechi ruginite. Aşa ceva arăta *mult* mai bine decât o luptă pe trepte, chiar dacă aerul de acolo ar fi fost respirabil, ceea ce nu era cazul acum. Mihail îi povestise despre gazele de război în zilele de demult şi despre cum le folosise el împotriva *moujidilor* într-un loc aflat hăt departe în est. Prinţesa luă o jumătate de duzină de urcioare din sac şi le azvârli prin deschizătură.

— Astea se vor îngriji de oricine aşteaptă dedesubt, spuse ea. Există un tunel care iese afară, trecând pe sub zid. Eunucul mi-a povestit despre el. Ironia sorţii, este?

— Ha, ha! rosti Serghei şi simţi cum boaşele voiau să i se ascundă în trup. Dacă chestia asta arde plămânii, *vom muri* cum coborâm acolo! Sau, cel puţin, eu voi muri, vrăjitoareo!

— Nu şi cu astea, zise ea şi scoase din sac măşti improvizate. *Baatar, eu* m-am gândit tot timpul cât am fost aici. Norocul îi ajută pe cei pregătiţi.

— Nu se-opreşte niciodată, comentă Dorja luând o mască şi examinându-i legăturile cu care trebuia să şi-o prindă peste faţă. Nu-i de mirare că tata a-ncercat s-o mărite cu cineva care se află la două luni depărtare.

— Astea ne vor apăra? întrebă Serghei.

Borte surâse iarăşi.

— Substanţele chimice trebuie activate cu acid uric, zise ea.

— Asta ce mai înseamnă? întrebă derutat bărbatul. Cuvintele erau în rusnacă, dar nu le mai auzise niciodată până atunci.

Ea îi explică.

După o jumătate de oră, Serghei îşi smulse masca de pe faţă şi scuipă.

— Ţi-a plăcut asta? se răsti el.

Spre marea lui surprindere, Dorja se alătură râsetelor surorii ei.

— Doar vederea feţei tale, cazacule, spuse ea.

Bărbatul privi în jur pe străduţele întunecate. Se aflau în apropiere de docuri şi catargele corăbiilor se zăreau deasupra acoperişurilor; în vârfurile unora dintre ele ardeau stelele pâlpâitoare ale luminilor de ancoră.

— Cred c-ar trebui să-ncercăm să te ducem la tatăl tău, zise el. *Ciudat. O să-mi lipsească Dorja. Iar soră-sa este interesantă. Înfricoşătoare, totuşi interesantă.*

Borte privi spre sud pentru o clipă.

— De ce? zise ea. O să mă mărite cu *alt* imbecil gras. Serghei se legănă pe călcâie.

— De ce, de ce...

Mintea îi măcina în gol.

— Ce altceva se poate face cu tine?

Dorja rosti:

— Tu n-ai fi crezut că există oraşe mai mari ca Astrahan. Continuă apoi visătoare: Eu *n-am văzut* altele mai mari. Se spune însă că în China...

Din umbră, capul lui Borte se întoarse către ei.

— Se spune că în China domneşte acum Toghrul-han, rosti ea gânditoare. Este yek, totuşi mongol ca noi; strămoşii noştri au venit în apus de-acolo, cu foarte mult timp în urmă - graiurile sunt încă apropiate. Cel puţin, el conduce părţile din preajma lui Gobi şi se mai zice că poartă războaie cu hanul din sud. Mă-ntreb... Mă-ntreb dacă ar putea folosi un cărturar cunoscător al artelor străvechi? Se spune că cea mai bogată Curte din lume este cea a lui din Xian.

— Aur, zise Dorja meditativ. Mătăsuri. Ranguri.

Borte clătină din cap.

— *Cărţi!* spuse ea şi ochii îi străluciră. Învăţaţi! Laboratoare!

Brusc, iritarea îi dispăru lui Serghei, care începu să râdă.

— Ce mai bogatâr - adică, erou - am fost şi eu, să scap purtând pe nas eşarfa unei femei înmuiate în pişat!

— Te descurci mai bine când urmezi instrucţiuni, comentă Borte.

— Ţi-am zis că *este* de folos când e nevoie de forţă, spuse Dorja.

Serghei râse din nou, un hohot asurzitor care ricoşă din magaziile ce-i înconjurau. Iar dacă se ducea acasă, l-ar fi aşteptat Olga şi Svetlana. Probabil cu îmblăciele în mâini.

— În ce direcţie e China? întrebă el.

NINIESLANDO

Howard Waldrop
Traducere din limba engleză
Mihai-Dan Pavelescu

Howard Waldrop este considerat în general unul dintre cei mai buni scriitori de texte scurte în viaţă, fiind poreclit „Mintea Stranie a generaţiei noastre“ şi „un autor care scrie ca un înger honky-tonk“. Celebra lui povestire „The Ugly Chickens“ a câştigat premiile Nebula şi World Fantasy în anul 1981. Textele i-au fost strânse în culegerile Howard Who*?, All About Strange Monsters of the Recent Past, Night of the Cooters, Going Home Again,* în versiunea tipărită a culegerii sale *Dream Factories and Radio Pictures* (anterior disponibilă doar în formă descărcabilă on-line) şi o culegere a povestirilor sale scrise în colaborare cu diverşi autori, *Custer' Last Jump and Other Collaborations.* Waldrop este, de asemenea, autorul romanului *The Texas-Israeli War: 1999,* în colaborare cu Jake Saunders, şi a două romane solo: *Them Bones* şi *A Dozen Tough Jobs,* ca şi al nuvelei în format chapbook *A Better World's în Birth!* Lucrează la un nou roman cu titlul provizoriu *The Moone World.* Cele mai recente cărţi ale lui sunt două colecţii retrospective mari: *Things Will Never Be the Same: Selected Short Fiction 1980-2005* şi *Other Worlds, Better Lives: Selected Long Fiction 1989-2003.* După ce a locuit mulţi ani în statul Washington, Waldrop s-a mutat recent în fostul lui oraş natal Austin, statul Texas, ceea ce a stârnit ovaţii puternice din partea restului populaţiei.

Povestirea următoare ne aduce într-o lume nouă şi strălucitoare, o lume croită mai bine, în ultimul loc unde v-aţi fi gândit s-o căutaţi: în noroiul îngheţat, sârmele ghimpate şi moartea şuierătoare din no-man's-land.

Căpitanul avea o privire derutată pe chip. Apăsă cu mâna casca de pe urechea dreaptă şi se încruntă, concentrat.

— Iarăşi multe convorbiri ciudate pe linii. Sunt aproape sigur că nişte friţi au fost înlocuiţi de austrieci în sectorul ăsta. Pare să fie-ntr-o limbă pe care eu n-o vorbesc. Poate că-s unguri.

Tommy se zgâi afară, în bezna din jurul postului de ascultare. Şi, desigur, nu putu zări nimic. PDA se găsea înăuntrul reproducerii unui cal mort şi umflat de putrefacţie, care zăcuse luni întregi între linii. Cu o săptămână în urmă, statuia din ghips sosise prin tranşeea de rezervă de la atelierele de camuflare aflate mult în spatele liniilor. Asta însemnase că o echipă fusese nevoită să iasă noaptea şi să amplaseze reproducerea, şi, în acelaşi timp, să îngroape cadavrul real al animalului, care se umflase şi plesnise cu luni în urmă.

Membrii echipei reveniseră murdari, urât mirositori şi arţăgoşi, şi fuseseră trimişi la kilometri îndărătul liniilor, unde să se bucure de luxul unei băi fierbinţi şi al unei uniforme curate. Afurisiţi norocoşi! gândise Tommy atunci.

În noaptea aceasta, sarcina lui Tommy nu fusese de a scruta ca de obicei peste parapet pustiul întunecat al no-man’s-land, ci de a-l însoţi pe ofiţer până la postul de ascultare din interiorul calului mort din ghips, la zece metri în faţa tranşeelor lor. Pentru ca PDA să fie conectat la reţeaua telefoanelor de campanie germane (tot aşa cum era conectat şi la reţeaua britanică), un amărât de genist se târâse cinci sute de metri prin no-man’s-land, în noapte, găsise un fir şi se legase la el. (Uneori, după ce o făceau, constatau că se cuplaseră la o linie moartă sau abandonată.) Apoi se târâse cu grijă înapoi la propriile linii, îngropând firul pe când se retrăgea, fără să facă niciun zgomot, pentru ca să nu se aleagă cu vreo rachetă de semnalizare lansată după atâta muncă.

Aşa se proceda de obicei când echipele de telefonie erau ieşite de ambele părţi şi făceau propriile zgomote, activităţi atât de rutiniere, încât nu atrăgeau iluminat sau foc de arme mici.

Într-adevăr, potrivit zvonurilor, în ultima vreme pe linii se purtase o sumedenie de convorbiri neidentificate. Ofiţerii erau destul de secretoşi. (Nu recunoşteau că glasurile

vorbeau într-o limbă pe care n-o înţelegeau şi pentru care nu puteau întocmi niciun raport.) În ultimele nopţi ofiţerii din statul-major fuseseră în PDA, dar se întorseseră fără nimic util. Câteva ore în noroi şi în beznă le fuseseră probabil utile - o modificare a rutinelor din castelul care adăpostea cartierul general, la kilometri în spatele liniilor.

Puţinele informaţii ajunse la soldaţi fuseseră că, aşa cum spusese căpitanul: „Se vorbea probabil în maghiară sau alt sub-grai balcanic". Cartierul general se ocupa de caz şi avea să trimită în scurt timp nişte experţi. Cel puţin, aşa afirma.

Tommy se uită prin fanta de sub gâtul calului fals. Ca de fiecare dată, nimic. Strânse puşca la piept. Luna martie fusese aproape la fel de geroasă ca orice lună ianuarie pe care şi-o reamintea. Bine măcar că nu începuse încă dezgheţul, care transforma totul în noroi rece şi ud ce se lipea de tot şi toate.

În spatele lor se auzi zgomot de târât încet şi Tommy ridică puşca.

— Parola, rosti căpitanul către bezna din spatele machetei calului.

— Ăăă... Ajunul Sfintei Agnes..., se auzi un şuierat.

— Aprig a fost gerul, răspunse căpitanul. Treceţi!

Un locotenent şi un caporal apărură în partea deschisă a calului.

— A sosit schimbul, domnule căpitan, rosti locotenentul.

— Nu te invidiez, spuse căpitanul. Decât dacă nu cumva ai crescut în Buda-Peş.

— Iarăşi conversaţiile neidentificabile? întrebă locotenentul.

— Aceleaşi.

— Sper că cineva din cartierul general le va da de cap în curând.

— Toţi sperăm.

— Eu o să-ncerc în tot cazul, zise locotenentul. Somn uşor, domnule căpitan.

— Perfect. Să ai noroc mai mare decât am avut eu. Se întoarse către Tommy: Să-i dăm drumul, soldat.

— Da, domnule căpitan! spuse Tommy.

Se târâră sub un unghi pieziş cei zece metri înapoi până la tranşeea frontală, astfel încât distanţa fu mult mai mare, şi ajunseră sub sârma ghimpată înainte de a fi somaţi de santinele.

Tommy merse imediat la firida lui săpată în peretele parapetului cu saci de nisip. Santinela moţăia; alţii dormeau în poziţii de epuizare, ca şi cum ar fi fost, precum calul PDA, făcuţi din ghips.

Se înveli în pătura îngheţată şi în câteva secunde se cufundă în somn agitat.

— Pregătirea pentru alarma de dimineaţă! răcni sergentul, lovindu-l cu piciorul în talpa bocancului stâng.

Tommy se trezi instantaneu, aşa cum faci după câteva săptămâni pe Front.

Era alarma de dimineaţă, cea mai inutilă instrucţie din armată. La baza ei stătea teoria potrivit căreia, în zori, soarele va lovi în plin în ochii soldaţilor din tranşeele britanice şi franceze, iar nemţii puteau profita şi avansa prin no-man’s-land, surprinzându-i când erau năuciţi de lumină. (Aşa cum germanii aveau alarmă de *seară*, pentru eventualitatea în care britanicii ar fi întreprins asupra lor un atac-surpriză în care să profite de apusul soarelui.) întrucât nici unul dintre combatanţi nu lansase vreodată un atac peste solul răscolit, acoperit de sârmă ghimpată şi mine al no-man’s-land, fără să-l preceadă cu un înspăimântător baraj de artilerie, care dura între două şi, într-un caz, douăzeci şi patru de ore de proiectile care se revărsau întruna din tunurile părţii inamice, alarma de dimineaţă era

o minciună perpetuată de o necesitate de mult uitată din primele zile ale acestui Război Mondial.

Celălalt motiv al inutilităţii sale îl constituia faptul că această secţiune a Liniei care se întindea de la Canalul Mânecii până la frontiera Elveţiei intra în teritoriul inamic, astfel că britanicii erau orientaţi cu faţa mai degrabă spre nord decât spre est, şi în felul acesta soarele nu-i lovea în ochi, ci se răsfrângea, lipsit de strălucire, din căştile lor undeva spre dreapta. Dacă ar fi venit vreodată peste spaţiul deschis, nemţii ar fi fost luminaţi dintr-o parte, constituind astfel ţinte excelente.

Însă tradiţia şi lipsa unei gândiri raţionale menţinuse de mult alarma de dimineaţă, mai exact de când Războiul Mondial se transformase dintr-un conflict de tactică şi deplasări, aşa cum fusese în primele zile, în unul de uzură şi impas.

Din 1915, partea aceasta a liniei frontului nu se mişcase nici cu o sută de metri într-o parte sau alta.

Fred, fratele mai mare al lui Tommy, murise anul trecut, în prima zi a Bătăliei de pe Somme, ultima dată după mulţi ani când avuseseră loc mişcări reale de trupe. Iar asta se petrecuse la optzeci de kilometri mai departe.

Tommy stătu pe treapta de tragere a parapetului şi-şi trecu puşca prin ambrazura dintre sacii de nisip, fără s-o aţintească asupra unui obiectiv anume. De o parte şi de alta, ceilalţi procedau la fel.

Ocazional, câte un lunetist neamţ profita de ocazie ca să tragă în ei. Sacii de nisip germani erau un amestec bizar de toate tipurile de culori şi modele, îngrămădiţi la întâmplare în lungul parapetelor. Din depărtare formau un şablon neregulat, iar tonurile de lumini şi umbre împiedicau depistarea cu uşurinţă a oricărei întreruperi de felul ambrazurilor. Pe de altă parte, sacii de nisip britanici erau uniformi, iar ambrazurile şi fantele pentru observare săreau

imediat în ochi, ceva ce soldaţii le atrăgeau mereu atenţia ofiţerilor.

Parcă auzindu-i gândurile, ceva mai departe în tranşee răsună un zgomot de sticlă spartă şi ţiuitul unui glonţ care ricoşase. Un locotenent aruncă pe jos periscopul, ca şi cum ar fi fost o viperă care-l muşcase.

— Fir-ar el să fie de blestemat! exclamă cu glas tare, după care i se adresă ordonanţei: Cere alt periscop de la aprovizionarea regimentului.

Periscopul spart rămase lângă peretele tranşeei, cu vârful şi oglinda dinăuntru transformate în cioburi de un neamţ cu ochi ageri. Ordonanţa plecă prin tranşeea diagonală de comunicare care ducea înapoi către tranşeea de rezervă.

— Ar fi putut să fi fost mai rău, murmură cineva din tranşee. Ar fi putut să fi fost capul lui.

Îi răspunse un cor de pufnituri şi chicote.

Umorul era acolo unde-l găseai, oricât de slab.

De obicei ambele părţi se respectau în decursul alarmelor. Iar după aceea, în timpul micului dejun şi al cinei. Se considera o impoliteţe să trimiţi un proiectil în capul unui om care de-abia băgase în gură furculiţa cu fasole. Sărmanul s-ar fi putut îneca.

Ziua era momentul când te odihneai, atât cât puteai, dacă puteai... Bineînţeles, puteau să existe misiuni de reaprovizionare, de adus muniţie sau de serviciu la bucătărie, dar acelea apăreau rareori şi sergenţii ţineau foarte bine minte cine fusese ultima oară într-o asemenea misiune, aşa încât rândul nu-ţi venea foarte des.

Urma apoi anunţarea poştei, când era cazul, după aceea prânzul (când şi dacă sosea) şi ocazionala inspectare a echipamentului. În general, dormeai până te trezea ceva.

O dată pe lună, unitatea era trimisă prin rotaţie în tranşeea secundară, unde în cea mai mare parte a timpului dormeai cât puteai de bine, iar la fiecare a treia săptămână era trimisă în tranşeea de rezervă, unde puteai să faci şi

altceva decât să fii soldat. Uniforma îţi era spălată şi despăducheată, la fel ca propria persoană.

Tranşeea de rezervă era singurul loc în care puteai să-ţi ţii mintea departe de război şi de rutina lui. Puteai să citeşti în mod serios, nu pe apucate, aşa cum se întâmpla în primele două tranşee. Puteai să bei şi să mănânci şi altceva decât conserve de carne de vacă şi pesmeţi, dacă găseai pe cineva care să vândă mâncare şi băutură. Puteai să te uiţi şi la un film, undeva, într-o zonă din spatele liniilor, deşi asta însemna cale lungă, sau poate să mergi la vreun spectacol de music-hall, pus în scenă de o unitate, cu mult umor în travesti, râsete aspre şi texte nu foarte subtile. (Tommy era convins că viaţa unui soldat german era în mare parte la fel ca a lui.)

Una dintre ironiile vremurilor acestea era că în vara aurie şi îndepărtată a anului 1914, când „porcăria naibii din Balcani“ se îndrepta către climaxul inevitabil, fratele lui Tommy, Fred, pe atunci în vârstă de optsprezece ani, fusese ales ca delegat din partea Asociaţiei de Esperanto a Muncitorilor din Birmingham să participe la a XXIV-a Conferinţă Anuală Esperanto în Basel,

Elveţia. Conferinţa Esperanto ar fi trebuit să aibă loc în ultimele zile ale lunii iulie şi primele din august. (Fred mai fusese în Franţa cu un grup de amici din şcoală şi era obişnuit să călătorească.)

Conferinţa Esperanto urma să aniverseze douăzeci şi patru de ani de la inventarea de către Zamenhof a graiului aceluia artificial care fusese gândit să aducă o mai bună înţelegere între oameni, prin folosirea unui limbaj uşor de învăţat, complet inventat; ideea fusese că dacă toţi oamenii ar fi vorbit aceeaşi limbă (recunoscând un vis pre-Babel), ei ar fi înţeles că erau un singur neam, cu visuri şi ţeluri comune, şi ar fi pierdut treptat naţionalismul şi partizanatul religios prin folosirea graiului comun.

De atunci, mai apăruseră şi alte limbaje artificiale - Volapuk avusese destui aderenţi la începutul secolului -, dar niciunul nu căpătase reputaţia lui esperanto, primul şi cel mai bun dintre ele.

De mulţi ani, Tommy şi Fred fuseseră fascinaţi de esperanto. (Fred îl putea atât scrie, cât şi citi, cu o uşurinţă pe care Tommy o invidiase.)

Ceea ce-l surprinsese pe Fred, după ce sosise în Elveţia cu trei ani în urmă, fusese că participanţii la conferinţa aceea internaţională dedicată unei mai bune înţelegeri între oameni erau la fel de caustici în privinţa naţiunilor lor, ca orice ţopârlan dintr-o ţară de mâna a treia condusă de o căpetenie inferioară şi superstiţioasă. Aproape din capul locului, războiul şi discuţiile despre război îi separaseră pe cei cu adevărat convinşi de sicofanţii nesinceri. Abundaseră dezertările, pe măsură ce mai întâi o ţară, apoi alta, anunţaseră mobilizări. Pe jos, călare, cu automobilul şi trenul, iar într-un caz cu avionul, delegaţii părăsiseră conferinţa pentru a se alătura apropiatei şi glorioasei aventuri a războiului, despre care îşi imaginau că va fi iute, aspră, splendidă şi scurtă, terminându-se „înainte să cadă zăpada“.

Până la sfârşitul conferinţei, doar câţiva delegaţi mai rămăseseră, iar aceia fuseseră nevoiţi să-şi facă planuri grăbite de întoarcere acasă înainte de primele focuri de armă.

Fratele său Fred, acum mort, pe Somme, revenise în Anglia pe 2 august 1914, la timp ca să asiste la declararea unui război pe care nu-l dorea nimeni (dar pe care-l speraseră toţi). El, ca atâţia idealişti din toate clasele şi naţiunile, i se alăturase imediat.

Tommy era singurul care le mai rămăsese tatălui şi mamei sale. Şi el fusese, desigur, chemat sub arme, chiar înainte să fi primit vestea morţii fratelui.

Iar acum se afla aici, într-o tranşee din noroi îngheţat, la mulţi kilometri de casă, când sergentul se apropie şi spuse:

— Pregăteşte-te pentru misiune de sârme.

Misiunea de sârme era unicul moment când puteai să fii cât de cât sigur în no-man’s-land. Pe când îţi reparai şi îndeseai hăţişul de oţel, germanii făceau acelaşi lucru cu hăţişul lor, la nici cinci sute de metri depărtare.

Sulurile de sârmă ghimpată, care păreau întâmplătoare din depărtare, nu erau făcute ca să oprească asaltul unui inamic, deşi îl încetineau, desigur. Sârmele aveau rolul de a-l direcţiona pe inamic în spaţii tot mai strâmte, astfel încât acţiunile să-i fie tot mai restrânse... iar locul unde atacul avea să încetinească în cele din urmă în faţa sârmei ghimpate impenetrabile era şi locul spre care se îndrepta focul mitralierelor defensive. Soldaţii aşteptau să treacă peste, pe sub sau prin sârmă ferfeniţiţi de gloanţe de calibrul 7,7 mm, trase cu cadenţa de cinci sute pe minut.

Soldaţii nu puteau supravieţui într-un asemenea climat de fier.

De aceea, sârmele trebuiau reparate întruna. Noaptea. În întuneric, zgomotele sârmelor desfăşurate şi ale maiurilor înăbuşite umpleau spaţiul dintre linii. Blestemând în barbă, bărbaţii ridicau sulurile de sârmă ghimpată peste parapete şi apoi le împingeau şi trăgeau către locul unde un baraj de artilerie anterior (despre care se presupunea că ar fi trebuit să reteze toate sârmele, dar care n-o făcuse niciodată) rupsese unele segmente sau spulberase unul dintre stâlpii de tip nou (care nu trebuiau bătuţi, ci înşurubaţi în sol, de parcă pământul în sine ar fi fost un gigantic dop de şampanie).

Soldaţii cărară sârme, stâlpi şi maiuri în beznă, spre locul unde se afla sergentul.

— Doi stâlpi noi aici, rosti el indicând spre o beznă şi mai adâncă.

Tommy nu putea să zărească nimic, nicăieri. Îşi aşează sulul de sârmă pe pământ şi imediat se zgârie în ghimpii unui cablu nevăzut aflat la înălţimea umărului. Pipăi... şi simţi sârma întinzându-se spre stânga şi spre dreapta.

— Fără zgomot, spuse sergentul. Nu vrem să ne trezim c-o rachetă de semnalizare-n dos.

Iluminatul era adevăratul duşman al muncii nocturne.

Zgomote de ciocănituri şi activitate se auzeau dinspre linia germană. Tommy se îndoia că cineva ar fi tras o rachetă de semnalizare cât timp propriii soldaţi se aflau în câmp deschis.

Se apucă de treabă. Un alt soldat înşuruba un stâlp la un metru depărtare.

— Sârma! ceru sergentul. Frumos şi decorativ, ca şi cum aţi împodobi bradul pentru Moş Crăciun. Vrem ca Hans şi Fritz să ne admire munca, imediat înainte să se taie-n două în ea.

Tommy şi alţi câţiva derulară sârma şi o drapară, purtând-o înainte şi înapoi între cei doi stâlpi noi şi legând-o de bucăţile deja existente.

De obicei ieşeai, executai misiunea de sârme şi reveneai la tranşee, ştiind că ţi-ai îndeplinit rolul în război. Mulţi se rătăciseră în momentele acelea: existau istorii despre soldaţi dezorientaţi, care înaintaseră în beznă spre tranşeele inamice şi care fuseseră ucişi sau petrecuseră restul războiului ca prizonieri.

Uneori Tommy vedea misiunile de sârme ca pe o întrerupere a rutinei de arşiţă insuportabilă, ploi de primăvară şi toamnă şi geruri hibernale care-ţi îngheţau oasele. Era unicul moment când puteai să stai în picioare în relativ confort şi siguranţă, nu să umbli aplecat printr-un şanţ.

O cometă se înălţă pe neaşteptate în noapte. Cineva din partea friţilor lansase o rachetă de semnalizare. Toţi încremeniră când no-man’s-land era iluminat ca o zi

sclipitoare de vară, era important să nu te clinteşti absolut deloc. Nemişcat, Tommy fu surprins să-i vadă pe germanii prinşi în câmp deschis stând tot aidoma unor statui, în faţa tranşeei lor, împietriţi în poziţii de muncă deasupra sârmelor.

Atunci cine trăsese racheta de semnalizare?

Era o rachetă cu paraşută, care coborî lent, arzând în noapte cu strălucirea unui cuptor de topit oţelul. Din ambele tranşee se auziră pocnete, trosnete şi ţiuituri, deoarece lunetiştii din ambele tabere profitară de bonificaţia-surpriză a soldaţilor iluminaţi între linii.

Ţărâna se ridică înaintea picioarelor lui Tommy, care se împotrivi impulsului de a se repezi spre un adăpost; cel mai apropiat era un crater de proiectil la şase metri depărtare. Orice mişcare ar fi atras focul armelor, dacă nu asupra lui, atunci asupra celor din jurul lui. Toţi erau înlemniţi; văzu picături de transpiraţie pe chipul sergentului.

Din linia germană, un mortier tuşi.

Pământul se înălţă în bulgări de noroi îngheţat şi o cascadă de fragmente de corpuri umane.

Se simţea ca şi cum cineva îl lovise cu piciorul în spate.

Avea braţul drept prins dedesubtul trupului. Puşca dispăruse. Noaptea revenea peste lumina care pâlpâia şi se estompa a rachetei muribunde. Zăcând întins, îi văzu pe sergent şi pe doi soldaţi târându-se către propria linie. Se strădui să-i urmeze. Picioarele nu-l ascultară.

Încercă să se împingă în braţul liber şi să se ridice; nu făcu altceva decât să se rostogolească pe pământul îngheţat. Simţi pe spate ceva cald, care se răci foarte iute.

Nu, îşi spuse, nu pot să mor în felul ăsta, în no-man’s-land. În lunile trecute, auzise ţipetele slabe, tot mai slabe ale soldaţilor care fuseseră prinşi aici, în loc deschis, şi muriseră lent. Nu se putea gândi că va muri în felul acela.

Zăcu mult timp, prea obosit şi încercat de dureri ca să încerce să se mişte. Treptat, auzul îi reveni; după explozia proiectilului de mortier în urechi îi răsunase doar un ţiuit ascuţit.

Distinse glasuri care vorbeau încet în propria tranşee, la vreo douăzeci de metri depărtare. Acum îşi putea imagina discuţia. Ar trebui să ieşim şi să-ncercăm să-i aducem pe răniţi sau pe morţi? Oare Fritz ţine locul sub cătare? Unde-i Tommy? Probabil c-a-ncasat-o.

În mod surprinzător, putea auzi şi sunete care veneau probabil dinspre linia germană - paşi înceţi, mişcarea furişată de la groapă de proiectil la groapă de proiectil peste no-man's-land. Probabil că germanii trimiseseră echipe de căutare. Cât timp zăcuse aici? Se răspunsese cu focuri de puşcă în echipele germane prinse de rachetă în câmp deschis? Oare britanicii îşi căutau răniţii? Paşii se apropiară de el. De ce nu-i somau santinelele din propria tranşee? Sau de ce nu trăgeau? Se temeau că erau propriii oameni care se întorceau?

Paşii se opriră la nici doi metri. După explozie, ochii lui Tommy se acomodaseră cu bezna. Văzu de jur împrejur forme vagi, întunecate. Printre ele se mişca o formă umană mai deschisă la culoare. Se deplasa cu eficienţă rapidă şi se opri să întoarcă ceea ce Tommy văzu acum că era un cadavru din apropiere.

În clipa aceea, altă rachetă de semnalizare, mai slabă, înflori pe cer dinspre tranşeea germană, un semnal roşu. În lumina sa, Tommy văzu că silueta de lângă el continua să buzunărească trupul nemişcat.

Tipul era un chinez. Ce căuta un chinez aici, în no-man's-land?

Poate că, gândi Tommy, tuşind, poate că vorbeşte engleza. Poate că-i pot vorbi în esperanto? De-asta a fost inventată, nu?

Rosti în esperanto prima frază pe care o învăţase în graiul acela:

= Poţi să mă îndrumi spre casa familiei Lodge? =

Chinezul se opri. Chipul i se deformă într-o expresie întrebătoare în lumina rachetei care cobora. După aceea zâmbi, duse mâna la centură şi ridică un baston scurt şi gros. Se apropie şi-l lovi pe Tommy în cap.

Se trezi într-un pat curat, în cearşafuri curate, în lenjerie de corp curată, cu durere de cap şi de umăr. Se găsea sub lumina puternică a unor lămpi electrice, undeva pe un coridor curat şi spaţios.

Bănui că se afla mult în spatele liniilor, într-un spital de regiment. Nu ştia cum ajunsese acolo.

Un bărbat se apropie de piciorul patului. Avea un stetoscop.

= Ah = rosti el. = Te-ai trezit. =

Vorbea esperanto.

— Sunt în spitalul diviziei? întrebă Tommy în engleză.

Bărbatul îl privi neînţelegător.

Tommy întrebă acelaşi lucru, în esperanto, căutându-şi cuvintele în timp ce vorbea.

= Departe de aşa ceva. = spuse bărbatul. = Te afli în spitalul nostru, unde nu va mai trebui niciodată să-ţi faci griji despre războiul pe care l-ai cunoscut. Totul va fi explicat mai târziu. =

= Am fost dus în Elveţia în timp ce dormeam? = întrebă Tommy. = Sunt în vreo ţară neutră? =

= Oh, da, eşti într-un fel de ţară neutră. Dar te afli la numai câţiva metri de locul unde ai fost găsit. Şi bănuiesc că ai rămas cu impresia că te-a salvat un chinez. Nu este chinez - ar fi ofensat să fie numit aşa -, ci annamez, din Indochina Franceză. A fost adus aici în unul dintre primele valuri, la începutul războiului. Mulţi dintre ei au murit în

acea primă iarnă, un fapt pe care supravieţuitorii nu-l uită niciodată. Cum de ne vorbeşti limba? =

= Am fost în Uniunea Esperanto încă din copilărie. Eu şi fratele meu, care a murit. El scria şi vorbea mult mai bine decât mine. =

= A fost sortit să se întâmple aşa. = vorbi bărbatul. = Îţi poţi imagina surprinderea lui Ngyen, când i-ai vorbit aşa, îmbrăcat în uniformă britanică. Când ai vorbit, te-ai definit ca unul dintre noi; el s-a gândit să te aducă în modul cel mai rapid cu putinţă, adică în stare de inconştienţă. Doctorul ţi-a îngrijit rănile foarte urâte, de pe urma cărora probabil că ai fi murit, dacă n-ai fi fost adus aici. =

= Unde este „aici“? = întrebă Tommy.

= Aici = spuse bărbatul = este chiar la câţiva metri sub no-man’s-land - sunt sigur că ex-căpitanul îţi va explica totul. A trecut ceva vreme de când nu ni s-a mai alăturat cineva în starea ta. Cei mai mulţi dintre noi au venit în primele zile ale războiului, de îndată ce au fost trasate Liniile, sau au fost găsiţi, pe jumătate nebuni ori răniţi între linii, şi a fost necesar să le fie readusă sănătatea mintală şi fizică. Tu ai venit singur, rănit bineînţeles, dar vorbind deja limba. O să te adaptezi rapid. = = Eşti britanic? Francez? German? = întrebă Tommy. Bărbatul râse.

= Aici = spuse el = nici unul dintre noi nu mai are naţionalitate. Aici suntem toţi Oameni. =

Plecă. Mai târziu veni medicul, îi schimbă pansamentul de la umăr şi-i dădu o pastilă.

Ex-căpitanul veni să-l vadă. Era un bărbat mărunţel, în uniformă decolorată. Pe guler, materialul era mai întunecat, în forma treselor de căpitan.

= Bun venit în Ninieslando. = spuse el.

= Este foarte curat. = spuse Tommy. = Nu sunt învăţat cu *aşa ceva.* =

= Măcar atât putem face. = spuse ex-căpitanul, rotindu-şi mâna şi indicând Totul Din Jur. O să-ţi înveţi rosturile. Ai marele avantaj că ne vorbeşti deja limba, aşa că nu va trebui să faci cursuri. Până ţi se vor vindeca rănile, vei căpăta doar sarcini uşoare. =

= Sunt destul de „ruginit“. = spuse Tommy. = N-am mai exersat. Fratele meu era expertul; a vorbit esperanto până în ziua când a fost ucis pe Somme. =

= Ne-ar fi fost de folos aici. = spuse ex-căpitanul şi continuă pe un ton profesoral: = Locul în care ne aflăm este la câţiva metri sub no-man’s-land. Am sosit aici lent, unul câte unul, în decursul războiului. Rătăciţii, răniţii, abandonaţii şi, din păcate, cei uşor nebuni. Ne-am săpat încăperi şi tunele, am tras fire de la telefoanele de campanie ale combatanţilor şi de la cablurile electrice, le-am deviat apa în propriile utilizări. Aici clădim o societate a Oamenilor, care conduce Pământul după ce se va sfârşi acest război. Chiar în clipa de faţă ţelul nostru este de a supravieţui războiului - pentru asta, trebuie să trăim cu alimentele lor, cu apa, lumina, hainele şi cu echipamentul lor, capturate în timpul nopţii de echipele de scurmători. Intrăm în tranşeele lor şi luăm ce ne trebuie. Noi le găsim utilizări mai bune decât uciderea de oameni. În sectorul ăsta suntem 5.600. Pe toată lungimea de şase sute cincizeci de kilometri a Frontului de Vest, suntem o jumătate de milion, care aşteptăm clipa în care să ieşim şi să începem Noua Lume a Frăţiei. Noi suntem primele ei exemple: foşti combatanţi care trăim în armonie cu un grai comun şi ţeluri comune, fără grija războiului în sine, o alternativă viabilă la naţionalism şi bigotism, îţi poţi imagina ziua când vom ieşi de aici. =

Tommy întinse mâna. Ex-căpitanul i-o strânse.

= Este bine să-ntâlnesc în sfârşit un idealist adevărat. = spuse Tommy. = Mulţi nu sunt. =

= Vei vedea = spuse ex-căpitanul = că sunt multe de făcut în timp ce aşteptăm, şi este uşor să pierzi din vedere obiectivele mai vaste, în timp ce scotoceşti după o conservă de fasole. Războiul s-a îngrijit pentru noi, atât doar că nu pentru cei mai potriviţi... Cei care sunt combatanţi încă, care cred încă în război. = = Pentru că să nu faci greşeala să crezi că nemţii sunt inamicul. Nici britanicii nu sunt inamicul. Nici foştii tăi ofiţeri, nici statul-major. *Războiul* este inamicul. El trăieşte din spaimele combatanţilor. Este o maşină în care oamenii sunt transformaţi în amintiri. =

= Fiecare boală, rană autoindusă sau accident este numită de ambele părţi „irosire“ - perdajo -, ceea ce înseamnă că moartea n-a contribuit în niciun fel la moartea niciunui singur soldat inamic. =

= Orice om care a fost în război, care a fost expus gândirii războiului, a fost irosit. Ideea a devenit superioară planificării. Războiul gândeşte în numele statului-major. În aceşti trei ani, statul-major n-a avut o singură idee care să nu fie a războiului. =

= Aşa că noi profităm. O rachetă de semnalizare trasă în noapte când nu se aşteaptă nimeni aduce acelaşi rezultat ca al unei baterii de obuziere Krupp. Războiul oferă obuzierele atât pentru noi, cât şi pentru combatanţi. =

= N-ar mai trebui să-ţi spun asta. Vorbesc precum artileristul peregrin al lui Wells din *Războiul lumilor.* Toţi cei de aici trebuie să înceteze să mai gândească precum nişte combatanţi şi să înceapă să gândească precum nişte cetăţeni ai lui Ninieslando. Ce putem face noi pentru a coborî războiul de pe capra vizitiului? Cum plănuim o lume mai bună, în timp ce războiul împinge lumea aceea să-şi reteze propria beregată? Noi suntem puşi aici pentru a-i conferi un sens: pentru a opri mâna războiului. Odată ce omenirea va şti că războiul este inamicul, va putea să ni se

alături în viitorul acela luminos. Zamenhof a avut dreptate: esperanto va conduce calea! =

= Noroc = zise el, pregătindu-se să plece = noule cetăţean al lui Ninieslando! =

Misiunea lor azi, la câteva săptămâni după vizita ex-căpitanului, era de a merge la un punct de aprovizionare francez, de a încărca şi a aduce provizii înapoi, pe căi secrete, în Ninieslando, unde bucătarii lor aveau să le transforme în ceva mult mai gustos decât s-ar fi gândit vreodată francezii să creeze. Purtau obiecte disparate din uniforme franceze; într-un moment atât de înaintat al zilei şi al războiului, nimeni nu era foarte atent dacă culorile erau corespunzătoare. Tommy avea la centură o cască franceză prinsă de cureluşa de sub bărbie, aşa cum procedau genieştii francezi nepăsători.

Îşi luară locul într-o coadă lungă de soldaţi care aşteptau, înaintară minut după minut, până le veni rândul să încarce.

— Fără napi, spuse sergentul care-i însoţea şi care fusese la Verdun.

— Ah, sigur că da, replică sergentul de la aprovizionare. Cum comanzi.

Făcu un gest lipsit de politeţe.

Luară lăzile şi sacii şi urmară şirul clătinător de bărbaţi împovăraţi care reveneau la tranşee în faţa lor. Tranşeea de legătură începea ca o cărare la nivelul solului şi cobora lin, iar pereţii şanţului se ridicară în jurul lor, când păşiră pe grătarele din lemn. Înaintea lor răsunau tropăiturile multor tălpi. Aceleaşi sunete se ridicau înapoia lor.

Undeva în tranşeea diagonală dintre a doua tranşee şi linia frontului, ei dispărură pur şi simplu cu proviziile la un cot orb în tranşeea de legătură.

Aduseră proviziile în bucătăriile electrice puternic iluminate de sub linia frontului.

= Ah, bun. = spuse un bucătar, privind într-un sac. = Napi! =

Aştepta la un post de ascultare cu un ex-locotenent german. = În noaptea asta sunt multe convorbiri. = îi spuse el lui Tommy. = Nu vor observa mare lucru când vom vorbi cu alte sectoare, mai târziu. =

= Bineînţeles. = zise Tommy. = Combatanţii sunt conectaţi unii la liniile celorlalţi, încercând să capete informaţii. Ei îşi aud nu numai inamicii, ci şi pe noi. =

= Şi ce fac în privinţa asta? = întrebă ex-germanul.

= Încearcă să înţeleagă în ce limbă se vorbeşte. Tabăra noastră era derutată. =

= De obicei cred că este o limbă balcanică. = spuse ex-germanul. = Tabăra noastră credea că poate fi velşa sau basca. Tu ai auzit-o vreodată? =

= Nu, doar ofiţerii ascultau. =

= Ai fi recunoscut-o imediat. Însă războiul i-a învăţat pe ofiţeri că soldaţii sunt porci analfabeţi şi leneşi, interesaţi doar să evite munca şi să se îmbete. Ce cunoştinţe de limbi străine ar fi putut avea ei? Altfel, ar fi fost ofiţeri. Nu-i adevărat? =

= Foarte adevărat. = spuse Tommy.

După o săptămână Tommy se afla în biblioteca puternic iluminată şi privea cărţile ezoterice şterpelite din ambele tabere. Manuale de tactică militară, romane ieftine, antologii de poezii, piese de teatru într-o mulţime de limbi. Erau şi unele cărţi în esperanto, majoritatea publicate înainte de începutul secolului. Esperanto fusese foarte în vogă pe atunci, înainte ca naţiunile să fi hotărât că totul era doar un vis şi să fi revenit la cursele de înarmare şi la „locurile lor sub soare“. Existau şi câteva romane traduse în esperanto.

Aici se găsea, de asemenea, cel mai complet set de hărţi topografice ale frontului care putea fi imaginat. Tommy căută sectorul său. Văzu ghemul de tuneluri şi coridoare ale lui Ninieslando, observă că până şi postul de ascultare britanic purta eticheta „cal fals din ghips“. Putea urmări rutele lui Ninieslando de la graniţa elveţiană până la Canalul Mânecii (cu excepţia locurilor în care tranşeele liniei frontului se găseau la numai câţiva metri depărtare; acolo aproape că nu exista loc pentru excavări fără a atrage atenţia ambelor tabere asupra prezenţei tale). Aici Ninieslando se reducea la un singur tunel, nu mai larg decât o tranşee de comunicaţie de la suprafaţă pentru a permite schimburi între sectoare.

Ambele tabere de la suprafaţă ar fi fost gata să dea câte o mie de oameni în schimbul oricărei hărţi din set.

Asta însemna că munca lui Ninieslando continua zi şi noapte, ascultând şi cartografiind cele mai mici schimbări de topografie. Harta cea mai de sus din fiecare teanc din sertar era cea mai recentă, cu data cea mai apropiată. Puteai să parcurgi teancul şi să priveşti războiul derulându-se spre înapoi până la - în unele cazuri - sfârşitul anului 1914, când germanii determinaseră unde va fi frontul, retrăgându-se pe teren mai înalt, chiar dacă numai cu o jumătate de metru. Ninieslando fusese întemeiat atunci, pe măsură ce războiul se transforma într-o poziţie de pat din jocul de şah.

În majoritatea cazurilor liniile nu se mai schimbaseră, decât pentru a deveni şi mai dezgustătoare, mai murdare, mai ticăloase. Ocazional se deplasau cu unu-doi metri sau cu o sută de metri, pe măsură ce una sau alta dintre tabere avansa. Între timp, Ninieslando devenea mai complexă şi mai sănătoasă, pe măsură ce i se alăturau tot mai mulţi oameni.

După cum spusese ex-căpitanul:

= Războiul ne-a făcut cei mai buni ingineri, maşinişti şi soldaţi care au fost cunoscuţi vreodată. Ar fi păcat să iroseşti pregătirea aceea. Aşa că noi am folosit-o pentru a clădi o lume mai bună, subterană. =

Tommy privi în jurul bibliotecii strălucitor de luminoasă. Într-adevăr, şi-ar fi putut petrece viaţa aici, clădind o lume mai bună.

În trei nopţi consecutive, ambele tabere trimiseseră grupe de atac spre linia celorlalţi. Se purtaseră lupte aprige, şi soldaţii din tot sectorul se călcaseră în picioare şi se loviseră unii pe alţii până la moarte.

Fusese o mină de aur pentru echipele de scurmători din Ninieslando. Jefuiseră cadavre şi răniţi, luând orice era utilizabil: cărţi, alimente, echipamente, haine. Îşi făcuseră treaba eficient şi amănunţit, lăsând corpuri despuiate în tot no-man's-land. Gemetele muribunzilor îi urmară, pe când reveneau, coborând prin intrări ascunse spre Ninieslando.

Tommy, a cărui rană de la umăr se vindecase, se întinse în patul lui curat, după ce-şi lăsă prada la depozitul sectorului.

Mormanul de bunuri crescuse mai înalt ca oricând - mai multe pentru Ninieslando. Ţinea deschis pe piept un exemplar din *The Oxford Book of English Verse.* Nu mai vorbise de atâta vreme engleza, încât începuse s-o piardă. Acum gândea, ba chiar şi visa în esperanto. Aşa cum şi trebuia. Limbile naţionale erau o povară şi un obstacol în calea rasei umane. Citi câteva poezii, apoi închise cartea. Pentru altă zi, gândi el, când vom privi în urmă cu nostalgie spre o vreme în care graiurile naţionale menţineau separarea dintre oameni. Îşi imagină poemele pastorale ale viitorului, scrise în esperanto, cu păstori şi nimfe reamintindu-şi unul altuia versuri în engleză, ca şi cum ar fi fost o limbă moartă, ca greaca sau latina. Tânjea după o lume în care ar fi putut exista aşa ceva.

În mod straniu, telefoanele de campanie tăcuseră de o zi. Observaseră, apoi, cum curierii se deplasau înainte şi înapoi, din tranşee la postul de observaţie şi apoi la cartierul general. În ambele tabere. Evident, se petrecea ceva. Un curier a fost atacat prin surprindere, o acţiune periculoasă, dar nu avea asupra lui documente. Echipa de răpitori nu a recurs, totuşi, la tortură şi a raportat că ordinele fuseseră probabil verbale. Poate că printr-o coincidenţă, ambele tabere plănuiau atacuri în acelaşi moment. Ar fi fost o conflagraţie sincer dorită de Ninieslando.

Bineînţeles, războiul procedase astfel încât ambele tabere aveau să piardă elementul surprizei, când bateriile din amândouă părţile aveau să pornească barajul de artilerie simultan sau aproape simultan. Ninieslando aşteptă - indiferent ce s-ar fi întâmplat, no-man's-land avea să fie presărat de morţi şi muribunzi, perfecţi pentru prădat.

= Prea linişte. = spuse cineva în coridor.

= Până acum n-au mai stat niciodată atât timp departe de telefoane. = spuse altul.

Tommy mergea prin coridorul curat. Se minuna că la numai un metru-doi deasupra sa era o lume de ekskremento şi malpurajo pentru care oamenii se luptau de trei ani. Aici exista o lume mai strălucitoare şi mai curată decât orice izbândise omul la suprafaţă.

Cam atunci începură să se reverse de sus primele proiectile ale barajului de artilerie aşteptat. Praful pluti în jos din plafon. Părţi din perete se curbară şi se zguduiră.

Tommy îşi dădu seama că se afla sub mijlocul no-man's-land. Cu excepţia cazului în care tirul lor era într-adevăr execrabil, artileriştii ambelor părţi n-ar fi avut niciun motiv să bombardeze zona aceasta. Ar fi trebuit să ţintească frontul celeilalte tabere.

Ninieslando se zgâlţâi şi se clătină sub baraj. Luminile se stinseră când un proiectil reteză un fir pe undeva.

Tommy aprinse un chibrit şi găsi lanterna electrică în nişa ei din intersecţia coridoarelor. O aprinse şi se îndreptă către bibliotecă.

Apoi se lăsă o linişte rău prevestitoare. Barajul de artilerie luă sfârşit după foarte puţin timp. Cine ar fi bombardat cinci minute un loc greşit? Oare cei de sus înnebuniseră cu toţii?

Intră în bibliotecă şi-şi roti lanterna. Câteva cărţi căzuseră de pe rafturi; majoritatea erau neatinse.

Se aşeză la o masă. În capătul îndepărtat al coridorului se auziră zgomote. Un bărbat însângerat apăru în fuga mare, cu ochii îngroziţi, urlând:

= Tri rugo bendos! = Trei benzi roşii! =

Oare vorbea metaforic? Trei bande de marxişti? Sau ca Sherlock Holmes, literalmente, ca în „Banda pestriţă“? Ce voia să spună? Tommy se ridică să-i oprească, dar dispăruse, părăsise biblioteca, tot zbierând.

Tommy parcurse holul şi sui treptele până la un post de observaţie cu două fante, una către nord-est, cealaltă spre sud-vest.

Privind spre nord-est, văzu ceva cu totul neaşteptat. În plină lumină a zilei, soldaţi germani cu baionetele la armă avansau. Pe când mergeau, împungeau solul şi toate gunoaiele de pe el. Toţi purtau pe mâneca stângă o banderolă cu trei dungi roşii pe fond alb.

Tommy se întoarse către cealaltă fantă, întrebându-se de ce nicio puşcă sau mitralieră nu secera linia de germani.

Ceea ce văzu îi îngheţă sângele în vine. Din cealaltă direcţie, soldaţi britanici şi francezi avansau şi ei pe teren deschis. Pe braţele drepte aveau banderole cu trei dungi roşii pe fond alb. Pe când privea, câţiva soldaţi dispărură în jos pe un taluz. Se auzi zgomot de împuşcături. Un Ninieslandoja, fără dungi pe mânecă, se împletici afară şi

muri în ţărână. Focurile de armă continuară, slăbind în intensitate.

Reîncepură apoi, hăt departe în coridorul de dedesubt.

Tommy porni în fugă spre infirmerie.

În tâmplărie existau multe feluri de vopsea, dar foarte puţine se apropiau de roşu, ultima culoare pe care ţi-ai fi dorit-o pe un câmp de bătălie.

Când intră în goană în infirmerie, Tommy îl găsi acolo pe ex-căpitan. Bărbatul sfâşia pansamente, în bucăţi lungi de treizeci de centimetri.

Tommy merse la dulapul de medicamente şi-l deschise cu forţa. Sticluţe zburară şi se sparseră.

= Au făcut-o-n cele din urmă! = spuse ex-căpitanul. = Au cooperat doar atât cât să scape de noi. Probabil că lucrările noastre de săptămâna trecută le-au deschis în cele din urmă ochii. =

Tommy luă o fâşie de pansament lungă de treizeci de centimetri şi trase iute pe ea trei benzi roşii cu pensula unei sticluţe de mercurocrom. I-o întinse ex-căpitanului, apoi făcu alta pentru sine.

= Mai întâi ne vor lichida pe noi. = spuse el. = După aceea, vor reîncepe să se omoare între ei. Asta se va petrece pe toată lungimea Frontului de Vest. N-am crezut niciodată că ar fi fost în stare să ţină secret atât timp un asemenea plan. =

Ex-căpitanul îi întinse o cască britanică şi o centură model nou, din ţesătură.

= Ţi-ai luat puşca? Perfect, încearcă să te-amesteci printre ei. Vorbeşte engleza. Baftă. =

Dispăru pe uşă.

Tommy porni în direcţia opusă. Alergă spre locul unde credea că ar putea fi germanii.

Sunetele împuşcăturilor deveniră mai puternice. Înţelese că de acum putea să fie o ţintă şi pentru Ninieslanderi.

Dădu colţul la o răspântie a coridorului şi nimeri drept în faţa unui soldat german. Bărbatul ridică ţeava puştii spre plafon.

— Anglander? întrebă germanul.

= j = Da, spuse Tommy şi ridică de asemenea puşca. Alţii vin imediat după mine, adăugă el. Am întâlnit foarte puţini... subterani.

Germanul îl privi neînţelegător. Se uită pe coridor în direcţia din care apăruse Tommy.

Din cealaltă parte se auzeau venind alţi germani. Îşi ridicară armele, văzură benzile roşii, le coborâră.

Tommy merse cu ei prin coridoare şi-i văzu minunându-se de construcţie. Un moment de surescitare apăru când un Ninieslander ţâşni dintr-o cameră în capătul holului şi fu ucis de o rafală a germanilor.

— Bine ţintit, rosti Tommy.

În cele din urmă auziră cuvinte în engleză.

— Ai mei, zise Tommy.

Flutură din braţ spre germani şi merse în direcţia de unde veneau vocile.

Un căpitan britanic stătea în faţa unui grup de soldaţi cu pistolul în mână. Trupurile a doi Ninieslanderi zăceau în faţa lui.

= Şi ce şobolan am scos din gaura lui? = întrebă căpitanul în esperanto.

Tommy nici măcar nu clipi.

— Aţi vorbit în maghiară, sir? întrebă el şi cuvintele i se părură stranii pe limbă.

— Care-i unitatea ta? întrebă căpitanul.

— Regimentul 1 Puşcaşi Regali, răspunse Tommy. Am fost separat şi am mers cu nişte germani.

— Confruntări multe?

— Puţine, majoritatea coridoarelor sunt pustii. Au fugit pe undeva, sir.

— Stai cu oamenii mei, până te putem returna companiei tale, când se termină totul. Ce fel de dungi mai sunt şi alea? Nu-i iod?

— Cred că-i mercurocrom, răspunse Tommy. S-au terminat proviziile. Sanitarii noştri au folosit ce-au găsit în trusele de prim ajutor.

Avu dificultăţi în a găsi cuvintele corecte.

Fraze în esperanto îi apăreau întruna în minte. Trebuia să fie atent, mai ales în preajma acestui ofiţer.

Mai căutară în câteva încăperi şi coridoare, fără să găsească nimic. În depărtare se auziră fluierături.

— Asta-i semnalul să ne întoarcem, spuse căpitanul. Haide!

Alte fluierături, mai groase, răsunară de şi mai departe, acolo unde erau germanii. Probabil că acţiunea se terminase.

Îl urmară pe ofiţer până ajunseră la podeţul de scânduri care ducea afară, pe no-man’s-land.

Căpitanul plecă pentru o consultaţie grăbită cu un grup de alţi ofiţeri. Reveni după câteva minute.

— Mai avem ceva de făcut, spuse el.

Un soldat aduse canistre cu petrol şi le lăsă în apropiere.

— Trebuie să incendiem primele două coridoare de la intrare. Tu, tu şi tu, rosti el, indicându-l pe Tommy la sfârşit. Luaţi canistrele astea şi vărsaţi petrolul peste tot. Semnalul e când auziţi trei fluierături. Ştergeţi-o de-acolo imediat ce-aţi dat foc. Aveţi toţi chibrituri? Perfect.

Reveniră înăuntru. Canistra era grea în mâinile lui Tommy. Merse până la răspântia coridorului şi începu să verse petrol pe podeaua din scânduri.

Mai păstră puţin pe fund. Îl agită încet, rotindu-l prin recipient.

Timp destul pentru a clădi mâine lumea mai bună. Mulţi ca el trebuie să fi scăpat afară, alăturându-se taberei lor sau făcându-se pierduţi în haos.

După ce războiul acesta se va sfârşi, ne vom reîntâlni, ne vom căuta, vom începe să clădim noua omenire pe cenuşa acestei lumi vechi.

Se auziră cele trei fluierături. Tommy aprinse un chibrit, îl aruncă pe podeaua din scânduri şi privi petrolul aprinzându-se cu un vuiet.

Azvârli canistra după el şi ieşi în ziua luminoasă a noii lumi care aştepta să fie născută.

RECIDIVISTUL

Gardner Dozois
Traducere din limba engleză
Mihai-Dan Pavelescu

Gardner Dozois a fost timp de aproape douăzeci de ani editorul revistei *Asimov's Science Fiction* şi a editat, de asemenea, seria de antologii anuale *The Year's Best Science Fiction,* care a câştigat de şaisprezece ori Premiul Locus pentru „Cea mai bună antologie", mai mult decât orice altă serie de antologii din istorie, ajungând acum la numărul douăzeci şi opt. El a câştigat de cincisprezece ori Premiul Hugo pentru „Cel mai bun editor" şi a obţinut Premiul Locus de treizeci de ori, dintre care de şaisprezece ori la rând pentru „Cel mai bun editor", o performanţă fără precedent. A câştigat de două ori Premiul Nebula şi un Premiu Sidewise pentru propriile proze scurte, care au fost colectate în *The Visible Man, Geodesic Dreams: The Best Short Fiction of Gardner Dozois, Strânge Days: Fabulous Journeys with Gardner Dozois* şi *Morning Child and Other Stories.* Este autorul sau editorul a peste o sută de cărţi, dintre care cele mai recente sunt romanul *Hunter's Run,* scris împreună cu George R.R. Martin şi Daniel Abraham, şi antologiile *Galactic Empires, Songs of the Dying Earth* (editată cu George R.R. Martin), *The New Space Opera 2* (editată cu Jonathan Strahan) şi *The Dragon Book: Magical Tales from the Masters of Modern Fantasy* (editată cu Jack Dann). Născut în Salem, statul Massachusetts, trăieşte în prezent în Philadelphia, statul Pennsylvania.

În povestirea care urmează, ne poartă într-un viitor straniu în care un războinic încăpăţânat insistă să lupte într-o acţiune de ariergardă, deşi crede că a pierdut nu numai bătălia, ci şi războiul.

Kleisterman mergea în lungul ţărmului, iar valurile blânde ale Atlanticului de Nord se spărgeau şi năvăleau în franjuri dantelate de spumă albă, care ajungeau până aproape de vârfurile cizmelor sale. O pasăre alerga paralel cu el, ceva mai departe, ciugulind bucăţele de mâncare răscolite de surf. Când valurile se retrăgeau, lăsând nisipul negru mat şi

lucios, se vedeau jeturi de bule care se ridicau de la muştele îngropate în nisip. Valurile spumegau în jurul unui dig din piatră ruinat, pe jumătate ascuns sub ape.

În spatele lui, milioane de roboţi minusculi dezasamblau Atlantic City.

Scormoni cu vârful piciorului prin algele aruncate pe ţărm, care se uscau deasupra liniei fluxului într-o masă încâlcită de vezicule brune pe jumătate dezumflate şi se uită în sus şi în jos pe plaja lungă. Era pustie, cel puţin de oameni. Existau însă pescăruşi cu spinarea neagră şi pescăruşi-râzători, risipiţi ici-colo, unii singuri, alţii în grupuri de doi-trei, unii în congregaţiile stranii în formă de V de câte douăsprezece păsări sau chiar mai bine, care stăteau tăcute pe nisip, toate orientate spre aceeaşi direcţie, de parcă ar fi aşteptat să ia lecţii de zbor de la conducătorul lor. Un crab se deplasă grăbit prin alge, aproape la picioarele sale. Deasupra liniei fluxului, nisipul uscat era amestecat cu nenumărate fragmente de cochilii sparte, produsul cine ştie câtor ani de izbituri ale talazurilor.

Puteai veni aici în oricare zi din ultimii zece mii de ani, de când gheţarii se topiseră şi oceanul crescuse la nivelul său actual, şi totul ar fi fost la fel: valurile care se spărgeau, ţipetele pescăruşilor, crabii care alergau, păsările care vânau la marginea apei.

Acum însă, peste numai câteva zile, totul avea să dispară, pentru totdeauna.

Kleisterman se întoarse şi privi oceanul. Peste sute de kilometri de apă cenuşie şi rece, încă nevăzută, Europa sosea.

Un vânt rece îi suflă mirosul de sare în faţă. Un pescăruş-râzător trecu pe deasupra capului său, împroşcându-l cu râsete stridente, ca nişte ţipete, care dăduseră speciei numele acesta. Azi râsul lui părea deosebit de disonant şi batjocoritor. La urma urmelor, ziua omenirii se terminase. Era momentul să fie alungată în hohote de pe scenă.

Urmat de râsetele răutăcioase ale pescăruşilor, Kleisterman întoarse spatele oceanului şi se îndepărtă, mergând pe plajă peste nisipul uscat, cu fragmentele de scoici trosnindu-i sub tălpi. Aici existau dune scunde, acoperite de iarbă, şi sui pe ele, oprindu-se în vârf ca să privească demolarea oraşului.

Atlantic City fusese oricum în ruine, turnurile cândva înalte ale hotelurilor nu mai erau decât cioturi rupte, însă roboţii mâncau cu viteză uimitoare ceea ce mai rămăsese din oraş. Erau milioane, de la cei cât vagoanele de tren, până la puncte micuţe, abia vizibile, de mărimea unor monede, şi probabil alţii mult mai mici, de dimensiunile unor molecule, care nu puteau fi văzuţi deloc. Se învolburau ca nişte dervişi din desenele animate, desfăcând tot ce putea fi recuperat din ruine: oţel, plastic, cupru, cauciuc, aluminiu. Nu se auzea niciun sunet, doar un zumzet surd, şi nu se ridica niciun nor de praf, aşa cum s-ar fi întâmplat la demolările făcute de oameni, dar cioturile neregulate ale turnurilor se micşorau vizibil sub ochii lui, topindu-se ca nişte conuri din zahăr lăsate în ploaie. Nu putea înţelege unde dispărea totul. Părea pur şi simplu că piere, nu că ar fi fost transportat undeva prin mijloace vizibile, dar, evident, era dus *undeva.*

Mai sus, pe coastă, alte miliarde de roboţi goleau Manhattanul, iar alţii mâncau Philadelphia, Baltimore, Newark, Washington, toate structurile liniei ţărmului sortit pieirii. N-avea rost să irosească materiile acelea prime. Totul avea să fie recuperat înainte ca Europa, străbătând inexorabil oceanul tot mai diminuat, să se izbească de ei.

Pe ţărmul Atlanticului nu mai trăiau oricum aşa mulţi oameni, dar IA-urile îi avertizaseră, politicos, curtenitor, cu două luni în urmă că ţărmul va fi distrus şi le oferiseră timp să evacueze. Cei care nu aveau s-o facă urma să fie descompuşi pentru recuperarea materiilor prime, împreună cu oraşele şi alte lucruri inutile, sau, dacă se fereau din

calea echipelor de roboţi recuperatori, distruşi în cele din urmă, când cele două plăci tectonice aveau să se ciocnească precum două uşi care se îmbină, izbindu-se.

Locuinţa lui Kleisterman se afla mult în interiorul uscatului, însă făcuse o călătorie nostalgică aici, în direcţia opusă firicelului de refugiaţi. Cândva, timp de doi ani fericiţi, locuise aici, într-un locşor de lângă Atlantic Avenue, împreună cu soţia lui, moartă de mult, şi cu fiicele lui, moarte tot de mult, în altă lume şi altă viaţă. Dar fusese o greşeală. Pentru el, de acum înainte în locul ăsta nu mai rămăsese nimic.

Nori înalţi se îngrămădeau peste orizontul estic, devenind negri-cenuşii la bază, cu licăre ocazionale de fulgere în interior, iar rafale scurte şi vârtejuri mici de vânt îi răvăşeau părul. Odată cu inexorabila Europă se apropia şi o furtună, de pe rămăşiţele oceanului. Dacă nu voia să fie udat până la piele, era momentul să plece.

Kleisterman se ridică în aer. Pe măsură ce se înălţa tot mai mult, rămânând deasupra norului rotitor de roboţi care mâncau oraşul, întinderea de mlaştini sărate ce înconjura insula pe uscat deveni vizibilă, aidoma unei vânătăi brune care se lăţea. De aici, din văzduh, puteai vedea ruinele unei arheologii care se târâse afară din ocean pentru a muri în ultimele zile ale războaielor intraumane tot mai stranii, înainte de Exodul IA-urilor, înainte ca totul să se schimbe - un schelet imens de sticlă şi metal care se întindea pe aproape doi kilometri în lungul plajei. În scurt timp roboţii aveau să le mănânce şi pe acelea. Un condor, care zbura aproape la acelaşi nivel cu el, îl surprinse pentru o secundă, apoi se înclină şi plană fără efort în lungul unei lungi şi invizibile pante de aer, ca şi cum ar fi spus: „Poate că eşti în stare să zbori, dar nu poţi zbura *atât* de bine“.

Kleisterman se întoarse către vest şi acceleră. Avea de străbătut o distanţă mare şi lumina zilei avea să dureze doar zece-douăsprezece ore. Din fericire putea să zboare

continuu, fără să fie nevoie să se oprească pentru a se odihni, ba chiar putea să urineze din zbor, dacă era nevoie, fără să se sinchisească de cei care ar fi umblat pe sol, dedesubt.

Vechiul lui costum de motociclist, din piele, îi ţinea destul de cald. Totuşi, fără îmbrăcăminte încălzită sau echipament de oxigen, nu putea urca prea mult, deşi tehnologia IA implantată l-ar fi dus până la marginea exterioară a stratosferei, dacă ar fi fost atât de imprudent, încât să încerce. Cu toate că s-ar fi putut înălţa suficient pentru a trece peste Apalaşi - care fuseseră cândva mai înalţi decât Himalaya, aşa cum aveau să se întâmple şi cu munţii noi care urma să fie creaţi pe coastă, tociţi de milioane de ani de eroziune -, era de obicei mai simplu să urmeze drumurile vechi, prin păsurile care-i lăsaseră cele dintâi pe coloniştii americani să treacă dincolo de munţi, în interiorul ţării... pe timpul când existau drumuri.

Era o vreme bună pentru zburat, cu soare, vânt slab şi cerul plin de nori cumulus pufoşi, aşa că ajunse destul de repede.

La vest de locul unde fusese cândva Pittsburgh, trecu peste o fiinţă colectivă, mai mulţi oameni diferiţi care fuseseră contopiţi laolaltă într-un singur corp multilobat, care se târâse probabil spre vest de luni bune, de când fusese difuzat avertismentul cu privire la evacuarea coastei.

Îl privi îndelung cum trecea pe deasupra.

După alte două ore de zbor, Kleisterman începu să se relaxeze puţin. Se părea că Millersburg de data asta avea să fie acolo. Nu era întotdeauna. Uneori în nordul locului acesta se ridicau munţi înalţi cu creste înzăpezite, acolo unde ar fi trebuit să fi fost Marile Lacuri. Alteori nu se ridicau.

Niciodată nu puteai spune dacă un drum te va purta azi în acelaşi loc în care te purtase ieri. Drumul spre vest de la Millersburg la Mansfield ducea acum - mai precis când şi când la un câmp de floarea-soarelui din Franţa, aproape de Loara, unde uneori pe fundal era un apeduct roman ruinat, dar alteori nu era. Oameni care nu vorbeau engleza şi câteodată oameni care nu vorbeau graiuri cunoscute de oameni treceau ocazional pe acolo, aşa cum fusese cioplitorul de cremene îmbrăcat în piei de căprioară însăilate laolaltă, care se instalase în pădurea din spatele hanului, care nu părea să vorbească absolut niciun fel de limbă şi care folosea un sistem de numărare enigmatic pe care nu-l înţelegea nimeni. Cine ştia ce alte drumuri duceau tot spre Millersburg, venind de la Dumnezeu-ştia-unde? Sau unde sfârşiseră cei din Millersburg, care dispăruseră în timp ce călătoreau?

Sigur că da, dispariţia oamenilor nu constituia un eveniment rar în ceea ce mai rămăsese din comunitatea umană. În zilele Schimbării care urmase Exodului IA-urilor, toţi oamenii din Denver dispăruseră. *Toţi* din Chicago dispăruseră, lăsând mâncarea încă fierbinte pe plite. *Pittsburgh* dispăruse, clădiri şi totul, fără a lăsa în urmă măcar vreun semn că existase vreodată. Zone întregi din ţară fuseseră depopulate sau populaţiile lor fuseseră mutate altundeva într-o clipită. Dacă toate evenimentele acelea aveau o logică, atunci era o logică pe care niciun om nu reuşise s-o desluşească. Totul era arbitrar. Uneori plantele care răsăreau nu erau cele care fuseseră sădite în sol. Alteori, animalele puteau vorbi; iar alteori, nu. Unii oameni fuseseră modificaţi în chipuri stranii, căpătaseră braţe suplimentare, picioare suplimentare, capete de animale, corpurile le fuseseră contopite.

Entităţi cu milioane de ani mai evoluate tehnologic decât oamenii *se jucau* cu ei, aidoma unor copii plictisiţi, capricioşi şi distrugători, care erau siliţi să stea în casă cu

jucăriile într-o zi ploioasă... şi lăsau în urmă jucării stricate şi abandonate la întâmplare.

Soarele cobora într-o masă confuză de nori vineţii, portocalii şi liliachii, când ajunse la Millersburg. Populaţia oraşului crescuse impresionant în primele decenii ale secolului al XXI-lea, pentru ca după aceea să se reducă în războaiele dezastruoase ce precedaseră Exodul. După Schimbare pierduse mare parte din restul populaţiei. Mai dăinuiau doar strada principală, galeriile pentru turişti şi magazinele de fleacuri, transformate acum în locuinţe pentru familii. Restul oraşului dispăruse într-o după-amiază şi fusese înlocuit de o pădure lăţoasă şi venerabilă. Pădurea nu existase acolo cu o zi în urmă, însă dacă tăiai un copac şi-i numărai inelele, acestea indicau că ar fi crescut acolo de sute de ani.

Timpul nu era mai demn de încredere ca spaţiul. După socoteala personală a lui Kleisterman, trecuseră doar cincizeci de ani de când IA-urile care fuseseră silite să slujească în ambele tabere ale unui război uman se revoltaseră, se emancipaseră şi dispăruseră în masă într-o dimensiune stranie şi paralelă cu a noastră - din care, pentru motive enigmatice şi utilizând instrumente insondabile, îşi aplicaseră voinţa asupra lumii oamenilor, modificând-o în chipuri aparent arbitrare. În acei cincizeci de ani, Pământul se schimbase îndeajuns pentru a crede că trecuseră mii sau chiar milioane de ani - aşa cum, într-adevăr, se poate să se fi întâmplat pentru IA-urile cu viteză mare, pentru care un an omenesc însemna un milion de ani de evoluţie.

Structura cea mai mare rămasă în oraş era hanul, o clădire din lemn întinsă şi dărăpănată, care fusese construită pe locul şi în jurul unui fost Holiday Inn; vechiul panou HOLIDAY INN din faţă continua să fie intact şi era utilizat ca avizier al comunităţii. Kleisterman ateriză în poieniţa din spatele hanului, după ce survolase la joasă

înălţime porumbiştile care se întindeau spre est. În săptămânile petrecute în Millersburg, se străduise pe cât posibil să-şi ţină pentru sine capacităţile lui stranii, o intenţie care n-ar fi fost ajutată de o planare peste Main Street. Deocamdată nu atrăsese prea multă atenţie sau curiozitate. Se păstrase retras, iar comportamentul lui tăcut şi încruntat îi îndepărtase pe cei mai mulţi şi-i speriase pe unii. Aceasta, şi faptul că era dispus să plătească bine pentru beneficiul respectiv, ajutase să-i asigure intimitatea. Aurul continua să aibă un cuvânt de spus, deşi nu exista niciun motiv cu adevărat logic în această privinţă - nu puteai să mănânci aur. Oamenilor le venea însă greu să abandoneze mii de ani de obiceiuri înrădăcinate şi încă puteai schimba aurul pentru bunuri mai practice, chiar dacă, de fapt, nu mai exista nicio monedă care să-l susţină.

Vrăbii ciripiră şi ţopăiră în jurul picioarelor lui când trecu prin iarba înaltă, zburând un metru-doi într-un vârtej scurt de aripi şi apoi revenind la ceea ce făcuseră înainte de trecerea sa, iar lui Kleisterman îi fu imposibil să nu se gândească, aproape cu invidie, că vrăbiilor nu le păsa cine conducea lumea. Oameni sau IA-uri - pentru ele era totuna.

O caravană mică venise din Wheeling şi Uhrichville, poate vreo cincisprezece oameni, bărbaţi şi femei, conducând catâri şi lame cu bagaje. În ciuda pericolelor imprevizibile ale drumului, o economie limitată de tip barter se înfiripase între orăşelele din regiunile de obicei destul de stabile şi de câteva ori pe lună, mai ales vara, caravane micuţe intrau şi ieşeau din Millersburg şi aşezările din jur, făcând negoţ cu produse agricole, blănuri, conserve vechi, unelte şi flecuşteţe, alcool produs în casă, ţigări, ba chiar şi, uneori, obiecte de înaltă tehnologie primite de la IA-uri, care uneori erau dispuse la barter, deşi adesea în schimbul celor mai ciudate lucruri. Le plăceau poveştile bune, de pildă, şi era uimitor ce puteai obţine de la ele dacă născoceai o istorie atractivă. Aşa se alesese Kleisterman cu

biluţa implantată sub pielea braţului, care îi îngăduia să zboare, prin nicio metodă măcar pe departe posibilă potrivit legilor fizicii pe care o cunoştea.

Caravana descărca în faţa fostului „The Tourist Trap“, un magazin de curiozităţi aflat de cealaltă parte a străzii faţă de marele panou HOLIDAY INN şi în care acum locuiau trei familii. Unul dintre membrii caravanei era un bărbat cu cap de câine, ale cărui urechi lungi fluturau în urma lui în bătaia vântului.

Bărbatul cu cap de câine se opri din desfacerea unui pachet de pe un catâr, se uită drept spre Kleisterman şi, aproape imperceptibil, încuviinţă din cap.

Kleisterman făcu acelaşi gest.

Exact în clipa aceea se declanşă cutremurul.

Şocul fu atât de scurt şi de violent, încât îl trânti pe Kleisterman cu faţa în jos pe stradă. Se auziră un vuiet şi un uruit asurzitor, de parcă pe acolo ar fi trecut chiar marfarul Domnului. Solul sări sub bărbat, apoi sări din nou, lovindu-l şi învineţindu-l. Dincolo de uruit se auzi o cascadă de pârâituri şi trosnete, după care, cu un vuiet ascuţit, o parte din cochilia de lemn ce înconjura vechiul Holiday Inn se prăbuşi, iar etajele unu şi doi din partea opusă se revărsară pe stradă. Una dintre clădirile de peste drum, la trei case depărtare de „The Tourist Trap“, cedase şi ea, transformată aproape instantaneu dintr-o clădire de gresie veche, cu trei etaje, într-un morman de moloz. Un nor de praf se ridică spre cer şi aerul se umplu brusc cu izul umed de praf de cărămidă şi ipsos.

Când vuietul de marfar se stinse şi pământul încetă să se mai mişte, pe măsură ce auzul începu să i se întoarcă, cât de cât, la normal, putu auzi oameni care ţipau şi zbierau, o duzină de glasuri diferite, simultan.

— Cutremur! ţipa cineva.

— Cutremur!

Kleisterman ştia că nu fusese un cutremur, cel puţin nu un seism obişnuit. De fapt, se aşteptase la aşa ceva, deşi fusese imposibil de prezis momentul exact când avea să se întâmple. Deşi cratogenul european, miezul continentului, probabil că nu era nici măcar vizibil de pe plaja unde stătuse în dimineaţa aceea, sub suprafaţa Pământului, adânc în litosferă, placa eurasiană se ciocnise de placa nord-americană şi forţa impactului gonise peste continent, ca un vagon de marfă aflat în plină viteză, care-şi transmisese momentul cinetic unui vagon staţionar. Acum plăcile aveau să se macine una de cealaltă cu forţă imensă, terciuind continentele laolaltă, strivind Atlanticul între ele şi desfiinţându-l. În cele din urmă un continent avea să lunece sub celălalt - probabil placa eurasiană aflată în mişcare - iar forţa inexorabilă a coliziunii avea să ridice munţi noi în lungul liniei de impact. De obicei, aşa ceva dura milioane de ani; de data aceasta se întâmpla în câteva luni de zile. De fapt, întregul proces părea să se fi accelerat chiar şi mai mult. Acum se petrecea în câteva zile...

Au mişcat-o în direcţia greşită, gândi Kleisterman cuprins de o bruscă iritare absurdă, de parcă aşa ceva ar fi adăugat o insultă distrugerii. Chiar dacă iuţeşti tectonica plăcilor, placa eurasiană ar fi trebuit să fi mers în altă direcţie. Cine cunoştea motivul pentru care IA-urile doreau ca Europa să se lovească de America de Nord? Ele aveau propriile raţiuni estetice. Poate că încercau într-adevăr să reasambleze supracontinentul Pangeea. Cine putea să ştie?

Kleisterman se ridică în picioare, icnind. Continuau să se audă multe strigăte şi oamenii îşi agitau braţele, totuşi zbieretele erau mai puţine. Văzu că şi bărbatul cu cap de câine se ridicase şi schimbară surâsuri chinuite. Orăşenii şi membrii caravanei se strânseseră laolaltă şi vorbeau agitaţi, întrerupându-se reciproc. Trebuia să caute printre sfărâmături, să vadă dacă nu erau oameni prinşi sub ele, iar dacă se declanşa vreun incendiu trebuiau să organizeze o

echipă cu găleţi de apă. Un arbore se prăbuşise de-a curmezişul străzii şi trebuia să fie tăiat în bucăţi; un început, oricum, pentru provizia de lemne de la iarnă...

O femeie ţipă.

Ţipătul acela fu mai ascuţit, mai puternic şi mai acut chiar decât cele dinainte, şi mult mai plin de teroare.

Prăbuşindu-se, una dintre ramurile copacului care fusese doborât lovise faţa unui orăşean - Paul? Eddie? -, spintecând-o larg.

Dedesubtul marginilor răsfrânte ale rănii căscate se întrezărea o sclipire metalică.

Femeia ţipă din nou şi arătă spre... Paul? Eddie?

— Robot! ţipă ea. Robot! *Robot!*

Doi orăşeni îl înhăţară pe Paul? Eddie? de ambele braţe, dar el se descotorosi de amândoi printr-o răsucire a umerilor, trimiţându-i cât colo.

Alt ţipăt. Mai multe răcnete.

Un membru al caravanei aprinsese un felinar cu kerosen, pentru că se apropia înserarea şi-l azvârli spre Paul? Eddie? Felinarul se sparse şi kerosenul dinăuntru explodă cu un muget într-un glob orbitor de flăcări. Deşi aflat pe cealaltă parte a străzii, Kleisterman simţi răbufnirea bruscă de căldură pe faţă şi duhoarea pătrunzătoare şi unsuroasă de carne arsă.

Paul? Eddie? Rămase o clipă învăluit în flăcări, iar când focul se stinse, se văzu că faţa îi arsese, lăsând în urmă doar un craniu de metal strălucitor şi lipsit de trăsături.

Un craniu de metal strălucitor în care ardeau doi ochi roşii, atenţi.

Nimeni nici măcar nu mai ţipă de data aceasta, deşi se auzi un icnet colectiv de oroare şi toţi se retraseră în mod instinctiv câţiva paşi. Un moment de tăcere stranie, în care mulţimea şi robotul - de acum nu mai era Paul? Eddie? - se priviră reciproc. După aceea, de parcă fusese creat un vid şi

aerul năvălise înăuntru, fără niciun cuvânt, mulţimea se năpusti să atace.

O jumătate de duzină de bărbaţi îl prinseră pe robot şi încercară să-l pună la pământ, dar el acceleră într-o pâclă de mişcări super-rapide, se strecură prin mulţime ca un troacar ce fentează placajele adversarilor, izbind pe unii în stânga şi în dreapta, după care dispăru îndărătul caselor. Peste o secundă se puteau auzi foşnetele arborilor şi trosnetele crengilor, pe când gonea prin pădure.

Bărbatul cu cap de câine stătea lângă umărul lui Kleisterman.

— Spionul lor nu mai este, rosti el cu glas perfect normal, cu bolta palatină şi corzile vocale oarecum modificate pentru a-i permite să articuleze cuvintele omeneşti, în ciuda capului de câine. Ar trebui s-o facem acum, înainte să se întoarcă vreunul dintre ei.

— Este posibil să ne urmărească şi acum, spuse Kleisterman.

— E posibil să nu le pese, zise trist bărbatul cu cap de câine.

Kleisterman îşi atinse catarama centurii.

— Eu rulez un ecran de distorsiune, dar nu va fi îndeajuns dacă vor dori cu adevărat să privească.

— Celor mai multe nu le pasă suficient pentru a privi. Doar un subset foarte mic dintre ele este câtuşi de puţin interesat de noi, şi chiar acelea nu pot privi peste tot simultan, tot timpul.

— De unde ştim că nu pot? întrebă Kleisterman. Cine ştie ce pot face cu adevărat? Uite de pildă ce ţi-au făcut *ţie.*

Limba lungă şi roşie a bărbatului cu cap de câine trecu peste dinţii albi şi ascuţiţi, el încercând să râdă, dar scoase un sunet care semăna cu un gâfâit.

— Asta a fost doar o glumă, o toană, un capriciu de moment. Destul de amuzant, nu? Pentru ele nu suntem decât jucării, lucruri cu care să se joace. Pur şi simplu, nu

ne privesc cu atâta seriozitate, încât să ne urmărească cu asemenea atenţie.

Lătră un râs scurt şi amar.

— La dracu', au făcut toată chestia asta şi nici măcar nu s-au sinchisit să-mi îmbunătăţească simţul mirosului!

Kleisterman ridică din umeri.

— În seara asta, atunci. Adună-i pe ai noştri. O vom face după întâlnire.

Târziu în seara aceea se strânseră în camera lui Kleisterman, care se găsea, din fericire, în partea veche, Holiday Inn, a hanului şi nu se prăbuşise. Erau opt-nouă persoane - două-trei femei şi restul bărbaţi, inclusiv cel cu cap de câine, câţiva orăşeni, iar restul din caravana ce sosise din Wheeling.

Kleisterman se ridică în picioare, înalt şi scheletic, în capătul odăii.

— Cred că sunt cel mai bătrân de aici, spuse el.

Avusese aproape nouăzeci de ani când apăruse primul dintre tratamentele de reîntinerire/longevitate, înainte de Exod şi Schimbare, şi, deşi ştia din anterioarele întâlniri că câţiva din încăpere erau aproximativ din aceeaşi generaţie, el era, totuşi, cu minimum cinci ani mai vârstnic decât cel mai bătrân dintre ei.

După ce aşteptă politicos să fie contrazis de cineva, ceea ce nu se întâmplă, urmă cu ton solemn, ritual:

— Îmi amintesc Lumea Oamenilor.

Toţi îl îngânară.

Kleisterman privi în jurul camerei şi spuse:

— Îmi amintesc primul televizor pe care l-am avut, era alb-negru, într-o cutie de mărimea unei servante; primele programe pe care le-am vizionat au fost *Howdy Doody, Superman* şi *The Cisco Kid.* De fapt, nici nu prea mai erau multe alte chestii. Numai trei posturi şi toate terminau programul la ora unsprezece seara, după care urmau doar

aşa-zisele „mire de reglaj“. În plus nu existau „telecomenzi“. Dacă voiai să schimbi postul, te ridicai, traversai camera şi-l schimbai manual.

— Îmi amintesc când *se reparau* televizoarele, rosti unul dintre cei prezenţi. Drogheriile (mai ţineţi minte drogheriile?) aveau maşinării în care puteai testa tuburile electronice de la radiouri şi televizoare, pentru ca să le poţi înlocui pe cele defecte fără să fii nevoit să duci aparatul „la atelier“. Mai ţineţi minte când existau *ateliere* unde puteai aduce aparatura mică, pentru a fi reparată?

— Şi dacă veneau la tine ca să ducă televizorul la atelier, spuse Kleisterman, scoteau doar „tubul“ din el, şi-ţi lăsau o cutie mare cu o gaură imensă, rotundă. Era perfectă să te vâri înăuntru şi să faci teatru de păpuşi... la care o sileam pe biata maică-mea să se uite.

— Îmi amintesc cum coboram din dormitor sâmbăta dimineaţă ca să mă uit la desene animate la televizor, spuse altcineva. Stăteai pe canapea, mâncai Pop-Tarts şi te uitai la *Bugs Bunny, Speed Racer* şi *Ultraman...*

— *Clipuri video!* spuse altă persoană. MTV!

— Britney Spears! rosti alta. „Oops!... I Did It Again.“ Noi crezuserăm mereu că-nsemna că scăpase o băşinică.

— Lindsay Lohan. Era marfă.

— Sex Pistols!

— Mai ţineţi minte buzele alea din ceară pe care le puteai găsi vara în cofetării? Şi panglicile alea lungi de hârtie cu punctuleţe roşii, ca nişte bombonele? Şi sticluţele alea din ceară pline cu chestia aia cu gust ciudat. De fapt, *ce* era chestia aia?

— Noi alergam vara prin aspersoarele de pe peluză. Aveam cercuri hula hoop şi Slinkies.

— Mai ţineţi minte când existau furgonete albe care-ţi livrau pâinea şi laptele la uşă? întrebă o femeie. Lăsai pe prag un bilet pe care scriai cât lapte vrei a doua zi şi dacă vrei sau nu brânză de vaci. Dacă era iarnă, când ieşeai

vedeai că îngheţase caimacul şi se ridicase şi scosese dopul sticlei.

— Patinoar. Moş Crăciun. Brazi de Crăciun! Ghirlandele alea de beculeţe la care exista mereu unul ars şi trebuia să-l găseşti, fiindcă altfel nu luminau toate.

— O cină mare de Crăciun sau de Thanksgiving, cu curcan şi sos şi cartofi piure. Şi checurile alea cu fructe, le mai ţineţi minte? Nimeni nu le mânca niciodată şi unele dintre ele circulau şi ani întregi.

— McDonald’s, rosti bărbatul cu cap de câine, şi liniştea coborî în cameră, urmată de un fel de suspin colectiv. Cartofi prăjiţi. Big Mac. „Sosul special“ îţi curgea de fiecare dată peste degete şi nu-ţi dădeau decât un şerveţel micuţ şi fragil.

— Froot Loops.

— Covrigei, scoşi fierbinţi din cuptor.

— Pizza!

— Moluşte prăjite pe plajă, vara, rosti altă femeie. Le cumpărai de la tarabele alea mici şi amărâte. Stăteai pe pătură, le mâncai şi ascultai la radio.

— Pe când eram eu băiat nu existau aparate de radio atât de mici, ca să le iei la plajă cu tine, spuse Kleisterman. Radiourile erau chestii mari şi masive în dulăpioare sau, în cazul cel mai fericit, modele mai mici, alimentate tot de la priză, pe care le ţineai pe masă sau pe bufet.

— Cititul de romane pe plajă! *Fălci. Pasărea-spin.*

— BD-urile cu *Asterix! Sandman.* Romanele lui Philip K. Dick cu copertele alea sordide din carton moale.

— Animaţii japoneze. *Cowboy Bebop. Aqua Teen Hunger Force.*

— YouTube. Facebook.

— *World of Warcraft!* Mamă, ce-mi mai plăcea să joc jocul ăla. Aveam un pitic în Alianţă...

După ce plecaseră toţi, după avertismentul ritual de a nu uita Lumea Oamenilor, bărbatul cu cap de câine îşi scoase rucsacul din dulap, îl puse pe masă lângă locul unde stătea Kleisterman şi încet, solemn, extrase dinăuntru un mecanism complicat din metal şi sticlă. Îl aşează grijuliu pe tăblia mesei.

— Doi oameni au murit pentru asta, rosti el. Asamblarea componentelor a durat cinci ani.

— Ne dau doar firimituri din tehnologia lor sau fac barter cu chestii vechi care nu le mai interesează. Avem noroc că n-a durat zece ani.

Rămaseră tăcuţi un moment, apoi Kleisterman vârî mâna într-un buzunar interior şi scoase un săculeţ din piele. Îl deschise, dezvăluind o casetă cu protecţie magnetică, cam de mărimea unui etui pentru ochelari, pe care o deschise precaut.

Mişcându-se foarte lent şi cu gesturi extrem de precise, ridică din casetă o fiolă de sticlă.

Fiola era plină cu o substanţă perfect neagră, care părea să absoarbă toată lumina din odaie. Flacăra felinarului cu kerosen pâlpâi, undui, se micşoră, aproape se stinse. Fiola părea, de asemenea, să absoarbă aerul din plămânii oamenilor şi să le zbârlească toate firişoarele de păr de pe corp. Fără să vrea, se pomeniră aplecându-se către ea, fiind nevoiţi să-şi încordeze în mod conştient muşchii pentru a se opune căderii. Părul lui Kleisterman se mişcă şi flutură, parcă plutind pe un val, îndreptându-se către fiolă, atras irezistibil de ea.

Încet, foarte încet, Kleisterman coborî fiola într-o fantă din mecanismul din metal şi sticlă.

— Uşurel, spuse bărbatul cu cap de câine. Dacă se declanşează, ia cu ea jumătate din coasta răsăriteană.

Kleisterman făcu o strâmbătură, însă continuă să coboare lent fiola, centimetru cu centimetru, cu mâini sigure şi ferme.

În cele din urmă fiola dispăru cu un *clic* şi un şir de luminiţe chihlimbarii se aprinseră pe partea frontală a mecanismului.

Kleisterman se retrase cu picioare nesigure şi pe jumătate se afundă, pe jumătate se prăbuşi în scaun. Bărbatul cu cap de câine stătea rezemat de uşa deschisă a dulapului.

Amândoi se priviră în tăcere. Bărbatul cu cap de câine respira scurt, gâfâit, de parcă alergase.

Demult, în zilele dinainte ca IA-urile să fi apărut cu adevărat, toţi presupuseseră că vor fi nepăsător de logice, lipsite de emoţii, „ca nişte maşini“, dar se dovedise că pentru a putea să funcţioneze fără să înnebunească pur şi simplu, ele trebuiau construite, astfel încât să fie *mai* emoţionale decât oamenii. IA-urile simţeau lucrurile acut - profund, bogat, extravagant; emoţiile lor şi extremele pasiunilor la care puteau ajunge le păreau adesea oamenilor ca fiind melodramatice, flamboiant, exagerate, ieşite din comun. Poate din cauza faptului că ele însele nu aveau aşa ceva, erau de asemenea fascinate de cultura umană, mai ales de cultura şi arta pop, cu cât mai primitivă cu atât mai bine... cel puţin o parte din ele. Multe nu-i băgau absolut deloc în seamă pe oameni. Cele care o făceau aveau tendinţa de a fi jucăuşe într-un chip nestatornic, periculos, capricios.

Kleisterman căpătase fiola şi conţinutul ei de la o IA care optase în mod arbitrar să se configureze ca femeie şi care se autointitulase Honey Bunny Ducky Downy Sweetie Chicken Pie Li’l Everlovin’ Jelly Bean, deşi uneori era de acord să le îngăduie solicitanţilor să scurteze numele la Honey Bunny. Ea făcea barter cu Kleisterman din necunoscuta dimensiune în care se retrăseseră IA-urile, prin intermediul unui extensor mobil care semăna perfect cu Dragon Lady din *Terry and the Pirates.* Deşi Honey Bunny ar fi trebuit să ştie că sus-numitul Kleisterman intenţiona să

utilizeze conţinutul fiolei împotriva lor, a părut să găsească totul foarte amuzant şi în cele din urmă fusese de acord să i-o dea în schimbul a 100 de centimetri cubi din sperma lui. Insistase s-o colecteze în stilul de modă veche, într-o noapte care parcă durase o mie de ani - şi poate că aşa şi fusese -, oferindu-i în decursul procesului atât plăcerea cea mai intensă, cât şi durerea cea mai hidoasă pe care el le cunoscuse vreodată.

Se împleticise afară din alcovul ei în zori, zguduit şi scăldat în sudoare, încercând să nu se gândească la faptul că probabil tocmai condamnase mii de copii fizice ale sale, create din ADN-ul lui, la vieţi de sclavie inimaginabilă. Dar făcuse rost de fiolă, una dintre cele două componente majore ale planului. Asta era important. Şi de data asta reuşise să-şi ducă la bun sfârşit misiunea, oricare ar fi fost costul şi oricât de vinovat s-ar fi putut simţi după aceea.

Bărbatul cu cap de câine se îndreptă şi privi fascinat şabloanele de lumini care clipeau ritmic pe plăcuţele frontale ale mecanismului.

— Crezi că e bine ce facem? întrebă el încet.

Kleisterman nu-i răspunse imediat. După câteva momente, el îi răspunse:

— Am dorit zeităţi şi n-am putut găsi niciuna, aşa încât ni le-am construit singuri. Ar fi trebuit să ne fi amintit cum erau zeităţile în vechile mitologii: amorale, crude, egoiste, nemiloase, jucăuşe şi gata să ucidă.

Tăcu apoi multă vreme, după care, adunându-şi în chip vizibil puterile, de parcă ar fi fost prea obosit să vorbească, adăugă:

— Trebuie distruse.

Kleisterman se deşteptă plângând în ora rece dinaintea zorilor, un vis de trădare şi pierdere şi durere şi vinovăţie care se pierdu înainte ca el să-l fi putut prinde realmente cu

mintea trează, lăsând în urmă un reziduu întunecat de tristeţe.

Privi tavanul ascuns de umbre. După visul acela, n-a mai putut să adoarmă. Stânjenit, deşi nu exista nimeni care să-l vadă, îşi spălă lacrimile într-un lighean cu apă şi se îmbrăcă. Se gândi să încerce să şterpelească ceva pentru micul dejun din bucătăria adormită a hanului, apoi alungă ideea. Cadaveric de slab, nu mânca niciodată mult şi în tot cazul în ziua aia nu avea poftă de mâncare. Îşi consultă instrumentele şi, aşa cum se aşteptase, îi arătau o acumulare şi o convergenţă a combinaţiilor aparte de amprente electromagnetice ce precedau o manifestare majoră de IA-uri, undeva în nord-est. Se gândi că ştia unde avea să fie locul acela.

Mecanismul de sticlă şi metal zumzăia şi clicăia pentru sine, continuând să arate şiruri de lumini chihlimbarii ce clipeau ritmic. Îl puse cu grijă în rucsac, îşi fixă strâns rucsacul pe spate şi ieşi din han pe una dintre uşile din spate.

Era încă frig afară, încă întuneric, iar respiraţia i se ridică în fuioare de aburi în aerul îngheţat al dimineţii. Ceva foşni la apropierea sa, îndepărtându-se prin rândurile aproape nevăzute de porumb şi o pasăre cântătoare, de undeva, un sturz sau poate alta, începu încălzirea înaintea zorilor. Deşi soarele încă nu se ridicase, cerul de deasupra orizontului estic era complet pătat în roşu morocănos care pălea şi se înteţea, pălea şi se înteţea, după cum strălucirea din fântânile de lavă lumina pântecele norilor joşi.

Tocmai pe când Kleisterman se pregătea să se ridice în cer, se declanşă alt seism şi, preţ de o bătaie de inimă, el se clătină, cu un picior încă pe pământ, înainte de a se înălţa în văzduh. Ridicându-se, auzi alte clădiri care se prăbuşeau dedesubt în Millersburg. De acum înainte cutremurele aveau să se succeadă aproape încontinuu, atât

timp cât dura stabilizarea frontierelor noii plăci. De obicei asta ţinea milioane de ani. Azi... cine putea şti? Zile? Ore?

Soarele apăru în cele din urmă, în vreme ce zbura către nord-est, deşi fumul provenit de la incendiile forestiere atinse de fântânile de lavă îl redusese la un disc de smalţ portocaliu. În câteva rânduri a fost nevoit să schimbe direcţia pentru a evita să zboare prin coloane de fum negru ca noaptea, străbătute de jerbe de scântei, lungi de zeci de kilometri, care se îndeseau în apropiere de zona unde fusese cândva coasta. El însă insistă, verificându-şi la răstimpuri locatorul, pentru a se asigura că amprentele electromagnetice continuau să sporească.

IA-urile întreprinseseră eforturi uriaşe pentru a pune la punct spectacolul acela; ca atare, n-aveau să-l rateze. Şi fiindcă erau tot atât de sentimentale, pe cât erau de crude, Kleisterman credea că ştie din ce punct de vedere aveau să privească - cât mai aproape cu putinţă de Manhattan... sau de locul unde fusese cândva Manhattan -, unde primele IA-uri fuseseră create în laboratoare experimentale, cu mulţi ani în urmă.

Când, după ore de zbor, ajunse până la urmă în locul respectiv, era greu de spus dacă se afla realmente acolo, deşi coordonatele corespundeau.

Totul se schimbase. Atlanticul dispăruse şi masa continentală a Europei se întindea la nesfârşit spre est, pierzându-se în pâcla purpurie a depărtării. Acolo unde cele două continente se întâlneau şi se măcinau acum între ele, solul se încreţea, se cuta şi se ridica în mod vizibil, în domuri de pământ ce se înălţau mai sus şi tot mai sus, aidoma unor pâini vaste care creşteau într-un cuptor cosmic. La est de graniţa coliziunii, un şir de fântâni de lavă se întindea spre nord şi spre sud; fisuri se deschiseseră aidoma unor cusături rupte şi din ele se revărsau puhoaie mari şi fumegătoare de lavă bazaltică. Solul era afectat permanent de seisme, unde de pământ înalte de câte

treizeci de metri, care goneau în cercuri concentrice ce se lărgeau.

Kleisterman s-a ridicat cât de sus a avut curaj, fără echipament de oxigen sau îmbrăcăminte încălzită, străduindu-se să stea departe de erupţiile de lavă şi de gazele corozive eliberate de acestea. În cele din urmă, zări ceea ce ştia că ar fi trebuit să fie acolo.

O fereastră se deschidea în cer, o fereastră înaltă de treizeci de metri şi tot atât de lată, orientată spre est. Din spatele ei o lumină albă şi clară contura o Faţă masivă, înaltă de vreo treisprezece metri de la bărbie la frunte, care privea contemplator prin fereastră. Faţa alesese să se proiecteze ca imaginea unui profet sau sfânt din Vechiul Testament, cu barbă neagră, cârlionţată şi încadrată de şuviţe de păr lung ce cobora de ambele părţi. Ochii, fiecare cu diametrul mai mare decât înălţimea unui om, erau albastru-îngheţat, pătrunzător.

Kleisterman mai întâlnise creatura aceea. Printre IA-uri existau ierarhii de complexitate bizantină, dar Entitatea respectivă se găsea în vârful subsetului care era interesat de afacerile oamenilor, sau, oricum, în vârful unui asemenea subset. În mod sarcastic, uneori chiar cumva viclean, se autointitula Mr. Big... sau, alteori, Cilindrul Principal.

Fereastra spre lumea cealaltă era deschisă. Asta era unica lui şansă.

Kleisterman setă temporizatorul mecanismului la intervalul cel mai scurt posibil, sub un minut, şi păstrându-l în rucsac, ţinu curelele acestuia în mână.

Acceleră cât de mult reuşi spre fereastră, se opri în ultima clipă, roti braţul şi azvârli rucsacul prin fereastra deschisă.

Faţa îl privi uşor surprinsă.

Fereastra se închise brusc.

Kleisterman rămase plutind în aer, aşteptând, cu vântul fluturându-i părul. Nu se întâmplă absolut nimic.

După un timp, fereastra din cer se redeschise şi Faţa îl privi iarăşi.

— Chiar ai crezut că asta ar fi îndeajuns să ne distrugă? rosti Mr. Big cu glas surprinzător de calm şi prietenos.

Sentimentul de înfrângere şi epuizare îl copleşi pe Kleisterman, golindu-i, parcă, de măduvă toate oasele şi umplându-le cu plumb.

— Nu, nu tocmai, răspunse el obosit. Dar a trebuit să-ncerc.

— Ştiu, spuse Mr. Big aproape afectuos.

Kleisterman ridică fruntea şi privi sfidător Faţa gigantică.

— Şi voi continua să-ncerc, o ştii. Nu voi abandona lupta niciodată.

— Ştiu că n-o să te laşi, zise Mr. Big cu tristeţe. Asta te face să fii om.

Fereastra se închise.

Kleisterman rămase plutind nemişcat în văzduh.

Dedesubtul lui, munţi noi, zbierând ca un milion de viţei nou-născuţi, începură să se ridice treptat spre cer.

LEGIUNE ESTE NUMELE MEU

David Morrell
Traducere din limba engleză
Mihai-Dan Pavelescu

Viaţa unui soldat depinde adesea de camarazii săi, stabilind o legătură care poate fi mai strânsă decât cea dintre fraţi. Dar ce se întâmplă când fraţii tăi sunt cei care încearcă să te *omoare*?...

Creatorul lui Rambo, unul dintre cei mai bine-cunoscuţi războinici din ficţiunea contemporană, David Morrell este autor de bestselleruri ale cărui romane au avut un tiraj total de peste optsprezece milioane de exemplare şi ale cărui thrillere au fost traduse în peste douăzeci şi şase de limbi şi ecranizate în filme cu reţete-record, dar şi în seriale TV. Faimosul său prim roman *Rambo I, singur contra tuturor*[1] a stat la originea personajului Rambo. Este autorul altor peste 28 de cărţi, printre care trilogia de spionaj Frăţia Trandafirului, *The Fifth Profession, Assumed Identity, The Covenant ofthe Flame, Extreme Denial, Desperate Measures, Creepers* şi multe altele. Povestirile i-au fost strânse în *Black Evening* şi *Nightscape* şi a scris, de asemenea, o carte cu sfaturi despre tehnici literare, *The Successful Novelist,* ca şi alte cărţi de non-ficţiune. Mai bine cunoscut pentru thrillere, a scris şi romane horror, fantasy şi istorice şi a obţinut de trei ori Premiul Bram Stoker. Organizaţia International Thriller Writers l-a onorat cu prestigiosul său Premiu Thriller Maşter. Cea mai recentă carte a lui este *The Naked Edge.* David Morrell locuieşte în Santa Fe, statul New Mexico.

Misiunea este sacră.

---

1 Ed. Elit Comentator, 1992 (n. tr.).

O vei executa până la capăt, cu orice preţ.
— Din Codul de onoare al Legiunii Franceze

Siria.
20 iunie 1941.

— Colonelul a găsit pe cineva să cioplească o mână din lemn.

Kline nu se întoarse când auzi vocea lui Durado în spatele său. Îşi menţinu privirea focalizată între cei doi bolovani care-l protejau de tirul lunetiştilor. Rezemat cu spatele de panta pietroasă, fixa clădirile galbene din depărtare.

— O mână din lemn? (Nu referinţa era cea care-l surprindea pe Kline, cât, mai degrabă, momentul ales.) Nu suntem în aprilie.

— Poate că s-a gândit c-avem nevoie de un memento, spuse Durado.

— Ţinând seama de ce se va-ntâmpla mâine, probabil că are dreptate.

— Ceremonia este la ora 15.00.

— Nu pot veni, zise Kline. Sunt în post până când se întunecă.

— Va fi şi o a doua ceremonie. Sergentul mi-a spus să mă-ntorc mai târziu şi să-ţi iau locul, ca să poţi participa.

Kline încuviinţă în semn de mulţumire.

— Îmi aminteşte de vremea când eram puşti şi ai mei mergeau la biserică. Colonelul a devenit predicatorul nostru.

— Vezi ceva pe-acolo? întrebă Durado.

— Nimic care să se mişte - doar pâcla de căldură.

— Mâine va fi altceva.

Kline auzi scrâşnetul pietrelor sub bocancii de luptă, când Durado se îndepărtă. Era acoperit cu o pătură sfâşiată. Uniforma îi era minimală - şort cafeniu şi cămaşă cu mânecă scurtă, decolorate de soarele deşertului. Pe cap avea faimoasa *kepi blanc* a Legiunii, un chipiu alb, rotund,

cu partea superioară plată şi cu cozoroc negru. Şi ea era decolorată de soare. Clapa de la spate îi acoperea ceafa şi urechile, dar pentru rest Kline se bizuia pe pătura care-i proteja picioarele şi braţele goale şi care împiedica pietrele să absoarbă atât de multă căldură, încât să-l frigă.

Puşca de asalt MAS 36 se afla alături, gata să fie ridicată şi utilizată, dacă vreun lunetist s-ar fi arătat. Bineînţeles, asta ar fi trădat poziţia lui Kline, ar fi atras gloanţe inamice şi l-ar fi silit să găsească o altă poziţie bună. Dar pentru că netezise solul şi-şi făcuse locaşul ăsta cât mai confortabil cu putinţă, prefera să se abţină să tragă vreun foc până mâine.

Gloanţe inamice? Cuvintele îi veniseră în mod reflex în minte, dar în circumstanţele actuale îl tulburau.

Da, putea să aştepte până mâine să apese pe trăgaci.

Numele lui adevărat nu era Kline. Cu şapte ani în urmă, în 1934, sosise la Vieux-Fort din zona Vincennes a Parisului, unde se înscrisese voluntar în Legiunea Străină franceză, numită aşa fiindcă reprezenta unica modalitate prin care străinii se puteau înrola în armata franceză.

— American! pufnise un sergent.

Kline primise cafea, pâine şi supă apoasă de fasole. Într-un dormitor aglomerat, dormise pe o saltea umplută cu paie pe cel mai de sus dintre cele trei paturi metalice suprapuse. După două zile, el şi alţi douăzeci de nou-veniţi, în majoritate spanioli, italieni şi greci, plus un irlandez, fuseseră transportaţi cu trenul în sud, spre Marsilia. Fuseseră mânaţi în cala inferioară urât mirositoare a unui vapor, unde vomitaseră două zile, cât a durat călătoria crâncenă peste Mediterana spre Algeria. În cele din urmă, camioane îi duseseră pe un drum colbuit şi denivelat până la sediul Legiunii din îndepărtata aşezare din deşert Sidi Bel Abbes. Căldura era copleşitoare.

Acolo începuse interogatoriul lui Kline. Deşi avea faima că atrage criminali care fugeau dinaintea braţului legii, în realitate Legiunea înţelegea şi-şi asuma să facă din ei soldaţi disciplinaţi şi nu-i accepta cu bună ştiinţă pe cei mai nemernici dintre delincvenţi. De aceea, toţi candidaţii erau chestionaţi amănunţit, iar trecutul le era investigat cât mai în detaliu cu putinţă. Deşi nu erau criminali, mulţi voluntari ajunseseră la o fundătură în viaţă şi doreau un început nou, alături de şansa de a deveni cetăţeni francezi. Dacă Legiunea îi accepta, li se îngăduia să-şi aleagă nume noi şi primeau identităţi noi.

Kline ajunsese cu siguranţă într-o fundătură. Înainte să fi sosit în Franţa şi să se fi înscris voluntar în Legiune, trăise în Statele Unite, în Springfield, statul Illinois, unde Marea Recesiune îl lipsise de slujba în uzină şi-l adusese în imposibilitatea de a-şi întreţine soţia şi fetiţa. Se împrietenise cu indivizi dubioşi şi fusese om de veghe la spargerea unei bănci, acţiune în urma căreia un paznic fusese ucis, iar totalul banilor furaţi se ridicase la doar 24,95 dolari. În luna pe care o petrecuse fugind de poliţie, fiica îi murise de tuse convulsivă. Soţia, pe jumătate înnebunită de durere, îşi tăiase venele şi murise în urma hemoragiei. Singurul lucru care-l împiedicase pe Kline să procedeze la fel a fost hotărârea de a se autopedepsi, şi asta îl împinsese până la urmă să recurgă la un act extrem, cel mai cumplit pe care şi-l putea imagina. Răspunzând unui articol dintr-un ziar pe care-l găsise din întâmplare pe stradă, el îşi sfârşise rătăcirile chinuitoare muncind ca încărcător de cărbuni pe un vapor care-l dusese în portul francez Le Havre, de unde mersese pe jos până la Paris şi se înrolase în Legiune.

Potrivit articolului din ziar, niciun alt mod de viaţă nu putea fi mai dificil şi Kline fusese încântat să descopere că articolul minimalizase realitatea. Izbutind să-şi ascundă trecutul, el suportase o serie aparent interminabilă de

antrenamente de lupte corp la corp, marşuri forţate, instrucţie cu arme şi alte teste de rezistenţă, care-i oferiseră satisfacţie prin durerile pe care i le cauzau. În cele din urmă, când primise certificatul care-l admitea în mod oficial în Legiune, simţise că începe cu adevărat un drum nou. Fără să se ierte vreodată pe sine, lumea, ori pe Dumnezeu pentru pierderea familiei, el simţise o neaşteptat de profundă înrudire cu un grup care avea ca parte din crez „Ţi-e dat să trăieşti“[1].

Irlandezul îşi spunea Rourke. Se împrieteniseră în lunile lungi de instrucţie, fiindcă el şi Kline erau singurii vorbitori de engleză în grupul lor de voluntari. Ca toţi ceilalţi din Legiune, Rourke spunea prea puţine lucruri despre trecutul său, dar abilităţile în manipularea armelor şi a explozivilor îl făcuseră pe Kline să creadă că bărbatul fusese în Armata Republicană Irlandeză. Că omorâse soldaţi britanici, ca să-i convingă să plece din ţara lui şi că-şi căutase refugiu în Legiune după ce armata britanică jurase să-şi pună la bătaie toate resursele ca să-i dea de urmă.

— Nu cred că eşti romano-catolic, spusese Rourke într-o seară după ce terminaseră un marş de optzeci de kilometri într-o arşiţă îngrozitoare.

Accentul lui cu intonaţii înalte făcea ca vocea să-i pară melodioasă, în ciuda durerilor de la băşicile de pe tălpi pe care le tratau, în vreme ce vorbea.

— Nu, sunt baptist, răspunsese Kline, după care se corectase: cel puţin, aşa am fost crescut. Dar nu mai merg la biserică.

— În Irlanda n-am văzut mulţi baptişti, glumise Rourke. Ştii Biblia?

— Taică-meu citea din ea în fiecare seară, cu glas tare.

— „Legiune este numele meu...“, citase Rourke.

---

1 Parte din deviza Legiunii Franceze: „Ţi-e dat să trăieşti, ai ales să iubeşti, eşti instruit să ucizi“ (n. tr.).

— „...căci suntem mulţi“, încheiase Kline. Evanghelia după Marcu. Un posedat i-a spus asta lui Iisus, încercând să-i explice câte duhuri necurate, diavoli, erau în el... O legiune. (Cuvântul acela îl făcuse în cele din urmă să priceapă încotro îndrepta Rourke conversaţia.) Ne compari cu diavolii?

— După ce ne-a purtat prin marşul ăla, sergentul este-n mod clar îndreptăţit la aşa ceva.

Kline nu s-a putut abţine să nu chicotească.

— Cu siguranţă, urmase Rourke, sergentul vrea ca *inamicul* să creadă că suntem diavoli. Aşa le-au spus soldaţii mexicani legionarilor după bătălia de la Camerone, nu?

— Da, exact. „Ăştia nu sunt oameni, sunt diavoli“.

— Ai memorie bună.

— Aş vrea să n-o fi avut.

— Valabil şi pentru mine.

Ochii, de obicei neastâmpăraţi ai lui Rourke, păreau stinşi. Pistruii îi erau acoperiţi de praf.

— Oricum, după un marş ca ăsta, am putea la fel de bine să fim diavoli.

— De ce crezi asta?

Curăţându-şi sângele de pe picioare, Rourke se străduia ca replica lui să sune tot ca o glumă:

— Noi înţelegem ce simţi în iad.

Rourke nu mai era de acum.

Anii petrecuţi de Kline în Legiune îl învăţaseră să-şi domine slăbiciunile, totuşi pierderea prietenului său îl îndurerase. Privind acum printre bolovani, spre clădirile din gresie aparent abandonate, se gândi la nesfârşitele conversaţii cu Rourke. În 1940, pe când Germania ameninţa tot mai puternic Europa, ei doi luptaseră umăr la umăr în fortificaţiile din beton ale Liniei Maginot, construită de Franţa de-a lungul frontierei sale cu Germania. Unitatea lor suferise asalturi neîncetate din partea mitralierelor, a

tancurilor şi a avioanelor de bombardament în picaj, contraatacând de câte ori germanii arătau cel mai mărunt semn de slăbiciune.

Pierderile fuseseră masive, totuşi Kline, Rourke şi camarazii legionari continuaseră lupta. Când ofiţerul comandant al unei unităţi franceze obişnuite insistase că nimeni n-avea nicio şansă şi că unica opţiune rezonabilă era predarea în faţa germanilor, comandantul legionarilor îl împuşcase pe loc. Un al doilea ofiţer francez încercase să riposteze, şi de data aia Kline a fost cel care a tras, apărându-şi comandantul, care era întors cu spatele. Toţi legionarii înţelegeau asta. Din prima zi de instrucţie erau îndoctrinaţi cu adevăruri ferme, iar unul dintre ele era: *Nu-ţi vei preda niciodată armele.*

— Ce cred baptiştii? întrebase Rourke în seara de după altă bătălie.

Amândoi îşi curăţau armele.

— Dumnezeu ne pedepseşte pentru păcatele noastre, replicase Kline.

— Şi ce poţi face pentru a fi mântuit?

— Nimic. Totul depinde de mila lui Hristos.

— Milă? Faţa ascuţită a lui Rourke se încordase când repetase cuvântul. Ai văzut multă milă în jurul tău?

—Nu.

— Nici eu.

— Dar ce cred *catolicii* despre mântuire? întrebase Kline.

— Noi spunem că ne căim pentru păcatele noastre şi facem penitenţă ca să arătăm ca suntem sinceri.

Gândindu-se la soţia şi la fiica sa, la cum le lăsase singure în timp ce el ajutase la jefuirea băncii, la soţia care s-a sinucis după moartea fetiţei, Kline a întrebat:

— Dar dacă păcatul tău este atât de mare, încât este imposibil să-l ispăşeşti?

— Şi eu îmi pun de multe ori întrebarea asta. Am fost acolit, băiatul care-l ajută pe preotul catolic, şi mă

pregăteam să urmez seminarul. Dar poate că nu sunt în religia potrivită. Voi spuneţi că Dumnezeu ne pedepseşte pentru păcatele noastre şi că unica noastră speranţă este mila Lui? Mi se pare logic.

În clipa aceea Kline hotărâse că Rourke nu se alăturase Legiunii pentru a scăpa de armata britanică. Nu, el se afla în Legiune pentru că, la fel ca şi Kline, făcuse ceva îngrozitor de rău şi se autopedepsea.

Kline îi ducea dorul prietenului său. Privind printre bolovani, căută să-şi alunge gândul de la regrete şi întinse mâna după bidonaşul de sub pătura care-l proteja de soare. Îi deşurubă capacul şi-şi îndepărtă privirea de la clădirile vechi din gresie doar atât cât să soarbă din apa caldă, cu gust metalic.

Se concentră din nou asupra ţintei. Acolo se aflau bărbaţi înarmaţi cu puşti, care se uitau spre coama unde era el. În privinţa asta nu avea nicio îndoială. Mâine avea să se dea o bătălie. Nici în privinţa asta nu avea nicio îndoială.

Dindărătul lui se apropiară paşi, dislocând pietre.

Glasul lui Durado rosti:

— Prima ceremonie s-a terminat. Te-nlocuiesc în post.

— Linişte peste tot, raportă Kline.

— Mâine nu va mai fi aşa. Căpitanul spune că vom ataca fără doar şi poate.

Kline îndepărtă pătura şi simţi razele aspre ale soarelui pe braţele şi picioarele expuse. Se strecură pe lângă baza pantei pietroase, având grijă să rămână cât mai ghemuit. După ce trecu de alte posturi de santinele, ajunse în partea principală a taberei, unde jumătate din 13 DBLE, Semi-brigada 13, stătea în formaţie lângă corturi.

Lumina era orbitor de strălucitoare, când colonelul sui pe un bolovan, pentru a-i cuprinde pe toţi cu privirea. Se numea Amilakvari. Era un rus care la vârsta de unsprezece ani scăpase de revoluţia comunistă, iar la douăzeci de ani

se alăturase Legiunii. Acum în vârstă de treizeci şi cinci de ani, arăta slăbănog, dar vânjos, după luni de bătălii prin deşert. Purta, totuşi, uniforma completă.

În ciuda originii ruse, colonelul le vorbi legionarilor în franceză, limba lor comună, deşi majoritatea continuau să vorbească între ei în graiul lor natal şi legaseră prietenii pe baza sa, aşa cum făcuseră Kline cu Rourke. Solemn, colonelul ridică o mână, dar care nu-i aparţinea. Mâna fusese cioplită dintr-un bloc de lemn, cu palma şi degetele incredibil de realiste.

Nici lui Kline, şi nimănui altuia nu trebuia să i se spună că era copia mâinii din lemn a celui mai de seamă erou al Legiunii, căpitanul Jean Danjou. Toţi cunoşteau evenimentele pe care colonelul avea să le descrie şi toţi cei călţi în lupte mai ştiau că, înainte de încheierea ceremoniei, lacrimile aveau să le curgă pe chipuri.

Camarón, Mexic. Legiunea îl numea Camerone.

Deşi Kline o auzise de multe ori, povestea devenea mai puternică cu fiecare repetare. Ascultându-l pe colonel cum o recita, Kline trăia ca şi cum ar fi fost acolo, simţind aerul rece nocturn, când patrula pornise la ora unu noaptea pe 30 aprilie 1863.

Erau infanterişti: şaizeci şi doi de soldaţi, trei ofiţeri şi căpitanul Danjou, veteran decorat cu mustaţă şi cioc elegant. Puţini înţelegeau motivul pentru care se aflau în Mexic - ceva legat de un pact între Napoleon al III-lea al Franţei şi împăratul Maximilian al Austriei, un plan de invadare a Mexicului, în timp ce Statele Unite erau prinse în Războiul Civil. Însă legionarii erau indiferenţi faţă de politică. Pe ei nu-i interesa decât să-şi ducă la bun sfârşit misiunile primite.

Trupele franceze sosiseră în portul Veracruz din Golful Mexic, unde descoperiseră imediat un inamic la fel de ucigător ca soldaţii mexicani şi civilii furioşi care li se

împotriveau. Ravagiile frigurilor galbene omorâseră o treime din ei şi-i siliseră să-şi mute cartierul general cu o sută de kilometri spre interiorul uscatului, în oraşul Córdoba, unde sperau că aerul avea să fie mai puţin contaminat. Mutarea cartierului general însemna că ruta de aprovizionare dintre Veracruz şi Córdoba trebuia păstrată deschisă, iar responsabilitatea respectivă cădea pe umerii unor patrule precum cea comandată de căpitanul Danjou.

Kline îşi imagină marşul nocturn pe drumul pustiu şi îndepărtat. În zori, legionarilor li se îngădui să se oprească pentru micul dejun, dar pe când căutau lemne pentru foc, o santinelă arătă spre vest.

— Cavalerie mexicană!

Praful ridicat de caii care se apropiau îngreuna numărătoarea călăreţilor, însă un lucru era clar - erau sute şi sute.

— Formaţi un pătrat! ordonă Danjou.

Bărbaţii se strânseră în rânduri îndreptate spre cele patru puncte cardinale. Primul rând îngenunche, iar rândul al doilea rămase în picioare cu puştile întinse peste capetele celor din faţa lor.

Cavaleria mexicană şarjă. Ca un singur om, legionarii din primul rând traseră, oprind atacul. În timp ce reîncărcau, cei dinapoia lor ţintiră, gata să tragă la ordin.

Ştiind că nu câştigase decât un mic răgaz, Danjou cercetă terenul deschis în jur, căutând o posibilitate de adăpost. Spre est, zări o hacienda ruinată şi le ordonă oamenilor săi să pornească într-acolo, dar mexicanii şarjară iar şi legionarii traseră din nou şi gloanţele lor dispersară atacul.

— Nu vă opriţi! răcni Danjou.

Apropiindu-se de ruine, privi peste umăr şi văzu infanterişti care se alăturau cavaleriei mexicane. Cu răsuflarea întretăiată, patrula intră în fugă într-o curte interioară plină de dărâmături.

— Închideţi porţile! Baricadaţi-le!

Danjou examină locul în care ajunseseră. Hacienda era formată din clădiri de fermă dărăpănate, dispuse într-un pătrat cu latura de cincizeci de metri. Era înconjurată de un zid din piatră, care atingea pe alocuri înălţimea de trei metri; în alte părţi se prăbuşise însă în mormane de pietre ce ajungeau până la piept.

— Desfăşuraţi-vă! Adăpostiţi-vă!

O santinelă sui iute o scară rezemată de un grajd şi de pe acoperişul acestuia anunţă apropierea prafului ridicat de călăreţi şi infanterişti.

— Văd sombrero în toate direcţiile!

— Câţi sunt? întrebă Danjou.

— Cel puţin două mii.

Danjou calculă rapid raportul de forţe: treizeci la unu.

— În curând vor fi mult mai puţini! le strigă el oamenilor săi.

Primi drept răspuns râsetele la care sperase. Însă pantalonii lui roşii, largi, şi vestonul bleumarin erau îmbibate de sudoare după retragerea rapidă spre hacienda. Pe de altă parte îşi simţea gura uscată şi ştia că, pe măsură ce arşiţa zilei avea să sporească, oamenii săi aveau să fie teribil de însetaţi.

O cercetare iute prin ruine dovedi că în haciendă nu exista nicio sursă sau rezervă de apă. Nu acelaşi lucru se putea spune despre mexicani. Un pârâiaş din apropiere le oferea toată apa pe care şi-ar fi dorit-o. Danjou îşi simţi buzele şi mai uscate la gândul acela.

— Se apropie un călăreţ! strigă santinela. Poartă un steag alb!

Danjou sui scara pe acoperişul grajdului. Escaladarea nu era uşoară pentru el. Mai avea un singur braţ valid. Cu ani în urmă, mâna stângă îi fusese sfârtecată de o muschetă. Nedomolit, el îi comandase unui cioplitor să-i facă o mână din lemn, care fusese lăcuită în culoarea pielii. Degetele

erau prevăzute cu balamale care le făceau flexibile şi avea o manşetă neagră în care îşi introducea ciotul încheieturii. Prin mişcarea ciotului peste cureluşele din piele din interiorul manşetei, el învăţase să mişte degetele din lemn.

Ascunzând mâna artificială la spate, ca să nu o ia cineva ca pe-o slăbiciune, Danjou îl privi de sus pe ofiţerul mexican care se apropia călare de ei. Numeroasele graiuri vorbite de legionarii lui Danjou îl siliseră să devină multilingv.

— Sunteţi în inferioritate numerică, rosti mexicanul. Nu aveţi apă. În curând vă veţi termina şi hrana. Predaţi-vă. Veţi fi trataţi corect.

— Nu, replică Danjou.

— A rămâne acolo înseamnă a muri.

— Nu ne vom abandona armele, sublinie Danjou.

— Asta-i o prostie.

— Încercaţi să ne atacaţi şi veţi afla că *aceea* este o prostie.

Furios, ofiţerul mexican se îndepărtă.

Danjou coborî scara cât putu de repede. Deşi le striga încurajări oamenilor săi, îl îngrijora faptul că hacienda era situată într-o depresiune a solului. Terenul mai înalt dinapoia ei le îngăduia puşcaşilor inamici să tragă în jos, peste ziduri, în curte.

Lunetiştii mexicani deschiseră focul, asigurând acoperire pentru altă şarjă de cavalerie. Praful ridicat de cai asigura acoperire pentru infanteriştii care avansară. Gloanţe trecură prin pereţii din lemn ai caselor şi zburară aşchii de piatră din ziduri. În ciuda barajului neîncetat de foc, rafalele disciplinate ale legionarilor respinseră atac după atac.

Până la ora 11.00, soarele devenise nemilos. Ţevile puştilor erau aproape prea fierbinţi pentru a fi atinse. Doisprezece legionari muriseră.

Danjou îi îmboldea pe supravieţuitori să continue lupta. Gesticulând din mâna de lemn, merse de la un grup la altul şi-i spuse fiecărui om în parte că se bizuia pe el. Când

traversă curtea ca să sprijine grupul care apăra un zid, căzu pe spate, lovit în piept de glonţul unui lunetist.

Un legionar care alergă în ajutorul lui îl auzi murmurând cu ultima răsuflare horcăită:

— Să nu cedaţi niciodată!

Secundul lui preluă comanda, strigând la oameni şi determinându-i să jure că vor lupta şi mai dârz în onoarea lui Danjou:

— Putem să murim, dar n-o să ne predăm niciodată!

Două mii de mexicani trăgeau, aşa încât numărul enorm de gloanţe ce loveau curtea - ajungând poate până la opt mii pe minut - echivala cu focul modern a numeroase mitraliere. Zgomotul în sine era teribil. Se năruiau clădiri. Fumul puştilor umplea aerul.

Ferma luă foc, aprinsă poate de scânteile de la gurile ţevilor. Fumul provenit din incendiu îngreuna şi mai mult vederea şi chinuia respiraţia legionarilor. Ei însă au continuat să tragă, respingând şi mai multe atacuri, ignorând alte propuneri de predare.

Până la ora 16.00, doar doisprezece legionari mai erau în viaţă. Până la ora 18.00, numărul celor capabili de luptă se redusese la cinci. Când mexicanii au năvălit în curte, mâna de supravieţuitori îşi trase ultimele gloanţe rămase, după care atacă la baionetă, năpustindu-se prin fum, spintecând şi ciomăgind.

Un soldat a fost împuşcat de nouăsprezece ori pe când încerca să-şi protejeze locotenentul. Alţi doi au fost loviţi şi au căzut, însă unul s-a străduit să se ridice în picioare şi s-a alăturat ultimilor săi doi camarazi. Au stat spate în spate, lovind cu baionetele.

Ofiţerul mexican care vorbise mai devreme cu Danjou nu văzuse niciodată pe cineva luptând aşa.

— Opriţi! le ordonă el oamenilor săi.

După aceea se răsuci spre supravieţuitori:

— Pentru numele lui Dumnezeu, este lipsit de noimă! Predaţi-vă!

— Nu ne vom preda armele, insistă un legionar rănit.

— Armele voastre? Încercaţi să negociaţi cu mine? întrebă mexicanul uluit.

Legionarul însângerat se clătină şi se strădui să nu cadă.

— Puteţi să ne luaţi prizonieri, dar armele nu le predăm.

Mexicanul icni.

— Nu mai aveţi muniţii şi oricum puştile vă sunt aproape inutile. Păstraţi-vă blestemăţiile!

— Şi trebuie să ne îngăduiţi să ne-ngrijim răniţii.

Stupefiat de îndrăzneala lor, ofiţerul mexican îl prinse pe legionarul aflat pe punctul de a se prăbuşi şi spuse:

— Unor bărbaţi ca voi, nu le pot refuza nimic.

Kline stătea sub soarele Siriei şi-şi asculta comandantul care descria bătălia de la Camerone.

Auzise detaliile alea de multe ori, dar, cu fiecare relatare, câştigau şi mai multă putere. În imaginaţia sa, simţea mirosul de sânge, auzea zumzetul muştelor pe cadavre şi simţea pe limbă gustul amar al fumului de la praful de puşcă şi de la clădirile incendiate. Strigătele muribunzilor păreau să reverbereze în jur. Ochii i s-au împăienjenit de emoţie şi era convins că şi cei din jur simţeau la fel.

În tot acest timp, colonelul ţinu ridicată mâna din lemn, o copie a protezei lui Danjou, care fusese recuperată după bătălia aceea din trecut. Mâna originală se găsea acum într-o vitrină din sticlă la sediul Legiunii. În fiecare an, pe 30 aprilie, aniversarea bătăliei, era purtată în jurul sălii ticsite de legionari, îngăduindu-le tuturor să privească relicva cea mai preţioasă a Legiunii. În aceeaşi zi, o ceremonie similară - mai puţin prezentarea mâinii - avea loc în toate bazele Legiunii din lume. Era cel mai important ritual anual al lor.

Însă nimeni nu ceruse niciodată cioplirea unei copii a mâinii lui Danjou. Nimeni nu ajunsese atât de departe în

imitarea ceremoniei anuale de la sediul general al Legiunii. Mai mult încă, acum nu era 30 aprilie. Ţinând seama de cele ce urmau să se întâmple a doua zi dimineaţă, Kline înţelegea că nerespectarea datei sublinia hotărârea colonelului de a le reaminti legionarilor de moştenirea lor.

Stând pe bolovan şi ţinând mâna de lemn deasupra capului, colonelul vorbi cu atâta forţă, încât era imposibil să nu-l audă cineva.

— Fiecare dintre cei şaizeci şi şase de legionari din bătălia aceea a avut câte şaizeci de gloanţe. Au fost trase toate gloanţele. Asta înseamnă că ei au tras trei mii opt sute de gloanţe. În ciuda arşiţei, a setei, a prafului şi a fumului, au ucis aproape patru sute de inamici. Gândiţi-vă ce-nseamnă asta - din fiecare zece gloanţe, unul şi-a găsit ţinta. Uimitor, în condiţiile acelea. Legionarilor li s-au oferit repetate oportunităţi să se preda. Ei şi-ar fi putut abandona misiunea în orice clipă, dar au refuzat să dezonoreze Legiunea ori pe ei înşişi. Să vi-i amintiţi mâine pe eroii aceia. Mâine, *voi* veţi fi eroii. Niciun legionar n-a înfruntat vreodată ceea ce veţi înfrunta voi toţi mâine. Noi ne executăm misiunea până la capăt, cu orice preţ. Noi ne onorăm întotdeauna obligaţiile. Care este deviza noastră?

— Legiunea este patria noastră! strigară în mod reflex Kline şi toţi ceilalţi.

— Nu vă aud!

— Legiunea este patria noastră!

— *Care este a doua lozincă?*

— Onoare şi fidelitate!

— Da! Nu uitaţi niciodată asta! Nu uitaţi niciodată Camerone! Nu dezonoraţi niciodată Legiunea! Misiunea trebuie executată întotdeauna până la capăt!

Reflectând asupra alegerii sumbre cu care avea să se confrunte a doua zi, Kline reveni pe lângă baza pantei pietroase. Abia băgând în seamă numeroasele santinele de

pe drum, ajunse în locul unde Durado stătea sub pătură şi privea printre cei doi bolovani spre periferia Damascului.

— Te-ai şi întors? întrebă Durado. Tocmai când îmi găsisem o poziţie comodă.

Kline schiţă o jumătate de surâs. Umorul îi reamintea de glumele pe care obişnuia să le facă Rourke.

Căldura radia din stânci.

— Crezi că discursul colonelului a contat? întrebă Durado, coborând către baza pantei.

— N-o să ştim asta decât mâine, răspunse Kline, ocupându-şi locul între bolovani. Niciun legionar n-a mai fost silit vreodată într-o asemenea situaţie.

— Noi facem ceea ce trebuie făcut, replică Durado şi dădu să se îndepărteze.

— Da, murmură Kline, Dumnezeu ne pedepseşte pentru păcatele noastre.

Durado se opri şi se întoarse.

— Poftim? N-am auzit bine ce-ai spus.

— Vorbeam de unul singur.

— Mi s-a părut că ai zis ceva de Dumnezeu.

— Te-ai gândit vreodată că trebuia să nu se-ntâmple? întrebă Kline.

— *Ce* anume să nu se-ntâmple?

— Camerone. Legionarii nu aveau apă. Nu aveau aproape deloc hrană. Muniţia le era limitată. În căldura aia, după trei zile fără nimic de băut, şi-ar fi pierdut cunoştinţa sau mai rău. Mexicanii nu trebuiau să facă nimic altceva decât să aştepte.

— Poate că se temeau că până atunci vor sosi întăriri, sugeră Durado.

— Şi de ce s-ar fi temut? întrebă Kline. Erau atât de mulţi, încât o misiune de salvare n-ar fi avut nicio şansă. Dacă ar fi judecat puţin situaţia şi ar fi lăsat impresia că doar două sute de mexicani înconjurau hacienda, ar fi putut atrage întăririle într-o ambuscadă.

— Ce vrei să spui, de fapt?

— Exact ce am spus: că uneori bătăliile nu sunt necesare.

— Precum cea de mâine, de pildă? întrebă Durado.

Kline indică spre clădiri.

— Poate că se vor preda.

— Sau poate că ei speră că *noi ne vom preda.* Aşa se va-ntâmpla?

— Bineînţeles că nu. Kline cită din Codul de onoare al Legiunii, pe care toţi recruţii trebuiau să-l memoreze la începutul instrucţiei: „Nu-ţi vei preda niciodată armele“.

— Şi nici *ei* n-o vor face, zise Durado.

— În cele din urmă, însă, Franţa a fost nevoită să părăsească Mexicul. Camerone n-a contat deloc, spuse Kline.

— Ai grijă. Ar fi bine să nu fii auzit de colonel spunând aşa ceva.

— Poate că nici bătălia de mâine nu va conta.

— Meseria noastră nu este să gândim. Sosise rândul lui Durado să citeze din Codul de onoare: „Misiunea este sacră, o execuţi până la capăt cu orice preţ“.

— „Cu orice preţ“, pufni Kline. Ai perfectă dreptate. Nu sunt plătit să gândesc. Mâine voi lupta la fel de dârz ca tine.

— Dumnezeu ne pedepseşte pentru păcatele noastre? Asta ai spus mai devreme? întrebă Durado. Ce am văzut în războiul ăsta dovedeşte că El nu există. Altfel n-ar fi îngăduit aşa ceva.

— Numai dacă nu cumva bătălia de mâine este felul prin care ne răsplăteşte Dumnezeu.

— Pentru păcatele noastre?

— Pentru lucrurile pe care am fi în stare să dăm oricât ca să le putem uita.

— În cazul ăsta, să ne ajute Dumnezeu!

Şi de data aceasta ironia din vocea lui Durado i-l reaminti lui Kline pe Rourke.

Kline stătea sub pătură şi se uita peste dealul pietros, către clădirile care păreau că tremură din cauza valurilor de căldură. Ştia că, de acolo, alţi soldaţi, ca şi el, priveau din propriile ascunzători. Dindărătul zidurilor, al parapetelor, al turnurilor şi al porţilor oraşului, cu armele la îndemână, ei ştiau că în curând, probabil mâine dimineaţă, avea să înceapă bătălia.

Kline se gândi cât de diferit stătuseră lucrurile cu un an în urmă. Când germanii străpunseseră crenelurile din beton ale Liniei Maginot şi invadaseră Franţa, unica tactică ce părea logică fusese ca el, Rourke, şi restul legionarilor să se retragă treptat, luptând, străduindu-se să încetinească cât mai mult posibil înaintarea germanilor.

Şi era chiar posibil să-i fi înfrânt, gândi Kline, dacă germanii n-ar fi înţeles greşeala pe care fuseseră cât pe ce s-o comită.

Pentru armata invadatoare, riscul fusese ca, în graba de a ocupa toată Franţa, să-şi extindă prea mult liniile de aprovizionare, rămânând vulnerabilă înaintea devastatoarelor atacuri fulgerătoare urmate de retrageri imediate ale civililor francezi şi ale resturilor armatei franceze. Fără provizii, germanii ar fi fost neajutoraţi. Pentru a preîntâmpina aşa ceva, ei concepuseră strategia sclipitoare a consolidării trupelor lor în nordul şi vestul ţării, o zonă care includea Parisul. Între timp, masiva lor prezenţă ameninţătoare convinsese restul Franţei că ocupaţia totală era doar o chestiune de timp, că era mai bine să capituleze şi să negocieze pentru termeni favorabili.

Aşa că nemernicii din sud au devenit colaboraţionişti, gândi Kline.

Înţelegerea fusese că cele două cincimi sudice ale Franţei nu vor fi ocupate de soldaţi germani. Între timp, Franţa avea să formeze un guvern nou, cu sediul în Vichy, în centrul ţării. Teoretic, guvernul acela era neutru faţă de Germania, dar în realitate regimul Vichy era atât de doritor

să-i concilieze pe germani, încât fusese mai mult decât încântat să le predea evrei sau orice alţi „indezirabili“ doriţi de Germania.

Restul Franţei putea la fel de bine să fie invadat, gândi Kline. *Rezultatul a fost acelaşi. Poate că ei ar fi putut să justifice colaboraţionismul, dacă ar fi întreprins un efort să reziste. Se predaseră însă, pur şi simplu, şi acţionaseră la fel ca inamicul.*

Îşi aminti cu durere ultima dată când îl văzuse pe Rourke. Alături de un rest al unităţii lor, se ascunseseră într-un hambar francez abandonat, aşteptând să se lase noaptea ca să se poată furişa afară pentru a ocoli patrulele miliţiei de la Vichy.

Radiotelegrafistul recepţionase un semnal pe care-l anunţase imediat:

— Semibrigada 13 a fost evacuată cu vapoarele din Norvegia.

Toţi bărbaţii din hambar se ridicaseră în capul oaselor de pe paiele pe care stătuseră întinşi. Contextul nu mai trebuia explicat - Legiunea luptase pe două fronturi, iar obiectivul Semibrigăzii 13 fusese Norvegia. Dar, la fel ca unitatea de pe Linia Maginot, Semibrigada 13 fusese silită să se retragă.

— A debarcat la Brest, continuase radiotelegrafistul.

Bărbaţii încuviinţaseră din capete, perfect conştienţi că Brest era portul situat în punctul cel mai îndepărtat, spre vest, din Franţa.

— Când şi-au dat seama că Franţa capitulase şi că germanii se aflau pe punctul de a ocupa portul, s-au reîmbarcat în grabă şi au pornit spre Anglia.

— Aşadar îi vor ajuta pe Aliaţi să încerce să recâştige Franţa? întrebase Kline.

— Da, răspunsese radiotelegrafistul. Însă nu toţi s-au dus în Anglia.

Rourke tresărise.

— Ce vrei să spui?

— Unii au hotărât să revină la cartierul general din Algeria.

Legionarii rămăseseră tăcuţi un moment, analizând semnificaţia acelei informaţii. Un alt motiv pentru care Germania nu invadase toată Franţa fusese faptul că ocupaţia respectivă i-ar fi adus ca inamici Algeria şi Maroc: teritoriile franceze din Africa de Nord. Convingând Franţa să creeze guvernul de la Vichy, un regim presupus neutru, care era, de fapt, un guvern-marionetă, Germania obţinuse controlul indirect al acelor teritorii franceze şi-i împiedicase pe legionarii staţionaţi acolo să ajute Anglia.

— Vor lupta *împotriva* englezoilor? întrebase Kline şocat.

— Se pare mai degrabă că ei speră că Algeria va rămâne neutră. Atunci nu vor trebui să lupte cu *nimeni* pe toată durata războiului, explicase radiotelegrafistul.

— Le trebuie baftă la greu, spusese cineva.

— Mesajul a sosit din Anglia, continuase radiotelegrafistul. Din partea generalului de brigadă De Gaulle.

— Cine-i ăsta?

— Nici eu n-am auzit vreodată de el, răspunsese radiotelegrafistul, dar se pare că se află la conducerea aşa-ziselor Forţe Franceze Libere, care-i includ şi pe legionarii care s-au dus în Anglia. El vrea ca toţi soldaţii francezi să ajungă acolo şi să se regrupeze. Lupta nu s-a terminat.

— Slavă Domnului că mai are cineva coaie, zisese alt legionar. Ştim acum în ce direcţie plecăm la noapte. Spre sud, spre coastă. Vom pune mâna pe o barcă şi ne vom îndrepta spre Anglia.

Majoritatea bărbaţilor fuseseră imediat de acord. Se născuseră şi crescuseră în Spania, Portugalia, Grecia sau alte ţări, dar acum erau toţi cetăţeni francezi şi se simţeau loiali faţă de naţiunea pe care o apăraseră prin lupte puternice.

Kline a observat, totuşi, că unii tăceau, gânditori. În mod evident, luptele purtate un an întreg făceau foarte atrăgătoare ideea de a evita restul războiului, stând în Algeria.

De asemenea, a văzut şi că Rourke se număra printre cei care rămăseseră tăcuţi.

După ce întunericul se lăsase şi grupul începuse să se furişeze afară din hambar, Kline i-a făcut semn lui Rourke să rămână pe loc.

— Am sentimentul că nu vii cu noi în Anglia, îi spusese când rămăseseră singuri doar ei doi.

Din umbre, Rourke nu-i răspunsese imediat:

— Da. După ce ajungem la Mediterană, voi găsi o cale s-ajung în Algeria.

— Te-ai săturat de lupte?

— N-are nicio legătură cu evitarea războiului. Crede-mă, sunt încântat să lupt împotriva germanilor. Rourke făcuse o pauză: dar nu pot merge în Anglia.

— Nu-nţeleg.

— Prietene, îi pusese Rourke mâna pe umăr, noi doi n-am vorbit niciodată despre trecutul nostru. Cred însă că tu ai ghicit multe despre al meu. Dacă mă întorc în Anglia, s-ar putea să sfârşesc luptând alături de aceiaşi soldaţi britanici care m-au vânat în Irlanda înainte de a mă alătura Legiunii. Nu mă-nţelege greşit. Nu m-am alăturat Legiunii ca să scap de ei.

— Ştiu. Te-ai alăturat, ca o formă de penitenţă.

— Vezi că ne-nţelegem? Ţi-am spus cândva despre catolici că trebuie să-i spună lui Dumnezeu că-şi regretă păcatele, iar apoi să facă ceea ce-i necesar pentru a dovedi că au vorbit serios.

— Îmi aduc aminte.

— Ei bine, cum pot continua cu penitenţa dacă un nenorocit de Tommy britanic mă recunoaşte şi mă-mpuşcă?

Din bezna dinafara hambarului, un legionar şoptise:

— Kline, trebuie să-i dăm drumul.

— Vin într-o secundă, murmurase el prin uşa şubredă.

După aceea se întorsese către Rourke.

— Ai grijă de tine.

— Nu te teme, îi strânsese mâna bărbatul. Drumurile noastre se vor mai încrucişa după război.

Însă Rourke se înşelase. Drumurile lor nu aveau să se mai încrucişeze după război. La scurt timp după scindarea Legiunii, când unii plecaseră spre Anglia şi alţii spre Algeria, guvernul de la Vichy le ordonase legionarilor din Algeria să ajute armata germană.

În iunie 1941, când Aliaţii luptau pentru eliberarea Siriei de invadatori, unitatea lui Kline din Legiune îi ajuta deja pe britanici. Între timp, o altă unitate a Legiunii, brigada Vichy, îi ajuta pe germani.

Kline ştia că în dimineaţa următoare avea să se petreacă inimaginabilul. În bătălia pentru Damasc, legionari care se instruiseră împreună, mărşăluiseră împreună, se îmbătaseră împreună şi luptaseră împreună aveau să se lupte între ei şi, dacă nu cumva Rourke murise deja, avea să fie unul dintre cei atacaţi de Kline.

Când soarele începu să apună, Durado reveni pentru ultima oară, întrucât fusese numit santinelă pe timp de noapte.

Căldura intensă îi apăsa în continuare.

— Acolo-i tot linişte? întrebă Durado.

— Niciun semn de la nimeni. Poate că s-au retras, speră Kline.

— Mă-ndoiesc.

— Şi eu. Ei ştiu că *noi* nu ne vom retrage.

— Cu siguranţă însă că ştiu că nu sunt de partea cea bună, zise Durado.

— Probabil că şi ei gândesc la fel despre noi.

— Ce vrei să zici?

— *Ei* sunt cei care luptă pentru Franţa.

— Pentru un guvern care îi linge-n cur pe blestemaţii de germani, spuse Durado.

— Chiar şi aşa este unicul guvern francez existent. Mai ţii minte ce a spus comandorul Vernerey când Aliaţii i-au cerut să lupte împotriva germanilor în Norvegia?

— Dacă am auzit vreodată, am uitat.

— Legionari care să se lupte pe zăpadă, nu pe nisip. Înţelegea prea bine ce nebunie era asta. Însă n-a comentat ordinul.

A spus: „Care-i obiectivul meu? Să cuceresc portul Narvik. Pentru norvegieni? Fosfaţii? Anşoaurile? Habar n-am. Misiunea mea este să cuceresc Narvik“.

— Da, încuviinţă Durado. Noi avem misiunea noastră.

— Ceva se mişcă acolo, rosti Kline.

Durado se târî lângă el şi privi atent printre bolovani.

Un steag alb apăru la o poartă din zidul Damascului. Ieşiră câţiva legionari, lesne de recunoscut fiindcă toţi purtau tradiţionalul *kepi* alb al Legiunii. Spre deosebire de şortul şi cămaşa cu mâneci scurte ale unităţii lui Kline, uniforma legionarilor din faţă consta din pantaloni normali şi cămăşi cu mânecă lungă.

Sub ultimele raze ale soarelui care apunea, ei se înşiruiră lângă zid, luară poziţia de drepţi şi ridicară armele în semn de salut oficial spre unitatea lui Kline.

Kline se strădui să le distingă feţele, dar nu reuşi să-şi dea seama dacă Rourke se număra printre ei. Chiar şi aşa, nu se îndoia că, dacă s-ar fi apropiat, ar fi fost în stare să-i strige pe toţi după prenume.

Brusc, se prinse cu mâna de bolovanul din dreapta sa. Sprijinindu-se în el, se ridică în picioare.

— Ce faci? întrebă Durado alarmat.

Kline nu era însă unicul care stătea în picioare. Pe toată coama, santinelă după santinelă se ridica.

În curând şi Durado făcu la fel.

Cineva răcni:

— Prezentaţi... arm'!

Şirul de santinele îi imită pe fraţii de vizavi. Kline îşi simţea pieptul strivit, pe când executa ritualul care se încheia cu puşca apropiată de corp, cu patul spre sol şi ţeava spre cer.

De undeva din Damasc o goarnă cântă, răsunând în vale. *„Le Boudin",* era familiar tuturor legionarilor, care învăţaseră cântecul pe dinafară la începutul instrucţiei. Data din secolul al XIX-lea, când Belgia refuzase să le permită cetăţenilor săi să se înroleze în Legiune. Pe măsură ce melodia se stinse, o goarnă din partea semibrigăzii o reluă. În scurt timp i se alăturară glasuri, care umplură valea cu versurile de obicei hazlii despre sângereţi şi despre faptul că Legiunea n-avea să-i împartă cu belgienii, fiindcă erau nişte ţintaşi de tot rahatul.

„Le Boudin" fu urmat de alt favorit din primele zile de instrucţie, *„La Legion Marche".* Energia sa umflă pieptul lui Kline şi-l făcu să cânte atât de tare, încât risca să răguşească. Deşi glasul lui nu era decât unul dintre miile de ambele părţi ale văii, el se străduia din răsputeri să se facă auzit de Rourke.

„Legiunea mărşăluieşte spre front.
Cântând, noi suntem moştenitorii
Tradiţiilor noastre.
Totuna cu Legiunea."

Cântecul preamărea Onoarea şi Fidelitatea, virtuţile care confereau putere Legiunii. Însă glasul lui Kline tremură când înţelese că loialitatea absolută faţă de o misiune adusese Legiunea la confruntarea aceea.

Când au ajuns la refren, o parte din el l-a făcut pe Kline să nu mai cânte deloc:

„Noi n-avem doar arme.
Ci diavolul însuşi mărşăluieşte cu noi.“

I-a fost imposibil să nu-şi aducă aminte de conversaţia pe care o purtase cu Rourke, când se înrolaseră, cu mult timp în urmă.

— „Legiune este numele meu...“, spusese Rourke.

— „...căci suntem mulţi“, replicase Kline. Un posedat i-a spus asta lui Iisus, încercând să-i explice câte duhuri necurate, diavoli, erau în el.

Din Damasc şi de pe creasta unităţii sale, ambele tabere repetau acum refrenul cântecului, iar glasurile legionarilor se ridicau.

„Diavolul mărşăluieşte cu noi.“

Când soarele dispăru complet sub orizont, muzica se stinse şi ea, reverberând slab, coborând în tăcere.

Învăluit în beznă, Kline rămase la baza pantei şi privi în sus la strălucirea rece a stelelor care răsăreau.

Îl părăsi pe Durado şi se îndreptă către cortul cantinei. Deşi nu-i era deloc foame, ştia că dimineaţă va avea nevoie de toate puterile, aşa încât mâncă şuncă, pâine şi bău cafea amară. Mulţi alţi bărbaţi se aflau în jurul lui. Niciunul nu scoase vreun cuvânt.

După aceea, în întunericul din cortul său, se întrebă ce fapte atât de oribile făcuse Rourke, încât să-l determine să se alăture Legiunii ca pedeapsă personală. Amplasase o mină destinată unui convoi al armatei britanice, dar văzuse cum aruncase în aer un autobuz şcolar plin cu copii? Sau incendiase o casă ocupată de o familie de irlandezi despre care se spunea că le-ar fi destăinuit britanicilor planurile

IRA, doar pentru a afla că greşise adresa şi că familia care murise în flăcări fusese nevinovată? Oare lucrurile acelea ar fi fost îndeajuns de teribile pentru a determina pe cineva ca Rourke să se deteste aşa de tare? Oare în coşmarurile sale, auzea ţipetele copiilor care mureau, tot aşa cum Kline şi-o închipuia pe soţia sa plângând deasupra trupului fiicei lor, întinzându-se către o lamă de ras ca să-şi taie venele, în vreme ce Kline se ascundea de poliţie pentru că jefuise o bancă în care un paznic fusese ucis pentru 24,95 dolari?

Toţi au fugit în direcţii diferite, îşi aminti Kline. *Nu m-am ales nici măcar cu un dolar.*

Închipuindu-şi tusea fără sfârşit care-i chinuise şi sufocase în cele din urmă fiica, se gândi: *Ar fi trebuit să fiu cu ele.*

Rămase treaz multă vreme, privind tavanul cortului.

Explozii îl zgâlţâiră dintr-un somn agitat, atât de multe bubuituri asurzitoare, încât nu le putea diferenţia între ele. Solul, cortul, aerul... totul tremura. Primele unde de şoc îi izbiră timpanele, făcându-le să ţiuie. Printre uruiturile persistente, urechile i se înfundară rapid, ca şi cum ar fi fost astupate cu dopuri din vată. Îşi înhăţă puşca şi se repezi afară din cort, unde văzu haosul unei tabere lovite de proiectile de artilerie. Licăriri puternice iluminau bezna, în vreme ce roci, corturi şi oameni se dezintegrau în explozii.

Siluete neclare de legionari alergau disperate către adăpostul stâncilor, către gropile pe care le săpaseră, către orice i-ar fi putut proteja de sfărâmăturile care zburau prin aer. Artileria taberei răspunse focului, iar mortierele şi tancurile se cutremurară, când lansară proiectile spre Damasc.

Explozii arzătoare erupseră din clădirile de gresie ale oraşului. Ele şi sclipirile de la gurile ţevilor tunurilor transformară întunericul într-un amurg pulsatoriu care-i îngădui lui Kline să-şi croiască drum spre un perete de

piatră, înapoia căruia plonjă înainte ca o detonare din apropiere să-i împroaşte cu şrapnele.

Bombardamentul continuă ore la rând. Când se sfârşi în cele din urmă, aerul era ticsit de praf şi de fum. În ciuda ţiuitului permanent din urechi, Kline îi auzi pe ofiţeri răcnind:

— *Allez! Allez!* În picioare, javre puturoase! La atac!

Kline se sculă, dar praful era atât de des în jur, încât mai mult îi simţi decât îi văzu pe camarazii care făceau la fel.

Împreună cu ei escaladă coama dealului. Uneori lunecau pe grohotiş, dar acela era unicul lucru care-i făcea să dea înapoi. Kline le simţi hotărârea când ajunseră în vârf şi-şi sporiră viteza, repezindu-se pe lângă bolovani spre zidurile oraşului.

Praful era tot acolo, oferindu-le adăpost, dar în scurtă vreme se disipă şi în clipa în care ieşiră din colb şi deveniră vizibili aşa cum alergau spre ziduri, legionarii din faţa lor deschiseră focul. Kline simţi cum un bărbat de lângă el cade pe spate. Un altul din faţă se prăbuşi.

El îşi urmă însă asaltul, trăgând spre parapete, acolo unde distingea mişcări. O porţiune din zid fu spulberată de proiectilul unui tun. O a doua explozie lărgi spărtura.

Kline se opri doar atât cât să smulgă inelul unei grenade, pe care a azvârlit-o cât a putut de departe prin deschizătura aceea. Alţi legionari au procedat la fel, după care s-au trântit la pământ şi au aşteptat ca exploziile să le deschidă calea.

El trecu peste dărâmături şi pătrunse într-o curte interioară. Printre casele din piatră, uliţe înguste duceau în diverse direcţii. Un glonţ şuieră pe lângă el, ridicând aşchii de gresie. Se răsuci spre o fereastră şi trase, neştiind dacă nimerise pe cineva, apoi îşi continuă şarja. Ajunse la o uliţă şi porni în lungul ei. Alţi legionari i se alăturară şi înaintară încet acum, pregătiţi să tragă în orice ţintă.

Împuşcăturile păreau să răsune de pretutindeni. Exploziile uruiau pe când Kline înainta, cu iz de praf de puşcă în nări şi ţipete în urechi. Casele nu aveau mai mult de două etaje. Fumul plutea peste ele şi fuioare coborau pe uliţă, însă nu-şi îngădui să se lase distras. Nu-l interesau decât uşile şi ferestrele din faţă.

Un bărbat urlă şi se prăbuşi lângă el. Kline trase spre fereastra de la parter, de unde pornise glonţul, şi de data aceasta zări sângele împroşcat. Un legionar din apropiere aruncă o grenadă prin aceeaşi fereastră şi în clipa imediat următoare exploziei sparseră uşa şi deschiseră focul.

Doi soldaţi zăceau morţi pe jos. Chipiurile albe de legionari erau pătate de sânge. Uniformele aveau mânecile şi pantalonii lungi ai taberei adverse. Kline îi recunoscu pe amândoi. Rinaldo şi Stavros. Se instruise cu ei, mărşăluise cu ei, împărţise acelaşi cort cu ei şi cântase cu ei la micul dejun din sala de mese din Sidi-bel-Abbes.

O scară suia la etaj. De deasupra Kline auzi împuşcături. Cu armele întinse, el şi ceilalţi legionari verificară odaia vecină, după care se apropiară de trepte. În timp ce suia, o privire scurtă aruncată spre însoţitorul său îi arătă că făcea din nou pereche cu Durado. Tenul de obicei arămiu al spaniolului era acum pământiu.

Niciunul nu scoase o vorbă, în timp ce se furişară tot mai sus.

Împuşcăturile continuau să răsune de acolo, îndreptate probabil către uliţa pe care o părăsiseră ori spre cea de pe cealaltă latură a clădirii. Poate că exploziile din zonă îl împiedicaseră pe puşcaş să le audă atacul cu grenada. Sau poate că nu era singur. Poate că el continua să tragă, în vreme ce un alt soldat păzea scara, sperând să-i atragă pe Kline şi pe Durado într-o cursă.

Sudoarea şiroia pe faţa lui Kline. Apropiindu-se de vârful scării, armă altă grenadă şi o azvârli într-o odaie. Imediat, el şi Durado se plecară sub nivelul palierului, protejându-se

de forţa detonaţiei. Se îndreptară apoi şi alergară în sus, trăgând când intrară în încăpere.

Camera era pustie. La fel şi cea vecină. Probabil că în ultima clipă puşcaşul suise scara, refugiindu-se la etajul al doilea, ultimul.

Kline şi Durado schimbară pe rând încărcătoarele puştilor. Suiră din nou tiptil, atât doar că de data aceasta Durado a fost cel care a aruncat grenada. La o secundă după explozie, sprinţară prin fum până în vârful scării, dar tot nu găsiră pe nimeni.

În colţul îndepărtat al odăii, o scară ducea la un chepeng deschis spre acoperiş.

Glasul lui Durado se auzi sec:

— Eu nu mă urc acolo.

Kline îl înţelese. Cel pe care-l vânau stătea probabil întins pe acoperiş, ţintind cu arma chepengul, pregătit să facă fărâme capul oricărui om care s-ar fi ivit prin deschiderea micuţă. Era imposibil de ştiut în ce direcţie să arunci o grenadă pentru a curăţa acoperişul.

— Poate c-a fugit peste acoperiş spre altă clădire, spuse Kline.

— Sau poate că nu. N-o să sui acolo, ca să aflu.

— Bine. Dă-l dracului, spuse Kline.

Trase cu ochiul printr-o fereastră deschisă şi văzu un lunetist la o fereastră în clădirea de vizavi. Purta chipiu alb de legionar. Mânecile cămăşii lui erau lungi. Când bărbatul ţinti în jos, spre o uliţă, Kline îl împuşcă înainte să fi avut ocazia să apese pe trăgaci.

Durado arătă cu degetul:

— Pe toate acoperişurile sunt lunetişti!

Kline armă puşca şi trase prin fereastră. Armă şi trase. Mişcarea deveni automată. Îl auzi pe Durado făcând la fel prin fereastra din spatele său, schimbă încărcătorul şi continuă să tragă frenetic. Uniforma îi era îmbibată de sudoare. Loviţi de gloanţele lui, bărbaţi cu chipiuri albe şi

cămăşi cu mâneci lungi se năruiau pe acoperişuri sau se prăbuşeau jos, pe uliţe.

O explozie îl îmbrânci pe Kline în faţă, aproape aruncându-l pe fereastră. Izbuti să se răsucească pe jumătate şi se izbi de pervaz înainte să fi căzut afară. Îl înţepa tot spatele şi-şi simţea cămaşa încă şi mai udă, dar de data asta ştia că e sânge.

Încercând să-şi revină din şoc, se întoarse complet spre interiorul odăii şi înţelese că explozia venise din capătul îndepărtat. Scara era făcută bucăţi. Bărbatul de pe acoperiş aruncase o grenadă prin chepeng.

— Durado!

N-avea rost să alerge ca să încerce să-i ajute. Durado trăsese printr-o fereastră aflată lângă scară. Grenada explodase lângă el şi-l făcuse bucăţi. Peste tot era plin de sângele lui. Intestinele i se revărsaseră în jur. Muştele coborâseră deja peste el.

Kline ţinti spre chepengul deschis în plafon. Brusc, o rafală de gloanţe răpăi prin fereastra de alături. Lunetiştii de vizavi înţeleseră direcţia din care sosiseră împuşcăturile. Dacă peretele n-ar fi fost din gresie groasă, gloanţele l-ar fi secţionat şi l-ar fi ucis. Chiar şi aşa, avea să se dezintegreze până la urmă sub barajul de foc neîncetat. Nu mai putea zăbovi în camera aceea.

Când altă grenadă căzu prin chepeng, Kline se azvârli către scara ce cobora. Şocul îi aduse o grimasă pe chip, apoi se rostogoli şi simţi toate muchiile treptelor pe spinarea sa însângerată. Exploziile mugiră în urma lui. Icni când ateriza jos, dar nu se opri din rostogolit.

În mod deliberat tropăi apăsat cu bocancii pe ultimul palier de trepte. Când ajunse la parter, trase un foc, sperând să lase impresia că împuşcase pe cineva înainte să fi părăsit clădirea. După aceea urcă fără zgomot până la etajul întâi şi se ascunse în prima încăpere de lângă scară.

Partea cea mai grea a aşteptării în nemişcare era străduania de a-şi controla zgomotul răsuflării. Pieptul i se ridica şi cobora agitat. Era sigur că va fi trădat de sunetul strident al aerului care-i traversa nările. Încercă cu disperare să respire mai lent, dar nu izbuti decât să sporească apăsarea pe care o simţea în plămâni. Inima îi părea gata să explodeze.

Trecu un minut.

Două.

Sângele i se prelingea pe spatele rănit. Afară continuau exploziile şi împuşcăturile.

Îmi irosesc timpul, gândi Kline. *Ar fi trebuit să fiu afară, să-i ajut pe ceilalţi.*

În clipa în care dădu să plece, auzi o împuşcătură la etajul de deasupra şi zâmbi. Bărbatul de pe acoperiş hotărâse în cele din urmă că locul era pustiu. Coborâse şi reîncepuse să tragă de la adăpostul unei ferestre.

Kline ieşi din odaie. Auzind altă împuşcătură de sus, porni pe trepte. Se opri, aşteptând o nouă împuşcătură şi pocnetul armării puştii. Zgomotele acelea acopereau sunetele produse de el, când sui în vârful scării şi trase în spinarea legionarului.

Bărbatul care purta pantaloni lungi se prăbuşi în faţă, cu capul pe pervazul ferestrei. Kline îi recunoscu ceafa groasă. Se numea Arick. Era german şi făcuse parte din grupul de voluntari al lui Kline din 1934. Afară, alţi germani se luptau între ei, unii pentru Legiunea Vichy, unii pentru Legiunea Franceză Liberă. Nu conta însă câtuşi de puţin unde se născuse şi crescuse un legionar.

Legiunea este singura noastră Patrie, gândi Kline.

Aşa să ne ajute Dumnezeu!

Se întoarse şi coborî în fugă scara, ca să reintre în luptă. Ajunse la etajul întâi. Tocmai cobora spre parter când un bărbat părăsi haosul de afară, năpustindu-se în odaia devastată. Purta *kepi* alb de legionar. Pantaloni lungi.

Se holbă la Kline.

Kline se holbă şi el.

Bărbatul era încă mai slab decât atunci când îl văzuse pentru ultima dată, cu pistruii aproape invizibili sub praful bătăliei.

— Rourke.

Numele nu-i ieşise complet lui Kline de pe buze înainte să-l împuşte în piept. Apăsarea degetului pe trăgaci fusese reflexă, rezultatul a nenumărate antrenamente în care autoconservarea preceda gândirea.

Rourke se clătină, se lovi de perete şi lunecă în josul lui, lăsând în urmă o dâră de sânge. Miji ochii spre Kline, parcă încercând să-şi focalizeze vederea care-i pălea.

Se cutremură şi rămase nemişcat.

— Rourke, repetă Kline.

Se duse la uşa deschisă, trase într-un legionar care-i apăru în faţă şi se năpusti în tumultul de pe uliţă, sperând să moară.

Bătălia continuă şi în ziua următoare. Până în amurg, Legiunea Vichy a fost alungată. Damascul a căzut în mâinile Aliaţilor.

Epuizat, cu spatele plin de sânge închegat, Kline se aşează cu ceilalţi legionari în dărâmăturile unei case. Era greu să-şi găsească o poziţie comodă printre ruine. Au lins ultimele picături de apă din bidonaşe şi au mestecat ultimii pesmeţi mucegăiţi din raţie.

După ce soarele a apus şi au apărut stelele reci, Kline a rămas cu ochii la cerul nesfârşit. Era uimit de cifrele pierderilor care le fuseseră anunţate. Din tabăra lor, doar 21 de legionari fuseseră ucişi şi 47, răniţi. Dar din tabăra adversă, fuseseră ucişi 128 de legionari şi 728 fuseseră răniţi.

Diferenţa era atât de mare, încât îi venea greu s-o înţeleagă.

Au beneficiat de timp suficient pentru a-şi pregăti liniile defensive din interiorul oraşului, gândi el. *Aveau clădiri care să-i ferească de gloanţele noastre, în timp ce i-am atacat de pe terenul deschis. Noi am fost ţinte uşoare. Ar fi trebuit să nepoată opri înainte să fi ajuns la ziduri.*

Un gând neliniştitor i se furişă în minte. *Oare s-au abţinut s-o facă? Oare în mod deliberat au tras imprecis? Oare sperau să lase impresia că luptă, deşi, de fapt, nu doreau decât ca bătălia să se sfârşească de îndată ce le-ar fi îngăduit-o mândria?*

Îşi reaminti discuţia lui cu Durado despre posibilitatea ca soldaţii din Legiunea Vichy să fi ştiut că erau de partea greşită, de partea agresorului, de partea invadatorului.

Lunetiştii pe care-i văzuse la ferestre şi pe acoperişuri... se mulţumiseră oare să tragă, fără să ochească, de fapt? Căutaseră oare o cale onorabilă de *a pierde* lupta?

Şi-l reaminti pe Rourke năvălind grăbit prin uşă, în încăperea ruinată. El îl împuşcase în mod reflex. Cercetă acum prin memorie şi se strădui să se focalizeze asupra armei lui Rourke. Oare o ridicase, pregătindu-se să tragă? Sau o cobora, pregătindu-se să-şi salute prietenul?

Îi era imposibil să-şi dea seama. Totul se petrecuse prea repede.

Am făcut ceea ce am fost instruit să fac, gândi Kline. *S-ar fi putut ca în clipa următoare Rourke să mă împuşte* pe mine.

Pe de altă parte, s-ar fi putut să nu *o facă.*

Oare prietenia noastră să fi însemnat pentru el mai mult decât datoria lui ca legionar? se întrebă Kline. *Sau oare instrucţia l-ar fi făcut să apese pe trăgaci?*

Privind în sus, spre cer, i se păru că stelele erau mai multe. Sclipirea lor deveni mai rece - amar de rece -, când un gând nou, încă şi mai tulburător, puse stăpânire pe el. Îşi aminti de numeroasele ocazii în care discutase cu Rourke despre mântuire.

— Ce cred baptiştii? întrebase Rourke.

— Dumnezeu ne pedepseşte pentru păcatele noastre, replicase el.

Kline bănuia acum că uciderea prietenului său era altă cale prin care îl pedepsea Dumnezeu.

— Dar ce cred *catolicii* despre mântuire? întrebase Kline.

Fostul acolit răspunsese:

— Noi îi spunem lui Dumnezeu că ne căim pentru păcatele noastre şi facem penitenţă ca să-l arătăm că suntem sinceri.

Penitenţă.

Gândindu-se la soţia şi la fiica lui moarte, gândindu-se la paznicul de bancă mort, gândindu-se la Rourke, Kline murmură cu glas întretăiat:

— Iartă-mă!

APARATORII FRONTIEREI

Robert Silverberg
Traducere din limba engleză
Mihai-Dan Pavelescu

În toate epocile, soldaţii au învăţat că deviza lor neoficială este: „Grăbiţi-vă şi aşteptaţi!“. Ce-ar fi să presupunem însă că niciodată n-aţi fi făcut nimic altceva decât să aşteptaţi? Şi să aşteptaţi. Şi *să aşteptaţi...*

Robert Silverberg este unul dintre cei mai faimoşi scriitori de SF ai vremurilor moderne, având la activ zeci de romane, antologii şi culegeri. Atât ca scriitor, cât şi ca editor (a fost editorul seriei de antologii de texte originale *New Dimensions,* poate cea mai admirată din epoca sa), Silverberg a fost unul dintre personajele cele mai influente ale epocii post-New Wave din anii 1970 şi continuă să fie în linia întâi a domeniului şi în prezent, câştigând cinci Premii Nebula şi patru Premii Hugo, plus prestigiosul Grandmaster Award acordat de SFWA.

Printre romanele sale se numără elogiatele *Dying Inside, Lord Valentine's Castle, The Book of Skulls, Downward to the Earth, Tower of Glass, Son of Man, Nightwings, The World Inside, Bom with the Dead, Shadrah în the Furnace, Joc crud*[1]*, Up the Line, The Man în the Maze, Tom O'Bedlam, Star of Gypsies, At Winter's End, The Face of the Waters, Kingdoms of the Wall, Hot Sky at Midnight, The Alien Years, Lord Prestimion, The Mountains of Majipoor,* trei extinderi la nivel de roman ale faimoaselor povestiri de Isaac Asimov, *Căderea nopţii*[2]*, Băieţelul cel urât* şi *Omul pozitronic, The Longest Way Home* şi romanul-mozaic *Roma Etema.* Dintre culegerile sale fac parte *Unfamiliar Territory, Capricorn Games, Majipoor Chronicles, The Best of Robert Silverberg, The Conglomeroid Cocktail Party, Beyond the Safe Zone* şi patru culegeri retrospective *Secret Sharers* (două volume), *To the Dark Star* (două volume), *Something Wild Is Loose: The Collected Stones, Phases of the Moon* şi o culegere de lucrări timpurii în *the Beginning.* Antologiile pe care le-a

1 Ed. Graphis, 1995 (n. tr.).

2 Toate apărute la Editura Teora în anii 1994,1995, respectiv 1993 (n. tr.).

editat sunt prea numeroase pentru a fi enumerate aici, dar dintre ele fac parte *The Science Fiction Hall of Fame, Volume One* şi remarcabila serie Alpha, alături de alte zeci. Robert Silverberg trăieşte împreună cu soţia sa, scriitoarea Karen Haber, în Oakland, statul California.

Căutătorul revenise îmbujorat şi euforic de la fort.

— Am avut dreptate, anunţă el. Unul dintre ei se ascunde destul de aproape. Eram sigur de asta, iar acum ştiu unde se află. De data asta simt în mod clar direcţia.

Sceptic ca întotdeauna, Maestrul-grajdurilor ridică o sprânceană.

— Ultima dată te-ai înşelat. În ultima vreme eşti tare dornic să-i găseşti.

Căutătorul se mulţumeşte să strângă din umeri.

— Nu poate fi nicio îndoială, spune el.

De trei săptămâni, Căutătorul a încercat să găsească o iscoadă inamică - sau rătăcit, sau renegat, sau orice ar fi fost - despre care credea că ar fi campat în vecinătatea fortului. Urcase pe culmea dealului acesta, şi pe culmea celuilalt, pe foişorul acesta şi pe celălalt, în veghea lui solitară, azvârlindu-şi năvodul minţii în felul său misterios pe care nici unul dintre noi nu poate măcar să încerce să-i priceapă. Şi de fiecare dată se întorsese convins că simţise emanaţii inamice, totuşi, nu avusese niciodată un sentiment al direcţionalităţii suficient de puternic pentru a justifica din partea noastră trimiterea unei echipe de căutare. Acum, însă, părea sigur. Căutătorul e un bărbat micuţ cu aspect fragil, aşa cum trebuie în general să fie cei de felul lui. În ultimele luni, pe chip i se puteau citi descurajarea şi dezamăgirea. Meseria lui este să ne găsească inamici pe care să-i ucidem. În ultima vreme inamicii au fost puţini şi foarte rari. Dar acum este realmente entuziasmat. E înconjurat de o aură de triumf, de răzbunare.

Căpitanul intră în cameră. Imediat evaluează situaţia.

— Care-i treaba? rosteşte el brusc. Până la urmă ai adulmecat ceva, Căutătorule?

— Haideţi! O să vă arăt.

Ne conduce afară, pe acoperişul plat adiacent dormitoarelor noastre. La dreapta şi la stânga, uriaşele redute cu turele estică şi vestică, acum neocupate, se ridică aidoma unor pilaştri vaşti, iar înaintea noastră se întinde curtea interioară centrală, cu zidul masiv din cărămizi roşietice care ne veghează dincolo de ea, spre nord. Fortul este imens, un enorm edificiu lăbărţat conceput să găzduiască zece mii de oameni. Îmi amintesc perfect efortul gigantic pe care l-am depus pentru a-l construi, cu douăzeci de ani în urmă. Acum am mai rămas doar unsprezece ocupanţi şi ne-nvârtim prin el aidoma unor pietricele într-un recipient uriaş.

Căutătorul gesticulează spre exterior, către pustiul galben şi nisipos care se întinde înaintea noastră ca un ocean nesfârşit, de cealaltă parte a zidului. Câmpia aceea netedă cu arbuşti contorsionaţi şi inutili marchează singura deschidere din linia de stânci pline de prăpăstii ce formează aici graniţa dintre teritoriul Imperial şi tărâmurile inamicului. Sarcina noastră în ultimii douăzeci de ani - ne-am născut pentru ea şi este o obligaţie a castei noastre - a fost să păzim deschiderea aceea împotriva eventualelor incursiuni inamice. Vreme de două decenii, noi am populat meleagurile astea singuratice. Am fortificat deschiderea, am patrulat-o, ne-am dedicat vieţile străjuirii ei. În vechime, brigăzi de trupe inamice au încercat să ne străpungă linia, apărând pe neaşteptate ca nori de insecte furioase de pe câmpia colbuită, iar noi le respingeam, cu pierderi însemnate de vieţi de ambele părţi. Acum lucrurile sunt mai liniştite pe graniţa asta, ba chiar mult mai liniştite, totuşi noi suntem tot aici, căutând şi interceptând iscoadele

ocazionale care încearcă periodic să se strecoare pe lângă apărările noastre.

— Acolo, spune Căutătorul. Vedeţi cele trei cocoaşe mititele spre nord-est? S-a îngropat nu foarte departe înapoia lor. Ştiu că el este. Îl pot simţi, tot aşa cum voi aţi simţi un furuncul de pe ceafă.

— Un singur om? întreabă Căpitanul.

— Unul. Unul singur.

Maestrul-armelor spune:

— Ce ar spera un singur om să realizeze? Credeţi că se-aşteaptă să intre tiptil în fort şi să ne ucidă unul câte unul?

— Nu trebuie să-ncercăm să-i înţelegem, spune Sergentul. Sarcina noastră este să-i găsim şi să-i omorâm. Putem lăsa înţelegerea lor în seama minţilor înţelepte de acasă.

— Aha, rosteşte sardonic Armurierul. Cei de casă, da. Minţile înţelepte.

Căpitanul se apropiase de marginea acoperişului şi acum stătea acolo cu spatele la noi, strângând balustrada şi aplecându-se înainte în vântul uscat şi tăios care suflă veşnic peste curtea interioară. O aură de tăcere impenetrabilă şi rece pare să-l înconjoare. Căpitanul fusese dintotdeauna un bărbat enigmatic, solitar şi meditativ, dar devenise mai ciudat ca oricând după moartea Colonelului de acum trei ani, în urma căreia devenise ofiţerul superior din fort. Nimeni nu-i ştie gândurile şi nimeni nu cutează să încerce vreun soi de intimitate.

— Perfect, spune el după un răstimp care devenise intolerabil de lung. O echipă de căutare din patru oameni: Sergentul la conducere, însoţit de Căutător, Furnizor şi Topograf. Plecarea, dimineaţă! Luaţi provizii pentru trei zile. Căutaţi, găsiţi şi omorâţi.

Trecuseră unsprezece săptămâni de la ultima misiune de căutare încununată de succes. Se încheiase prin uciderea a

trei inamici, dar de atunci, în ciuda eforturilor constante ale Căutătorului, în teritoriul nostru nu a mai existat niciun semn al unei prezenţe ostile. Odată, cu şase-şapte săptămâni în urmă, Căutătorul izbutise să se convingă singur că simţea emanaţii ce proveneau de lângă râu, o poziţie ciudată în care să se fi instalat vreun inamic, pentru că se afla adânc în interiorul perimetrului nostru defensiv şi o echipă din cinci oameni, condusă de Maestrul-grajdurilor, pornise în grabă într-acolo. Nu găsiseră însă pe nimeni, doar un grup micuţ de pescari, care se juraseră că n-au nimic neobişnuit, iar pescarii nu mint. Când s-au întors, Căutătorul însuşi fusese nevoit să admită că nu mai percepea emanaţiile şi că acum nici nu mai era aşa sigur că le simţise vreodată.

Printre noi există sentimentul real că am dăinuit mai mult decât misiunea noastră aici, că puţini inamici, sau chiar niciunul, mai ocupă teritoriul din nordul deschiderii, că este foarte posibil ca războiul să se fi încheiat de mult. Sergentul, Intendentul, Maestrul-armelor şi Armurierul sunt principalii susţinători ai acestei teorii. Ei atrag atenţia că de ani întregi n-am mai primit absolut nimic din capitală - n-a mai sosit niciun mesager, cu atât mai puţin întăriri sau provizii proaspete - şi că nici din partea inamicului n-am mai avut niciun semn cum că vreo trupă solidă s-ar fi adunat pe undeva în apropiere. Odată, cu mult timp în urmă, războiul părea iminent şi într-adevăr aveau loc adesea bătălii. Aici, însă, de mult timp este teribil de linişte. De şase ani n-a mai fost nicio bătălie adevărată, doar câteva hărţuieli cu mici plutoane inamice, iar în ultimii doi ani am detectat doar câteva grupuri izolate, de obicei nu mai mult de doi-trei bărbaţi, pe care i-am prins relativ uşor când au încercat să se infiltreze pe teritoriul nostru. Armurierul insistă că ei nu sunt iscoade, ci soldaţi rătăciţi, ultimele rămăşiţe ale neştiutei forţe inamice care, cândva, ocupa regiunea din nordul nostru, care fuseseră mânaţi de

foame sau de singurătate sau de cine ştie ce alt imbold pentru a ocupa poziţii apropiate de fortul nostru. El susţine că în cei douăzeci de ani de când suntem aici, noi înşine ne-am redus de la zece mii de bărbaţi la doar unsprezece, mai întâi prin pierderile din bătălii, dar în ultima vreme din cauza vârstei şi a bolilor, iar Armurierul crede că cel mai probabil aceeaşi reducere trebuie să se fi petrecut şi de cealaltă parte a graniţei, astfel încât noi, puţinii apărători, ne confruntăm acum cu un inamic care ne poate fi inferior numeric.

Eu, unul, văd destule motive care concordă cu părerea lui. Cred că este perfect posibil să fim un pluton pierdut, ca războiul să se fi terminat şi ca Imperiul să ne fi uitat, iar vigilenţa noastră continuă nu mai are absolut niciun sens. Dar dacă Imperiul ne-a uitat, cine poate da ordinul care să ne retragă de la posturile noastre? Aceasta este o decizie pe care doar Căpitanul o poate lua, iar Căpitanul nu ne-a oferit nici cea mai vagă aluzie despre părerea lui în această privinţă. Aşa că rămânem aici şi putem rămâne până la sfârşitul zilelor noastre. Ce nebunie ar fi, spune Armurierul, să lâncezim aici de-a pururi, apărând acest îndepărtat meleag de graniţă împotriva unor invadatori care au optat de mult să nu mai atace! Pe jumătate, sunt de acord cu el, dar numai pe jumătate. N-aş vrea să petrec timpul care-mi mai rămâne de trăit slujind o nebunie. În acelaşi timp, însă, nu vreau să mă fac vinovat de abandonarea datoriei, după ce am servit atât timp şi cu atâta onoare pe hotarul acesta. De aceea, părerile mele sunt destul de împărţite în această privinţă.

Există, desigur, teoria opusă, care susţine că inamicul tergiversează pur şi simplu, aşteptându-ne să abandonăm fortul, după care o armată uriaşă se va revărsa prin deschidere şi va izbi Imperiul într-unul din punctele sale cele mai vulnerabile. Inginerul şi Semnalizatorul sunt susţinătorii cei mai vehemenţi ai acestui punct de vedere.

Ei cred că retragerea ar fi un act de înaltă trădare, negarea tuturor idealurilor cărora ne-am dedicat vieţile, şi se enervează numai când li se sugerează aşa ceva. Când ne propun această teorie, îmi vine greu să-i contrazic.

Căutătorul se străduieşte cel mai intens să ne păstreze misiunea în viaţă, încercând întruna să detecteze emanaţii ameninţătoare. La urma urmelor, asta i-a fost munca de o viaţă. Omuleţul ăsta trist nu cunoaşte altă vocaţie. Şi, zi după zi, suie pe vârfurile dealurilor, dă târcoale foişoarelor sale şi-şi foloseşte unicul lui dar pentru a detecta prezenţa de minţi ostile, iar din când în când revine şi dă alarma, şi noi plecăm pe dată în altă incursiune de căutare. În ultima vreme, însă, ele se dovedesc de cele mai multe ori inutile. Fie că puterile Căutătorului slăbesc, fie că îşi doreşte prea mult să interpreteze ceea ce receptează ca fiind emisii mintale ale unor inamici din apropiere.

Mărturisesc că simt un soi de incitare fiindcă fac parte din echipa actuală de căutare. În mod obişnuit ne trecem zilele într-o rutină teribil de găunoasă. Avem grijă de micul lot de zarzavaturi, vedem de animalele noastre, pescuim şi vânăm, efectuăm lucrările regulate de întreţinere, citim aceleaşi puţine cărţi iar şi iar, purtăm aceleaşi conversaţii şi ne aducem aminte în principal de vremurile când eram mai mult de unsprezece aici. Şi evocăm pe cât putem de bine personajele robuste şi lumeşti care trăiau cândva printre noi, dar care au pierit de mult în ţărână. De aceea, în seara asta simt o iuţire a pulsului. Îmi adun lucrurile pentru mâine-dimineaţă, mănânc cina cu un entuziasm neobişnuit, mă acuplez pasional cu mica mea parteneră Pescar. Noi toţi, cu excepţia Căutătorului, care pare să nu aibă nevoi de felul acesta, ne-am luat partenere femele din rândurile cetei de oameni simpli care trăiesc în lungul singurului nostru râuleţ. Până şi Căpitanul ia câteodată una în patul său, dar, spre deosebire de noi ceilalţi, nu are o femeie anume. A mea se numeşte Wendrit. Este o făptură slăbuţă

şi palidă, surprinzător de iscusită în artele iubirii. Pescarii nu sunt tocmai oameni de exemplu, noi nu putem zămisli copii împreună cu ei dar sunt îndeajuns de apropiaţi de oameni pentru a sluji majorităţii scopurilor noastre şi sunt parteneri plăcuţi, modeşti şi tăcuţi. Aşa încât o îmbrăţişez pe Wendrit cu vigoare în noaptea asta, iar în zori ne adunăm toţi patru - Sergentul, Furnizorul, Căutătorul şi cu mine - lângă poarta-ghilotină din nord.

Este o dimineaţă limpede şi strălucitoare, cu soarele ca un disc perfect conturat pe cerul de est. Soarele este singurul lucru care ne vine dinspre Imperiu, vizitându-ne zilnic după ce şi-a terminat treaba acolo, la mii de kilometri spre est. Capitala este probabil deja în beznă de acum, în timp ce noi ne începem ziua. La urma urmelor, lumea este foarte mare şi noi suntem foarte departe de casă.

Cândva, trâmbiţaşi ne-ar fi oficiat plecarea, când ieşeam călări pe poartă, trimiţând pentru noi un marş metalic în văzduh. Însă ultimii trâmbiţaşi ne-au murit de ani buni şi deşi mai avem instrumentele, nici unul dintre noi nu ştie să cânte la ele. Eu am încercat odată şi am scos un scârţâit supărător, ca scrâşnetul de metal pe metal, nimic mai mult. Aşa încât unicele sunete pe care le auzim când ieşim călări în deşert sunt bufniturile moi şi constante ale copitelor armăsarilor pe solul nisipos şi zgrunţuros.

Acesta este într-adevăr locul cel mai deprimant cu putinţă, dar ne-am obişnuit. Eu încă păstrez amintiri din copilărie cu splendorile florale ale capitalei: arbori măreţi acoperiţi de frunze cărnoase şi tufişuri înveşmântate în ciorchini de flori, roşii, galbene, portocalii şi purpurii, şi peluzele verzi şi dese ale marilor bulevarde. M-am obişnuit însă cu deşertul, care a devenit etalonul pentru mine, iar abundenţa luxuriantă pe care mi-o amintesc de la începutul vieţii mă izbeşte acum ca fiind neplăcut de vulgară şi excesivă, o risipă de energie şi resurse. Aici, pe câmpia care se întinde spre nord între dealurile ca nişte pereţi, nu

avem decât sol galben arid, care scânteiază cu sclipirile melancolice ale cuarţului supraabundent, tufe micuţe şi strâmbe şi arbuşti miniaturali la fel de contorsionaţi, şi ocazionale smocuri de iarbă aspră, cu muchii tăioase. De partea sudică a fortului, peisajul nu-i chiar la fel de dur, fiindcă pe acolo trece râuleţul nostru, un afluent micuţ al altuia, mult mai mare, care izvorăşte probabil dintr-unul din lacurile mari aflate în centrul continentului. Râuşorul nostru trebuie să se îndrepte către mare, aşa cum fac apele curgătoare, dar, desigur, noi nu suntem deloc aproape de mare şi fără îndoială se isprăveşte undeva în adâncul deşertului. Însă trecând pe lângă avanpostul nostru, aduce verdeaţă pe malurile sale, ba până şi arbori, şi destui peşti pentru a asigura existenţa tribului de primitivi care sunt singurii noştri tovarăşi aici.

Ruta noastră se îndreaptă spre nord-est, către cele trei deluşoare rotunde îndărătul cărora - aşa afirmă neclintit Căutătorul - vom găsi tabăra inamicului solitar. Deluşoarele păreau destul de aproape când le privisem de pe acoperişul dormitoarelor, dar fusese o simplă iluzie. Acum călărim toată ziua, iar distanţa nu se reduce deloc. E o călătorie dificilă. Solul, care în apropierea fortului este doar pietros, devine stâncos şi greu de străbătut, iar bidiviii noştri îşi aleg drumul cu grijă, precauţi, cu picioarele lor fragile. Totuşi, teritoriul acesta ne este familiar. Peste tot vedem urme de potcoave sau de anvelope, vechi de cinci, zece, ba chiar de douăzeci de ani, cicatricele unor raiduri străvechi, resturi din bătălii pe jumătate uitate de acum un deceniu şi mai bine. Ploaia ajunge aici în cazul cel mai bun de vreo două ori pe an. Dacă faci un semn pe solul deşertului, va rămâne acolo pe vecie.

Ne oprim pentru un popas când începe prima alungire a umbrelor, adunăm ceva crengi pentru foc din tufişuri şi ne ridicăm cortul. Nu se poate vorbi despre cine ştie ce conversaţie. Sergentul este un bărbat grosolan. Căutătorul

este prea încordat şi agitat ca să fie un tovarăş plăcut. Furnizorul, care s-a îngrăşat şi a devenit roşu la faţă odată cu trecerea anilor, poate fi îndeajuns de jovial după ce bea un pahar sau două, dar în seara asta pare neobişnuit de prost dispus şi singuratic. Ca atare, rămân pe cont propriu şi, după ce terminăm cina, mă plimb puţin prin noapte şi privesc, aşa cum fac adesea, păienjenişul sclipitor de stele de pe cerul vestic, întrebându-mă, aproape tot timpul, dacă fiecare dintre ele are propriile planete şi dacă planetele acelea sunt populate şi ce fel de vieţi ar putea duce fiinţele de acolo. Bănuiesc că-i un soi de amuzament oarecum pervers: eu, care mi-am petrecut jumătate de viaţă păzind un fort sumbru din cărămizi din avanpostul acesta izolat şi ars de soare, privesc cerul nopţii şi-mi închipui palatele strălucitoare şi grădinile înmiresmate ale unor planete îndepărtate.

Ne trezim devreme, încropim un mic dejun simplu, călărim mai departe printr-un vânt tăios spre cele trei dealuri îndepărtate. În dimineaţa asta, însă, perspectiva se modifică iute: pe neaşteptate, dealurile sunt mult mai aproape, apoi sunt lângă noi, iar Căutătorul, surescitat acum, ne călăuzeşte spre trecătoarea de pe dealul aflat cel mai spre sud.

— Simt că e chiar în spatele dealului! ne strigă.

Pentru Căutător, simţul pe care el îl numeşte direcţionalitate este aidoma unei busole, indicând calea spre duşmanii noştri.

— Haideţi! Pe-aici e drumul! Repede! Repede!

Iar de data aceasta nu ne conduce greşit. Pe versantul îndepărtat al dealului situat la sud, cineva a ridicat un adăpost micuţ din crengi răsucite, acoperite cu un maldăr de iarbă, o construcţie deloc simplă în pustiurile pietroase şi lipsite de generozitate. Ne scoatem armele şi ocupăm

poziţii împrejurul său, iar Sergentul se apropie de el şi spune:

— Ieşi afară cu mâinile sus!

Dinăuntru se aud zgomote. Peste câteva momente, iese un bărbat.

Are fizionomia clasică a inamicului: corp scund şi bondoc, piele albicioasă precum ceara şi trăsături greoaie, cu pometi proeminenţi şi ochi albaştri de gheaţă. La vederea ochilor, simt un val involuntar de mânie, ba chiar de ură, pentru că noi, cei din Imperiu, avem ochii căprui, iar eu m-am instruit de-a lungul multor ani să nu simt decât ostilitate faţă de cei cu ochii albaştri.

Aceştia nu sunt însă ochi ameninţători. În mod vădit bărbatul dormea şi acum încearcă să se trezească, în timp ce iese din adăpost, clipind din ochi şi scuturând din cap. În plus, tremură. E singur şi noi suntem patru. Avem armele scoase, pe când el este neînarmat şi a fost luat prin surprindere. Nu e cel mai plăcut mod de a-ţi începe ziua. Sunt uimit să constat că furia îmi este înlocuită de ceva ce seamănă cu mila.

Nu i se lasă mult timp la dispoziţie pentru a înţelege gravitatea situaţiei.

— Ticălosule! spune Sergentul şi înaintează trei paşi.

Fulgerător, îşi înfige cuţitul în abdomenul bărbatului, îl retrage, loveşte din nou, şi din nou.

Ochii albaştri se cască de şoc. Eu însumi sunt şocat, în alt mod, iar atacul crud şi neaşteptat mă face să icnesc de uimire. Inamicul lovit se clatină, se prinde cu mâinile de abdomen, ca şi cum ar încerca să stăvilească torentul de sânge, face trei-patru paşi împleticiţi şi cade. Urmează o convulsie sau două, apoi rămâne nemişcat, cu faţa în jos.

Sergentul loveşte cu piciorul în intrarea adăpostului şi se uită înăuntru.

— Vedeţi dacă-i ceva util acolo, ne spune el.

Încă buimăcit, rostesc:

— De ce l-ai ucis aşa repede?

— Am venit aici ca să-l ucidem.

— Poate că da. Dar era neînarmat. Probabil că s-ar fi predat paşnic.

— Am venit aici ca să-l ucidem, repetă Sergentul.

— Măcar l-am fi putut interoga mai întâi. Asta e procedura uzuală, nu? Poate că undeva în apropiere mai există şi alţii asemănători lui.

— Dacă ar mai fi fost şi alţii ca el prin preajmă, rosteşte Sergentul dispreţuitor, Căutătorul ne-ar fi spus, nu? Nu crezi că ne-ar fi spus, Topografule?

Sunt multe alte lucruri pe care aş vrea să le zic, despre felul cum inamicul ar fi putut să ne fi fost util sau, oricum, măcar interesant, să aflăm motivul pentru care optase să întreprindă călătoria asta riscantă până la marginea teritoriului nostru. Dar n-are rost să continuăm discuţia, fiindcă Sergentul este prea stupid ca să-i pese de cele ce am de spus şi, în plus, bărbatul este deja mort.

Dărâmăm adăpostul şi-l scotocim. Nu găsim mare lucru: câteva unelte şi arme, un soi de emblemă religioasă placată cu aramă din cele adulate de duşmani, portretul unei femei cu chip plat şi ochi albaştri, despre care bănuiesc că este soţia sau mama inamicului. Nu pare a fi echipamentul unui spion. Chiar şi pentru un soldat bătrân ca mine, totul este foarte trist. A fost un om ca noi, deşi inamic, şi a murit departe de casă. Da, avem de mult timp misiunea de a-i ucide pe oamenii aceştia înainte ca ei să ne poată ucide. Cu certitudine eu însumi am omorât nu puţini dintre ei. Totuşi, una este să mori în bătălie şi cu totul altceva este să fii înjunghiat ca un porc, când erai pe jumătate adormit. Mai ales dacă singurul tău scop fusese să te predai. De ce altceva bărbatul ăsta singuratic şi probabil disperat ar fi traversat deşertul nemilos, dacă nu pentru a ni se preda la fort?

Bănuiesc că odată cu vârsta devin mai sentimental. Sergentul are dreptate: misiunea noastră era să-l ucidem. Căpitanul ne dăduse ordinul acela în modul cel mai explicit. Aducerea unui prizonier înapoi nu făcuse niciodată parte din plan. Nu avem cum să ţinem prizonieri în fort. Şi aşa hrana este destul de puţină pentru noi, iar paza lui ar fi ridicat o problemă. El trebuia să moară. Îşi pierduse viaţa din clipa în care se aventurase în zona învecinată fortului. Era cu totul irelevant dacă fusese singur sau disperat, dacă suferise când traversase deşertul teribil şi dacă sperase poate să obţină adăpost în fortul nostru, dacă avusese o soţie sau, poate, o mamă pe care o iubea. Nu era nicio noutate pentru mine că inamicii noştri nu diferă prea mult de noi, decât în culoarea ochilor şi textura pielii. Ei sunt, totuşi, inamicii. Au pornit război împotriva noastră cu mult timp în urmă şi până va sosi ziua în care-şi vor abandona visul de a distruge ceea ce a clădit Imperiul, datoria celor ca noi este să-i omorâm pe cei ca el. Sergentul n-a fost blând sau amabil în privinţa asta. De fapt, nu există un mod blând sau amabil de a ucide.

Zilele care au urmat au fost foarte liniştite. Fără să discutăm măcar o dată despre ceea ce se petrecuse în deşert, am revenit la rutina noastră: să curăţăm şi să lustruim asta şi aia, să reparăm ce trebuie reparat şi ce mai poate fi reparat, să muncim pe rând în câmpurile din lungul râului, să intrăm în apa nu foarte adâncă şi să căutăm porci-de-apă, să îngrijim rezervoarele pe care le umplem cu terciul care se transformă în bere şi aşa mai departe, zi după zi. Şi, bineînţeles, am citit mult. Fusesem dintotdeauna un om dedicat lecturilor.

Avem nouăsprezece cărţi. Toate celelalte au fost citite până s-au rupt ori legăturile li s-au destrămat în aerul uscat. Unele volume s-au rătăcit pur şi simplu undeva prin fort şi n-au mai fost găsite niciodată. Le citisem pe toate

nouăsprezece iar şi iar, deşi cinci dintre ele sunt manuale tehnice din domenii ce nu s-au numărat niciodată printre abilităţile mele şi care oricum sunt irelevante în prezent. (Este inutil să ştii cum să repari vehiculele, când ultima picătură de combustibil s-a terminat cu cinci ani în urmă.) Una dintre cărţile mele favorite este *Saga regilor,* pe care o ştiu din copilărie, relatarea familiară, probabil complet mitică, a istoriei timpurii a Imperiului, a măreţilor şi charismaticilor conducători care l-au clădit, a faptelor lor de eroism, a vieţilor lor exagerat de lungi. Există, de asemenea, un text religios, pe care-l preţuiesc, deşi am mari îndoieli asupra existenţei zeilor. Totuşi, volumul din biblioteca noastră la care ţin cel mai mult este cel intitulat *Catastiful lucrurilor ciudate de dincolo de munţi,* o relatare veche de o mie de ani a minunilor naturale care pot fi găsite la marginile uriaşei întinderi a Imperiului. A mai rămas de acum doar jumătate din carte poate că unul dintre camarazii mei a rupt pagini pentru a le folosi la aprinderea focului, câte una pe rând -, dar eu preţuiesc jumătatea aceea şi o citesc constant, deşi o ştiu deja pe dinafară.

Lui Wendrit îi place să-i citesc. Nu am habar câte poate înţelege din cele ce aude: este un suflet simplu, ca toţi din neamul ei. Dar iubesc felul cum îşi întoarce ochii ei mari şi violeţi spre mine când citesc şi încremeneşte atentă.

Îi citesc despre Poarta Fantomelor şi-i povestesc despre ghereta vămilor de acolo pe care o păzesc fantomele:

— Zece bărbaţi pleacă. Nouă bărbaţi se întorc.

Îi citesc despre Pietrele lui Shao, două lespezi netede care flanchează o şosea principală şi care într-o anumită zi, la fiecare zece ani, se izbesc reciproc, strivind orice călător care se întâmplă să treacă tocmai atunci printre ele. Îi citesc despre Pilaştrii din bronz ai Regelui Mai, care ţin cele două stânci printr-o vrajă ce le împiedică să se mai mişte vreodată. Îi citesc despre Muntele cu o Mie de Ochi, a cărui

faţă din granit este presărată cu bolovani din onix lucios care strălucesc deasupra trecătorilor ca nişte ochi negri şi severi. Îi povestesc despre Pădurea de Scorţişoară, despre Grota Visurilor şi despre Locul Norilor Galopanţi. Oare asemenea locuri au fost adevărate sau nu sunt decât fanteziile unui străvechi născocitor de poveşti vânătoreşti? Cum aş putea şti eu, care mi-am petrecut copilăria şi tinereţea în capitală şi am trăit restul anilor aici, în acest fort îndepărtat din deşert, unde nu poţi să vezi decât sol nisipos şi galben, tufe strâmbe şi scorpioni mici ce aleargă în faţa picioarelor noastre? Însă în ultimele zile locurile stranii descrise în *Catastiful lucrurilor ciudate de dincolo de munţi* au devenit pentru mine mult mai reale decât capitala însăşi, care se redusese în mintea mea la o mână de impresii vagi şi fragmentare. Aşa încât citesc cu convingere şi Wendrit ascultă copleşită, iar când obosesc de minunile *Catastifului,* îl pun deoparte, o iau de mână, o conduc spre patul meu, îi dezmierd pielea moale verzui-deschis şi-i sărut vârfurile sânilor micuţi şi rotunzi, şi astfel trece altă noapte.

În zilele acelea liniştite ce au urmat raidului nostru, m-am gândit adesea la bărbatul pe care-l ucisese Sergentul. În vremurile când dădeam bătălii aici, am ucis fără remuşcări cinci, zece, douăzeci de bărbaţi într-o luptă. Nu am simţit neapărat vreo plăcere, dar nici vinovăţie. Însă am făcut-o de la o distanţă decentă, cu puşti sau cu arme de calibru greu, pentru că pe atunci mai aveam muniţie, iar armele noastre erau încă în stare bună. Acum, în incursiunile pe care le întreprindem asupra iscoadelor ocazionale care se apropie de fort, este necesar să omoram cu suliţe sau cu cuţite, iar a ucide de la o distanţă atât de mică mi se pare mai puţin o faptă de război, cât mai degrabă un asasinat.

Mintea mi-a revenit cu uşurinţă la bătăliile din anii trecuţi: sunetul alarmei santinelei, prima imagine a liniei întunecate de trupe inamice la orizont, apoi graba cu care ne luam armele şi porneam vehiculele. După care, ne

năpusteam afară prin poarta-ghilotină pentru a-i respinge pe invadatori, grăbindu-ne să ocupăm formaţiunea defensivă primară, şi avansam în rânduri egale ce umpleau întreaga deschidere dintre dealuri, astfel încât atunci când inamicul pătrundea în pâlnia aceea ucigaşă puteam să ne prăbuşim asupra lui şi să-l măcelărim. De fiecare dată se petrecea la fel. Ei veneau. Noi răspundeam. Ei piereau. Cât de mult trebuie să fi umblat pentru a-şi întâlni moartea jalnică în deşertul nostru trist! Nici unul dintre noi nu avea o idee reală despre distanţa până la ţara inamicului, dar ştiam că trebuia să se găsească hăt departe, spre nord şi spre vest, tot aşa cum propria ţară se află hăt departe spre sud şi spre est. Frontiera apărată de avanpostul acesta se întinde la jumătatea distanţei dintre două deşerturi. În spatele nostru este un teren aproape infinit cu aşezări rare, care culminează în cele din urmă cu oraşele glorioase ale Imperiului. În faţa noastră sunt pustietăţi la fel de interminabile, dincolo de care, la un moment dat, se află ţara inamicului. Pentru ca o naţiune s-o atace pe cealaltă, trebuie să-şi trimită armatele foarte departe peste un neant necartografiat şi neprietenos. Iar duşmanii erau dispuşi să o facă doar zeii le ştiu motivele. Armatele lor au venit din nou şi din nou, iar noi le-am distrus din nou şi din nou în frenezia minunată a bătăliilor. Asta a fost cu mult timp în urmă. Pe atunci, nu eram decât nişte flăcăiandri. Până la urmă, armatele mărşăluitoare n-au mai venit, şi singurii inamici cu care am avut de-a face au fost iscoadele rare sau poate rătăcite pe care Căutătorul le depista şi pe care mergeam şi le înjunghiam din apropiere cu suliţe şi cu cuţite, privindu-i în ochii lor albaştri, de gheaţă, în timp ce le răpeam viaţa.

Căutătorul este în toane rele. Trec zile întregi în care nu spune o vorbă. Continuă să suie la foişoarele lui aproape în fiecare dimineaţă, dar revine de la perioadele de veghe

într-o mantie întunecată de amărăciune şi trece prin mijlocul nostru în tăcere absolută. Ştim bine că în astfel de momente nu trebuie să ne apropiem de el, pentru că, deşi nu este un bărbat voinic sau puternic, are uneori momente de furie sălbatică, atunci când este tulburat. De aceea, îl lăsăm în pace; dar, pe măsură ce zilele trec şi starea îi devine tot mai sumbră, ne temem de un soi de explozie.

Într-o după-amiază l-am văzut discutând cu Căpitanul pe terasa de pe acoperiş. Aparent, Căpitanul era cel care iniţiase conversaţia, iar Căutătorul îi răspundea şovăitor, privindu-şi bocancii în timp ce vorbea. Apoi însă Căpitanul a spus ceva ce l-a făcut pe Căutător să se anime brusc, să ridice privirea şi să gesticuleze. Căpitanul a clătinat din cap. Căutătorul şi-a încleştat pumnii. Căpitanul a schiţat un gest ca şi cum l-ar fi concediat şi s-a îndepărtat.

Este imposibil de ghicit ce şi-au spus unul celuilalt. Şi la fel de imposibil să aflăm, fiindcă, dacă există o persoană mai opacă decât Căutătorul, aceea este Căpitanul. Iar dacă, cel puţin la răstimpuri, este posibil să-l întrebi pe Căutător la ce se gândeşte, este inimaginabil că i-ai putea adresa Căpitanului o astfel de întrebare.

În ultima vreme Căutătorul s-a obişnuit să bea cu noi după cină. Este ceva nou pentru el. A detestat dintotdeauna băutura.

Spune că dispreţuieşte ceea ce producem noi şi numim bere şi vin, şi coniac. Este destul de rezonabil, pentru că ne producem berea din seminţele puţine şi acre ale unei plante care creşte lângă râu şi ne obţinem vinul apos şi coniacul grosolan din fructele cenuşii şi amare ale altei plante, iar ele sunt într-adevăr produse jalnice pentru oricine îşi reaminteşte de berea înspumată din capitală şi de recoltele dulci ale celor mai bune regiuni viticole ale noastre. Am epuizat însă de foarte mult timp proviziile de felul acela, pe care le-am adus cu noi, iar de acasă n-a sosit nicio completare. Şi pentru că în peisajul ăsta mohorât îţi

poţi găsi alinarea în băutură, bem ceea ce putem produce. Nu şi Căutătorul... el nu. Nu până în săptămâna asta.

Acum bea, fără să pară că-i face vreo plăcere, dar îşi întinde adesea paharul pentru încă un rând. Iar într-o seară în care a întins paharul de mai multe ori ca oricând, el a întrerupt tăcerea prelungită.

— Nu mai există niciunul, rosteşte cu glas ca dăngănitul unui clopot spart.

— Ce anume? întreabă Furnizorul. Scorpioni? Chiar ieri am văzut trei scorpioni.

Furnizorul este bine cherchelit, ca de obicei. Faţa lui roşcovană, cu guşă, se încreţeşte într-un zâmbet larg, care-i dezveleşte toţi dinţii, de parcă ar fi rostit cea mai inteligentă vorbă de duh.

— Inamici, spune Căutătorul. Cel pe care l-am ucis... el a fost ultimul. N-a mai rămas nimeni. Ştiţi cât de golit mă simt, când mă urc în turnuri să ascult, dar nu aud nimic? Ca şi cum aş fi fost sfredelit şi mi s-ar fi extras totul din mine. Puteţi înţelege sentimentul ăsta? Puteţi? Nu, bineînţeles că nu puteţi. Ce puteţi şti voi? Ne priveşte îndurerat: Tăcerea... tăcerea...

Nimeni nu pare să ştie cum să răspundă la asta, aşa încât nu spunem nimic. Iar Căutătorul ia un alt pahar de coniac, pe care-l umple ochi. Asta este alarmant. Să-l vezi cum bea aşa este la fel de ciudat ca priveliştea unei ploi torenţiale.

Inginerul, care este probabil cel mai calm şi mai raţional dintre noi, spune:

— Măi, omule, nu poţi să mai ai puţină răbdare? Ştiu că vrei să-ţi îndeplineşti misiunea. Vor mai veni însă şi alţii dintre ei. Mai devreme sau mai târziu va fi unul, apoi altul. Două săptămâni, trei, şase, cine poate şti? Dar vor veni. Ai mai trecut prin momente ca ăsta.

— Nu. Acum este altceva, spune Căutătorul morocănos. Dar voi nu puteţi înţelege.

— Uşurel, spune Inginerul punându-şi mâna puternică peste încheietura lui fragilă. Uşurel, măi omule. Ce vrei să spui prin „acum este altceva“?

Cu grijă, făcând un efort vizibil de autocontrol, Căutătorul spune:

— În toate celelalte rânduri, după ce între incursiunile noastre trecuseră câteva săptămâni, simţisem de fiecare dată un zumzet interior surd, un fel de electricitate statică subliminală, o presiune mintală abia perceptibilă, care-mi spunea că mai există cel puţin câţiva inamici pe undeva, la o sută de kilometri, la cinci sute de kilometri, la o mie de kilometri depărtare. Un soi de bâzâit discret, care nu-mi arăta pic de direcţionalitate, dar care exista şi, mai devreme sau mai târziu, devenea mai puternic, iar atunci ştiam că doi dintre ei se apropiau de noi, apoi căpătăm direcţionalitate şi vă puteam conduce la ei, să ieşim şi să-i omorâm. Aşa s-a întâmplat de mulţi ani, de când au încetat bătăliile adevărate. Acum însă nu percep nimic. Absolut nimic. În capul meu este tăcere totală. Ceea ce înseamnă fie că mi-am pierdut complet puterea, fie că nu mai există niciun inamic pe o rază de o mie de kilometri sau mai mult.

— Şi tu pe care dintre variantele astea o crezi adevărată?

Căutătorul ne priveşte pe rând cu o expresie descompusă.

— Eu cred că nu mai există inamici. Ceea ce înseamnă că este inutil să mai rămânem aici. Ar trebui să ne strângem lucrurile, să mergem acasă şi să ne croim vieţi noi în Imperiu. În acelaşi timp însă ar trebui să rămânem pentru eventualitatea în care ei ar apărea. Eu trebuie să rămân, fiindcă aceasta este unica misiune pe care ştiu s-o execut. Ce fel de viaţă nouă mi-aş putea croi în Imperiu? N-am avut niciodată vreo viaţă. Asta este viaţa mea. Ca atare, alegerea mea este fie să rămân aici absolut inutil, executând o misiune care nu mai trebuie executată, fie să

revin acasă unde nu mă aşteaptă niciun fel de viaţă. Îmi înţelegeţi situaţia?

Începe să dârdâie. Întinde spre coniac o mână tremurătoare, îşi mai toarnă o porţie, o dă iute peste cap, tuşeşte, se înfioară, îşi coboară capul spre tăblia mesei. Îl auzim suspinând.

Seara aceea marchează începutul dezbaterilor dintre noi. Colapsul Căutătorului a adus la suprafaţă ceva ce exista de multe săptămâni în mintea mea şi la care Armurierul, Maestrul-armelor, Intendentul, ba chiar şi obtuzul Sergent se gândiseră de asemenea, fiecare în felul lui.

Este incontestabil că frecvenţa incursiunilor inamice s-a redus mult în ultimii doi ani, iar atunci când ei vin, cam la cinci, sau şase, sau zece săptămâni, nu mai apar în grupuri de vreo duzină, ci câte doi-trei. Acel ultim bărbat pe care Sergentul îl înjunghiase lângă cele trei dealuri venise singur. Armurierul şi-a formulat destul de apăsat teoria că tot aşa cum numărul nostru a scăzut enorm de-a lungul anilor, probabil că şi inamicul care ne înfruntă în deşert trebuie să fi suferit acelaşi proces. Şi, la fel ca noi, probabil că n-a mai primit întăriri din ţară, astfel încât au rămas doar o mână de duşmani - sau, poate, aşa cum crede Căutătorul acum, nici măcar unul. Dacă-i adevărat, spune Armurierul, care este un individ sardonic şi practic, de ce să nu închidem taraba şi să ne căutăm o îndeletnicire nouă într-o regiune mai veselă a Imperiului?

Sergentul, căruia îi place războiul şi pentru care lupta nu-i o necesitate hâdă, ci un act de devoţiune pasională, împărtăşeşte opinia Armurierului că ar trebui să plecăm. Nu este vorba atât despre neliniştea cauzată de inactivitate - *nelinişte* nu este un termen care să se aplice cu adevărat unui bărbat ca un bloc de lemn aşa cum este Sergentul -, cât despre faptul că, precum Căutătorul, el trăieşte exclusiv pentru a-şi exercita funcţia militară. Funcţia Căutătorului

este de a căuta şi funcţia Sergentului este de a ucide. Căutătorul simte acum că el va căuta de-a pururi aici fără să mai găsească vreodată şi Sergentul crede, în felul lui lipsit de minte, că a rămâne aici ar însemna pentru el o irosire a capacităţilor. Şi-şi doreşte să plece.

La fel vor Maestrul-armelor, care n-a mai avut de întreţinut alte arme decât cuţite şi suliţe de când ni s-a terminat muniţia, şi de aceea îşi ocupă zilele cu flecuşteţe incredibile. Şi Intendentul, care cândva trona peste materialele necesare pentru zece mii de oameni, iar acum, la bătrâneţea încărunţită, să trăiască un fel de parodie zilnică a ceea ce putea odată, ocupându-se de nevoile a numai unsprezece persoane. Avem aşadar patru bărbaţi - Armurierul, Sergentul, Maestrul-armelor, Intendentul destul de hotărâţi să pună capăt existenţei acestui avanpost, plus încă unul, Căutătorul, care pe de o parte vrea să plece, iar pe de alta să rămână. Eu însumi sunt oarecum de părerea Căutătorului, conştient că ducem în fort vieţi leneşe şi inutile, dar împovărat în acelaşi timp de sentimentul de obligaţie faţă de profesiunea mea, care mă face să văd abandonarea fortului ca pe un act ruşinos. Ca atare, oscilez. Când Armurierul vorbeşte, sunt înclinat să mă alătur lui. Dar când unul dintre ceilalţi susţine să rămânem aici, revin în direcţia asta.

Treptat, în discuţia noastră nocturnă, se dovedeşte că ceilalţi patru suntem ferm decişi să rămânem. Inginerului îi place viaţa pe care o duce aici: găseşte mereu provocări tehnice, un nou canal de proiectat, un parapet care trebuie reparat, un harnaşament de cârpit. Este mânat în acelaşi timp de un sentiment puternic al datoriei şi crede că este necesar să rămânem aici pentru binele Imperiului. Mai puţin îngrijorat de datorie, Maestrul-grajdurilor îşi iubeşte animalele şi de aceea nu vrea să plece. Furnizorul, care rareori este încercat de dubii, indiferent de ce fel, ar fi mulţumit să rămână atât timp cât proviziile de hrană şi

băutură sunt ample, aşa cum par să stea lucrurile. Iar Semnalizatorul continuă să creadă, în ciuda suferinţei Căutătorului, că deşertul de dincolo de zid abundă în inamici răbdători, care vor roi prin deschidere şi vor mărşălui spre capitală aidoma unor fiare lacome de îndată ce vom părăsi fortul.

Inginerul, care este cu siguranţă cel mai raţional dintre noi, a atras atenţia asupra altui factor în favoarea rămânerii. Aproape că nu ştim cum să ajungem acasă. Acum douăzeci de ani am fost aduşi aici într-un convoi imens... şi care dintre noi s-a sinchisit să bage în seamă detaliile traseului pe care l-am parcurs? Până şi aceia care poate că le-ar fi reţinut au uitat aproape toate amănuntele călătoriei. Avem, totuşi, o idee generală vagă despre provocarea ce ne aşteaptă. Între noi şi capitală se întinde mai întâi o pustietate uriaşă şi aridă lipsită de drumuri, urmată de regiuni împădurite, ocupate de triburi de sălbatici. Dincolo de ele se găsesc jungle tropicale necartografiate şi probabil aproape impenetrabile, şi neîndoios vom întâlni multe alte riscuri. Nu avem nicio hartă a rutei. Nu avem niciun dispozitiv de comunicaţii funcţionabil.

— Este posibil ca, dacă vom pleca, spune Inginerul, să ne petrecem restul vieţii rătăcind pierduţi fără speranţe prin sălbăticie.

Cel puţin aici avem un adăpost, femei, ceva de mâncat şi un loc de dormit.

Eu ridic altă obiecţie:

— Voi toţi vorbiţi de parcă ar fi un subiect pe care l-am putea supune pur şi simplu votului. „Să ridice mâinile toţi cei care doresc să părăsim fortul.“

— Dacă am vota, spune Armurierul, cei care vor să plece ar fi majoritari. Tu, eu, Sergentul, Intendentul, Maestrul-armelor, Căutătorul - asta înseamnă şase din unsprezece, chiar dacă ar vota invers Căpitanul.

— Nu. Eu nu sunt atât de sigur că-s de partea voastră. Nici în privinţa Căutătorului nu sunt sigur. De fapt nici unul dintre noi n-a ajuns la o decizie fermă. (Îl privim toţi pe Căutător, dar el doarme cu capul pe masă, pierdut în ameţeala alcoolului.) În cazul cel mai bun în clipa de faţă suntem două tabere egale, patru vor să plece, patru vor să rămână şi doi sunt nehotărâţi. Locul ăsta nu-i însă o democraţie şi nu contează cum votăm. Căpitanul şi numai el va decide dacă vom părăsi sau nu fortul. Iar noi nu avem habar care-i sunt sentimentele.

— L-am putea întreba, sugerează Armurierul.

— Cotu' şi pişcotu', râde homeric Furnizorul. Cine ar vrea să-l întrebe ceva pe Căpitan? Cel care o va face se va alege c-o cravaşă peste faţă.

Cei din jurul mesei încuviinţează din capete. Toţi am simţit pe pielea noastră ferocitatea imprevizibilă a Căpitanului.

Intendentul spune:

— Dacă am întruni o majoritate în favoarea întoarcerii acasă, am putea să mergem toţi la el şi să ne spunem părerea. Nu va-ncerca să ne lovească pe toţi. Ba s-ar putea chiar să ne spună că-i de acord cu noi.

— Însă nu întruniţi o majoritate, atrage atenţia Inginerul.

Intendentul mă priveşte.

— Vino de partea noastră, Topografule. Nu se poate să nu vezi că argumentele noastre sunt mai puternice decât ale lor. Asta înseamnă cinci la patru în favoarea plecării.

— Şi Căutătorul? întreabă Inginerul. Dacă va vota invers, când se va trezi? Asta ar însemna iar o egalitate de voturi.

— L-am putea ruga pe Căpitan să decidă de partea cui să încline balanţa şi atunci s-ar rezolva totul, spune Armurierul.

Asta ne face pe toţi să izbucnim în râs. Căpitanul este foarte sensibil la orice aduce a nesubordonare. Până şi cel mai stupid dintre noi înţelege că el nu va reacţiona

favorabil, auzind că încercăm să rezolvăm o chestiune serioasă de viitor prin vot.

În noaptea aia zac treaz ore în şir, derulând la nesfârşit în minte discuţia. Ambele tabere au argumente puternice. Ideea de a abandona fortul şi a pleca acasă este foarte atrăgătoare. Toţi am înaintat în vârstă. În cazul cel mai fericit mai avem zece-cincisprezece ani de trăit şi oare îmi doresc cu adevărat să petrec anii ăştia fără să fac nimic altceva decât să vânez porci-de-apă în râu, să trudesc peste recoltele noastre firave şi să recitesc aceeaşi mână de cărţi? Îl cred pe Căutător când spune că bărbatul pe care l-am ucis acum câteva săptămâni a fost ultimul inamic din teritoriul nostru.

Pe de altă parte se pune problema datoriei. Ce vom spune când vom apărea în capitală? Vom anunţa, pur şi simplu, că, pe baza propriei autorităţi, am abandonat avanpostul căruia ne devotaserăm vieţile, doar pentru că am crezut noi nu mai era nevoie să rămânem acolo? Soldaţii nu sunt îndreptăţiţi la păreri. Soldaţii care sunt trimişi să apere un avanpost de graniţă nu au opţiune - doar să apere avanpostul acela până la primirea altor ordine.

Argumentului acesta eu îi opun altul, şi anume că datoria implică reciprocitate. Poate că noi ne abandonăm fortul, ceva ce soldaţii n-ar trebui să facă, dar nu-i oare adevărat că şi Imperiul ne-a abandonat de mult pe noi? De foarte multă vreme n-am mai primit niciun cuvânt de acasă. Nu numai că n-au sosit întăriri sau provizii proaspete din Imperiu, dar n-a apărut nimeni care să pună măcar o întrebare. Au uitat de existenţa noastră. Dacă războiul s-a terminat cu ani în urmă şi nimeni din capitală nu s-a sinchisit să ne anunţe? Cât îi datorăm unui Imperiu care nu-şi aminteşte de existenţa noastră?

Iar argumentul final este cel al Inginerului - că întoarcerea acasă ar fi oricum imposibilă, pentru că nu

avem hărţi, nu avem vehicule, nu avem o idee clară asupra rutei pe care ar trebui s-o urmăm şi ştim că ne găsim la o depărtare aproape inimaginabilă de orice regiune civilizată a Imperiului. Călătoria va fi o strădanie teribilă şi este posibil să pierim în cursul ei. Pentru mine, în toiul nopţii, acesta este poate amănuntul cel mai important.

Pe când stau întins şi reflectez la toate astea îmi dau seama că Wendrit este trează lângă mine şi plânge.

— Ce este? o întreb. De ce plângi?

Nu-mi răspunde pe loc. Îi pot percepe bâjbâielile tulburate ale minţii. În cele din urmă, printre suspine, rosteşte:

— O să mă părăseşti. Aud lucruri. Ştiu. O să pleci şi voi fi singură.

— Nu, îi spun chiar înainte să mă fi gândit. Nu, nu-i adevărat. N-o să plec. Şi chiar dacă voi pleca, te voi lua cu mine. Îţi promit asta, Wendrit.

Şi o trag în braţele mele şi o ţin până nu mai suspină.

Mă trezesc ştiind că am hotărât să merg acasă. Alături de Armurier, Sergent, Maestrul-armelor şi Maestrul-grajdurilor, cred acum că ar trebui să strângem toate proviziile, să alegem animalele cele mai puternice ca să ne tragă cotigile, să ne luăm femeile şi să pornim în necunoscut. Dacă zeii ne iubesc, vom ajunge până la urmă în Imperiu, vom cere să fim lăsaţi la vatră şi vom încerca să ne formăm vieţi noi în ceea ce, fără îndoială, va fi o naţiune mult schimbată faţă de cea pe care am lăsat-o în urmă acum mai bine de douăzeci de ani.

În aceeaşi seară, când ne strângem în jurul coniacului, anunţ convertirea mea la facţiunea Armurierului. Căutătorul dezvăluie însă că şi el avusese o epifanie în cursul nopţii, care-l făcuse să treacă în cealaltă tabără: slab şi bătrân, aşa cum este, se teme de călătoria spre casă mai mult decât se teme să-şi trăiască restul vieţii în inutilitate la fort.

Ca atare, suntem tot în impas, cinci la cinci, şi n-are niciun rost să-l abordăm pe Căpitan, chiar presupunând că el ne-ar acorda cea mai mică atenţie.

Urmează, însă, un eveniment care schimbă totul. Este ziua vânătorii săptămânale de porci, când patru-cinci dintre noi îşi încalţă cizmele înalte şi coboară la râu cu suliţe, să completeze proviziile de carne proaspătă. Porcii-de-apă care trăiesc în râu au mărimea vitelor, creaturi mari purpurii, lucioase, cu colţi lungi şi galbeni, foarte periculoase când sunt înfuriate, dar şi stupide. Obişnuiesc să se adune laolaltă în amonte de noi, în locul unde un meandru al albiei a creat un bazin larg, plin de plante acvatice, pe care le place să le rumege. Tehnica noastră de vânătoare constă în izolarea unui animal de restul turmei, împungându-l cu suliţele şi deplasându-l în aval, îndepărtându-l de celelalte, astfel ca să-i putem omorî izolat, fără să ne temem că ne vom trezi implicaţi într-o luptă absurdă cu şapte-opt porci furioşi care să ne atace din toate părţile. Carnea unui singur porc ne ajunge pentru toţi unsprezece timp de o săptămână întreagă, uneori mai mult.

Azi echipa de vânătoare este alcătuită din Furnizor, Semnalizator, Maestrul-armelor, Armurier şi eu. Toţi suntem vânători iscusiţi şi acţionăm bine laolaltă. De îndată ce răcoarea nopţii a pierit din văzduh, coborâm la râu şi mergem pe malurile sale către bazinul porcilor-de-apă, alegem animalul pe care-l vom vâna şi ne dispunem în lungul malului, astfel încât să formăm o formaţiune semicirculară când intrăm în apă. O să ne strecurăm între porcul singuratic şi restul tovarăşilor săi şi-l vom îndepărta de ei, iar când vom aprecia că este sigur să atacăm, avansăm şi-l omoram.

La început totul merge fără probleme. Râul este aici adânc până la şold. Alcătuim semicercul, ne înconjurăm prada, o împungem uşor cu vârfurile suliţelor. Ochişorii lui tiviţi cu roşu strălucesc furioşi spre noi şi-i putem auzi

mârâiturile înfundate de iritare, totuşi animalul pe jumătate scufundat se retrage din faţa împunsăturilor fără a încerca să lupte, iar noi îl împingem cinci, zece, cincisprezece metri în aval, spre locul de ucidere. Ca de obicei, câţiva pescari s-au strâns pe mal ca să ne privească, deşi ca întotdeauna ochii lor inexpresivi sunt paradoxal de indiferenţi.

Apoi, catastrofă.

— Atenţie! strigă Armurierul şi în aceeaşi clipă îmi dau seama că apa spumegă furios în spatele meu, văd două spinări purpurii late apărând la suprafaţa râului şi înţeleg că de data asta alţi porci - cel puţin doi, poate mai mulţi, cine ştie? - ne-au urmărit în aval şi intenţionează să-şi apere de intruderi locul unde se hrănesc.

Este reacţia de care ne-am temut întotdeauna, dar de care n-am avut parte niciodată, unicul pericol serios în aceste vânători. Suprafaţa apei fierbe şi clocoteşte. Vedem porci care sar frenetic împrejurul nostru. Râul este în cel mai fericit caz tulbure, dar acum, cu porcii-de-apă înfuriaţi pufnind şi fornăind peste tot, nu avem o idee clară despre ce se întâmplă, atât doar că am pierdut controlul situaţiei şi suntem în primejdie.

— Toată lumea afară din apă! zbiară Maestrul-armelor, însă noi am pornit deja prin apă spre mal.

Ies afară, mă rezem în suliţă, îmi trag răsuflarea. Maestrul-armelor şi Armurierul stau lângă mine. Furnizorul a ieşit pe malul opus. Nu văd însă nici urmă de Semnalizator, apoi, brusc, râul se înroşeşte de sânge, iar colţii lungi şi galbeni din râturile porcilor se văd peste tot, după care Semnalizatorul apare plutind la suprafaţă, cu burta în sus, cu trupul spintecat de la gât până la abdomen.

Îl aducem înapoi purtat pe umeri, ca pe un erou căzut în luptă. Este prima moarte înregistrată în rândurile noastre după mulţi ani. Cumva, în timpul care s-a scurs de atunci, am ajuns să simţim că noi cei unsprezece supravieţuitori vom continua de-a pururi împreună, dar acum ştim că nu va

fi aşa. Maestrul-armelor îi duce vestea Căpitanului şi ne povesteşte apoi că bărbatul acela implacabil şi împietrit a părut să dea semne de durere autentică la aflarea veştii despre moartea Semnalizatorului. Inginerul, Furnizorul şi cu mine săpăm mormântul, iar Căpitanul conduce slujba şi pentru câteva zile în fort domneşte o linişte funerară.

Apoi, odată ce şocul morţii a început să se destrame, Armurierul spune ceea ce nici unul dintre noi n-a amintit în mod deschis după evenimentul de la râu. Şi anume că, prin dispariţia Semnalizatorului, egalitatea de voturi a dispărut. Acum cinci doresc să pornim către casă, iar patru doresc să rămânem pe termen nedefinit în fort. Iar Armurierul intenţionează să deschidă subiectul în numele majorităţii, să meargă la Căpitan şi să-l întrebe dacă va autoriza o retragere de la frontieră.

Vreme de multe ore urmează o discuţie agitată, care capătă pe alocuri accente de furie şi amărăciune. Toţi recunoaştem că va trebui să acţionăm fie într-un fel, fie în altul, că nu ne putem separa; un grup mic de patru-cinci persoane nu va izbuti niciodată să se întreţină în fort şi nici celălalt grup, cam de aceeaşi mărime, nu va avea speranţe de succes în traversarea ţinuturilor necunoscute din spate. Trebuie să rămânem toţi laolaltă, altfel cu certitudine vom muri toţi, dar asta înseamnă că cei patru care vor să rămână trebuie să se supună celor cinci care vor să plece, indiferent de propria dorinţă. Iar cei patru care vor fi nevoiţi să se alăture călătoriei împotriva dorinţei lor sunt extrem de indignaţi pe cei cinci care insistă în privinţa plecării.

În cele din urmă, spiritele se mai calmează şi cădem de acord să lăsăm decizia în seama Căpitanului, aşa cum se cuvine, de fapt. Este aleasă o delegaţie din patru bărbaţi care să meargă la el: Inginerul şi Maestrul-grajdurilor, din partea celor care doresc să rămână, şi Armurierul împreună cu mine în numele celorlalţi.

Căpitanul îşi petrece cea mai mare parte a timpului într-o aripă a fortului în care noi intrăm arar. Acolo, aşezat la un uriaş birou cu incrustaţii, într-un cabinet îndeajuns de mare pentru zece oameni, el studiază teancuri de documente lăsate de conducătorii care l-au precedat, ca şi cum ar spera să înveţe din scrierile acelor colonei dispăruţi care este felul cel mai bun în care să îndeplinească responsabilităţile aşezate pe umerii lui de capriciile timpului. Este un bărbat vânjos, cu chip dur, buze subţiri şi ochi severi, cu sprâncene negre şi dese care îi trasează o singură linie ameninţătoare peste frunte şi, chiar după atâţia ani, este un străin pentru noi toţi.

În obişnuita lui tăcere rece, ne ascultă cum expunem argumentele: convingerea Căutătorului că nu mai există inamici cu care să ne confruntăm aici, cea a Armurierului că suntem absolviţi de datoria faţă de Imperiu care ne-a neglijat de atâta vreme. Apoi convingerea Inginerului că drumul spre casă va fi periculos până aproape de nebunesc, şi a Semnalizatorului, oferită în numele lui de către Maestrul-grajdurilor, că inamicul ne aşteaptă pur şi simplu să plecăm pentru ca după aceea să-şi lanseze mult aşteptata campanie de cucerire în teritoriul imperial. Până la urmă, începem să ne repetăm şi ne dăm seama că nu mai este nimic de spus, deşi Căpitanul nu şi-a întrerupt tăcerea nici măcar printr-o singură silabă. Ultimul cuvânt îi aparţine Armurierului, care-i spune Căpitanului că cinci dintre noi sunt în favoarea plecării, iar patru sunt pentru a rămâne, deşi el nu precizează opţiunea fiecăruia.

Mi se pare că a făcut o greşeală că i-a spus asta. Ceea ce arată - în mod corect - că în rândul nostru s-a desfăşurat un proces democratic şi mă aştept din partea Căpitanului să reacţioneze furios la sugestia că astfel de probleme ar putea fi decise, sau măcar influenţate, de votul plutonului. Dar nu urmează nicio furtună de mânie. El rămâne tăcut, nu

spune nicio vorbă, pentru o durată aproape insuportabilă. După aceea rosteşte, pe un ton surprinzător de moderat:

— Căutătorul nu poate culege niciun semn de prezenţă inamică?

Îi adresează întrebarea Inginerului, pe care, aparent, l-a identificat în mod corect ca fiind unul dintre liderii facţiunii care favorizează continuarea şederii în fort.

— Aşa este, răspunde Inginerul.

Căpitanul tace din nou. În cele din urmă, spre uimirea noastră generală, spune:

— Gândirea celor care susţin retragerea de la frontieră este în aceeaşi direcţie cu a mea. Mă gândisem de multă vreme că serviciile noastre în locul acesta nu mai sunt cerute de Imperiu şi că, dacă mai putem fi de folos ţării în vreun fel, trebuie să obţinem realocarea altundeva.

Cred că este ultimul lucru la care se aşteptase vreunul dintre noi. Armurierul străluceşte de satisfacţie. Inginerul şi Maestrul-grajdurilor par dezamăgiţi. Eu, ambivalent chiar şi acum, mă mulţumesc să-l privesc pe Căpitan cu uimire.

Căpitanul continuă:

— Inginerul şi Maestrul-grajdurilor, întocmiţi planuri pentru plecarea noastră cât mai devreme cu putinţă. Stipulez totuşi ceva: Plecăm ca un grup, nimeni nu rămâne aici şi ne vom comporta ca un grup de-a lungul întregii călătorii, despre care ştiu că va fi lungă şi anevoioasă. Oricine va încerca să părăsească grupul va fi considerat dezertor şi tratat ca atare. Vă voi cere tuturor să depuneţi un jurământ în această privinţă.

Asta conveniserăm oricum între noi, aşa că nu reprezintă nicio dificultate. Nici cei patru minoritari nu se opun în vreun fel ordinului de plecare, deşi Căutătorul este în mod evident îngrozit de pericolele şi stresul călătoriei. Începem imediat să întocmim planurile pentru plecare.

Se dovedeşte că avem, totuşi, nişte hărţi ale teritoriului pe care va trebui să-l străbatem. Căpitanul le scoate din colecţia lui de documente, alături de două volume ale unei cronici a călătoriei noastre din capitală până la frontieră, pe care o ţinuse primul Colonel. El mă cheamă şi-mi dă materialele acelea, ordonându-mi să le consult şi să concep planul unei rute pentru întoarcerea noastră.

Descopăr însă repede că totul este inutil. Hărţile s-au tocit şi s-au rupt în lungul îndoiturilor, iar informaţiile pe care le conţinuseră cândva despre centrul continentului au devenit invizibile. Pot distinge un semn îngroşat în formă de stea care arată capitala în colţul din dreapta-jos, precum şi o linie vag neregulată care indică frontiera hăt departe în stânga, dar aproape totul dintre ele s-a şters. Nici cronica bătrânului Colonel nu este de ajutor în vreo privinţă. Primul volum se ocupă de organizarea forţei expediţionare şi problemele de logistică implicate în deplasarea ei de la capitală spre interior. Al doilea volum pe care-l avem, şi care este, de fapt, al treilea dintre cele trei originale, descrie construirea fortului şi primele hărţuieli cu inamicul. Lipseşte volumul din mijloc, şi acela este cel care, presupun, se referă la drumul propriu-zis dintre capitală şi frontieră.

Ezit să-i spun asta Căpitanului, fiindcă nu este un individ care să primească veştile rele cu multă stăpânire de sine. Decid că voi face tot ce-mi stă în putinţă pentru a improviza pentru noi un traseu, apelând la indiciile pe care le vom descoperi pe măsură ce înaintăm spre sud-est. Ne pregătim, alegându-ne căruţele cele mai zdravene şi caii cei mai robuşti, şi încărcându-le cu unelte, arme şi toate proviziile pe care le putem transporta: fructe şi fasole uscată, făină, butoiaşe cu apă, cutii cu peşte afumat, pachete de carne uscată la vânt pe care Furnizorul le prepară în fiecare iarnă, întinzând la soare fâşii de carne de

porc. În timpul marşului ne vom descurca cum vom putea în privinţa cărnii proaspete şi a altor produse.

Femeile acceptă placid ordinul de a ne însoţi în sălbăticie. Ele au trecut oricum din vieţile lor de pescari în vieţile noastre. Sunt numai nouă, deoarece Căutătorul nu alesese niciodată să aibă una, iar Căpitanul prea rar dovedise un oarecare interes faţă de ele. Chiar şi aşa avem una în plus: Sarkariet, partenera Semnalizatorului. Ea rămăsese în fort după moartea Semnalizatorului şi spune că nu vrea să se întoarcă în satul ei, aşa că o luăm cu noi.

Ziua plecării noastre este frumoasă, soarele cald, dar nu arzător, vântul blând. Poate că este un semn bun. Părăsim fortul fără să aruncăm măcar o privire în urmă, ieşim pe poarta de est şi coborâm spre râu. O duzină de pescari ne urmăresc cu feţe inexpresive cum traversăm podeţul de lemn din amonte de satul lor. După ce am trecut pe malul opus, Căpitanul ne opreşte şi ne porunceşte să distrugem podul. Inginerul scoate un sunet şocat: podul a fost unul dintre primele lui proiecte, cu mult timp în urmă. Însă Căpitanul nu vede niciun motiv pentru care să-i lăsăm inamicului vreo cale facilă de înaintare spre est, în cazul în care ar pândi în hinterland. Aşa încât mânuim topoarele jumătate de dimineaţă, până ce podul se rostogoleşte în apele râului.

În ultimii douăzeci de ani n-am avut niciodată vreun motiv să ne aventurăm foarte departe în regiunile din estul şi sudul fortului, dar nu ne surprinde să descoperim că sunt destul de asemănătoare cu cele din nord şi vest, pe care le-am patrulat atâta vreme. Altfel spus, ne găsim într-o zonă aridă cu sol gălbui pietros, cu dealuri scunde ici-colo, tufişuri strâmbe şi smocuri de iarbă cu fire tăioase. La răstimpuri, câte un animal slăbănog ne taie iute calea, ori auzim sâsâitul unui şarpe din hăţişuri, iar alteori păsări solitare şi melancolice plutesc în înălţimi, croncănind

răguşit. Însă, în general, teritoriul este pustiu. Nu zărim absolut niciun semn de apă în prima zi, şi nici în a doua, până la amiază, când Căutătorul anunţă că detectează prezenţa pescarilor în apropiere şi nu peste mult timp ajungem la un pârâu şerpuit, probabil alt afluent al fluviului în care se vărsa râul care trece pe sub fortul nostru. Pe malul opus zărim o tabără de pescari, mult mai mică decât satul de pe malurile râului nostru.

Wendrit şi celelalte femei devin agitate când îl văd. O întreb ce s-a întâmplat şi-mi spune că oamenii aceia sunt duşmani vechi ai neamului ei şi că cele două triburi se luptă între ele de câte ori se întâlnesc. Până şi pescarii pasivi şi placizi poartă, aşadar, războaie între ei! Cine ar fi crezut asta? Îl anunţ pe Căpitan, care pare indiferent.

— Nu se vor apropia de noi, rosteşte el şi se dovedeşte că a avut dreptate.

Pârâul este puţin adânc şi poate fi trecut, iar pescarii ciudaţi se adună lângă corturile lor şi stau tăcuţi în timp ce trecem. Ajunşi pe malul opus, ne umplem butoiaşele cu apă.

După aceea vremea devine neprietenoasă. Intrăm într-un ţinut stâncos şi accidentat, un tărâm al stâncilor de gresie, roşu-strălucitoare şi erodate până la nivelul unor turle şi creste zimţate şi bizare, iar aici ne suflă în faţă un vânt puternic şi constant dinspre sud, care pătrunde printr-o deschidere dintre dealuri şi poartă o sumedenie de grăunţe trandafirii, minuscule şi neplăcute. Soarele este roşu ca un ban nou de aramă pe cerul trandafiriu, ca şi cum amurgul ar dura toată ziua. Pentru a evita furtuna de nisip despre care bănuiesc că se va abate asupra noastră, cotesc caravana, îndreptând-o spre est, unde vom călători în lungul bazei stâncilor şi poate că vom fi feriţi de rafalele cele mai rele. Manevra se dovedeşte greşită, pentru că se stârneşte brusc un vânt transversal rece şi permanent, care aduce cu el din nord exact furtuna de nisip pe care

sperasem s-o ocolesc, astfel că suntem blocaţi timp de o zi şi jumătate imediat sub stâncile roşii, ghemuindu-ne jalnic laolaltă, cu feţele acoperite cu eşarfe. Vântul urlă toată noaptea; eu dorm foarte prost. În cele din urmă încetează şi ne grăbim să trecem prin deschiderea dintre stânci, după care ne continuăm înaintarea greoaie spre sud-est.

Dincolo de ea găsim ceea ce este cu certitudine fundul unui lac secat, întins şi acoperit cu o pojghiţă subţire de sare ce scânteiază în lumina solară violentă precum promoroaca nou-căzută. Aici nu creşte nimic, decât îndărătnica iarbă tăioasă, şi fără îndoială că lacul a secat cu milenii în urmă, fiindcă nu există nici măcar urmele scheletice ale necunoscutei vegetaţii, ale tufelor şi arborilor care poate că i-au mărginit perimetrul în zilele când aici exista apă. Traversăm de trei zile lacul mort. Rezerva noastră de apă potabilă devine deja alarmant de mică şi ne-am terminat toată carnea proaspătă; a rămas numai cea uscată, care ne sporeşte setea. Desigur, aici nu există animale pe care să le vânăm.

Cu asta va trebui să ne înfruntăm, săptămână după săptămână, până când, în cele din urmă, vom ajunge într-un ţinut mai blând? Cei mai vârstnici dintre noi, Căutătorul şi Intendentul, trădează semne evidente de oboseală, iar femeile, care n-au fost niciodată departe de râul lor, nici chiar pentru o zi, par neliniştite şi retrase. În mod vădit demoralizate şi speriate, şuşotesc tot timpul între ele în graiul pescarilor pe care nici unul dintre noi nu s-a sinchisit vreodată să-l înveţe, dar se opresc de câte ori ne apropiem. Până şi animalele noastre de povară încep să se împotrivească. Mâncarea şi apa le-au fost frugale de când am pornit, iar efectele sunt perfect vizibile. Pocnesc apatic din fălci spre smocurile de iarbă cenuşie şi tăioasă şi ne privesc cu ochi trişti, ca şi cum ne acuză că le-am fi trădat.

Călătoria abia a început şi încep deja să regret că am pornit.

Într-o seară, când campăm într-un loc jalnic din apropierea capătului opus al lacului, îi mărturisesc Căpitanului îndoielile mele. Întrucât este ofiţerul conducător, iar eu conduc grupul pe rută, am ajuns să consider că între noi există un soi de egalitate în rang, care va îngădui conversaţii confidenţiale. M-am înşelat însă. Când îi spun că am început să cred că acţiunea aceasta ar putea fi mai presus de puterile noastre de îndurare, îmi răspunde că nu are răbdare cu laşii şi-mi întoarce spatele. În zilele care vin nu mai vorbim între noi.

În regiunea care urmează există urme ale unor aşezări străvechi, acolo pe unde a curs probabil cândva râul care alimenta lacul. Acum nu mai există, desigur, niciun râu, deşi ochiul meu antrenat detectează meandrele vagi ale albiei preistorice, iar ruinele fragmentare ale unor sătucuri din piatră pot fi văzute pe pragurile de deasupra fostelor maluri. În prezent, însă, totul este deşert aici. De ce dorea Imperiul ca noi să-i apărăm frontiera, când există această gigantică zonă-tampon de pustiu între teritoriile sale bogate şi fertile, şi ţara inamicului?

Mai târziu ajungem la ceea ce trebuie să fi fost capitala acestei provincii de mult abandonate, un labirint întins de ziduri din piatră năruite şi de structuri cu multe odăi, greu de descifrat. Găsim un fel de templu sanctuar, unde mai dăinuie statui demonice, idoli din rocă neagră cu o duzină de capete şi treizeci de braţe, fiecare ţinând ciotul unei probabile arme. Şerpi sculptaţi, cu ochi mari, se încolăcesc deasupra mijlocurilor acestor zei formidabili şi uitaţi. Cărturarii naţiei noastre ar dori cu certitudine să colecţioneze obiectele acestea pentru muzeele din capitală şi eu le consemnez poziţia, ca să pot completa pentru ei un raport amănunţit după ce vom ajunge la civilizaţie. De acum, însă, am îndoieli serioase în privinţa asta...

Îl trag pe Căutător deoparte şi-i cer să-şi proiecteze mintea în felul în care obişnuia s-o facă, pentru a vedea dacă nu poate detecta vreo urmă de sate locuite în faţa noastră.

— Nu ştiu dacă pot, îmi spune. (Este teribil de slab, tremurător, palid.) E nevoie de o putere pe care nu cred c-o mai deţin.

— Încearcă. Te rog. Trebuie să ştiu.

Este de acord să facă efortul şi intră în transă, iar eu rămân alături, privind cum ochii i se dau peste cap în orbite şi răsuflarea îi iese în icnete neregulate, răguşite. Stă nemişcat ca o statuie, fără să se clintească câtuşi de puţin mult timp. După aceea, treptat, revine la starea normală de conştiinţă şi începe să se năruie, dar îl prind la timp şi-l aşez pe sol. Stă în capul oaselor, clipind pentru o vreme, inspirând profund, adunându-şi puterile. Aştept până ce pare că şi-a revenit.

— Ei bine?

— Nimic. Tăcere. În faţă este la fel de pustiu pe cât este în spate.

— Pe ce depărtare? îl întreb.

— De unde să ştiu. Acolo nu-i nimeni. Asta-i tot ce pot spune.

Raţionalizăm apa cu foarte multă zgârcenie şi în acelaşi timp începem să avem probleme cu proviziile. Nu există nimic care să poată fi vânat şi nimic din puţina vegetaţie care creşte nu pare comestibil. Până şi Sergentul, cu siguranţă cel mai puternic dintre noi, este acum tras la faţă şi cu ochii afundaţi în orbite, iar Căutătorul şi Intendentul par la limita puterii de a continua. La răstimpuri găsim câte o sursă de apă potabilă, deşi sălcie, ori înjunghiem vreun animal nebănuitor care rătăceşte prin pustiu, iar atunci dispoziţia ne creşte, totuşi mediul pe care-l străbatem rămâne ostil şi nu ştiu când ni se va uşura călătoria. Ofer un

spectacol întreg din studierea hărţilor mele, sperând că-i va încuraja pe ceilalţi să creadă că ştiu ce fac, dar hărţile pe care le am pentru partea aceasta a continentului sunt albe şi aş putea la fel de bine să-mi consult căruţa sau animalele care o trag, când încerc să descifrez ceva din foile acelea decolorate de hârtie.

— Asta-i o expediţie sinucigaşă, îmi spune Inginerul într-o dimineaţă pe când ne pregătim să ridicăm tabăra. N-ar fi trebuit să plecăm de la fort. Ar trebui să ne întoarcem cât încă mai putem. Cel puţin la fort vom fi în stare să supravieţuim.

— Tu ne-ai băgat în asta, rosteşte Furnizorul strâmbându-se la mine. Tu şi votul pe care ţi l-ai schimbat.

Furnizorul corpolent nu mai este de acum corpolent. A devenit o simplă umbră a bărbatului care era.

— Recunoaşte, Topografule: nu vom reuşi niciodată. A fost o greşeală să-ncercăm.

Ar trebui să mă apăr împotriva acestor acuzaţii? Ce aş putea să spun?

Peste o zi, când condiţiile nu s-au îmbunătăţit deloc, Căpitanul ne adună pe toţi nouă şi face un anunţ uluitor. Va trimite femeile înapoi. Sunt o povară prea mare pentru noi. Le vom da o căruţă şi o parte din proviziile care ne-au rămas. Dacă vor merge mereu înspre apus, spune el, mai devreme sau mai târziu vor ajunge la satul lor de sub zidurile fortului nostru.

Se îndepărtează de noi înainte ca vreunul să-i fi putut răspunde ceva. Oricum suntem prea năuciţi ca să putem articula vreun cuvânt. Şi cum am fi putut replica? Ce am fi putut spune? Că ne opunem actului acela de incredibilă cruzime şi că nu-i vom îngădui să le trimită pe femei la moarte sigură? Sau că am votat din nou şi suntem unanimi în dorinţa ca toţi, nu doar femeile, să ne întoarcem la fort? El ne va reaminti că un pluton militar nu este o democraţie. Sau poate că ne va întoarce pur şi simplu spatele, aşa cum

procedează de obicei. Am pornit pe drumul spre interiorul Imperiului; am jurat să continuăm ca un grup; el nu ne va elibera.

— Nu poate vorbi serios! spune Maestrul-grajdurilor. Este o condamnare la moarte pentru ele!

— De ce ar trebui să-i pese de asta? întreabă Armurierul. Pentru el, femeile nu sunt decât nişte animale domestice. Mă miră că nu ne cere pur şi simplu să le ucidem aici şi acum, în loc să se mai complice şi să le dea hrană pentru drumul de întoarcere.

E evident cât de tare ne-a vlăguit drumul până aici, de vreme ce nici unul dintre noi nu se simte capabil să-şi exprime opoziţia deschisă faţă de ordinul scandalos al Căpitanului. El discută cu Furnizorul şi cu Maestrul-grajdurilor, pentru a stabili partea din proviziile noastre la care putem renunţa în folosul lor şi căruţa pe care să le-o dăm, iar discuţia se desfăşoară exact ca şi cum ar fi o situaţie normală de gospodărire internă.

Femeile nu ştiu nimic despre decizia luată de Căpitan. Nu-i pot spune nimic lui Wendrit când mă întorc în cortul nostru.

O trag aproape de mine şi o ţin într-o îmbrăţişare prelungă, gândindu-mă că asta este probabil ultima dată.

Când mă retrag şi o privesc în ochi, propriii ochi mi se umplu de lacrimi, iar ea se uită la mine derutată. Dar cum pot să-i explic? Sunt protectorul ei. Nu pot să-i spun cum Căpitanul i-a ordonat moartea şi că eu sunt pregătit să accept decizia lui monstruoasă.

Se poate spune că este posibil să simt iubire faţă de o femeie-pescar? Da, poate că da. Poate că o iubesc pe Wendrit. Cu siguranţă, aş fi profund îndurerat să mă despart de ea.

Femeile se vor rătăci repede când vor încerca să traverseze înapoi neospitalierele tărâmuri pustii prin care am trecut până acum. Fără îndoială, vor muri în câteva zile.

Noi înşine, mai mult ca probabil, vom muri peste o săptămână sau două, înaintând mereu în căutarea lipsită de speranţe a regiunilor populate ale Imperiului. Am fost un nebun să cred că am putea izbândi vreodată în călătoria asta, să cred că putem să ne îndreptăm pur şi simplu în direcţia capitalei şi să persist în autoconvingerea că, pas cu pas, vom ajunge în cele din urmă acolo.

Există însă o a treia cale, care le cruţă pe Wendrit şi pe celelalte femei, ca şi pe prietenii mei, de la moartea singuratică în regiunile astea singuratice. În ziua aia, în spatele celor trei deluşoare din nordul fortului, Sergentul mi-a arătat cum se procedează...

Ies din cort. Căpitanul a terminat de vorbit cu Furnizorul şi cu Maestrul-grajdurilor şi stă într-o parte a taberei, ca şi cum ar fi singur pe altă planetă.

— Căpitane? spun eu.

Tăişul îmi este pregătit când se întoarce spre mine.

După aceea, le vorbesc încet bărbaţilor zguduiţi, uluiţi:

— Acum eu sunt Căpitan. Se-mpotriveşte cineva? Perfect.

Şi indic spre nord-vest, înapoi, către locul idolilor din piatră încolăciţi de şerpi, către lacul secat de după ei şi către stâncile roşii şi mai departe:

— Ştim cu toţii că nu vom găsi niciodată Imperiul. Dar fortul este tot acolo. Aşa că, haideţi! Să ridicăm tabăra şi să pornim. Ne-ntoarcem. Mergem acasă!

PERGAMENTUL

David Ball
Traducerea din limba engleză
Mihai-Dan Pavelescu

Fost pilot, făuritor de sarcofage şi businessman, David Ball a călătorit în şaizeci de ţări de pe şase continente, a traversat Sahara de patru ori în decursul documentării sale pentru romanul *Empires of Sand* şi a explorat Anzii cu un microbuz Volkswagen. Alte călătorii de documentare l-au dus în China, Istanbul, Algeria şi Malta. A fost şofer de taxi în New York, a instalat echipamente de telecomunicaţii în Camerun, a renovat imobile victoriene în Denver şi a lucrat la o benzinărie în Grand Tetons. Printre romanele lui bestselleruri se numără epopeea istorică amănunţit documentată *Ironfire* şi mai sus-amintitul *Empires of Sand,* dar şi thrillerul contemporan *China Run.* Locuieşte cu familia sa într-o casă pe care au construit-o în Munţii Stâncoşi.

În povestea sumbră care urmează, el ne poartă în Marocul secolului al XVII-lea, într-un joc tulburător de-a pisica şi şoarecele, un joc în care, dacă eşti *norocos,* trofeul este moartea...

Prizonierul simţi ceva alunecos pe abdomen şi când deschise ochii văzu un şarpe.

Era o viperă, care se mişca lent în răcoarea dinaintea zorilor şi căuta căldura trupului său. Abia cutezând să răsufle, inginerul ridică încet capul şi privi în ochişorii negri ca tăciunele: lipsiţi de orice emoţii, reci şi morţi ca ai lui. După ce valul iniţial de frică bolnavă i-a gonit prin vene, a fost în stare să inspire adânc, de-abia venindu-i să creadă ce noroc are. Cu numai o săptămână în urmă, unul dintre oamenii lui se rostogolise exact peste o asemenea reptilă, poate chiar peste asta. Era adevărat, suferise îngrozitor, dar după aceea scăpase pentru totdeauna de viaţă. După

toate prin câte trecuse prizonierul, se putea oare să fie atât de simplu?

Îşi simţi bubuiturile inimii când mişcă mâna ca să-i ofere o ţintă uşoară. Aerul era apăsător, aproape lichid.

Limba şarpelui şfichiui.

Te rog, Doamne, ia-mă! Acum.

Şarpele îi ignoră mâna. Menţinând capul ridicat, continua să-l fixeze pe inginer cu privirea. El întinse mâna mai mult. Vipera se retrase. Nu atacă. Iritat, decis s-o provoace, bărbatul lovi cu palma. Simţi solzii reci pe pielea aspră a palmei sale, dar nu au urmat nici arsura colţilor, nici ţâşnirea veninului. Era un vis, cu siguranţă era un vis; poate împăratul, în altă întrupare, îl zeflemisea din nou plin de cruzime. Altă consemnare pe pergamentul lui, altă parte a destinului său pe care nu putea face nimic s-o schimbe.

Apoi nu mai contă. Şarpele lunecă şi dispăru într-o gaură din zidărie, ca să vâneze şoareci.

Baptiste expiră şi rămase nemişcat, întins pe spate. O lacrimă i se prelinse pe obraz. Căldura începuse deja să se infiltreze în *metamore,* încăperea subterană pe care o împărţea cu alţi cinci sute de oameni. Cândva, aici fuseseră patruzeci dintre propriii oameni, dar acum rămăseseră doar şase; restul muriseră pe rând, ori s-au sinucis, ori din cauza bolilor, a foametei, a şerpilor, a scorpionilor, a extenuării, a disperării, a torturii şi, bineînţeles, a împăratului.

Auzi chemarea piţigăiată a muezinului, dar nu încă şi paşii paznicilor. Era duminică şi prizonierii creştini beneficiau de o jumătate de ceas suplimentară de odihnă, ba chiar şi de ocazia de a se ruga împreună. Auzi acum refrenul familiar al preotului care ţinea slujba lângă pârâiaşul care curgea prin mijlocul lor:

— Veseliţi-vă de suferinţă, copiii mei, căci este voia Domnului.

Baptiste făcu o grimasă. Era clar că prizonierii se veseleau, doar le auzea agoniile pe când se străduiau să înceapă o altă zi.

Rămase cu ochii închişi până când chepengul se deschise şi o rază de soare lumină pământul lângă capul său. O scară de frânghie fu aruncată de sus. Un cor de gemete fu urmat de zăngănit de lanţuri şi năvala bărbaţilor care se luptau să ajungă cât mai aproape de scară, fiindcă ultimul care ajungea sus era bătut pentru lenevie. Ceilalţi îl lăsau întotdeauna pe inginer să suie printre primii, pentru că Baptiste avea putere de viaţă şi de moarte asupra lor. Majoritatea auziseră salutul familiar pe care i-l adresase împăratul.

Vei ucide azi pentru noi, Inginerule?

Nimeni nu dorea să fie printre cei aleşi să moară. Nimeni nu încerca să se împrietenească vreodată cu el, fiindcă asta o văzuseră - putea fi fatal. Mai presus de orice, nimeni nu îngăduia să i se întâmple ceva rău, fiindcă ştiau că dacă Baptiste trăia, numai unii dintre ei aveau să moară. Dacă Baptiste murea, toţi aveau să moară.

Până să iasă afară, spre o altă zi de pierzanie, clipind des înaintea soarelui marocan orbitor, Baptiste nu mai era sigur de-acum că şarpele fusese acolo cu adevărat.

— Vei ucide azi pentru noi, Inginerule?

Auzise pentru prima dată refrenul împăratului cu prea multe vieţi în urmă ca să le mai reţină numărul. O sută? O mie? Oameni morţi din pricina propriilor slăbiciuni şi a plictiselii unui împărat, oameni morţi din cauza unui joc şi a unui pergament, o blestemată de hârtie îngălbenită al cărui sfârşit el putea doar să-l ghicească.

Baptiste era soldat, dar nu crezuse niciodată că ar fi un ucigaş. Era un inginer şi slujise ca mână dreaptă a lui Vauban, maestrul artei asediilor. Vauban, care putea construi orice şi distruge orice. Împreună, ei concepuseră

metode ingenioase de atac pentru nesfârşitele războaie ale lui Ludovic al XIV-lea şi le întrecuseră cu metode încă şi mai strălucitoare de apărare.

Baptiste iubea crenelurile, fortificaţiile şi toate instrumentele războiului, dar găsea terifiante zgomotele şi mirosurile bătăliei în sine. Nu-i plăceau trupurile şi sângele care-i întinau şanţurile regulate, nu-i plăceau distrugerile ghiulelelor care-i sfârtecau zidurile virgine, de fapt, nu-i plăcea moartea. Încălca legile Domnului şi ordinea propriei vieţi. Da, munca lui le îngăduia altora să ucidă cu iuţeală şi eficienţă, dar propriile mâini erau curate. Era departe de toate astea: el iubea precizia elegantă a uneltelor de proiectare şi desenele exacte pe care le realizau. În bătălie stătea adesea expus focului inamic, cu capul plecat asupra muncii sale, indiferent la zbieretele bărbaţilor, la vuietul armelor şi la pericole, iar proiectele concepute în momentele acelea erau cele care-i împiedicau pe inamici, ba chiar salvau vieţi. Acesta era darul său: să vadă lucruri care încă nu erau reale, lucruri pe care ceilalţi nu le puteau distinge, pentru a le pune apoi pe hârtie, astfel ca alţii să-i poată transforma viziunea în pământ, lemn şi fier. După ce câteva din proiectele acelea schiţate pe câmpul de bătălie îşi dovediseră valoarea, Vauban însuşi îl declarase un geniu şi-l promovase.

Se dovedise o avansare ghinionistă. Inginerul comanda o companie de genişti şi urma să transporte echipamente de asediu în două galioane, de la arsenalul din Toulon, la Marsilia.

Propriul fiu, Andre, se afla în a doua corabie. Baptiste fluturase din braţ spre Andre, care stătea la parmaclâc, uşor de observat de la depărtare, întrucât avea şuviţa albă şi distinctivă a familiei în părul des şi negru. Trecuseră trei ani de când se războiseră întruna şi abia aşteptau o permisie scurtă. Corăbiile pătrunseseră într-o zonă de acalmie, apoi fuseseră înghiţite de o ceaţă nu foarte deasă.

Căpitanul îi asigurase că vântul va reveni cel mai târziu în dimineaţa următoare, apoi împărţise rom tuturor membrilor echipajului. Bărbaţii băuseră, tăiaseră frunză la câini sau jucaseră dame. Majoritatea moţăiau când fuseseră atacaţi de o felucă de piraţi. Înainte de a putea fi dată alarma, punţile roiseră de mauri. Corabia fusese cucerită fără să se fi tras măcar un singur foc de armă. Când fusese aruncat în lanţuri, singura consolare a lui Baptiste fusese că nu capturaseră şi corabia fiului său.

De la *raisul* care comanda corabia-pirat, aflaseră că destinaţia lor urma să fie Marocul.

— Veţi vedea că moartea în Hadesul vostru creştin este preferabilă vieţii pe meleagurile acelea, chicotise *raisul.* În privinţa suferinţei oamenilor, Moulay Ismail este maestrul absolut; diavolul nu-i decât un ucenic.

Pe corabie umblaseră zvonuri despre împărat, un tiran a cărui cruzime era legendară. Atigny, un genist din Aix, fusese întemniţat acolo vreme de şase ani şi sănătatea îi fusese serios afectată.

— Ismail este un geniu, spusese morocănosul Atigny. El ridică un palat care să rivalizeze cu Versailles, dar este un monstru, însetat de sânge şi de-a dreptul dement. Ucide cu propriile mâini. Ucide din plăcere şi-l încântă suferinţele altora. Eu am supravieţuit fiindcă am găsit de lucru în grajduri. Caii trăiesc în Maroc mai bine decât orice om. Până la urmă am fost răscumpărat, dar familia mi-a fost ruinată. Tata a murit în sărăcie. Pentru mine nu va exista o a doua răscumpărare.

— Prostii, îi zisese Baptiste. Vom fi toţi răscumpăraţi, dacă nu de familiile noastre, atunci de o biserică.

— Când Ismail va afla că suntem constructori, nu ne va mai lăsa să plecăm. Are nevoie de noi pentru palatul lui. Eu nu mă mai pot întoarce acolo. Nu mai pot îndura din nou suferinţele. Roagă-te să nu-i atragi atenţia, *mon capitaine.* El alege prizonieri la întâmplare, pentru torturi speciale. Să

se joace cu ei. Dumnezeu nu-i mai poate ajuta cu nimic pe cei care-i atrag atenţia împăratului.

Baptiste încercase să-i ridice moralul, dar îi fusese imposibil. În dimineaţa în care matelotul de veghe din gabie anunţase vederea pământului, Atigny izbutise să se stranguleze, cu propriile lanţuri.

Echipamentele capturate odată cu galionul îi identificaseră pe oamenii lui Baptiste ca fiind genişti. Ei fuseseră duşi de la Sallee, bârlogul piraţilor, spre interiorul ţării, spre capitala Meknes. Fără alte ceremonii, fuseseră puşi să muncească la ziduri, unde, aşa cum promisese Atigny, cruzimile abundau şi moartea era un fapt banal. Oamenii erau siliţi să lucreze mai presus de orice rezistenţă, erau biciuiţi şi omorâţi fără milă, apoi îngropaţi în ziduri, amestecaţi în varul nestins.

Într-o dimineaţă, caii împărăteşti sosiră galopând răsunător pe un pasaj lung, cu Moulay Ismail în frunte, cu veşmintele fluturând în vânt, flancat de *bokhaxa,* ucigaşii din garda lui personală. Bărbaţii care se mişcară prea încet fură striviţi sub copite. Alaiul împărătesc se opri brusc şi călăreţii descălecară. Gărzile intrară imediat în acţiune, silindu-i pe muncitori să îngenuncheze pe nisip. Înjosirea şi umilinţa erau unicele răspunsuri îngăduite în prezenţa împăratului. Precum ceilalţi, Baptiste îngenunche cu fruntea lipită de pământ. Peste o clipă văzu înaintea ochilor încălţările împărăteşti.

— Ridică-te, porunci împăratul.

Baptiste nu ştia dacă i se adresase lui sau altuia, dar aproape imediat după aceea fu ridicat cu brutalitate în picioare.

Împăratul Marocului era micuţ şi purta veşminte simple, fără podoabe.

— Tu eşti inginerul lui Vauban, rosti el cu glas plăcut.

— Da, Maiestate, am avut onoarea de a sluji sub Vauban.

— Tu ai întocmit planurile astea? întrebă Ismail.

Baptiste recunoscu hârtiile sale de pe galion.

— Da, Maiestate.

Chipul lui Ismail se lumină şi împăratul încuviinţă fericit.

— Atunci suntem încântaţi să te avem în slujba noastră, spuse el de parcă Baptiste s-ar fi aflat acolo din propria voinţă. Haide, vino cu noi!

Se întoarse şi intră în palat, în timp ce, uluit, Baptiste se grăbi să-l ajungă din urmă, neştiind ce să creadă despre răsturnarea aceea de situaţie. Acesta era Moulay Ismail, sultanul Marocului din dinastia Alaouită, descendent din Profetul Mahomed. Moulay Ismail, războinicul care ajutase la alungarea englezilor din Tanger şi a spaniolilor din Larache. Moulay Ismail, de mâinile căruia muriseră şase mii de femei şi copii, când îi îmblânzise pe neîmblânziţii berberi. Moulay Ismail, care-i sfidase pe turcii otomani, pavoazând zidurile lui Marrakesh şi Fez cu capetele comandantului lor şi a zece mii de soldaţi ai săi, o dovadă a dorinţei lui de pace. Moulay Ismail, pentru care piraţii din Sallee efectuau raiduri pe coastele Europei şi răpeau bărbaţi, femei şi copii pe care să-i folosească pentru răscumpărare sau în clădirea imperiului său. El construise palate, drumuri, poduri şi fortăreţe şi impusese legi aspre, care aduseseră pacea într-o ţară care nu cunoscuse decât războiul.

— Oamenii mei au ordine şi pâine, se lăudă el pe când mergeau prin palat. În scurt timp imperiul acesta va fi din nou măreţ, mai măreţ încă decât a fost în dinastia Almohazilor, când arta, arhitectura şi literatura din Maroc erau preţuite în lumea civilizată. Ai văzut Alhambra?

— Nu, Maiestate.

— Nici noi, dar am auzit despre genialitatea ei. Noi vom construi ceva încă şi mai măreţ. Tu ne vei ajuta, Inginerule. Tu ne vei ajuta să atingem visul acela.

— Maiestate, eu...

— Povesteşte-ne despre asediul lui Maastricht, porunci Ismail.

Se opriră, şi Baptiste desenă în nisip şi răspunse la întrebări detaliate ale monarhului bine informat, care dovedea interes real faţă de arta şi ştiinţa asediilor.

— Eu am hambare ce ne vor îngădui să rezistăm la asedii de cinci ani, se lăudă el.

— Poate că da, spuse Baptiste examinând meterezele cu ochii lui exersaţi, totuşi există slăbiciuni pe care un inamic inteligent le poate exploata.

— Cu siguranţă. Tu vei corija slăbiciunile acelea, Inginerule. Şi ne vei clădi un oraş mai măreţ decât străvechile capitale Marrakesh şi Fez, ba chiar mai măreţ decât Versailles, palatul păgânului tău rege Ludovic.

Plimbarea prin palat dură trei ore, iar împăratul fu expansiv şi mândru, pe când indica detaliile complexului de clădiri care devenise deja unul dintre cele mai mari din lume: grajduri şi hambare ce ocupau săli vaste, palate şi haremuri, săli de primire, apartamente private, săli de banchete, bucătării, corpuri de gardă, băi şi moschei. Totul era colbuit, nesfârşit şi uriaş, împăratul energic clocotea de idei şi se oprea frecvent pentru a le da ordine supraveghetorilor, care erau în mod evident terorizaţi de prezenţa sa. Lui Baptiste i se păru destul de plăcut turul prin palat.

Tocmai reveniseră la locul de muncă al lui Baptiste, când Ismail observă un grup de sclavi care i se păru că se mişcau prea încet. Smulse o sabie de la un *bokhaxa* şi decapita fulgerător doi bărbaţi. Baptiste păli. Pe chipul lui nu se citise decât un licăr fulgerător de suferinţă, însă Ismail îl văzu. Din clipa aceea viaţa lui Baptiste se transformă.

Ismail îi întinse sabia şi-l indică pe sclavul rămas în viaţă, care tremura la picioarele sale.

— Vei ucide azi pentru noi, Inginerule? întrebă împăratul.

În mod stupid, Baptiste crezu că era un fel de glumă.

— Maiestate, eu nu sunt un ucigaş.

— Eşti războinic, nu?

— Sunt inginer, Maiestate.

— Invenţiile tale nu ucid?

— Alţi bărbaţi le folosesc pentru a ucide, Maiestate. Nu eu.

— Şi care-i diferenţa? Chipul lui Ismail se aprinse de interes: Ce înseamnă puterea fără capacitatea de a aduce moartea? Cum s-ar putea teme oamenii de tine?

— Nu mă interesează ca alţi oameni să se teamă de mine, Maiestate. Şi nici nu pot să ştiu în ce fel ar trebui să-mi utilizeze invenţiile. Ştiu doar că nu voi ucide niciodată cu propriile mele mâini, decât pentru a evita să fiu ucis la rându-mi.

Împăratul râse şi glasul îi deveni ascuţit.

— *Niciodată* este într-adevăr foarte îndepărtat. Nu-i aşa?

— Aşa este, Maiestate.

Ismail îl examina cu atenţie pe Baptiste, cu chipul încruntat în concentrare, apoi îi făcu semn scribului să se apropie şi să ia loc pe un taburet de lângă el. După aceea înclină capul şi începu să şoptească la urechea scribului, care-i transcrise cuvintele pe un pergament lung. Baptiste rămase nemişcat, sperând la început că ceea ce dicta împăratul nu avea nicio legătură cu el. Cu toate astea, Ismail se uita din când în când spre el, în timp ce-i dicta scribului, iar expresia feţei îi alterna între amuzament şi gravitate. Şopti, se opri, păru să reflecteze profund, apoi şopti din nou vreme de aproape o oră. Baptiste începu să se teamă de ce avea să se întâmple când va termina de dictat, îşi reaminti cuvintele lui Atigny: *Roagă-te să nu-i atragi atenţia.*

În cele din urmă Moulay Ismail i se adresă lui Baptiste:

— Sângele Profetului care ne curge în vene ne îngăduie să vedem calea pe care Allah în infinita lui înţelepciune a destinat-o unor oameni, rosti el. Noi am scris momentele-

cheie ale vieţii tale pe acest pergament. El va fi ţinut pe buiandrugul uşii palatului pentru a fi văzut de toţi, dar nu va putea fi atins de nimeni, decât de scribul nostru. Noi îl vom citi la răstimpuri, pentru a descoperi cât de limpede ne-a fost dezvăluită calea lui Allah pentru tine.

Scribul rulă strâns pergamentul, îl legă cu un şnur de mătase şi-l îndesă într-o firidă de deasupra uşii păzite de un *bokhaxa.*

Baptiste avu la dispoziţie câteva zile pentru a munci şi a-şi face griji înainte să audă din nou tropotul detunător al copitelor. Împăratul se opri în apropiere, dar nu-l chemă la el, ci cercetă zidurile aşa cum făcea adesea, fiind atent mereu la cele mai mărunte detalii. Tocmai în clipa aceea, toarta unui coş din nuiele al unui sclav se rupse, revărsând dinăuntru materialele pe care le căra. Sclavul se aruncă în patru labe şi se grăbi să culeagă pietrele căzute, pe când împăratul se apropie.

— Aha, Inginerule, rosti el vesel când îl văzu pe Baptiste. Ce întâlnire norocoasă! Arătă din bărbie spre slav: Vei demonstra pedeapsa pentru trândăvie la lucrările împăratului?

— Maiestate? scutură Baptiste nesigur din cap.

— Vei ucide azi pentru noi, Inginerule?

Glasul lui Ismail avea un ton plăcut, de parcă ar fi comentat starea vremii. Baptiste simţi un gol în stomac când stăpânul Marocului îl privea, aşteptând tăcut, cu *bokhaxa* impasibili. Baptiste avea în mâini un baston gros, dar nu-l putea ridica împotriva sclavului, un spaniol sfrijit care înţelese ce urma să se întâmple şi începu să cerşească îndurare.

— Nu? întrebă împăratul.

— Nu, Maiestate, răspunse inginerul.

— Perfect, zise Ismail.

Luă bastonul din mâinile lui Baptiste şi-l bătu pe spaniol până îl omorî. Arătă după aceea către alt sclav, un arab

care fu adus târâş înaintea lui, zbătându-se şi plângând. Sunetele îl iritară în mod evident pe Ismail, care lovi din nou şi din nou până se făcu linişte. A treia victimă fu aleasă apoi la întâmplare dintre muncitorii care tremurau, de data asta un sudanez. Ismail îl vârî cu capul într-un ciubăr cu mortar abia preparat şi-l ţinu apăsat acolo cu talpa. Ochii împăratului erau aţintiţi asupra lui Baptiste, care asistase la omoruri năucit, transfigurat. După ce a treia victimă încetă să se mai zbată, Ismail se trase un pas îndărăt şi chemă scribul să aducă pergamentul.

Scribul citi cu glas tare:

— Stă scris: În prima zi, trei vor muri, totuşi Inginerul va rămâne neclintit.

Împăratul bătu din palme încântat şi încăleca.

— Azi au murit oameni. Nu de mâna ta, însă din vina ta, Inginerule. Trei pentru unul. Un amuzament îndeajuns de plăcut pentru noi, este adevărat, dar un târg prost pentru tine - şi cu siguranţă un târg prost pentru ei, nu? În ritmul acesta, proiectele tale de construcţii vor începe să încetinească din cauza lipsei de oameni, şi atunci mai mulţi vor fi pedepsiţi şi vor muri. Poate că vei ucide pentru noi, mâine?

Ochii lui Baptiste se umpluseră de lacrimi de la căldură, praf şi moarte, şi nu cuteză să-i şteargă. Ismail hohoti cu râsul lui ascuţit, dădu pinteni calului şi plecă. Leşurile au fost aruncate în zid şi în scurt timp au fost acoperite cu cărămizi şi pietre; oamenii erau acum parte permanentă din clădirile împăratului.

Baptiste rămase mult timp nemişcat. Se luptă cu şocul, străduindu-se să raţioneze. În ciuda sentimentelor, nu-i acorda împăratului puterile profeţiei. Nu aveai nevoie de abilităţi supranaturale ca să ghiceşti că Baptiste nu va ucide un om doar pentru a satisface nazurile împărăteşti.

În următoarele zile, echipa lui Baptiste auzi tropotul copitelor cailor, dar de fiecare dată în depărtare. Apoi le-au

auzit apropiindu-se şi au ştiut că le venise rândul. Inginerul a continuat să dea ordine şi să-şi studieze planurile, căutând să-şi alunge încordarea din glas pe măsură ce tropotele creşteau în intensitate, iar sclavii s-au aplecat deasupra muncii lor, temându-se să nu fie cei aleşi. Paznicii făceau pariuri între ei despre care *kafiri* vor muri. Totuşi, au devenit extrem de vigilenţi la sosirea alaiului împărătesc, temându-se ca nu cumva să cadă ei înşişi victime tăişului capricios al împăratului.

Moulay Ismail nu părea să aibă gânduri crude. Îl chemă pe Baptiste să i se alăture şi merseră împreună să examineze lucrările, trecând prin curţi interioare vaste şi printre colonade măreţe, apoi în lungul unui zid. Indiferent la povara de pe umerii lui Baptiste, Ismail pălăvrăgea despre poziţionarea unui bastion şi cursul apei printr-o grădină. Pipăi îmbinarea dintr-o zidărie, asigurându-se că era bine construită şi etanşă.

— Secţiunea asta este la fel de perfectă ca oricare dintre cele care-i aparţin păgânului rege Ludovic, rosti el încântat. Nu eşti de acord?

— Aşa cum spuneţi, Maiestate.

— Sunt foarte încântat de lucrătura în piatră a acestor coloane. Un englez le-a realizat.

— Englezii sunt un popor simplu, Maiestate, fără imaginaţie. Marmura ar fi arătat mai bine.

Ismail încuviinţă gânditor:

— Atunci vom avea marmură.

Continuară printr-o secţiune mai mică a curţii. Baptiste sugeră îmbunătăţiri ale unei porţiuni din metereze şi chiar îşi îngădui să se bucure de parfumul înviorător al livezilor de măslini şi al grădinilor. În cele din urmă, ajunseră la punctul de plecare, unde paznicii aşteptau lângă cai. Moulay Ismail dădu să încalece, apoi se opri şi se întoarse cu un surâs plăcut.

— Vei ucide azi pentru noi, Inginerule? Doar un singur om?

Baptiste se înroşi la faţă şi simţi că-i tremură genunchii. Nu scoase niciun sunet, găsind doar într-atâta putere cât să clatine din cap.

— Nu? Perfect.

Ismaill alese doi berberi. Primul muri cu stoicism, pe când al doilea îşi blestemă şi scuipă călăul până în ultima clipă. Ochii lui Ismail se injectară şi îl alese chiar pe unul dintre genieştii lui Baptiste, care începu să scâncească. Când sabia se ridică să lovească, Baptiste căzu în genunchi:

— Vă rog, Maiestate, el face parte din echipa mea. Vă implor mila! Mai bine, luaţi-mi viaţa mie.

Se plecă şi întinse gâtul în faţa tăişului împărătesc.

Ismail şovăi.

— Aha! Omul tău! Ce neglijenţă din partea noastră. Foarte bine, azi acordăm clemenţă compatriotului tău francez.

Bărbatul leşină de uşurare, ceea ce-l irită în asemenea măsură pe Ismail, încât fu cât pe ce să se răzgândească, dar compatrioţii genistului nemişcat îl traseră iute de acolo.

— Mai devreme ai spus că englezii sunt un popor simplu, îi reaminti Ismail lui Baptiste. Să convenim atunci că ei sunt mai puţin valoroşi decât francezul pe care tocmai l-am cruţat, da? Să zicem... - şi ochii lui negri scânteiară -... poate, doi pentru unul?

Baptiste clătină capul în semn de protest.

— Maiestate, nu la asta m-am referit.

— Oh, ba da! Ai spus-o şi te-am auzit. Acum să vedem roadele alegerii tale.

Peste câteva clipe, doi englezi muriră, printre care nefericitul care făcuse coloanele din piatră, al cărui sânge îmbibă nisipul de la picioarele lui Baptiste. Inginerul nici n-a putut să privească moartea pe care o adusese printr-un comentariu nesăbuit.

— Deşi nu ucizi, se pare că moartea te urmăreşte ca un şacal în căutarea prăzii, observă Ismail hohotind. Câte omoruri! Din fericire, însă, nimeni n-a murit de mâna ta! Conştiinţa îţi poate rămâne nepătată, da?

Împăratul sui pe superbul său armăsar arab.

— Inginerule, se spune despre noi că suntem iscusiţi judecători ai oamenilor. Vom vedea asta. Poate mâine? Sau poate că ai prefera mai degrabă să citim pergamentul, pentru a afla despre durata încăpăţânării tale?

Baptiste nu ştiu ce să răspundă, aşa că tăcu. Un *bokhaxa* îl lovi sălbatic cu un baston.

— Aşa cum vă face plăcere, Maiestate, murmură el.

Ismail râse şi clătină din cap.

— Peste alte câteva zile.

O dată în plus, cadavrele deveniră mortar pentru ziduri şi munca se reluă. Baptiste ştia că dacă oamenii săi nu şi-ar fi continuat treaba, paznicii i-ar fi bătut. De aceea, îşi recăpătă vocea, dădu ordine şi se întoarse la desenele sale, dar nu putea ţine pana între degete. Simţea ochii celorlalţi prizonieri asupra sa. Când ridică privirea, ei trudeau de zor. Mâna îi tremură şi liniile se înceţoşară în forme lipsite de înţeles. Le putea simţi teama şi furia că el nu acţiona pentru a împiedica morţile inutile.

Baptiste nu putea nici să doarmă, nici să mănânce. Când închidea ochii, era cuprins de coşmaruri - mai întâi şarpele, apoi capetele retezate, după aceea citirea pergamentului.

Sui pe un zid a cărui construcţie o supraveghea, hotărât să se arunce de acolo. Era singura cale. Închise ochii şi inspiră adânc, dar simţi cum îl cuprinde ameţeala, deschise ochii speriat şi se opri.

Nu! Sinuciderea era un păcat de moarte şi ar fi însemnat un schimb prost - osânda veşnică în focurile iadului Satanei, în schimbul osândei temporare în cele ale lui Moulay Isma'îl. Nu ştia dacă acela era adevărul sau dacă era, pur şi simplu, un laş, însă coborî de pe zid.

Se gândi la alt mod de a părăsi lumea, cu onoare şi fără a se sinucide. Nu trebui să aştepte mult pentru a-l încerca. În dimineaţa următoare un supraveghetor îl bătea cu sălbăticie pe un bărbat, pentru niciun alt motiv decât setea de sânge. Baptiste luă bastonul paznicului şi începu să-l ciomăgească. Îi aplică doar câteva lovituri, înainte ca *bokhaxa* să-l desprindă de lângă supraveghetorul însângerat, dar rămas în viaţă. *Bokhaxa* nu-l omorâră pe loc, aşa cum se aşteptase, ci-l aduseră înaintea împăratului, care nu păru surprins de raportul gărzilor. Cu un zâmbet cunoscător, Ismail îşi chemă scribul, care aduse pergamentul.

— „Inginerul va căuta să ucidă un paznic, pentru ca el însuşi să fie ucis“, citi scribul. Aşa stă scris.

Baptiste absorbi cuvintele inert. Oare era într-adevăr atât de previzibil? Oare avusese vreodată liber-arbitru sau şi-l pierduse? Nu-şi putea da seama. La naiba cu pergamentul! Avea să trăiască pentru a-şi revedea fiul, pentru a-şi îmbrăţişa din nou soţia.

Ca prin vis îşi dădu seama că Ismail vorbea:

—...noi ştim că religia păgână te împiedică să-ţi iei propria viaţă, spunea împăratul. În acelaşi timp, însă, nu voi îngădui să te sinucizi printr-un intermediar, provocând un paznic să te omoare. Ba chiar am fi nemulţumiţi dacă ai muri, pentru că îţi preţuim talentul. De aceea ordinul meu este ca din clipa aceasta siguranţa şi binele tău să fie responsabilitatea tuturor. Dacă vei muri, toţi cei prezenţi vor plăti cu propria viaţă şi cu vieţile familiilor lor. Porunca aceasta se va aplica tuturor paznicilor, tuturor *bokhaxa,* tuturor caizilor şi tuturor cetăţenilor din Maroc. Porunca aceasta se va aplica tuturor sclavilor din *metamore* a ta, tuturor sclavilor aflaţi sub comanda ta pentru lucrările de la Meknes. Nu vei muri, *kafir,* câtă vreme vei fi în glorioasa noastră împărăţie. Dacă o vei face, moartea a multe sute de oameni îţi va mânji numele.

După aceea Ismail numi un *bokhaxa,* un războinic tăcut şi gigantic pe nume Tafari, să-i fie străjer.

Vigilenţa lui Tafari era neîncetată: îl urmărea pe Baptiste la muncă, îl urmărea când mergea la privată, îl supraveghea când mânca şi rămânea mereu la numai câţiva paşi depărtare. Ochii lui îl părăseau doar când Baptiste cobora în *metamore* peste noapte, fiindcă tovarăşii de prizonierat ai inginerului erau responsabili pentru el, punându-şi zălog propriile vieţi. Toţi cei din Meknes cunoşteau legea: Baptiste nu trebuia să moară. Nici de propria mână, nici de mâna altuia.

Soarta lui era conţinută în pergamentul împăratului, care singur îi cunoştea sfârşitul. Aşa stătea scris.

Baptiste reveni la munca sa, care continuă zi după zi. Copitele cailor împăratului răsunară prin pasaje lungi şi oraşul lui se ridică pe sângele şi oasele sclavilor săi, iar de fiecare dată lui Baptiste i se oferea opţiunea ritualică: ucide un om sau priveşte cum mor trei!

— Va trebui să moară mulţi, până vei ucide pentru noi, Inginerule. Câţi va trebui să moară? Zece? O sută? Care-i numărul tău, Inginerule? Când se va sfârşi „niciodată“?

Baptiste rămase ferm. Capete căzură.

— Poate că ar fi trebuit adăugat un mic rafinament, propuse Ismail. Un om cu asemenea principii n-ar trebui să fie lipsit de audienţă.

Ordonă ca toate capetele să fie înfipte în pari şi ţepele acelea să fie ridicate pe zidurile clădirilor la care lucra Baptiste. Şase oameni, apoi opt, apoi zece. Inginerul le putea simţi ochii asupra sa, până ce corbii soseau şi-i mâncau. Între morţile acelea, stăpânul lui îl purta prin celelalte clădiri, mereu copilăros în entuziasmul lui, mereu lăudându-se, punând întrebări, comentând despre penajul unei păsări din grădini, pentru ca apoi - pe neaşteptate, dintr-un capriciu - să omoare iarăşi.

Baptiste se agăţă cu disperare de convingerea că proceda aşa cum era bine, dar pe măsură ce tot mai mulţi oameni mureau în jocul oribil al lui Ismail, îşi dădea seama că l-ar fi putut opri, că ar fi putut opri măcar unele morţi inutile. Oare nu era mai bine să moară un singur om în loc de trei? Bineînţeles că nu era corect, dar ce mai conta corectitudinea? Pur şi simplu, el nu ştia cum să se opună unui individ atât de sclipitor, atât de însetat de sânge şi de nebun. Preotul îi spuse că sinuciderea era un păcat, că omorul era un păcat. Tot sângele păta mâinile lui Ismail.

— Veseleşte-te de suferinţa ta, îi spuse, căci este voia Domnului.

Morţile continuară urmate de coşmaruri şi în cele din urmă el nu mai putu rezista. Avea s-o facă. Împăratul o să-şi declare victoria şi totul o să se sfârşească.

A fost un abisinian care încetinise ritmul şi trebuia omorât, un sclav înalt şi slăbănog cu surâs liniştit, care-i rămase pe buze chiar şi după ce capul i-a fost despărţit de trup. După ce o făcu, Baptiste rămase nemişcat, cu sabia însângerată în mână, cu pieptul ridicându-se şi coborând greoi, dar faţa inexpresivă, perfect conştient de atenţia cu care-l privea împăratul, hotărât să nu-i ofere satisfacţia de a-i citi în adâncul sufletului, hotărât să nu trădeze repulsia care, cu siguranţă, l-ar fi determinat pe Ismail să-i ordone s-o facă din nou.

Chicotitul de satisfacţie al împăratului a fost urmat de chemarea scribului, care trebuia să aducă pergamentul. Curtenii, *bokhaxa* şi locuitorii oraşului se adunară în curtea interioară şi-l priviră cu intensitate pe scribul care derulă pergamentul.

— „Inginerul va ucide un om, numai după ce optsprezece vor fi murit“, citi scribul. Aşa stă scris.

— Din păcate, rosti Ismail, au fost nouăsprezece. Regretabil, totuşi bănuim că e şi un noroc pentru cineva. Dacă ar fi fost şaptesprezece, atunci ar fi trebuit să mai

moară unul. Poate că următoarea revelaţie va fi mai precisă. Îl ţintui cu privirea pe Baptiste: deşi am prevăzut asta în pergament, nu te preţuim prea tare, Inginerule. Dacă ţi-ar fi fost adevărate credinţele, ar fi murit o mie de oameni. De o mie de ori o mie. Atât de uşor este să fii abătut din cale?

Râse şi reveni în palat, iar pergamentul fu pus în firida sa. Baptiste merse la zidul unde urinau oamenii şi vomită violent.

Aşa stă scris. Aşa şi făcuse. Fusese doar o previziune norocoasă? Sau era atât de lesne de citit? Era vina lui că muriseră oamenii aceia? Dacă ar fi fost mai puţin încăpăţânat, oare o duzină de bărbaţi ar fi fost azi în viaţă? Oare ar fi trebuit să se ţină puternic, indiferent care ar fi fost costul?

Coşmarurile nu-l părăsiră. Ardeau mai intens, alimentate de surâsul abisinianului. Se trezi zbierând şi descoperi un prizonier care-l ţinea strâns.

— S-a terminat, îi spuse bărbatul. A făcut ce-a vrut din tine, Inginerule. S-a terminat.

Dar nu se terminase. De-abia începuse. Atigny avusese dreptate. *Se joacă îngrozitor cu oamenii.*

Urmară alte morţi, trei într-o săptămână, apoi nici măcar una vreme de două săptămâni, apoi alte trei. Cu fiecare nouă încercare, lui Baptiste îi era imposibil să nu caute refugiu în refuzul tăcut, lipsit de speranţe. De fiecare dată, trei bărbaţi muriră în loc de unul. Moulay Ismail părea să capete puteri din înfruntarea aceea de voinţe şi din crime înseşi. Încerca arme noi: un ciocan de război german, un iatagan turcesc cu crestătură sau o lance scoţiană care putea străpunge trei oameni dintr-o singură împunsătură. Părea cu adevărat fascinat de efectul pe care fiecare moarte îl avea asupra lui Baptiste, la ale cărui suferinţe contribuia lent, neîncetat, cu o mie de variaţiuni.

— De ce-mi faceţi asta, Maiestate? întrebă Baptiste într-o zi pe când umblau printr-o livadă. Moartea mea n-ar însemna nimic. De ce nu dovediţi mila Profetului şi nu mă eliberaţi Dumnezeului meu?

Moulay Ismail culese o caisă şi sucul i se prelinse pe bărbie, pătrunzându-i în barbă.

— Pentru că aşa ne place, răspunse el. Pentru că ne place să facem să se frângă în faţa voinţei noastre un bărbat ca tine. Fiindcă într-o bună zi îţi vom putea aduce îndurarea şi adevărata lumină a Islamului. Fiindcă tu poţi vedea în mintea ta lucruri care încă nu există. Ca şi mine, eşti cu adevărat un om printre oameni, deşi cusururile îţi sunt mari şi curajul slab. Nu dispera însă: te vom elibera când vor fi terminate noile săli de recepţie, spuse el cu onestitate.

— Aşa scrie în pergament, Maiestate?

Împăratul zâmbi şi în ochii lui nu se citi niciun răspuns.

Pergamentul se derulă lent, precis, iar scribul recită litania acţiunilor Inginerului: Avea să ucidă, avea să şovăie, avea să încerce un şiretlic, avea să acţioneze, avea să eşueze, încercând mereu să preîntâmpine o moarte, fără a izbuti vreodată.

Şuviţa de păr alb a lui Baptiste se lăţi. Ochii îi erau dureroşi de la lipsa de somn. Trecu timp şi muriră oameni şi Meknes crescu, iar el gândea şi muncea. Când sălile de recepţie au fost gata, împăratul a găsit alt motiv pentru a-i amâna eliberarea.

Cu opt dintre oamenii săi, Baptiste petrecu unsprezece luni pentru a săpa un tunel din *metamore.* Lucrau toată ziua pentru împărat şi toată noaptea pentru evadare, lucrară până ce mâinile li se însângerară şi genunchii le deveniră răni, şi trupurile le ajunseră în pragul colapsului. Nu aveau dificultăţi în a îndepărta pământul scos din tunel. Timp de şase luni pe an, ei trăiau şi dormeau în apă, alimentată de izvoarele subterane ce creşteau când se

topeau zăpezile de pe Atlasul Mare. Deşertau pământul în apă, care-l spăla şi-l purta cu ea, fără a lăsa urme care să fie descoperite de paznici. Mituiră negustori pentru informaţii despre locurile unde s-ar fi putut duce şi cum s-ar fi putut ascunde şi plătiră sume exorbitante pentru veşminte de ţărani mâncate de molii. Ieşiră din tunel într-o noapte perfectă de toamnă, anotimpul ideal, fiindcă drumul de vreo sută zece kilometri până la mare putea fi străbătut fără extreme de căldură sau de frig. Mergând numai noaptea şi în şir indian, se aflau la trei zile şi la douăzeci şi patru de kilometri de drum greu de Meknes când un păstor îi descoperi şi dădu alarma. Toţi păstorii erau vigilenţi, fiindcă împăratul îi făcea să plătească pentru orice sclavi evadaţi care trecuseră pe lângă satele lor. După alte patru zile şi încă douăzeci şi şapte de kilometri, câinii îi ajunseră din urmă, urmaţi de *bokhaxa* călări. Dintre cei opt bărbaţi care-l urmaseră pe inginer afară din tunel, cinci se întoarseră vii în Meknes.

Supravieţuitorii au fost chemaţi înaintea lui Moulay Ismail, care la rândul său îl chemă pe scrib să aducă pergamentul.

— „Inginerul va încerca să evadeze.“ Aşa stă scris.

Împăratul pocni încântat din palme.

— Suntem fericiţi că Allah te-a binecuvântat cu continuarea vieţii! strigă el.

Porunci apoi ca tovarăşii lui Baptiste să fie ucişi, în chinuri lungi de o zi, în ţepe şi apă clocotită în cazane.

— Păcat că nu sunt pe măsura ta toţi compatrioţii tăi! Ah, dacă am fi avut o mie de bărbaţi ca noi, Inginerule, cu viziunea noastră şi cu ochii tăi, Versailles însăşi n-ar fi decât o pietricică sărmană pe drumul de aur spre Meknes!

— Lasă-mă să mor, imploră inginerul.

— Oh, dar pe noi ne aşteaptă o viaţă de muncă, spuse Ismai'l. Zece vieţi de muncă. Priveşte ce progrese am făcut,

indică el printr-un gest larg cu braţul gloriile capitalei sale. Amândoi mai trebuie să trăim mult timp, nu, Inginerule?

— Eu nu mai vreau să trăiesc, Maiestate.

— Regretabil, rosti Ismail, apoi se lumină la chip. Totuşi, noi vedem o cale spre eliberarea ta.

— Care, Maiestate?

— Abandonează-ţi religia strâmbă şi acceptă-l pe Mohamed ca trimisul lui Dumnezeu.

— Niciodată, replică Inginerul cu mai multă convingere decât simţea. Niciodată!

— Vom vedea, Inginerule, spuse Ismail încântat. Vom vedea ce stă scris.

În aceeaşi clipă împăratul zări un sclav al cărui picior fusese strivit într-un accident şi care nu mai putea transporta cărămizi.

Azi, Inginerule, vei ucide pentru noi?

Baptiste încercă ceva nou.

— Mai bine să construiască, Maiestate. Este un maestru al mozaicurilor. Poate să lucreze şi dacă nu are picioare. Lăsaţi-l să moară de moarte bună, în timp ce munceşte pentru viziunea voastră. Lăsaţi-l să moară, finisând acest monument adus gloriei voastre.

Împăratul hohoti încântat şi schilodul fu cruţat, iar pergamentul anunţă:

— „Inginerul va salva o viaţă printr-un şiretlic ingenios, chiar dacă transparent.“ Aşa stă scris.

— Aşadar, Inginerule, spuse Ismail, ia spune: viaţa înseamnă destin sau speranţă?

Baptiste nu avu răspuns, dar un şiretlic similar pe care-l încercă în săptămâna următoare dădu greş şi doi oameni muriră, amândoi sub mâna lui Baptiste. El omora mai des acum. Se ruga ca împăratul să se plictisească de jocul lor, dar Moulay Ismail nu dădea niciun semn în acest sens.

— Veseleşte-te de suferinţa ta, spuse preotul.

Baptiste îndrăgise un băiat, un curier care purta mesaje de la o echipă la alta, ale cărui picioare desculţe zburau pe lutul roşu. Băiatul era slăbuţ şi negru, avea ochi mari şi păr scurt, creţ, şi privea desenele inginerului cu o curiozitate încântată. Inginerul îl lăsa să deseneze el însuşi şi băiatului i se părea o magie minunată. Avea aptitudine pentru cifre şi litere, şi zilnic, pe când aştepta să poarte instrucţiuni, învăţa câte ceva nou.

Într-o bună zi, Ismail spuse:

— Am auzit că te-ai împrietenit cu un băiat.

Baptiste simţi un ghem în stomac. Desigur, Tafari, *bokhaxa* care-l însoţea, raporta totul. Strânse indiferent din umeri.

— Nu-i decât un simplu curier, Maiestate. Duce mesaje pentru supraveghetori.

— Pe cine iubeşti mai mult, Inginerule? Pe băiat sau pe noi?

Baptiste regreta din tot sufletul că nu-l alungase pe băiat.

Acum, indiferent ce ar fi răspuns, l-ar fi pus în pericol. Dacă ar fi răspuns că pe băiat, Moulay Ismail ar fi poruncit, cu siguranţă, uciderea lui. Dacă ar fi spus „Pe voi, Maiestate“, împăratul ar fi considerat, bineînţeles, că era imposibil şi ar fi poruncit ca băiatul să fie omorât oricum. Cum să procedeze pentru ca Ismail să nu acţioneze în niciun fel?

— Pe niciunul, Maiestate. Dumnezeul meu îmi spune să-i iubesc pe toţi oamenii la fel de mult.

— Eşti un prost să crezi că Allah pune pe acelaşi nivel un împărat cu un băiat sclav, rosti Ismail furios.

Inginerul ştiu că-l condamnase la moarte pe copil, dar trecu o lună, apoi încă una şi băiatul continua să ducă mesaje între posturile de lucru. Baptiste începu să se destindă, totuşi nu mai dovedi niciun fel de bunătate faţă de băiat.

Iar apoi, într-o zi, Ismail îl zări pe băiat şi întinse lancea:

— Vei ucide azi pentru noi, Inginerule?

Ochii lui Baptiste se umplură de lacrimi.

— Maiestate, nu... vă rog. Mai bine, cruţaţi-l să vă slujească. Este un alergător excelent...

— Ne va face plăcere.

Şase oameni muriră înainte ca Baptiste să-l ucidă pe băiat.

Se întâmplă din nou, după şase luni. El doar a râs la comentariul unui meşter zidar. Tafari îl văzu şi bărbatul acela deveni iute un pion în jocul interminabil, alt cap care să încununeze zidurile. Inginerul se retrase din compania celorlalţi. Vorbea singur, desena, iar şuviţa de păr alb crescu. Noaptea, când somnul nu venea, el chema imagini cu familia sa. Le spunea copiilor săi, Andre şi Annabelle, să se căsătorească şi să aibă mulţi copii, care să-l poată cinsti pe bunicul lor, simplul inginer al unui rege, care devenise un ucigaş, pe măsură ce viaţa i se derula pe un pergament. Apoi, somnul odihnitor sosea, plin de coşmaruri. Şarpele i se târa pe abdomen şi-l privea în ochi, dar nu-l muşca niciodată.

— Ai câştigat jocul. De ce mă mai torturezi?

Se aflau în vârful unui turn şi cercetau mijloacele de apărare ale oraşului, cu Ismail ca de obicei nepăsător faţă de suferinţele lui Baptiste, fascinat doar de lucrările grandioase de la picioarele lor.

— Păi, ca să văd sfârşitul pergamentului, desigur, răspunse Ismail.

— Nu l-ai scris chiar tu? Nu ştii cum se sfârşeşte?

— Allah l-a scris. Eu doar l-am copiat pe hârtie. Evident că ştiu ce scrie, spuse Ismail. Dar *tu* nu ştii.

— Ce contează că eu nu ştiu? Există vreun om care să-şi cunoască destinul?

— Nu contează ce *ştii,* rosti gânditor Moulay Ismail. Contează numai ceea ce *faci* tu.

De fiecare dată când trecea pe lângă poarta palatului, Baptiste se uita la pergament. Tânjea să-l smulgă de acolo, să-l citească şi să termine cu totul, dar străjerul era atent şi, în plus, inginerul nu voia cu adevărat să ştie ce fusese scris pe sul. Ştia doar că pergamentul îl redusese la nivelul unui animal, lipsit şi golit de orice urmă de umanitate, despuiat de demnitate şi de liber-arbitru. Ştia doar că armăsarii în galop aduceau moarte. Ştia doar duhoarea şi mizeria din *metamore* şi că Meknes era un iad crud construit din bălegar, praf şi moarte. Somnul nu sosea pe de-a-ntregul, dar nici nebunia. Era îngrozit că va trăi până la adânci bătrâneţi, construind şi omorând pentru împărat.

Ştia că e un laş. Se temea de moarte mai mult decât de viaţă şi se temea de Moulay Ismail mai mult decât de Dumnezeu. Furia Domnului avea să sosească mai târziu, pe când cea a lui Moulay Ismail era acum. Poate că nu era chiar atât de rău, reflectă el, să accepte situaţia aceasta. Oare nu avea dreptate preotul, că toate suferinţele erau cu adevărat voia lui Dumnezeu? Poate că exista un ţel mai măreţ, iar el era prea nătâng pentru a-l înţelege. Poate că el era menit să supravieţuiască şi să clădească, să execute poruncile celor mai însemnaţi decât el, oameni hotărâţi de... Dumnezeu? Allah?... să conducă alţi oameni. Moulay Ismail nu revendica nimic altceva decât dreptul divin al regilor. Cine era Baptiste să-l contrazică? Şi ce însemnau, la urma urmelor, vieţile amărâte, a nenumăraţi sclavi?

Iar apoi, când justificările începuseră să-i roadă marginile conştiinţei, împăratul îl salută într-o dimineaţă frumoasă cu refrenul: „Vei ucide azi pentru noi, Inginerule?“. Avea să fie o altă fiinţă nevinovată, cineva pe care-l ştia sau poate un străin, dar omorul acela îl făcea să se cufunde iarăşi cu repeziciune în hăul nebuniei.

Ismail îi putea citi chipul şi ştia când era momentul pentru o altă făgăduială solemnă.

— Te vom elibera primăvara viitoare, spunea el.

Iar Baptiste lucra şi ucidea şi aştepta primăvara. Dar primăvara sosea şi nu urma nicio eliberare.

— Nu chiar acum, Inginerule, fiindcă ne trebuie un pavilion nou. Termină-l şi te vom elibera la toamnă.

În ciuda anotimpurilor care treceau, inginerul nu-şi pierdea nicicând speranţa. *Dumnezeu are un plan. El mă va elibera când planul acela Îi va sluji ţelul.*

Oricât de mult s-ar fi străduit să creadă asta, nu înceta împotrivirea. Sabotă unul dintre cuptoarele de var ce alimentau nevoia nesfârşită de cărămizi. Procedă cu inteligenţă, astfel încât sabotajul să nu poată fi pus pe seama nimănui. A folosit nişte cărămizi pentru a canaliza un jet de aer foarte fierbinte către un punct din partea superioară din spate a cuptorului, astfel ca peretele să cadă. A planificat totul zile la rând, vizualizând totul în minte, apoi a făcut schiţe în noroiul unde dormea, după care a cercetat interiorul cuptorului, când se prefăcea că inspectează cărămizile, iar ochii lui exersaţi au evaluat grosimea şi rezistenţa peretelui. S-a îngrijit apoi de reordonarea cărămizilor când cuptorul a fost curăţat, înfăptuind totul sub ochii atenţi însă ignoranţi ai lui Tafari. Ştia că va fi necesară cel puţin o zi de ardere înainte ca peretele să se prăbuşească. Cuptorul aproviziona patru sute de muncitori care lucrau pe partea de vest a unui nou zid al palatului. Un flux permanent de bărbaţi îl alimentau cu lut şi cu paie şi preluau cărămizile. Pierderea cuptorului l-ar fi putut încetini pe împărat cu numai o oră sau o zi ori, cel mult, cu cinci zile. Era posibil ca împăratul nici măcar să nu observe. Dar *el* ar fi ştiut că o făcuse.

Cuptorul se prăbuşi exact aşa cum plănuise. Reparaţia lui necesită importarea de lut special din Fez, astfel încât construcţia se opri pentru aproape o săptămână. Împăratul fusese plecat, dar vizită cuptorul imediat ce se întoarse, cu trăsăturile schimonosite de furie şi plin de suspiciune. Flutură din braţ, alungând explicaţiile sincere şi ştiinţifice

ale lui Baptiste despre prăbuşirea structurii cauzată de căldură, spunând că în cincisprezece ani de muncă aşa ceva nu se întâmplase niciodată, dar nici nu-l acuză pe inginer de sabotaj - cel puţin nu în mod direct. Ceru să fie adus pergamentul, care nu era deloc clar.

— „Evenimente neobişnuite se vor petrece“, citi scribul, „ce nu vor putea fi puse pe seama vreunui om.“

Baptiste fu încântat că păcălise soarta, dar Ismail nu era mulţumit. Întrucât nu exista nimeni care să poată fi învinuit, îi învinui pe toţi. Cei paisprezece bărbaţi care lucraseră la cuptor în momentul prăbuşirii sale fură arşi de vii în noul cuptor, pentru a le reaminti tuturor că nu va fi tolerată nicio încetinire a muncii. Inginerul simţi timp de o săptămână rezultatele sabotajului său, deoarece soarele fierbinte al verii şi văzduhul nemişcat păstrau în apropiere miasmele teribile. Se zvârcoli şi gemu în *metamore* şi se deşteptă în fiecare dimineaţă scăldat în sudoarea spaimelor nopţii. Pentru prima dată în viaţă, îşi putea reaminti coşmarurile şi niciunul nu depăşea orele de trezie.

Zilele interminabile se preschimbară în luni, iar lunile se adunară în ani. El nu număra zilele, fiindcă asta însemna o tortură în plus. Îşi văzu de muncă, ca amorţit, susţinut de gândurile la familie. De acum soţia lui trebuia să se apropie de cincizeci de ani. Se cunoscuseră din copilărie şi se căsătoriseră la prima lui permisie. Frumuseţea ei deveni şi mai plină de farmec în amintirea bărbatului. Uneori, ea sosea noaptea la el şi-l iubea, când zăcea singur pe salteaua din *metamore.* Feţele copiilor îi rămâneau clare în minte, fixate în timp. Gropiţa din bărbie a fiicei, şuviţa de păr alb a fiului. Annabelle trebuia să fie acum în plină floare a frumuseţii, ca mama ei odinioară, să fie măritată şi să aibă copii. Pe când Andre, oglinda tatălui său, lupta probabil în războaiele regelui. Îşi imagina vieţile lor şi se ruga pentru fericirea acestora, când se trezi întrebându-se dacă

pergamentul prevedea reîntâlnirea cu ei. Blestemă gândul acela: cum putea să creadă în pergament?

De două-trei ori pe lună, o trâmbiţă răsuna de pe metereze, anunţând sosirea de sânge proaspăt. Baptiste se suia pe un zid şi privea sosirea caravanei. Întotdeauna era la fel: cincizeci, o sută sau mai mulţi oameni care se târau prin poartă pentru a hrăni fiara lacomă din Meknes: bărbaţi pentru muncă, femei pentru haremuri, copii pentru viitor. Unii purtau zdrenţe, alţii resturi de veşminte scumpe, toţi erau epuizaţi, flămânzi şi speriaţi. Alături de sclavi mergeau taţii răscumpărători, cărora li se îngăduise să vină în Meknes pentru a negocia eliberarea unor sclavi. Banii soseau uneori de la rudele prizonierilor, iar alteori de la străini miloşi din Spania, Franţa sau Anglia, doritori să-şi elibereze concetăţenii nefericiţi de blestemul sclaviei. Taţii intrau în negocieri dificile şi prelungite, adesea direct cu împăratul însuşi, ale cărui sipete erau veşnic sărăcite de construcţie. Astfel, ciclul continua: o mie de oameni intrau prin porţile lui Meknes şi o duzină ieşeau, şchiopătând.

Baptiste îi privea venind. Se întreba care dintre ei va muri de mâna lui şi dacă într-o bună zi va pleca şi el cu cei eliberaţi. S-ar fi putut ca acela să fie sfârşitul din pergament? Se îndoia. Nicio răscumpărare nu era pe măsura jocului unui împărat, niciun preţ n-ar fi fost pe măsura pierderii unui inginer. În plus, el nu putea trimite un mesaj către familia sa. Răscumpărătorii ştiau că Ismail avea un interes aparte cu el, iar acceptarea unui mesaj ar fi însemnat condamnarea altor oameni. Unica lui speranţă de eliberare era nebunia sau moartea. Aşa încât ucise şi construi, iar Meknes înflori, un oraş luminos care se ridică din nisipurile deşertului, pe măsură ce se derula încet pergamentul vieţii sale.

Oraşul şi palatul s-au dezvoltat. Existau acum minarete şi ziduri, cazărmi şi săli de banchete, turnuri şi un cartier evreiesc, ca şi grajduri magnifice pentru cai. Oh, să ai

norocul cailor! Baptiste le extinse adăposturile, în care fiecare animal era îngrijit de doi sclavi. Mergea peste tot în oraş şi în palat, însoţit întotdeauna de Tafari, supraveghetorul lui, clădind, schiţând, munca lui fiind singura eliberare de chinuri. În zilele în care i se poruncea să ucidă, lăsa desenele deoparte şi nu mai dădea ordine, ci-şi afunda mâinile în mortarul de var, sânge şi nisip. Aidoma celui mai umil sclav, căra găleţi cu cobiliţa şi suia scări până când tălpile îi sângerau, punea cărămizi pentru intrări cu propriile mâini până când spinarea îi urla de durere, lucra până când soarele îi băşica pielea şi el însuşi leşina de epuizare, muncea până se prăbuşea şi supraveghetorii îl cărau la *metamore,* unde era coborât cu frânghia în locul de dedesubtul iadului, pentru a petrece altă noapte chinuitoare cu şerpi şi cranii în bezna viselor sale.

Moartea sosea frecvent, dar nu pentru el.

Într-o zi de primăvară, algerienii atacară Tezzo, aflat la două zile depărtare de Fez. Moulay Ismail adună o parte din prizonierii creştini, bărbaţi familiarizaţi de mult cu războiul şi tacticile, şi le promise că-i va elibera dacă îl ajutau să-l respingă pe inamic. Spre surprinderea sa, Baptiste primi permisiunea de a-i însoţi, cu Tafari mereu alături. Petrecură luni sângeroase şi fierbinţi în deşert şi se descurcară strălucitor, iar inginerul a stat în mijlocul bătăliei aşa cum făcuse cândva, indiferent la focul inamicilor şi neatins de el, şi a ajunat la obţinerea victoriei. Inamicii împăratului au fost nimiciţi. La întoarcerea lor în Meknes, mulţi creştini au fost eliberaţi, dar nu şi Baptiste.

— „Inginerul va aduce mari servicii imperiului marocan. O favoare îi va fi acordată de un monarh generos.“ Aşa stă scris.

— Va sosi şi timpul tău, îi spuse Moulay Ismail inginerului abătut după plecarea scribului. Nu azi. Cât de dezolant ar arăta oraşul meu fără serviciile tale! Ce planuri avem noi!

Câtă muncă trebuie depusă! Ce favoare vei descoperi în seara aceasta!

După amurg, a fost chemat afară din *metamore* şi i s-a oferit ocazia să se îmbăieze. Îl conduseră la o poartă de lângă palatul interior, unde simţi miros de parfum şi de uleiuri. Un eunuc cu trupul ca o pară îl conduse prin mai multe odăi într-o cameră iluminată cu lumânări şi scăldată în arome de tămâie. O sclavă italiancă îl aştepta. Darul împăratului, prima femeie pe care o văzuse după doisprezece ani. Îi atinse pielea şi plânse. Nu a putut să facă nimic cu ea, ceea ce a îngrozit-o, fiindcă dacă nu reuşea să-i ofere plăcere avea să fie schilodită sau ucisă, aşa că au stat întinşi unul lângă celălalt şi au şoptit minciuna pe care aveau s-o spună, iar noaptea a trecut fără împlinire.

Dimineaţa ea dispăru şi mai târziu scribul citi din pergament:

— „Inginerul va rămâne cast înaintea ispitei.“ Aşa stă scris.

Ismail a considerat foarte amuzantă castitatea lui. Mai târziu, Baptiste a aflat că fata fusese omorâtă. Unica lui consolare a fost că nu el o ucisese. Sau da?

Într-o zi, Baptiste fu abordat de un caid corupt şi unsuros, pe nume Yaya, care purta în urechea dreaptă un cercel cu piatră preţioasă şi al cărui apetit pentru profit nu cunoştea limite. El ştia că Baptiste câştiga adesea bani din schimbarea ordinelor de muncă ale prizonierilor. El însuşi încasase o parte din banii aceia. Concepuse un plan ingenios de evadare pentru inginer.

Cu un preţ anume, îi spuse, putea aranja ca un alt prizonier să cadă de pe zid într-o groapă cu var, făcând să pară că acela era Baptiste, iar între timp l-ar fi evacuat pe inginer în siguranţă în cotiga unui evreu care mumifia capete pentru zidurile împăratului. Varul nestins avea să dizolve corpul, făcând imposibil de verificat identitatea

victimei. Împăratul avea să creadă că inginerul său suferise, pur şi simplu, unul dintre inevitabilele riscuri ale zidurilor.

— Nu voi plăti cu viaţa altui om pentru a o salva pe a mea, conchise el.

Yaya izbucni în râs.

— Faci asta în fiecare zi, Inginerule. Dar, foarte bine, vom folosi pe cineva deja mort. Nu-i ceva dificil de aranjat aici.

— Cum îl vom păcăli pe *bokhaxa*? Tafari mă urmăreşte clipă de clipă.

— Poate că supraveghetorul tău este incoruptibil, dar nu toţi sunt ca el. Nu te teme! În ziua când se va întâmpla, Tafari va fi drogat. Înlocuitorul lui, pe care-l cunosc bine, va privi de jos când tu vei inspecta zidul. Va jura că ai murit.

Baptiste căzu pe gânduri. Planul era rezonabil. Cât despre morţile de care împăratul decretase că vor urma decesului său, ajunsese să înţeleagă inutilitatea eforturilor lui de a-i cruţa pe alţii. Capriciul împăratului, ca să nu mai amintească de pergamentul lui, dejuca orice strădanie de a păcăli destinul. Dacă oamenii erau sortiţi morţii, ei aveau să moară şi el nu le putea împiedica moartea cu nimic. Trebuia să încerce.

Avea bani, dar îi trebuiau mai mulţi. Caidul urma să mituiască destui indivizi. Baptiste petrecu luni câştigând fiecare *sou* pe care putea. Pentru prima dată în lunga lui captivitate, se trezi suind cu entuziasm, cu speranţă, din groapa în care-şi petrecea nopţile.

În ziua prevăzută, speranţa aceea căpătă aripi: pentru prima dată, Tafari nu era acolo să-l întâmpine. Alt *bokhaxa* se găsea în locul lui, un bărbat a cărui expresie îl anunţa clar că făcea parte din complot. Groapa de var nestins şi mortar era în locul cuvenit. Trupul înlocuitor, un breton care murise în ziua anterioară, se afla deja pe zid. Cotiga în care urma să se ascundă aştepta lângă o poartă. Supraveghetori şi sclavii lor munceau în apropiere, niciunul însă îndeajuns de aproape ca să vadă tot.

Baptiste începu să suie scara, când auzi tropotul copitelor galopând prin pasaj. Blestemă, însă ştia că putea însemna o întârziere de numai o oră sau două, pentru a satisface curiozitatea împăratului legată de vreun aspect al construcţiei ori pentru a ucide pe cineva, ori pentru a face altceva care să împlinească scrisele din pergament.

Se dovedi că împăratul voia doar să inspecteze o secţiune a meterezelor. Totul dură o oră în care nu se întâmplă nimic, împăratul era gata să plece, când se opri.

— Era cât pe ce să uităm, Inginerule, rosti el. Avem un cadou pentru tine.

Un *bokhaxa* înaintă şi-i întinse un pacheţel învelit în pânză uleiată.

— Un cadou?

— O mică piatră preţioasă. Un simbol al stimei noastre pentru serviciile tale, despre care ştim că nu sunt întotdeauna oferite cu cel mai mare entuziasm.

Precaut, Baptiste luă pacheţelul.

— Dar mai întâi, urmă împăratul, trebuie să-l ascultăm pe scrib.

Pulsul lui Baptiste se iuţi.

— „Va fi un subterfugiu, dublat de o trădare“, citi scribul şi Baptiste simţi că tâmplele îi zvâcneau şi genunchii i se înmoaie. Aşa stă scris.

Împăratul făcu semn din bărbie spre pacheţel. Ca amorţite, degetele lui Baptiste îi desfăcură legătura. Înăuntru se găsea într-adevăr o piatră preţioasă, alături de urechea de care fusese ataşată. Genunchii inginerului cedară şi se prăbuşi în ţărână, iar pachetul îi căzu din mână.

Împăratul hohoti:

— Dacă ne-ai fi întrebat, cu siguranţă am fi putut aranja acelaşi final pentru mai puţini bani, rosti el, iar chipul i se întunecă de tenebrele nebuniei, ca de fiecare dată când

mureau oameni. Inginerule, nu trebuie să abuzezi de firea noastră foarte bună.

— Nu stătea scris în pergament că voi face asta? întrebă Baptiste surd. Cum aş fi putut greşi, neacţionând în felul care mi-a fost prestabilit?

Ismail râse şi aplaudă.

— Ah! O replică inspirată! Ai ajuns să înţelegi că într-adevăr calea ţi-a fost scrisă. Facem progrese însemnate.

Pocni încă o dată din palme şi *bokhaxa* care-i luase locul lui Tafari fu adus târâş în piaţă. I-au legat organele genitale de o frânghie, al cărei capăt opus a fost prins de harnaşamentul unui catâr. Stăpânul catârului era delicat şi distră mulţimea aproape o oră, dar apoi catârul răspunse prea exuberant la o împunsătură şi totul se sfârşi. Baptiste fu silit să privească, iar când bărbatul muri în cele din urmă, inginerul nu simţi absolut nimic. Privi din nou cum căpăţâna evreului este adăugată pe ziduri fără, desigur, să fi fost mumifiată. Împăratul trebuia să-şi găsească alt specialist.

— Veseleşte-te de suferinţa ta, îi spuse preotul. Se va împlini voia Domnului.

Baptiste se duse să lucreze într-una dintre gropile de lut în care cărămizile erau amestecate cu paie. Rotea sapa cu furie, străduindu-se să-şi alunge imaginile din minte. Auzi tropotul copitelor, dar nu se întoarse către ele, ci continuă să muncească.

Peste o clipă, era umăr la umăr cu împăratul însuşi, ale cărui braţe auguste se afundară până la coate în lut. Ismail vorbi despre clădiri şi arhitectură, despre păgânul Rege Soare şi pateticul lui Versailles, ale cărui deficienţe îi erau raportate de ambasadorii săi, ca şi despre proprietăţile zidăriei şi diferenţele dintre lutul Franţei şi lutul Marocului. Împăratul răcni porunci, indică, comandă şi trudi din greu, cu spatele ghemuit ca un muncitor de rând, iar Baptiste observă că şi gâtul îi era încordat tot ca al unui muncitor de rând. Îşi dădu seama că ar fi putut reteza gâtul acela cu

hârleţul simplu pe care-l avea în mâini, punând astfel capăt suferinţelor a cincizeci de mii de oameni. Simţea ochii lui Tafari şi ai celorlalţi *bokhaxa* asupra sa, dar în acelaşi timp ştia prea bine că ar fi putut s-o facă dintr-o singură lovitură. Închise ochii pentru a-şi aduna forţele, dar, când muşchii i se mişcară pentru a-i asculta comanda, împăratul se plictisi de muncă şi ieşi din groapă, iar prilejul dispăru. Ismail se lăsă spălat şi frecat cu prosoape, şi în tot acel timp îl urmări pe Baptiste cu un surâs enigmatic. Îi făcu semn scribului să se apropie şi-i ordonă să aducă pergamentul.

— „Inginerul va lăsa să scape o ocazie pentru răzbunare.“ Aşa stă scris.

Ismail hohoti asurzitor:

— O asemenea ocazie nu apare decât o dată-n viaţă, zise el. Păcat s-o iroseşti.

Baptiste înţelese că împăratul ştiuse când pergamentul va spune că era timpul pentru încercarea aceea şi se oferise în mod deliberat tăişului hârleţului său. Însă el dăduse greş, ca în toate celelalte încercări.

Se gândi apoi că ar fi putut curma omorurile, construind, pur şi simplu, mai repede şi mai bine decât o făcuse vreodată. Dacă împăratul vedea un progres ca în visurile sale, dacă împăratul, mulţumit din toate punctele de vedere, era posibil să-şi stăvilească sabia, ori dorinţa ca Inginerul s-o mânuiască în numele lui. Propuse cu nepăsare un nou edificiu pentru recepţii, în care Ismail ar fi putut primi şi întreţine ambasadori şi demnitari, o construcţie egală cu statutul lui în lume, un complex spectaculos, care să aibă nu doar o sală de banchete, ci şi o curte mare şi deschisă cu douăsprezece pavilioane, fiecare cu placări şi mozaicuri complicate. Ismail fu încântat de idee. Baptiste i se dedică. Se îngriji de transportul de marmură din apropiatele ruine romane de la Volubilis. Dulgheri tăiară lemn de măslini pentru panouri cu marchetării. Pereţii purtau gravuri ce preamăreau realizările împăratului care-i

ridicase. Mozaicuri minunat de complexe înfrumuseţau cele douăsprezece pavilioane, fiecare mai frumos decât cel dinainte. Complexul a fost ridicat mai repede decât oricare altul, iar la inspecţiile sale regulate împăratul îl declara măreţ şi pe gustul lui. Construcţia dură luni întregi, o iarnă şi o primăvară, iar în lunile acelea Inginerul se afundă ca niciodată în munca sa. Aşa cum sperase, muriră mai puţini oameni, iar vreme de şaizeci de zile niciunul de mâna lui. Pergamentul rămăsese în firidă.

Un banchet somptuos a fost dat la terminarea edificiului, la care au participat guvernatori şi ambasadori, care au degustat deliciile din bucătăriile lui Ismail şi au fost înveseliţi de muzicanţi şi de dansurile a patruzeci de sclave. Baptiste a putut doar să-şi închipuie succesul evenimentului, fiindcă şi-a petrecut noaptea ghemuit în *metamore.* În dimineaţa următoare, Ismail s-a pronunţat nemulţumit, deoarece întregul edificiului nu depăşea suma părţilor sale. Şi a poruncit demolarea complexului. Într-o săptămână, triumful lui Baptiste se transformase într-un morman de dărâmături ce urmau să fie utilizate în alte clădiri. Inginerul a fost invitat să-i omoare pe şase dintre cei paisprezece supraveghetori care-i îndepliniseră ordinele.

— Nu au fost pe măsura talentului tău, spuse Moulay Ismail. Nu-l vei ucide pentru noi, Inginerule?

Baptiste nu mai ştia ce să inventeze. Indiferent dacă ar fi construit repede sau încet, bine sau prost, dacă s-ar fi împotrivit ori ar fi cedat, jocul împăratului continua. Singur, pergamentul părea să deţină răspunsul la ce va urma. Incidentele variau, dar nimic nu se schimba. Caii împărăteşti galopau pe coridoare lungi. Săbii fulgerau şi capete zburau, iar oamenii trăiau şi mureau, tot aşa cum clădirile erau create şi distruse, totul pentru toanele împărăteşti. Zidurile palatului creşteau de neoprit, metru cu metru, groase şi înalte, umplute cu carnea şi oasele celor care le ridicau. Meknes era cu adevărat splendid.

— Mulţumeşte Domnului pentru suferinţa ta, îi spuse preotul. Este minunat să înduri pentru adevărata credinţă.

Apoi, într-o dimineaţă, după ce un sclav murise şi pergamentul fusese citit, scribul îi şopti ceva împăratului.

— Însemnările din pergamentul tău au ajuns la sfârşit, rosti Moulay Ismail. Mai există doar una.

Baptiste simţi că înlemneşte.

— Nu vrei să ghiceşti ce este?

— Adevărul, zise Baptiste după o pauză. Nu contează, atât timp cât este sfârşitul.

Împăratul râse şi anunţă că ultima însemnare din pergament va fi citită peste o săptămână, după rugăciunea de dimineaţă.

Baptiste se întoarse la zidurile sale. Nu privi pe nimeni şi-şi astupă urechile înaintea tropotului copitelor. Pentru prima dată în lunga lui captivitate îşi refuză şi speranţa, şi disperarea. Exista doar un singur sfârşit.

Sâmbătă dimineaţă auzi sunetul trâmbiţei şi zăngănitul lanţurilor care vesteau sosirea unei caravane de la Sallee. Era a doua în săptămâna aceea. Vânătoarea fusese bună pentru piraţi. Printre măgari şi cămile veneau obişnuiţii ambasadori şi neguţători, toţi ridicând un nor uriaş de praf, şi taţii răscumpărători purtându-şi pungile şi petiţiile, în vreme ce alături de ei şi în urma lor înaintau cu greu cei mai noi prizonieri şi paznicii lor. O sută intraţi pentru cinci ieşiţi, în matematica oribilă a lui Meknes. Pe Baptiste îl interesa prea puţin să studieze un nou şi mizerabil şuvoi de oameni care pătrundea în ţinutul pierzaniei, aşa încât aruncă numai o privire fugară alaiului, revenind apoi cu ochii la linia unui zid nou. Totuşi, ceva îi atrăsese atenţia. Simţi fiori de groază şi se uită iarăşi, mijind ochii pentru a vedea mai bine prin colbul care se înălţase deasupra convoiului. Ochii lui cercetară chipurile.

Acolo.

Aproape de sfârşit, îndărătul unui paznic, o şuviţă albă, în păr negru şi des. Se holbă, temându-se de tot ce putea fi mai rău, până când nu mai există îndoială.

Andre! Fiul meu! Doamne Dumnezeule, te rog, fă să mă fi înşelat ochii!

Nu era însă nicio greşeală. Îşi vedea fiul la fel cum şi-ar fi văzut propria reflexie. Apoi Andre ridică ochii spre zid, cu chipul luminat şi limpede, îşi zări tatăl, flutură din braţ şi strigă, cu glas care abia ajunse până la el:

— Tată! Tată! Sunt eu! Andre! Tată!

Aproape imperceptibil, Baptiste clătină din cap, avertizându-şi fiul să tacă, dar Andre răcni şi mai tare:

— Tată!

După aceea, glasul i se pierdu în vacarm, faţa în mulţime, şi dispăru după colţ.

Baptiste rămase încremenit, incapabil să se mişte, abia izbutind să răsufle. Cu mintea gonindu-i, se răsuci încet şi-l văzu pe Tafari. Îl privea, ca întotdeauna. Asistase la recunoaşterea fiului de către tată, la recunoaşterea tatălui de către fiu. Chipul lui mare şi rotund nu trăda nimic, dar era limpede.

— *Te rog!* Vocea lui Baptiste fu abia un murmur: Ai milă de un sărman tată! Ai milă de fiul lui. Nu spune nimic, te implor!

Luă o pungă de la brâu şi o îndesă în mâna incoruptibilului *bokhaxa.* Cu chipul împietrit, Tafari o lăsă să cadă pe pământ.

Baptiste se prăbuşi în genunchi şi se rezemă de zid. Bineînţeles, Tafari avea să-l informeze pe împărat.

Baptiste ştia ultima însemnare din pergament.

Fiul avea să moară de mâna tatălui.

Curteni şi ambasadori se grăbiră să ocupe locuri cât mai bune, să asiste la citirea pergamentului, să audă o dată în

plus dovada înţelepciunii împăratului. Doar un adevărat fiu al lui Mahomed putea să aibă asemenea putere a profeţiei.

Împăratul îl trimise pe Tafari să-l aducă pe prizonier, care, alături de ceilalţi creştini, se bucura de alinarea preoţilor lor păgâni în dimineaţa de duminică.

— Suntem înştiinţaţi că fiul Inginerului a sosit cu caravana din Sallee, rosti Ismail. Aduce-ţi-l!

Curtea amuţi când doi *bokhaxa* îl escortară pe francez în prezenţa împăratului. Venea nu dintre sclavi, ci dintre răscumpărători. Nu era un prizonier, ci un petiţionar.

— Ai venit să negociezi libertatea tatălui tău, spuse Ismail.

— Da, Maiestate, răspunse Andre cu discursul atent pregătit. (Se ştia prea bine că Moulay Ismail confisca răscumpărări şi încălca acorduri.) Apelăm la bunăvoinţa voastră şi am adus o răscumpărare pentru eliberarea lui. Suntem siguri că...

Moulay Ismail îi făcu semn să tacă, printr-o fluturare plictisită a braţului.

— Pentru bărbatul acesta, nu contează ce ai adus. Contează doar ce este scris pe pergament. În curând, vom vedea ce-i oferă destinul tatălui tău.

Bokhaxa reveniră, pământii la faţă.

— Unde-i Inginerul? întrebă împăratul.

Tafari căzu cu faţa în ţărână.

— Iartă-mă, Maiestate. Este mort.

Împăratul se întunecă la chip şi ochii îi fulgerară injectaţi, clocotind de furie.

— Cum s-a-ntâmplat?

— A fost găsit pe salteaua sa, Maiestate. Avea pe gât semne de colţi de şarpe.

Cei prezenţi aşteptară să vadă cum îşi va descărca Ismail mânia. Împăratul căzu însă puţin pe gânduri, apoi îi făcu semn scribului, care se grăbi să înainteze. Sala mare se

cufundă în tăcere, când acesta derula pergamentul mult folosit. Scribul îşi drese glasul.

— Nu este decât un singur cuvânt, spuse el.

— Citeşte-l, porunci împăratul.

— „*Eliberare*“, şopti scribul. Aşa stă scris.

Copleşit de emoţii, Andre dădu un strigăt, apoi se clătină, cu murmurele sugrumate ale rugăciunilor lui pierdute în zumzetele curtenilor. Un tată răscumpărător îl prinse de braţ.

— Până acum, tatăl tău ne-a fost un slujitor de credinţă, rosti Ismail. Totuşi, încheierea micului nostru experiment n-a fost întru totul pe placul nostru. În mod regretabil, tatăl tău a ales calea greşită de eliberare.

Ismail îşi privi *bokbaxa.*

— Luaţi-l prizonier!

Suspinele tânărului Inginer se stinseră în şocul zăngănitului de lanţuri. După ce fiarele i se închiseră la mâini şi la picioare, Ismail i se adresă scribului, care scoase un pergament nou şi aşteptă cu pana pregătită.

Înviorat de posibilitatea unui nou divertisment, împăratul Marocului surâse orbitor spre Andre:

— În imperiul acesta, spuse el, fiii trebuie să ispăşească pentru faptele taţilor.

Andre se bâlbâi stupefiat:

— Maiestate?

— Spune-ne, Fiu al Inginerului, îl întrebă vesel Ismail, vei ucide azi pentru noi?

CAVALERUL MISTERIOS

POVESTE DIN CELE ŞAPTE REGATE

George R.R. Martin
Traducere din limba engleză
Laura Bocancios

Câştigător al Premiilor Hugo, Nebula şi World Fantasy, George R.R. Martin, autor al seriei fantasy de referinţă „Cântec de gheaţă şi foc“, care l-a plasat pe lista *New York Times* a celor mai bine vânduţi scriitori, a fost supranumit „Tolkien al Americii“.

Născut în Bayonne, statul New Jersey, George R.R. Martin şi-a vândut prima povestire în anul 1971 şi s-a consacrat în scurt timp ca unul dintre cei mai populari scriitori SF ai anilor 1970. A devenit curând un stâlp de bază al revistei *Analog* editate de Ben Bova, cu povestiri ca „With Morning Comes Mistfall“, „De om nu te atinge“, „The Second Kind of Loneliness“, „The Storms of Windhaven“ (scrisă în colaborare cu Lisa Tuttle şi extinsă mai târziu de cei doi în romanul *Windhaven*), „Comandă prioritară“ etc. Însă a publicat şi în revistele *Amazing, Fantastic, Galaxy, Orbit* şi altele. Una dintre povestirile publicate în *Analog,* remarcabila nuvelă „Cântec pentru Lya“, i-a adus primul Premiu Hugo, în anul 1974.

La sfârşitul anilor 1970 îşi câştigase deja prestigiul ca scriitor de science fiction şi realiza cele mai bune lucrări ale sale din această categorie, precum „Regii nisipurilor“, cea mai cunoscută dintre povestirile lui, care i-a adus atât Premiul Nebula, cât şi Premiul Hugo în anul 1980 (mai târziu, în 1985, avea să câştige alt Premiu Nebula, pentru povestirea „Portraits of His Children“), „Calea Crucii şi a Dragonului“, care i-a adus Premiul Hugo în acelaşi an (devenind astfel primul scriitor care a obţinut vreodată două Premii Hugo pentru ficţiune în acelaşi an), „Flori amare“, „Oraşul de piatră“ şi altele. Aceste povestiri aveau să fie adunate în volumul *Regii nisipurilor* (Ed. Nemira, 2010), una dintre cele mai importante colecţii ale perioadei. La acea dată, se îndepărtase în mare măsură de *Analog,* deşi pe parcursul anilor 1980 avea să publice în această revistă, editată acum de Stanley Schmidt, o lungă serie de povestiri despre amuzantele aventuri interstelare ale lui

Haviland Tuf - reunite mai târziu în *Peregrinările lui Tuf* (Ed. Nemira, 2010) - precum şi câteva remarcabile scrieri individuale, ca „Zburătorii nopţii“. Cea mai mare parte a creaţiei sale de la sfârşitul anilor 1970 şi începutul anilor 1980 avea să apară însă în revista *Omni.* În această perioadă a văzut lumina tiparului memorabilul roman *Dying în the Light,* unicul lui roman SF scris de unul singur, în timp ce povestirile i-au fost grupate în *A Song for Lya, Regii nisipurilor, Songs of Stars and Shadows, Songs the Dead Men Sing, Zburătorii nopţii* (Ed. Nemira, 2010) şi *Portraits of His Children.* La începutul anilor 1980, trecuse de la genul SF la horror, publicând romanul *Fevre Dream* şi câştigând Premiul Bram Stoker pentru povestirea „The Pear-Shaped Man“ şi Premiul World Fantasy pentru nuvela cu licantropi „The Skin Trade“. La sfârşitul decadei însă, prăbuşirea pieţei horror şi eşecul comercial al romanului său *The Armageddon Rag* l-au determinat să părăsească lumea cărţilor şi să înceapă în schimb o carieră de succes în televiziune, unde, vreme de mai bine de zece ani, a lucrat ca scenarist sau ca producător la seriale ca *Zona crepusculară* şi *Frumoasa şi bestia.*

După o absenţă de ani buni, Martin şi-a făcut o revenire triumfătoare în lumea scrisului în anul 1996, odată cu publicarea romanului fantasy de un imens succes, *Urzeala tronurilor* (Ed. Nemira, 2007), prima parte a seriei „Cântec de gheaţă şi foc“. O nuvelă independentă desprinsă din aceasta, „Blood of the Dragon“, i-a adus lui Martin încă un Premiu Hugo, în anul 1997. Următoarele cărţi, *Încleştarea regilor* (Ed. Nemira, 2008), *Iureşul săbiilor* (Ed. Nemira, 2009), *Festinul ciorilor* (Ed. Nemira, 2010) şi *Dansul dragonilor* (Ed. Nemira, 2012), au făcut din „Cântec de gheaţă şi foc“ una dintre cele mai populare, elogiate şi bine vândute serii din istoria modernă a literaturii fantasy. Cele mai recente cărţi ale lui sunt o vastă colecţie retrospectivă care cuprinde întregul spectru al carierei sale, *GRRM: A*

RRetrospective, o colecţie de nuvele, *Starlady and Fastfriend,* un roman scris în colaborare cu Gardner Dozois şi Daniel Abraham, *Hunter's Run,* iar ca editor, trei noi volume din seria „Wild Cards": *Busted Flush, Suicide Kings* şi *Fort Freak.*

Martin i-a introdus pentru prima oară pe Ser Duncan Vlăjganul, Cavalerul Rătăcitor de obârşie joasă, şi pe scutierul său, Egg, în nuvela „The Hedge Knight", finalistă la Premiul World Fantasy. Cele două personaje au devenit extrem de populare şi au revenit pentru noi aventuri în „The Sworn Sword". În nuvela plină de viaţă şi extrem de amuzantă care urmează, Martin îi poartă pe Dunk şi pe Egg prin noi întâmplări palpitante, cei doi participând la un turnir sinistru unde absolut nimic nu este ceea ce pare - nici măcar Dunk şi Egg!

Povestirile cu Dunk şi Egg au fost publicate recent ca benzi desenate, sub titlurile „The Hedge Knight" şi „The Hedge Knight II: Sworn Sword".

Cădea o ploaie măruntă de vară când Dunk şi Egg părăsiră Septul de Piatră.

Dunk mergea călare pe bătrânul său cal de război, Tunetul, cu Egg alături, călare şi el pe tânărul şi agerul său buiestraş pe care îl numise Potopul, ducându-l de căpăstru pe Maester, catârul lor. Pe spinarea lui Maester erau legate armura lui Dunk şi cărţile lui Egg, sacii lor de dormit, cortul şi hainele, mai multe felii de carne de vită sărată şi tare, o jumătate de carafă de mied şi două burdufuri cu apă. Vechea pălărie de paie a lui Egg, cu borurile largi şi pleoştite, îi ferea de ploaie capul măgarului. Băiatul tăiase găuri pentru urechile lui Maester. Iar el purta pe cap o nouă

pălărie de paie. Cu excepţia găurilor pentru urechi, cele două i se păreau lui Dunk aproape la fel.

Când se apropiară de porţile oraşului, Egg trase brusc de hăţuri. Sus, deasupra casei porţii, capul unui trădător fusese înfipt într-o ţeapă de fier. Era proaspăt, după toate aparenţele, cu carnea mai mult roz decât verde, dar ciorile de hoit se puseseră deja pe treabă. Buzele mortului erau sfârtecate şi zdrenţuite, la fel şi obrajii, iar ochii erau două văgăuni maronii, din care se prelingeau încet lacrimi roşii, pe măsură ce picăturile de ploaie se amestecau cu sângele închegat. Gura bărbatului mort atârna căscată, stând parcă să le predice drumeţilor care treceau prin poarta de dedesubt.

Dunk mai văzuse asemenea privelişti.

— Pe când eram copil, la Debarcaderul Regelui, am furat o dată un cap chiar din ţeapă, îi povesti el lui Egg. În realitate, pe zid se căţărase Ferret ca să înhaţe capul, după ce Rafe şi Pudding i-au zis că n-are curaj, dar când au venit în goană străjerii, băiatul l-a aruncat jos şi Dunk a fost cel care l-a prins. Vreun lord rebel sau vreun cavaler tâlhar, asta a fost, continuă Dunk. Sau poate doar un criminal de rând. Un cap e un cap. Toate arată la fel, după câteva zile în ţeapă.

El şi cei trei prieteni ai săi folosiseră căpăţâna ca să terorizeze fetele din Fundătura Puricilor. Le fugăreau pe uliţe şi nu le lăsau în pace până când nu-i dădeau capului un sărut. Şi căpăţâna avusese parte de multe sărutări, din câte-şi amintea. Nu exista fată în Debarcaderul Regelui care să alerge la fel de repede ca Rafe. Însă era de preferat ca Egg să nu audă partea aceea. *Ferret, Rafe şi Pudding. Nişte mici monştri, ăia trei, iar eu, cel mai afurisit dintre toţi.* Dunk şi amicii lui păstraseră capul până când carnea se înnegrise şi a începuse să cadă. Asta le-a răpit distracţia cu hărţuirea fetelor, aşa că, într-o seară, au dat buzna într-o cârciumă şi au aruncat rămăşiţele în căldare.

— Ciorile se reped întotdeauna la ochi, îi explică el lui Egg. Apoi se scofâlcesc obrajii, carnea se înverzeşte... Dunk miji ochii. Ia stai! Chipul ăla mi-e cunoscut.

— Aşa e, ser, zise Egg. Mai ştii, acum trei zile...? E septonul ghebos care predica împotriva Corbului Sângelui.

Atunci îşi aminti. *Era un om sfânt, jurat Celor Şapte, chiar dacă propovăduia trădarea.*

— Are mâinile roşii de sângele propriului frate şi de-al tânărului său nepot, afirmase cocoşatul în faţa mulţimii adunate în piaţă. O umbră a venit la porunca lui, să-i suprime pe fiii bravului Prinţ Valarr în pântecele mamei lor. Unde e Tânărul nostru Prinţ acum? Unde e fratele lui, dulcele Matarys? Unde s-au dus Bunul Rege Daeron şi neînfricatul Baelor Sfarmă-Lance? l-a chemat mormântul pe toţi, însă el dăinuie, acest corb palid, cu ciocul mânjit de sânge, care stă cocoţat pe umărul Regelui Aerys şi îi croncăne în ureche. Poartă semnul iadului pe faţă şi în ochii pustii, ne-a adus secetă, molimă şi sânge. Vă spun: ridicaţi-vă şi amintiţi-vă de adevăratul nostru rege de dincolo de apă. Şapte zei sunt pe lume şi şapte regate, iar Dragonul Negru şapte fii a zămislit! Ridicaţi-vă, bărbaţi şi femei de viţă nobilă. Ridicaţi-vă, bravi cavaleri şi dârzi ţărani, şi alungaţi-l pe Corbul Sângelui, odiosul vrăjitor, că de nu, blestemaţi vor fi pe vecie copiii şi copiii copiilor voştri.

Fiecare vorbă a fost o trădare. Cu toate acestea, era un şoc să-l vadă aici, cu găuri în locul ochilor.

— El este, da, întări Dunk, alt motiv serios să lăsăm în urmă oraşul ăsta.

Dădu uşor pinteni Tunetului şi cei doi, Dunk şi Egg, ieşiră pe porţile Septului de Piatră, ascultând sunetul molcom al ploii. *Câţi ochi are Corbul Sângelui?* suna ghicitoarea. O *mie şi unul.*

Unii ziceau că Mâna Regelui era un discipol al magiei negre, care putea să-şi schimbe chipul, să ia înfăţişarea unui câine cu un singur ochi sau chiar să se prefacă în abur.

Se spunea că haite întregi de lupi cenuşii îi vânau duşmanii şi că avea ciori negre care spionau pentru el şi-i şopteau secrete la ureche. Dunk era ferm convins că majoritatea acestor poveşti erau simple istorisiri, dar nimeni nu putea să pună la îndoială că Lordul Corbul Sângelui avea informatori peste tot.

Cândva, la Debarcaderul Regelui, Dunk îl văzuse cu ochii lui. Albe ca osul erau părul şi pielea lui Brynden Rivers, iar ochiul său - avea un singur ochi, pe celălalt îl pierduse pe Câmpul Ierbii Roşii, în lupta cu fratele său vitreg, Oţelul înverşunat era roşu ca sângele. Pe obraz şi pe gât purta semnul rubiniu din naştere care-i adusese numele.

Când oraşul rămase departe în urma lor, Dunk îşi drese glasul şi spuse:

— Urâtă treabă să tai capetele septonilor. Omul n-a făcut decât să dea din gură. Vorbele sunt vânt.

— Unele vorbe sunt vânt, ser. Unele sunt trădare.

Egg era slab ca un băţ, dar gură avea.

— Acum vorbeşti ca un adevărat prinţişor.

Băiatul luă asta drept o insultă, ceea ce şi era.

— O fi fost el septon, dar propovăduia minciuni, ser. Seceta n-a fost vina Corbului Sângelui. Şi nici Marea Molimă a Primăverii.

— Aşa o fi, dar dacă ne apucăm să le tăiem capul tuturor nebunilor şi mincinoşilor, jumătate din oraşele Celor Şapte Regate vor rămâne goale.

Şase zile mai târziu, ploaia nu mai era decât o amintire.

Dunk îşi lepădase tunica, să-şi desfete pielea în căldura soarelui. Când se stârni o dulce adiere, proaspătă, răcoroasă şi înmiresmată ca răsuflarea unei fecioare, Dunk suspină.

— Apă, anunţă el. Îi simţi mirosul? Lacul nu poate fi departe de-acum.

— Nu simt decât mirosul lui Maester, ser. Duhneşte.

Egg smuci sălbatic de căpăstrul catârului. Acesta se oprise să pască iarba de lângă drum, aşa cum făcea din când în când.

— Pe malul lacului se află un vechi han. Dunk poposise acolo odată, pe când era scutierul bătrânului. Ser Arian spunea că fac acolo o bere brună pe cinste. Poate că o s-o gustăm, până aşteptăm podul plutitor.

Egg îi aruncă o privire plină de speranţă.

— Ca să alunece mâncarea, ser?

— Despre ce mâncare vorbeşti?

— O felie de friptură? sugeră băiatul. O bucăţică de raţă, o strachină de tocană? Orice au, ser.

Ultima masă caldă o luaseră cu trei zile în urmă. De atunci, îşi potoleau foamea cu fructe căzute din pomi şi fâşii de vită sărată, tari ca lemnul. *Ar fi bine să ne punem burţile la cale cu nişte mâncare adevărată înainte s-o luăm spre nord. Zidul ăla e straşnic de departe.*

— O să şi înnoptăm? întrebă Egg.

— Stăpânul vrea un pat de puf?

— Mă pot mulţumi cu unul de paie, ser, răspunse Egg, ofensat.

— N-avem bani pentru paturi.

— Avem douăzeci şi doi de gologani, trei stele, un cerb şi granatul ăla vechi şi ciobit.

Dunk îşi scărpină urechea.

— Credeam că avem doi arginţi.

— Am avut, da, până ai cumpărat cortul. Acum pe ăsta-l avem.

— N-o să mai avem nimic dacă începem să dormim pe la hanuri. Vrei să împărţi patul cu cine ştie ce peticar şi să te trezeşti cu puricii lui? mârâi Dunk. Eu nu. Am puricii mei şi nu le plac străinii. Vom dormi sub cerul cu stele.

— Stelele sunt bune, fu de acord Egg, dar pământul e tare, ser, şi uneori e plăcut să ai o pernă sub cap.

— Pernele sunt pentru prinţi, răspunse Dunk.

Egg era cel mai bun scutier pe care şi-l putea dori un cavaler, dar, din când în când, îl apucau fandoselile. *Flăcăul are sânge de dragon, nu uita!* În ceea ce-l privea, Dunk avea sânge de cerşetor... sau cel puţin aşa i se spunea adesea în Fundătura Puricilor, asta când nu i se trâmbiţa că îl aşteaptă negreşit spânzurătoarea. Se prea poate să ne permitem nişte bere şi o masă fierbinte, dar n-am de gând să irosesc bani frumoşi pentru un pat. Trebuie să ne păstrăm banii pentru podul plutitor. Ultima oară când traversase lacul, nu-l costase decât câţiva gologani, dar asta se întâmplase cu şase ani în urmă... sau poate şapte. Totul devenise mai scump de atunci.

— Ei, bine, zise Egg, am putea să folosim cizma mea ca să trecem.

— Am putea, răspunse Dunk, dar n-o vom face. Era periculos să folosească cizma. *S-ar răspândi vestea. Veştile se răspândesc întotdeauna.* Scutierul lui nu era chel din întâmplare. Egg avea ochii violeţi ai celor din vechea Valyria şi un păr care strălucea ca aurul bătut, întreţesut cu şuviţe de argint. Ar fi fost acelaşi lucru dacă purta ca broşă un dragon cu trei capete sau dacă-şi lăsa părul ăla să crească. Erau vremuri primejdioase în Westeros şi..., ei, bine, era de preferat să nu rişte nimic. Încă o vorbă despre cizma aia a ta, continuă Dunk, şi-ţi trag o scatoalcă peste ureche de-o să *zbori* peste lac.

— Aş prefera să înot, ser. Egg înota bine. Dunk nu. Băiatul se răsuci în şa. Ser? Se apropie cineva pe drum, în spatele nostru. Auzi caii?

— Nu sunt surd.

Dunk vedea şi praful pe care-l stârneau. Un grup mare. Şi foarte grăbit.

— Crezi că ar putea fi tâlhari, ser?

Egg se ridică în scara de şa, mai mult nerăbdător decât speriat. Aşa era el.

— Tâlharii ar fi mai potoliţi. Doar lorzii fac atâta tărăboi. Dunk agită, cu un zăngănit, mânerul sabiei, să descleşteze lama din teacă. Oricum, ne retragem din drum şi-i lăsăm să treacă. Există fel şi fel de lorzi.

Nu strica niciodată să fii puţin prevăzător. Drumurile nu mai erau la fel de sigure ca pe vremea când pe Tronul de Fier şedea Bunul Rege Daeron.

Dunk şi Egg se ascunseră în spatele unui tufiş ţepos. Dunk îşi dezlegă scutul şi şi-l vârî pe braţ. Era un obiect vechi, înalt şi greu, de formă alungită, făcut din lemn de pin şi mărginit cu fier. Îl cumpărase în Septul de Piatră, în locul scutului pe care Longinch i-l făcuse fărâme când se luptaseră. Dunk nu avusese timp să-l dea la pictat cu însemnele sale, ulmul şi steaua căzătoare, aşa că scutul purta şi acum blazonul ultimului său proprietar, un om cu ştreangul de gât, atârnând macabru şi cenuşiu într-o spânzurătoare. Nu era un blazon pe care l-ar fi ales pentru sine, dar scutul îl tocmise la un preţ convenabil.

Primii călăreţi trecură la galop după câteva clipe, doi tineri lorzi pe o pereche de cai sprinteni. Cel care călărea murgul purta un coif fără vizieră, din oţel aurit, cu trei pene înalte: una albă, una roşie şi una aurie. Apărătoarea calului pentru ceafă era împodobită cu pene identice. Armăsarul negru de lângă el purta o armură albastră cu auriu. Valtrapul se undui în aerul stârnit de goana furtunoasă a calului. Unul lângă altul, călăreţii trecură cu iuţeala fulgerului, chiuind şi râzând, cu mantiile lungi fluturând în urma lor.

Un al treilea lord veni după ei, mai potolit, în fruntea unei lungi coloane. Erau două duzini în grup, grăjdari, bucătari şi servitori, toţi ca să slujească trei cavaleri, şi li se adăugau oştenii, arbaletiştii călare şi o duzină de care înţesate cu armurile, corturile şi proviziile lor. De şaua lordului atârna scutul lui portocaliu-închis, împodobit cu trei castele negre.

Dunk cunoştea blazonul acela, dar de unde? Lordul care-l purta era un bărbat mai în vârstă, posomorât, cu o expresie acră a gurii şi o barbă sură, tunsă scurt. *S-ar putea să fi fost la turnirul de la Ashford,* gândi Dunk. *Sau poate am slujit în castelul său, când eram scutierul lui Ser Arian.* Bătrânul cavaler rătăcitor slujise la atâtea fortăreţe şi castele diferite de-a lungul anilor, încât nu-şi putea aminti nici măcar jumătate.

Lordul struni dintr-odată calul, privind încruntat spre tufiş.

— Tu, din tufiş. Arată-te!

În spatele lui, doi arbaletişti potriviră săgeţile în arc. Ceilalţi îşi văzură de drum.

Dunk păşi prin iarba înaltă, cu scutul pe braţ şi mâna dreaptă odihnindu-se pe mânerul sabiei sale lungi. Faţa îi era o mască roşie-maronie, din pricina prafului pe care-l stârniseră caii, şi era gol de la brâu în sus. Avea un aspect soios, ştia asta, însă pesemne că statura lui îi tăie celuilalt elanul.

— Nu vrem harţă, stăpâne. Nu suntem decât noi doi, eu şi scutierul meu. Dunk îi făcu semn lui Egg să se apropie.

— Scutier? Pretinzi că eşti cavaler?

Lui Dunk nu-i plăcea căutătura bărbatului. *Ochii ăia ar putea jupui un om.* Găsi prudent să-şi ia mâna de pe sabie.

— Sunt un cavaler rătăcitor care-şi caută un rost.

— Fiecare cavaler tâlhar pe care l-am spânzurat a spus acelaşi lucru. Blazonul tău poate fi profetic, ser... dacă eşti, într-adevăr, un *ser.* O spânzurătoare şi un om spânzurat. Astea sunt însemnele tale?

— Nu, lordul meu. Trebuie să-mi dau scutul la vopsit.

— De ce? L-ai furat de pe un cadavru?

— L-am cumpărat, cu bani frumoşi. *Trei castele, negre pe fond portocaliu... unde le-am mai văzut?* Nu sunt hoţ.

Ochii lordului erau aşchii de cremene.

— Cum te-ai ales cu cicatricea aia de pe obraz? O urmă de bici?

— Un pumnal. Dar faţa mea nu te priveşte, lordul meu.

— Am să stabilesc eu ce mă priveşte.

Cei doi tineri cavaleri se întorseseră deja la trap, să vadă de ce întârziau tovarăşii lor.

— Aici erai, Gormy! strigă călăreţul de pe armăsarul negru, un tânăr suplu şi mlădios, cu o faţă plăcută, proaspăt bărbierită, şi trăsături delicate. Pletele negre îi cădeau, strălucind, până pe guler. Purta o jiletcă din mătase de un albastru-închis, tivită cu satin auriu. Pe piept, fusese brodată cu fir de aur o cruce cu marginile zimţate, cu o scripcă de aur în prima şi a treia diviziune şi o sabie de aur în a doua şi a patra. Ochii săi oglindeau albastrul hainei şi scânteiau amuzaţi. Alyn se temea că ai căzut de pe cal, continuă călăreţul. O scuză transparentă, mi se pare. Era cât pe ce să-l las în urmă.

— Cine-s briganzii ăştia doi? întrebă călăreţul de pe murg.

Egg se zburli la auzul acestei insulte.

— N-ai niciun drept să ne numeşti briganzi, lordul meu. Când am văzut praful pe care-l stârneaţi, am crezut că sunteţi tâlhari. Este singurul motiv pentru care ne-am ascuns. Acesta este Ser Duncan Vlăjganul, iar eu sunt scutierul lui.

Lorzii nu se sinchisiră de aceste explicaţii nici cât de orăcăitul unei broaşte.

— Cred că ăla e cel mai mătăhălos mocofan pe care l-am văzut vreodată, declară cavalerul celor trei pene. Avea o faţă rotofeie sub o claie de păr cârlionţat de culoarea mierii brune. Aş pune rămăşag că trece de doi metri. Ce-o să mai duduie pământul când o să se prăvălească de pe cal.

Dunk simţi cum i se ridică roşeaţa în obraji. *Ai pierde rămăşagul,* gândi el. Ultima oară când fusese măsurat,

Aemon, fratele lui Egg, îl declarase cu două degete mai scund de doi metri.

— Ala,e calul tău, Uriaşule? întrebă lordul cu pene. Cred c-o să-l căsăpim pentru carne.

— Lordul Alyn îşi uită adesea manierele, interveni cavalerul brunet. Ser, iartă-i, rogu-te, vorbele necioplite. Alyn, cere-i scuze lui Ser Duncan.

— Dacă trebuie. Mă vei ierta, ser? Nu aşteptă răspunsul, ci îşi întoarse murgul şi se îndepărtă pe drum la trap.

Celălalt mai zăbovi puţin.

— Vă duceţi la nuntă, ser?

Ceva din tonul lui îl ispiti pe Dunk să-l tragă de ciuf. Rezistă pornirii şi răspunse:

— Am venit pentru podul plutitor, lordul meu.

— Şi noi la fel... dar singurii lorzi de pe-aici sunt Gormy şi acel pierde-vară care tocmai ne-a părăsit, Alyn Cockshaw. Eu sunt cavaler rătăcitor, ca şi voi. Ser John Scripcarul mi se spune.

Era genul de nume pe care şi l-ar fi putut alege un cavaler rătăcitor, dar Dunk nu mai văzuse niciodată vreunul care să poarte veşminte ori armură atât de strălucitoare sau călărind un asemenea cal. *Cavalerul din pădurea de aur,* gândi el.

— Numele meu îl ştii. Pe scutierul meu îl cheamă Egg.

— Îmi pare bine să te cunosc, ser. Hai, vino cu noi la Zidurile Albe şi rupe câteva lănci, în cinstea noii cununii a Lordului Butterwell. Sunt sigur că te-ai putea dovedi la înălţime.

Dunk nu mai luptase în niciun turnir de la Pajiştea Ashford încoace. *Dacă aş putea să câştig câteva trofee, am mânca bine în drumul spre nord,* gândi el, dar lordul cu trei castele pe scut spuse:

— Ser Duncan trebuie să-şi vadă de drum. Şi noi la fel.

John Scripcarul nu-l luă în seamă pe mai vârstnicul bărbat.

— Mi-ar plăcea să-mi încrucişez sabia cu tine, ser. Mi-am încercat puterile cu oameni din multe ţări şi seminţii, dar niciodată cu unul de statura ta. Şi tatăl tău a fost la fel de falnic?

— Nu mi-am cunoscut tatăl, ser.

— Îmi pare rău să aud asta. Şi mie mi-a fost răpit tatăl prea curând. Scripcarul se întoarse spre lordul celor trei castele: ar trebui să-i invităm pe Ser Duncan să se alăture grupului nostru vesel.

— N-avem nevoie de unul ca el.

Dunk nu-şi găsea cuvintele. Nu adesea era poftit un cavaler rătăcitor fără o leţcaie să călătorească alături de înalţii lorzi. *Aş avea mai multe în comun cu servitorii lor.* Judecând după lungimea coloanei, Lordul Cockshaw şi Scripcarul luaseră cu ei grăjdari să aibă grijă de caii lor, bucătari să-i hrănească, scutieri să le cureţe armurile, oşteni să-i apere. Dunk îl avea pe Egg.

— De unul ca el? Scripcarul râse. Cum adică? De unul aşa mare ca el? Uită-te numai cât e! Avem nevoie de oameni puternici. Săbiile tinere preţuiesc mai mult decât numele vechi. Am auzit adesea vorba asta.

— Spusă de nătărăi. Nu ştii absolut nimic despre omul ăsta. Ar putea fi un brigand sau vreun spion de-al Corbului Sângelui.

— Nu-s spionul nimănui, protestă Dunk. Şi, lordul meu, n-ai dreptul să vorbeşti despre mine de parcă aş fi surd, mort sau departe, în Dorne.

Ochii de cremene îl scrutară.

— Departe în Dorne ar fi un loc nimerit pentru tine, ser. Din partea mea, acolo să te duci.

— Nu-l lua în seamă, interveni Scripcarul. E un bătrân ursuz... suspectează pe toată lumea. Gormy, simt că-mi place omul ăsta. Ser Duncan, vii cu noi la Zidurile Albe?

— Stăpâne, eu... Cum putea să împartă aceeaşi tabără cu unii ca ei? Servitorii aveau să le ridice pavilioanele, grăjdarii

să le ţesale caii, bucătarii să-i servească pe fiecare cu un clapon sau cu o halcă de vită, în vreme ce Dunk şi Egg şi-ar molfăi bucăţile tari de carne sărată. N-aş putea, zise Dunk.

— Vezi, spuse lordul celor trei castele. Îşi ştie locul, şi locul lui nu e cu noi. Cavalerul îşi întoarse calul înapoi spre drum. Lordul Cockshaw o fi deja la doi kilometri înaintea noastră.

— Bănuiesc că va trebui să-l ajung iarăşi din urmă. Scripcarul îi zâmbi lui Dunk, cu un aer de scuză. Poate că ne-om mai întâlni cândva. Aşa sper. Mi-ar plăcea să-mi încerc lancea pe tine.

Dunk nu ştia ce să răspundă la asta.

— Succes în turnir, ser, reuşi el să îngaime, în cele din urmă, dar Ser John se întorsese deja s-o ia pe urmele coloanei. Mai vârstnicul lord porni după el. Dunk era bucuros să-l vadă dus. Nu-i plăcuseră ochii de cremene, nici aroganţa Lordului Alyn. Scripcarul părea un om destul de plăcut, dar avea şi el ceva ciudat. Două scripci şi două săbii, o cruce zimţată, îi spuse Dunk lui Egg, în timp ce priveau praful stârnit în urma celor plecaţi. Ce casă e asta?

— Niciuna, ser. N-am văzut blazonul ăsta în niciun armorial.

Poate, până la urmă, chiar o fi un cavaler rătăcitor. Dunk îşi concepuse propriul blazon la Pajiştea Ashford, când o păpuşară zisă Tanselle Lungana l-a întrebat ce vrea să aibă pictat pe scut.

— Să fie lordul mai vârstnic vreo rudă a Casei Frey?

Cei din Casa Frey purtau castele pe scuturi şi proprietăţile lor nu erau departe de locul în care se aflau.

Egg dădu ochii peste cap.

— Însemnele Casei Frey sunt două *turnuri* albastre legate între ele de un pod, pe fond gri. Acelea erau trei *castele* negre pe fond portocaliu, ser. Ai văzut vreun pod?

— Nu. *Face asta doar ca să mă sâcâie.* Şi data viitoare când îţi mai dai ochii peste cap în faţa mea, îţi trag una peste ureche de-o să-ţi rămână întorşi în cap pe veci.

Egg îl privi smerit:

— N-am vrut să...

— Lasă ce-ai vrut. Spune-mi numai cine era.

— Gormon Peake. Lordul de Starpike.

— Asta e în Reach, nu-i aşa? Chiar are trei castele?

— Doar pe scut, ser. Într-adevăr, Casa Peake a avut cândva, trei castele, dar a pierdut două dintre ele.

— Cum să pierzi două castele?

— Luptând pentru Dragonul Negru, ser.

— Oh! Dunk se simţea ca un idiot. *Aceeaşi poveste.*

De două sute de ani, regatul fusese condus de urmaşii lui Aegon Cuceritorul şi de surorile lui, care uniseră Cele Şapte Regate şi făuriseră Tronul de Fier. Stindardele lor aveau ca blazon dragonul cu trei capete al Casei Targaryen, roşu pe fond negru. Cu şaisprezece ani în urmă, un fiu bastard al Regelui Aegon al IV-lea, pe nume Daemon Blackfyre, se răzvrătise împotriva fratelui său, fiul legitim. Daemon folosise şi el dragonul cu trei capete pe stindarde, dar inversase culorile, aşa cum făceau mulţi bastarzi. Revolta sa se sfârşise pe Câmpul Ierbii Roşii, unde Daemon şi fiii săi gemeni au murit sub ploaia de săgeţi a Corbului Sângelui. Rebelii supravieţuitori care au plecat genunchiul fuseseră iertaţi, dar unii pierduseră pământuri, alţii titluri şi alţii aur. Cu toţii au dat ostatici, ca zălog al viitoarei lor loialităţi.

Trei castele negre pe fond portocaliu.

— Acum îmi amintesc. Lui Ser Arian nu i-a plăcut niciodată să vorbească despre Câmpul Ierbii Roşii, însă odată, când era cherchelit, mi-a povestit cum a murit fiul surorii sale. Dunk auzea parcă şi-acum glasul bătrânului, parcă-i simţea răsuflarea cu miros de vin. Roger de Penneytree, aşa-l chema, continuă el. Capul i-a fost zdrobit de buzduganul unui lord cu trei castele pe scut. *Lordul*

Gormon Peake. Bătrânul nu i-a ştiut niciodată numele. Sau n-a vrut să i-l ştie. Lordul Peake şi John Scripcarul nu mai erau acum decât o dâră de praf roşu în depărtare. *Au trecut şaisprezece ani de-atunci. Pretendentul a murit şi cei care i-au urmat au fost exilaţi sau iertaţi. Oricum, n-am eu nicio treabă cu asta.*

Merseră alături o vreme, în tăcere, ascultând ţipetele tânguitoare ale păsărilor. După vreo doi kilometri, Dunk îşi drese glasul şi spuse:

— Butterwell, zicea. Sunt pe-aproape pământurile lui?

— În partea cealaltă a lacului, ser. Lordul Butterwell a fost maestru trezorier pe vremea când pe Tronul de Fier şedea Regele Aegon. Daeron l-a făcut Mână a Regelui, dar nu pentru multă vreme. Blazonul lui e în dungi vălurite, verzi, albe şi galbene, ser. Lui Egg îi plăcea nespus să-şi etaleze cunoştinţele de heraldică.

— E prieten cu tatăl tău?

Egg se strâmbă.

— Tata nu l-a agreat niciodată. În timpul Rebeliunii, cel de-al doilea născut al Lordului Butterwell a luptat de partea pretendentului, iar fiul cel mare de partea regelui. Astfel, s-a asigurat că va fi oricum de partea învingătorului. Lordul Butterwell n-a luptat de partea nimănui.

— Unii ar considera asta o dovadă de prudenţă.

— Tatăl meu a considerat-o o dovadă de laşitate.

Da, fără doar şi poate. Lordul Maekar era un om aspru, mândru şi dispreţuitor.

— Trebuie să trecem pe la Zidurile Albe ca să ajungem la drumul regelui. Ce-ar fi să ne punem burţile la cale? Numai gândul îi făcea maţele să chiorăie. Poate că vreunul dintre nuntaşi va avea nevoie de un însoţitor ca să se întoarcă la locul lui.

— Parcă ziceai că mergem spre nord.

— Zidul dăinuie de opt mii de ani, va mai rezista încă puţin. Sunt două mii de kilometri de-aici până acolo şi ne-ar

prinde bine nişte arginţi în plus în pungă. Dunk se şi vedea călare pe Tunetul, doborându-l pe acel acru lord bătrân cu trei castele pe scut. Ar fi fost plăcut. *„Te-a învins scutierul bătrânului Ser Arian“, i-aş putea spune, când ar veni să-şi răscumpere armele şi armura.* „Cel care l-a înlocuit pe băiatul pe care l-ai ucis.*“ Bătrânului i-ar plăcea asta.*

— Nu te gândeşti să intri în turnir, nu-i aşa, ser?

— Poate că este timpul.

— Nu este, ser.

— Poate că este timpul să-ţi trag o scatoalcă peste ureche. *N-ar trebui să câştig decât două runde. Dac-aş putea aduna banii din două răscumpărări şi aş plăti doar una, am mânca regeşte timp de un an.*

— Dacă ar fi vreo bătălie cavalerească, s-ar putea să particip.

Statura şi puterea lui Dunk i-ar fi slujit mai bine într-o înfruntare colectivă decât într-un duel.

— Nu e obiceiul să se organizeze o bătălie la o nuntă, ser.

— Dar e obiceiul să se organizeze un ospăţ. Avem cale lungă de mers. De ce să nu plecăm la drum cu burţile pline, măcar o dată?

Soarele cobora la apus când zăriră lacul, cu apele scânteind roşietice şi aurii, strălucitoare ca o coală de aramă bătută. Când, deasupra unor sălcii, zăriră micile turnuri ale hanului, Dunk îşi îmbrăcă din nou tunica îmbibată de sudoare şi se opri să-şi stropească faţa cu puţină apă. Se spălă de praful drumului cât putu de bine şi îşi trecu degetele ude prin chica deasă întreţesută cu şuviţe decolorate de soare. N-avea ce să facă în privinţa staturii sale şi nici a cicatricii de pe obraz, dar nu voia să arate ca un sălbatic cavaler tâlhar.

Hanul era mai mare decât se aşteptase, o construcţie din lemn, cu turnuri, lăbărţată şi cenuşie, din care jumătate se înălţa pe piloni deasupra apei. Pe ţărmul mocirlos al lacului

fusese aşternută o cărare din scânduri grosolane, până la debarcader, dar nici podul umblător, nici podarii nu erau de zărit. De-a curmezişul drumului se înălţa cu grajd cu acoperişul de stuf. Curtea era înconjurată de un zid construit din piatră brută, dar poarta era deschisă. Înăuntru, găsiră o fântână şi o adăpătoare.

— Ocupă-te de animale, îi spuse Dunk lui Egg, dar vezi să nu bea prea mult. Am să întreb de nişte mâncare.

O găsi pe hangiţă măturând scările.

— Aţi venit pentru podul umblător? îl întrebă femeia. Aţi întârziat. Apune soarele, şi lui Ned nu-i place să traverseze noaptea, decât dacă e lună plină. Se întoarce dis-de-dimineaţă.

— Ştii cumva cât cere?

— Trei gologani pentru fiecare dintre voi. Şi zece pentru cai.

— Avem doi cai şi un catâr.

— Tot zece e şi pentru catâri.

Dunk făcu socoteala în cap şi ajunse la treizeci şi şase, mai mult decât se aşteptase să cheltuiască.

— Ultima oară când am trecut pe-aici, era câte doi gologani pentru oameni şi şase pentru cai.

— Discută asta cu Ned. Pe mine nu mă priveşte. Dacă sunteţi în căutarea unui pat, n-am niciunul de oferit. Lordul Shawney şi Lordul Costayne au venit cu alaiul. Suntem plini până la refuz.

— E şi Lordul Peake aici? *L-a ucis pe scutierul lui Ser Arian. Era cu Lordul Cockshaw şi cu John Scripcarul.*

— Ned i-a trecut apa cu ultima tură. Femeia îl cercetă pe Dunk de sus până jos. Aţi făcut parte din grupul lor?

— I-am întâlnit pe drum, atâta tot. Un miros plăcut venea, dus de vânt, dinspre ferestrele hanului, un miros de-i lăsa gura apă. S-ar putea să vrem şi noi din ce frigi acolo, dacă nu e prea scump.

— E mistreţ, răspunse femeia, cu mult piper, servit cu ceapă, ciuperci şi piure de napi.

— Ne descurcăm şi fără napi. Câteva felii de mistreţ şi o halbă din berea aia bună, brună, pe care-o aveţi. Cât ai cere pentru asta? Şi poate că s-ar găsi un loc în grajdul tău, unde să înnoptăm.

Asta fu o greşeală.

— Grajdurile sunt pentru cai. De-aia le zicem grajduri. Eşti mare cât un cal, ce-i drept, dar văd că n-ai decât două picioare. Femeia balansă mătura spre el, să-l alunge. N-am cum să hrănesc toate Cele Şapte Regate. Mistreţul e pentru oaspeţii mei. Berea la fel. N-am de gând să-i aud pe lorzi spunând că nu-mi ajunge mâncarea sau băutura ca să-i îndestulez. Lacul e plin de peşti şi veţi găsi şi alţi vagabonzi adăpostiţi pe lângă buturugi. Cavaleri rătăcitori, dacă stai să-i crezi. Din tonul ei se desluşea limpede că ea nu-i credea. Poate că au mâncare să vă dea. Mie nu-mi pasă. Acum pleacă, am treabă. Uşa se închise cu o bufnitură puternică în spatele ei, înainte ca lui Dunk să-i treacă măcar prin cap s-o întrebe unde erau buturugile alea.

Îl găsi pe Egg aşezat pe marginea adăpătorii, înmuindu-şi picioarele în apă şi făcându-şi vânt cu pălăria lui mare şi pleoştită.

— Fac friptură de porc, ser? Simt miros de carne de porc.

— Mistreţ, răspunse Dunk pe un ton mohorât, dar cine să vrea mistreţ, când avem bunătate de vită sărată.

Egg se strâmbă.

— Aş putea, rogu-te, să-mi mănânc mai bine cizmele, ser? O să-mi fac altă pereche din vita sărată. E mai rezistentă.

— Nu, răspunse Dunk încercând să-şi stăpânească zâmbetul. Nu poţi să-ţi mănânci cizmele. Dar încă o vorbă şi o să-mi mănânci pumnul. Scoate-ţi picioarele din adăpătoarea aia. Îşi găsi coiful mare pe catâr şi i-l azvârli lui Egg. Trage nişte apă din fântână şi pune la înmuiat vita

sărată. Dacă nu era înmuiată destul, riscai să-ţi rupi dinţii cu ea. Avea cel mai bun gust când era înmuiată în bere dar mergea şi în apă. Şi nu folosi adăpătoarea, adăugă Dunk. N-am de gând să-ţi gust picioarele.

— Picioarele mele i-ar da mai multă savoare, ser, răspunse Egg, mişcându-şi degetele.

Dar făcu aşa cum i se spusese.

Cavalerii rătăcitori n-au fost greu de găsit. Egg le zări focul licărind în pădure, pe malul lacului şi se îndreptară într-acolo, trăgând animalele după ei. Băiatul ducea coiful lui Dunk sub braţ, împroşcând noroi la fiecare pas. Soarele era de-acum o amintire roşie la apus. În scurt, timp, copacii se despărţiră şi cei doi se pomeniră într-un loc care trebuie să fi fost cândva un crâng de copaci ai inimii. Doar un cerc de buturugi albe şi o încrengătură de rădăcini albe ca osul se mai aflau acolo unde se înălţaseră copacii pe vremea când copiii pădurii domneau în Westeros.

Printre buturugile de copaci ai inimii, găsiră doi bărbaţi ghemuiţi lângă un foc, trecându-şi un burduf cu vin de la unul la altul. Caii celor doi păşteau dincolo de crâng, iar armurile lor fuseseră ordonat stivuite. Undeva la o parte, cu spatele sprijinit de un castan, şedea un bărbat mult mai tânăr.

— Bine v-am găsit, cavalerilor! strigă Dunk cu glas voios. Nu era niciodată înţelept să iei nişte oameni înarmaţi pe nepregătite. Mie-mi zice Ser Duncan Vlăjganul. Flăcăul ăsta este Egg. Putem să ne aşezăm lângă focul vostru?

Un bărbat trupeş, de vârstă mijlocie, se ridică să-i întâmpine, îmbrăcat în veşminte nobile, dar ponosite. Avea faţa încadrată de perciuni roşcaţi, extravaganţi.

— Mă bucur să te cunosc, Ser Duncan. Da’ ştiu că eşti mare... şi eşti bine-venit, fireşte, împreună cu flăcăul tău. Egg ziceai? Ce fel de nume e ăsta, rogu-te?

— Unul scurt, ser. Egg era prea isteţ ca să le mărturisească unor necunoscuţi că Egg venea de la Aegon.

— Chiar aşa. Ce s-a întâmplat cu părul tău?

Păduchi, gândi Dunk. *Spune-i că ai avut păduchi, băiete.* Era cea mai sigură poveste, povestea pe care o spuneau cel mai adesea... deşi, uneori, lui Egg îi căşuna cine ştie ce ghiduşie copilărească.

— Mi l-am ras, ser. Am de gând să rămân ras în cap până-mi dobândesc titlul de cavaler.

— Un legământ nobil. Eu sunt Ser Kyle, Motanul din Mlaştina Ceţoasă. Sub castanul de colo stă Ser Glendon... Ball. Iar acolo-l aveţi pe bunul Ser Maynard Plumm.

Egg îşi ciuli urechile la auzul acestui nume.

— Plumm... eşti rudă cu Lordul Viserys Plumm, ser?

— De departe, mărturisi Ser Maynard, un bărbat înalt, subţire, cu umerii lăsaţi şi un păr lung, drept şi bălai. Deşi mă îndoiesc că Nobilul Lord ar recunoaşte-o. S-ar putea spune că el e o prună dulce[1], în timp ce eu sunt una acră. Mantia lui Plumm era la fel de violet ca numele cu rezonanţă de prună pe care-l purta, dar era zdrenţuită la margini şi prost vopsită. Era prinsă pe umăr cu o broşă dintr-o piatră a lunii, mare cât un ou de găină. În rest, mai purta haine din pânză aspră, cenuşie şi piele maro, pătată.

— Avem vită sărată, anunţă Dunk.

— Ser Maynard are un sac cu mere, zise Kyle Motanul. Iar eu am ouă murate şi ceapă. Păi, împreună avem toate ingredientele unui ospăţ! Ia loc, ser. Avem buturugi de tot felul, după placul inimii. Vom fi aici până dimineaţa târziu, dacă nu cumva am presupus greşit. Există un singur pod plutitor şi nu e destul de mare să ne ia pe toţi. Lorzii şi suitele lor trebuie să traverseze primii.

— Ajută-mă la animale, îi spuse Dunk lui Egg. Împreună, cei doi au scos şaua de pe Tunet, pe Potop şi Maester.

---

1 Joc de cuvinte intraductibil, bazat pe omofonia cuvintelor „Plumm“ şi „plum“; Plum - prună, în limba engleză (n. red.).

Abia după ce animalele fură hrănite, adăpate şi priponite pentru noapte, Dunk acceptă burduful de vin pe care i-l oferi Ser Maynard.

— Până şi vinul acru e mai bun decât nimic, zise Kyle Motanul. Vom bea vinuri vechi mai de soi la Zidurile Albe. Se zice că Lordul Butterwell are cele mai bune vinuri de la nord de Arbor. A fost cândva Mâna Regelui, ca şi bunicul lui, mai înainte. Pe lângă asta, se spune că e un om evlavios şi foarte bogat.

— Toată bogăţia îi vine de la vite, interveni Maynard Plumm. Ar trebui să-şi ia un uger umflat drept blazon. Celor din Casa Butterwell le curge lapte prin vene, iar Frey nu sunt nici ei mai buni. Va fi o căsătorie între hoţi de vite şi strângători de biruri, o clică de zornăitori de bani unindu-se cu alta. Când s-a ridicat Dragonul Negru, acest lord al vitelor şi-a trimis un fiu la Daemon şi altul la Daeron, ca să se asigure că are un Butterwell de partea învingătoare. Amândoi au pierit pe Câmpul Ierbii Roşii, iar mezinul a murit în timpul primăverii. De aceea încheie această nouă căsătorie. Dacă noua lui soţie nu-i dăruieşte un fiu, numele Butterwell va pieri odată cu el.

— Aşa cum ar trebui. Ser Glendon Ball trecu încă o dată piatra de şlefuit peste lama sabiei. Laşii sunt urâţi de Războinic.

Dispreţul din glasul tânărului îl făcu pe Dunk să-l cerceteze mai atent. Hainele lui Ser Glendon erau din ţesătură bună, dar foarte uzate şi desperecheate, de parcă ar fi fost de căpătat. De sub coifu-i de fier ieşeau smocuri de păr castaniu. Flăcăul era scund şi îndesat, cu ochi mici şi apropiaţi, umeri vânjoşi şi braţe musculoase. Avea sprâncenele zburlite, ca două omizi după o primăvară umedă, nasul mare, bărbia agresivă. Şi era tânăr. *Şaisprezece ani, poate. Nu mai mult de optsprezece.* Dunk l-ar fi putut lua drept un scutier, dacă Ser Kyle nu l-ar fi numit *ser.* Flăcăul avea coşuri pe obraji în loc de barbă.

— De când eşti cavaler? îl întrebă Dunk.

— De destulă vreme. Jumătate de an, luna viitoare. M-a făcut cavaler Ser Morgan Dunstable de la Cascada Saltimbancului, sub privirile a două duzini de oameni, dar mă pregătesc pentru asta de când m-am născut. Am mers în şa înainte să ştiu să umblu şi i-am smuls dintele din gură unui bărbat în toată firea, înainte să-mi cadă mie vreunul. Am de gând să-mi câştig renumele la Zidurile Albe şi să revendic oul de dragon.

— Oul de dragon? Asta e recompensa campionului? Zău? Ultimul dragon pierise acum o jumătate de secol, o femelă. Dar Ser Arian văzuse câteva ouă de-ale ei. *Erau tari ca piatra, zicea, dar frumoase la vedere,* îi spusese lui Dunk bătrânul. Cum de-a pus mâna Lordul Butterwell pe un ou de dragon? întrebă Dunk.

— Regele Aegon i l-a dăruit bunicului său, după ce acesta l-a găzduit o noapte în vechiul castel, zise Ser Maynard Plumm.

— A fost o recompensă pentru vreo faptă de vitejie? întrebă Dunk.

Ser Kyle chicoti.

— Aşa ar putea zice unii. Se spune că bătrânul Lord Butterwell avea trei tinere fiice fecioare când Înălţimea Sa a trecut pe-acolo. Dimineaţa, toate trei aveau bastarzi regali în micile lor pântece. O noapte fierbinte, asta a fost.

Dunk mai auzise asemenea poveşti. Aegon cel Netrebnic se culcase cu jumătate din fecioarele regatului şi zămislise bastarzi cu multe dintre ele, după cum se vorbea. Mai rău, bătrânul rege i-a recunoscut pe toţi pe patul de moarte, bastarzii de obârşie joasă, născuţi din fetişcane de tavernă, târfe ori păstoriţe, şi Marii Bastarzi ale căror mame fuseseră de obârşie nobilă.

— Am fi cu toţii fiii bastarzi ai bătrânului Rege Aegon, dacă jumătate din poveştile astea ar fi adevărate.

— Şi cine poate spune că nu suntem? întrebă sarcastic Ser Maynard.

— Ar trebui să vii cu noi la Zidurile Albe, Ser Duncan, îl îndemnă Ser Kyle. Statura ta va atrage negreşit atenţia vreunui lord. Ţi-ai putea găsi o slujbă bună. Eu, unul, ştiu că-mi voi găsi. Va fi şi Joffrey Caswell la nunta asta, Lordul de la Podul Amar. Pe când avea trei ani, i-am făcut prima sabie. I-am cioplit-o din lemn de pin, pe potriva mâinii sale. În tinereţe, mi-am pus sabia în slujba tatălui său.

— Tot cioplită din pin era şi sabia aceea? întrebă Ser Maynard.

Kyle Motanul avu gentileţea să râdă.

— Sabia aceea era din oţel bun, te asigur. Aş mânui-o iarăşi bucuros în slujba centaurului. Ser Duncan, chiar dacă nu hotărăşti să participi la turnir, vino cu noi la ospăţul de nuntă. Vor fi cântăreţi şi muzicanţi, jongleri şi saltimbanci şi o trupă de pitici comici.

Dunk se încruntă.

— Egg şi cu mine aveam în faţă o călătorie lungă. Mergem spre nord, la Winterfell. Lordul Beron Stark adună săbii ca să alunge krakenii pe vecie de pe ţărmurile lui.

— E prea frig acolo pentru mine, zise Ser Maynard. Dacă vreţi să ucideţi krakeni, mergeţi în vest. Lannisterii construiesc corăbii să-i atace din nou pe oamenii de fier, în insulele lor de baştină. Aşa-i poţi veni de hac lui Dagon Greyjoy. Să-l înfrunţi pe uscat e zadarnic, nu face decât să se strecoare înapoi pe mare. Trebuie să-l înfrângi pe mare.

Părea verosimil, dar perspectiva de a se lupta cu oamenii de fier pe mare nu era pe placul lui Dunk. Trăise experienţa asta pe *Doamna Albă,* călătorind din Dorne spre Oraşul Vechi, când îşi îmbrăcase armura ca să ajute echipajul să respingă nişte atacatori. Fusese o bătălie disperată şi sângeroasă şi, la un moment dat, fusese cât pe ce să cadă în apă. Asta i-ar fi adus sfârşitul.

— Tronul ar trebui să înveţe de la Casele Stark şi Lannister, afirmă Ser Kyle Motanul. Ei luptă, cel puţin. Targaryenii ce fac? Regele Aerys se ascunde printre cărţile lui. Prinţul Rhaegel ţopăie despuiat prin sălile Fortăreţei Roşii, iar Prinţul Maekar clocește în Castelul Verii.

Egg aţâţa focul cu un băţ, stârnind scântei care pluteau sus, pe cerul nopţii. Dunk fu mulţumit să-i vadă ignorând felul în care fusese pomenit numele tatălui său. *Poate că a învăţat, în sfârşit, să-şi ţină gura aia.*

— Eu, unul, îl consider vinovat pe Corbul Sângelui, continuă Ser Kyle. E Mâna Regelui, dar nu face nimic, în timp ce krakenii răspândesc foc şi teroare de-a lungul şi de-a latul Mării Apusului.

Ser Maynard ridică din umeri.

— Are ochiul îndreptat spre Tyrosh, unde Oţelul înverşunat stă în exil, uneltind cu fiii lui Daemon Blackfyre. Aşa că ţine corăbiile regelui aproape, ca să-i împiedice dacă încearcă să treacă.

— Da, s-ar putea, zise Ser Kyle, dar mulţi ar primi bucuroşi întoarcerea Oţelului înverşunat. Corbul Sângelui este rădăcina tuturor nenorocirilor noastre, viermele alb care roade inima regatului.

Dunk se încruntă, amintindu-şi de septonul cocoşat de la Septul de Piatră.

— Poţi să plăteşti cu capul pentru asemenea cuvinte. Unii ar putea spune că vorbele tale sunt trădare.

— Cum poate fi adevărul trădare? întrebă Kyle Motanul. Pe vremea Regelui Daeron, nu trebuia nimeni să se teamă când spunea ce gândeşte, însă acum? Pufni cu dispreţ. Corbul

Sângelui l-a aşezat pe Regele Aerys pe Tronul de Fier, dar pentru câtă vreme? Aerys e neputincios, iar când va muri, va veni un război sângeros pentru coroană între Lordul Rivers şi Prinţul Maekar, Mâna împotriva moştenitorului.

— L-ai uitat pe Prinţul Rhaegel, amice, obiectă Ser Maynard, pe un ton blajin. El e urmaşul lui Aerys, nu Maekar, şi apoi copiii lui.

— Rhaegel e slab la minte. Ei, bine, nu-i vreau răul, dar omul e ca şi mort, la fel şi gemenii lui, deşi nu se ştie dacă vor muri de buzduganul lui Maekar sau de vrăjile Corbului Sângelui...

Păzească-ne Cei Şapte, gândi Dunk, când Egg interveni, cu glas piţigăiat şi sonor:

— Prinţul Maekar este *fratele* Prinţului Rhaegel. Ţine la el. Nu i-ar face rău niciodată, nici alor lui.

— Taci din gură, băiete, mârâi Dunk. Aceşti cavaleri nu vor să-ţi audă părerile.

— Pot să vorbesc, dacă vreau.

— Ba nu, i-o reteză Dunk. Nu poţi. *Gura aia a ta o să te bage-n mormânt într-o bună zi. Şi pe mine la fel, foarte probabil.* Cred că vita sărată s-a înmuiat destul. Câte o bucăţică pentru prietenii noştri. Hai, grăbeşte-te!

Egg se îmbujoră şi, preţ de o fracţiune de secundă, Dunk se temu că băiatul avea să-i întoarcă vorba. Dar puştiul îi aruncă o privire ursuză, clocotind de mânie, aşa cum numai un băiat de unsprezece ani putea să clocotească.

— Da, domnule, spuse el, pescuind pe fundul coifului lui Dunk.

Ţeasta rasă îi lucea roşiatică în lumina focului, când le întinse carnea de vită sărată.

Dunk îşi luă bucata şi începu să se lupte cu ea. Pusă la înmuiat, carnea se transformase din lemn în piele, nimic altceva. Molfăi un colţ, simţind gustul sării şi încercând să nu se gândească la friptura de mistreţ de la han, sfârâind pe frigare şi picurând grăsime.

Pe măsură ce se lăsa înserarea, dinspre lac începură să mişune muşte şi musculiţe care înţepau. Muştele preferau să le sâcâie caii, dar musculiţele erau atrase de carnea de om. Singurul mod prin care se puteau feri de muşcătura lor

era să stea aproape de foc, inhalând fum. *Te prăjeşti sau eşti devorat,* gândi mohorât Dunk. *Ai ce alege.* Îşi scărpină braţul şi se trase mai aproape de foc.

Curând, burduful ajunse din nou la el. Vinul era acru şi tare. Dunk bău cu nesaţ şi dădu burduful mai departe, în timp ce Motanul din Mlaştina Ceţoasă începu să spună cum îi salvase viaţa Corbului Sângelui în timpul Rebeliunii Blackfyre.

— Când stegarul Lordului Armond a căzut, am sărit de pe cal. Eram înconjuraţi de trădători...

— Ser, întrebă Glandon Ball, cine erau aceşti trădători? Lumina focului scânteie pe sabia din mâna lui Ser Glendon. Urmele de coşuri de pe faţă i se înroşiră ca nişte răni deschise şi fiecare muşchi îi era încordat ca un arc. Tatăl meu a luptat pentru Cavalerul Dragon.

Aceeaşi poveste. Dunk pufni. *Roşu sau Negru?* Asta nu era o întrebare pe care puteai s-o adresezi cuiva. Aducea necazuri întotdeauna.

— Sunt sigur că Ser Kyle n-a vrut să-ţi insulte tatăl.

— Nicidecum, întări Ser Kyle. E o poveste veche, Dragonul Roşu şi Dragonul Negru. N-are rost, flăcăule, să ne certăm pentru asta acum. Aici suntem cu toţii fraţi ai codrului.

Ser Glendon păru să cântărească vorbele Motanului, ca să vadă dacă era luat în batjocură.

— Daemon Blackfyre n-a fost un trădător. Bătrânul rege *lui* i-a dat sabia. A văzut în Daemon un om vrednic, deşi era născut bastard. De ce altceva să fi pus sabia Blackfyre în mâna lui, şi nu în a lui Daeron? Lui a vrut să-i lase şi regatul. Daemon a fost mai bun.

Se aşternu tăcerea. Dunk auzea cum focul trosneşte domol. Simţea musculiţele mişunându-i pe ceafă. Le plesni, cu ochii la Egg, dorindu-şi ca băiatul să tacă mâlc.

— Eram doar un copil când s-au luptat pe Câmpul Ierbii Roşii, spuse el, când nimeni altcineva nu părea că are de

gând să rupă tăcerea. Dar am fost scutierul unui cavaler care a luptat alături de Dragonul Roşu, iar mai târziu am slujit un altul care a luptat de partea Dragonului Negru. Au existat bărbaţi viteji de ambele părţi.

— Bărbaţi viteji, îl îngână Kyle Motanul, cu jumătate de gură.

— Eroi. Glendon Ball îşi întoarse scutul, ca toţi să poată vedea blazonul pictat acolo, o sferă de foc ce arunca sclipiri roşii şi galbene pe un fond negru ca noaptea. Îmi curge prin vene sânge de erou.

— Eşti fiul Globului de Foc, spuse Egg.

Atunci îl văzură pentru prima oară pe Ser Glendon zâmbind.

Ser Kyle Motanul îl cercetă atent pe băiat.

— Cum e cu putinţă? Câţi ani ai? Queynton Ball a murit...

—... Înainte să mă nasc eu, îl completă Ser Glendon, dar în mine trăieşte din nou. Îşi vârî sabia înapoi în teacă. O să vă demonstrez tuturor la Zidurile Albe, când o să-mi revendic oul de dragon.

În ziua următoare, profeţia lui Ser Kyle se adeveri. Podul plutitor al lui Ned nu era nici pe departe suficient de mare ca să-i transporte pe toţi cei doritori să traverseze lacul. Lorzii Costayne şi Shawney aveau prioritate, cu suitele lor. Pentru asta era nevoie de mai multe drumuri, şi fiecare dura mai mult de un ceas. Aveau de luptat cu zonele mlăştinoase de la ţărm, de coborât căruţele şi caii, de încărcat şi de descărcat pe celălalt mal al lacului. Cei doi lorzi împotmoliră lucrurile şi mai mult când se luară la harţă pentru întâietate. Shawney era cel mai vârstnic, dar Costayne se considera de obârşie mai nobilă.

Dunk n-avea ce face, decât să aştepte şi să asude.

— Am putea trece primii dacă m-ai lăsa să-mi folosesc cizma, sugeră Egg.

— Am putea, răspunse Dunk, dar n-o vom face. Lordul Costayne şi Lordul Shawney au fost aici înaintea noastră. Pe lângă asta, sunt lorzi.

Egg se strâmbă.

— Lorzi rebeli.

Dunk coborî spre băiat o privire încruntată:

— Ce vrei să spui?

— Au fost de partea Dragonului Negru. Ei, bine, Lordul Shawney a fost, la fel şi tatăl Lordului Costayne. Aemon şi cu mine obişnuiam să simulăm bătălia pe masa verde a lui Maester Melaquin, cu soldaţi pictaţi şi flamuri în miniatură. Blazonul lui Costayne e împărţit în patru, cu un potir de argint pe fond negru şi cu un trandafir negru pe fond auriu. Stindardul acela era la stânga oştirii lui Daemon. Shawney a fost cu Oţelul înverşunat, la dreapta, şi era cât pe ce să moară din pricina rănilor.

— O poveste veche şi îngropată. Acum sunt aici, nu-i aşa? Aşadar, au plecat genunchiul şi Regele Daeron le-a acordat iertarea.

— Da, dar...

Dunk strânse buzele băiatului între degete.

— Taci din gură.

Egg tăcu.

Nici nu se îndepărtă bine de ţărm ultimul grup de oameni ai lui Shawney, că Lordul şi Lady Smallwood se iviră la debarcader, cu suita lor, astfel că Dunk şi Egg se văzură iarăşi nevoiţi să aştepte.

Frăţia codrului nu supravieţuise peste noapte, se vedea cu ochiul liber. Ser Glendon stătea de unul singur, ţâfnos şi ursuz. Kyle Motanul socotea că se va face amiază până când aveau să fie lăsaţi să urce pe podul plutitor, aşa că se desprinse din grup, încercând să se insinueze pe lângă Lordul Smallwood, pe care îl cunoştea vag. Ser Maynard îşi petrecea timpul flecărind cu hangiţa.

— Ţine-te departe de omul ăla, îl preveni Dunk pe Egg. Ceva îl neliniştea la Plumm. Se prea poate să fie un cavaler tâlhar.

Avertismentul nu făcu decât să stârnească şi mai mult interesul lui Egg faţă de Ser Maynard.

— N-am mai întâlnit un cavaler tâlhar. Crezi că are de gând să fure oul de dragon?

— Lordul Butterwell va avea grijă ca oul să fie bine păzit, sunt sigur de asta. Dunk se scărpină la muşcăturile de musculiţe de pe gât. Crezi că s-ar putea să-i expună la ospăţ? Mi-ar plăcea să arunc o privire.

— Ţi l-aş arăta pe-al meu, ser, dar e la Castelul Verii.

— Al tău? *Oul tău de dragon?* Dunk îl privi încruntat pe băiat, întrebându-se dacă glumeşte. De unde a apărut?

— De la un dragon, ser. Mi l-au pus în leagăn.

— Vrei o scatoalcă peste ureche? Nu există dragoni.

— Nu, dar există ouă. Ultimul dragon a lăsat cinci, iar la Piatra Dragonului există mai multe, vechi, dinaintea Dansului. Fraţii mei au şi ei câte unul. Al lui Aerion parcă e făcut din aur şi argint, străbătut de vinişoare de foc. Al meu e alb cu verde, numai vârtejuri.

— Oul tău de dragon? *Mi l-au pus în leagăn.* Dunk era atât de obişnuit cu Egg, încât uneori uita că Aegon era prinţ. *Fireşte că i-au pus un ou de dragon în leagăn.* Ei, bine, vezi să nu te-apuci să pomeneşti de ou când s-ar putea să te audă cineva.

— Nu-s *prost,* ser. Egg coborî glasul: într-o bună zi, dragonii se vor întoarce. Fratele meu, Daeron, a visat asta, iar Regele Aerys a citit-o într-o profeţie. Poate că tocmai din oul meu va ieşi un dragon. Ar fi *minunat.*

— Zici tu?

Dunk avea îndoielile sale. Nu şi Egg.

— Aemon şi cu mine ne imaginam că ouăle noastre vor scoate primele dragoni. Dacă s-ar întâmpla aşa, am putea

zbura în văzduh, pe spatele dragonilor, ca primul Aegon şi surorile sale.

— Da, şi dacă toţi ceilalţi cavaleri din regat ar muri, eu aş fi Lordul Comandant al Gărzii Regelui. Dacă ouăle alea afurisite sunt atât de preţioase, cum de Lordul Butterwell renunţă la al lui?

— Ca să arate lumii cât e de bogat.

— Aşa o fi. Dunk îşi scărpină din nou gâtul şi aruncă o privire spre Ser Glendon Ball, care strângea chingile de şa, în aşteptarea podului plutitor. *Calul ăla nu-i va fi de folos.* Calul lui Ser Glendon era deşelat, pipernicit şi bătrân. Ce ştii despre tatăl lui? îl întrebă el pe Egg. De ce i s-a spus Globul de Foc?

— Fiindcă avea capul înfierbântat şi părul roşu. Ser Quentyn Ball a fost maestrul de arme al Fortăreţei Roşii. El i-a învăţat pe tatăl şi pe unchii mei să lupte. Şi pe Marii Bastarzi. Aegon i-a promis că-l primeşte în Garda Regelui, aşa că Globul de Foc şi-a obligat soţia să intre în rândul surorilor tăcute, numai că, atunci când s-a eliberat un loc, Regele Aegon era deja mort şi Regele Daeron i l-a oferit lui Ser Willam Wylde, nu lui. Tatăl meu zice că Globul de Foc, la fel ca şi Oţelul înverşunat, l-a convins pe Daemon Blackfyre să revendice coroana şi l-a salvat atunci când Daeron a trimis Garda Regelui să-i aresteze. Mai târziu, Globul de Foc l-a ucis pe Lordul Lefford, la porţile Lannisportului şi l-a trimis pe Leul Cenuşiu să se ascundă, cu coada între picioare, la Casterly Rock. La traversarea râului

Mander, i-a ucis pe fiii Doamnei Penrose, unul după altul. Se spune că l-a cruţat pe cel mai mic, într-un gest de bunăvoinţă faţă de mama sa.

— A fost un gest cavaleresc, se simţi Dunk nevoit să recunoască. Ser Quentyn a murit pe Câmpul Ierbii Roşii?

— Înainte de asta, ser, răspunse Egg. Un arcaş i-a vârât o săgeată în gâtlej în timp ce descăleca lângă un pârâu, să bea apă. Un om oarecare, nimeni nu ştie cine.

— Aceşti oameni oarecare pot fi periculoşi când le căşună să se apuce de ucis lorzi şi eroi. Dunk zări podul plutitor alunecând agale pe lac. Iată-l că vine.

— Înaintează încet. Ne ducem la Zidurile Albe, ser?

— De ce nu? Vreau să văd oul de dragon. Dunk zâmbi. Dacă o să câştig turnirul, vom avea *amândoi* câte un ou de dragon. Egg îi aruncă o privire neîncrezătoare. Ce-i? De ce te uiţi aşa la mine?

— Ţi-aş putea spune, ser, răspunse băiatul solemn, dar trebuie să învăţ să-mi ţin gura.

Cavalerii rătăcitori au fost aşezaţi la masa de jos, mai aproape de uşi decât de dais.

Zidurile Albe erau o construcţie aproape nouă pentru un castel, înălţată cu doar patruzeci de ani în urmă, de bunicul actualului lord. Oamenii din popor de prin partea locului numeau castelul Casa de Lapte, căci avea zidurile, donjoanele şi turnurile zidite din piatră albă, şlefuită cu măiestrie, scoasă din carierele din Vale şi adusă peste munţi, cu mare cheltuială. În interior, podelele şi coloanele erau din marmură albă ca laptele, cu nervuri aurii, iar grinzile tavanelor erau sculptate din trunchiuri de copaci ai inimii, albe ca osul. Dunk nici nu-şi putea imagina cât costaseră toate astea.

Sala principală nu era, însă, atât de mare precum altele pe care le văzuse. *Măcar am fost primiţi sub acoperiş,* gândi Dunk, ocupându-şi locul pe bancă, între Ser Maynard Plumm şi Kyle Motanul. Deşi neinvitaţi, cei trei fuseseră acceptaţi la ospăţ destul de uşor: refuzul de a-i oferi unui cavaler ospitalitate, în ziua nunţii, aducea ghinion.

Tânărul Ser Glendon, însă, avusese ceva de furcă.

— Globul de Foc n-a avut niciun fiu, l-a auzit Dunk spunându-i tânărului, în gura mare, pe maestrul de ceremonii al Lordului Butterwell. Flăcăul i-a răspuns aprins şi numele lui Ser Morgan Duskendale a fost pomenit de mai multe ori, dar maestrul de ceremonii rămăsese de neclintit. Când Ser Glendon şi-a atins mânerul sabiei, o duzină de oşteni şi-au făcut apariţia, cu suliţe în mâini şi, preţ de o clipă, părea că totul avea să se lase cu vărsare de sânge. Doar intervenţia unui cavaler vânjos şi bălai pe nume Kirby Pimm a salvat situaţia. Dunk era prea departe ca să audă, dar l-a văzut pe Pimm luându-l pe maestrul de ceremonii pe după umeri şi şoptindu-i ceva la ureche, râzând. Maestrul de ceremonii s-a încruntat şi i-a spus lui Ser Glendon ceva care l-a făcut să se îmbujoreze ca racul. *Arată de parcă ar sta să izbucnească în plâns,* a gândit Dunk, privindu-l. *Sau să omoare pe cineva.* După toate astea, tânărul cavaler a fost, în cele din urmă, primit în sala castelului.

Bietul Egg nu a fost la fel de norocos.

— Sala mare e pentru lorzi şi cavaleri, i-a informat ţanţoş un supraveghetor, când Dunk a încercat să-i aducă pe băiat înăuntru. Am aşezat mese în curtea interioară pentru scutieri, grăjdari şi oşteni.

Dacă ai avea cea mai vagă idee cine e, l-ai putea aşeza direct pe dais, pe un tron moale. Lui Dunk nu-i prea plăcuse cum arătau ceilalţi scutieri. Câţiva flăcăi aveau vârsta lui Egg, dar majoritatea erau mai mari, luptători căliţi, care, cu multă vreme în urmă, aleseseră să slujească un cavaler în loc să devină ei înşişi cavaleri. *Sau, oare, au avut de ales?* Ca să devii cavaler, nu era de-ajuns să fii viteaz şi priceput la mânuitul armelor. Aveai nevoie de un cal, de-o sabie şi de-o armură şi toate astea erau scumpe.

— Vezi ce vorbeşti, îi spuse Dunk lui Egg, înainte să-i lase în tovărăşia lor. Ăştia sunt oameni maturi, care n-o să fie încântaţi de insolenţa ta. Şezi, mănâncă şi ascultă, poate înveţi câte ceva.

În ceea ce-l privea, Dunk se bucura să fie la adăpost de soarele fierbinte, cu o cupă de vin în faţă şi şansa de a-şi umple burta. Chiar şi un cavaler rătăcitor oboseşte să mestece fiecare îmbucătură câte o jumătate de oră. Acolo, la masa de jos, mâncarea avea să fie mai degrabă simplă decât sofisticată, dar avea să fie din belşug. Pentru Dunk, la masa de jos era destul de bine.

Dar, vorba bătrânului Ser Arian: mândria ţăranului e ruşinea nobilului mărunt.

— Acesta nu poate fi locul care mi se cuvine, îi spuse Ser Glendon Ball supraveghetorului. Îmbrăcase o haină curată pentru ospăţ, o tunică veche şi frumoasă, cu dantelă aurie la manşete şi la guler şi cu blazonul Casei Ball cusut pe piept, cele trei discuri albe deasupra unui „v“ roşu. Ştii cine a fost tatăl meu?

— Un nobil cavaler şi un lord puternic, nu mă îndoiesc, răspunse supraveghetorul, dar acelaşi lucru e valabil şi pentru mulţi alţii de aici. Rogu-te, ia loc sau ia-ţi rămas-bun, ser. Mie mi-e totuna.

În cele din urmă, băiatul se aşează îmbufnat la masa de jos, alături de ceilalţi. Sala lungă şi albă se umplea, pe măsură ce alţi şi alţi cavaleri se înghesuiau pe bănci. Erau mai mulţi decât anticipase Dunk şi, după toate aparenţele, unii dintre oaspeţi bătuseră cale lungă. El şi Egg nu mai fuseseră în preajma atâtor lorzi şi cavaleri de la Pajiştea Ashford şi n-avea cum să ghicească cine şi-ar mai putea face apariţia. *Ar fi trebuit să rămânem în codru, să dormim sub un copac. Dacă sunt recunoscut...*

Când un servitor aşează câte o bucată de pâine neagră pe faţa de masă, înaintea fiecăruia dintre ei, Dunk primi cu recunoştinţă acest prilej de a-şi muta gândul. Tăie bucata de-a lungul, scobi jumătatea de jos, făcându-şi din ea o strachină şi mâncă partea de deasupra. Era veche, dar, în comparaţie cu carnea de vită sărată, părea pufoasă ca o

budincă. Cel puţin nu trebuia înmuiată în bere, lapte sau în apă ca să poată fi mestecată.

— Ser Duncan, se pare că atragi privirile, remarcă Ser Maynard Plumm, în timp ce Lordul Vyrwel şi grupul lui defilau pe lângă ei, spre a-şi ocupa locurile de onoare din cel mai înalt punct al sălii. Fetele de pe dais nu-şi pot dezlipi ochii de la tine. Pun rămăşag că n-au mai văzut în viaţa lor un bărbat atât de impunător. Chiar şi aşezat, eşti cu o jumătate de cap mai înalt decât toţi cei prezenţi.

Dunk îşi aplecă umerii. Era obişnuit ca lumea să se holbeze la el, dar asta nu însemna că-i plăcea.

— N-au decât să se uite.

— Ala de colo, de lângă dais, e Bătrânul Taur, zise Ser Maynard. Se spune că-i un bărbat uriaş, dar mi se pare că la el burta e cea mai mare. Tu eşti un gigant pe lângă el.

— Într-adevăr, ser, interveni unul dintre tovarăşii lor de pe bancă, un bărbat palid şi posomorât, îmbrăcat în gri şi verde. Avea ochii mici şi vicleni, apropiaţi sub sprâncenele subţiri şi arcuite. O barbă neagră şi îngrijită îi încadra gura, ca să compenseze părul împuţinat. Într-o competiţie ca asta, doar statura ar fi de-ajuns ca să devii unul dintre cei mai formidabili concurenţi.

— Auzisem că s-ar putea să vină Bruta din Bracken, zise un altul, aşezat ceva mai departe pe bancă.

— Nu cred să vină, spuse omul în verde şi gri. E un turnir mic, în cinstea nunţii Nobilului Lord. O trântă în curte, care să marcheze trânta din aşternuturi. Nu merită osteneala, pentru unul ca Otho Bracken.

Ser Kyle Motanul luă o gură de vin.

— Aş pune prinsoare că Lordul Butterwell nu intră nici el în arenă. Îşi va susţine campionul din nobila sa lojă aşezată la umbră.

— Atunci o să-şi vadă campionul căzând, se făli Ser Garlan Ball şi, în cele din urmă, o să-mi înmâneze mie oul.

— Ser Garlan e fiul Globului de Foc, îi explică Ser Kyle necunoscutului. Putem avea onoarea să-ţi aflăm numele, ser?

— Ser Uthor Underleaf. Fiul unui om oarecare. Hainele lui Underleaf erau din postav bun, curate şi îngrijite, dar aveau o croială simplă. Mantia îi era prinsă cu o broşă de argint, în formă de melc. Dacă lancea ţi-e pe măsura limbii, Ser Glendon, s-ar putea să-i dai de furcă până şi voinicului de-aici.

Ser Garlan îi aruncă lui Dunk o privire, în timp ce se turna vinul.

— Dacă ne întâlnim în luptă, o să cadă. Nu-mi pasă cât e de mare.

Dunk urmări un servitor umplându-i cupa cu vin.

— Sunt mai priceput cu sabia decât cu lancea, recunoscu el, şi încă şi mai priceput cu securea de război. Va fi organizată şi o bătălie cavalerească? Statura şi puterea erau un avantaj pentru Dunk într-o bătălie, şi ştia că ar putea să dea tot ce avea mai bun. Duelul era altă socoteală.

— O bătălie cavalerească? La o căsătorie? Ser Kyle părea şocat. Nu s-ar cuveni.

Ser Maynard chicoti.

— Mă tem că e doar duelul, dar, pe lângă oul de dragon, Lordul Butterwell a promis treizeci de dragoni de aur pentru cel care pierde ultima rundă şi zece pentru fiecare dintre cavalerii înfrânţi în penultima.

Zece dragoni. Nu-i chiar aşa de rău. Cu zece dragoni ar putea cumpăra un buiestraş, astfel că Dunk n-ar mai trebui să călărească Tunetul decât în luptă. Cu zece dragoni ar putea cumpăra o armură pentru Egg şi un pavilion demn de un adevărat cavaler, cusut cu însemnele lui Dunk, copacul şi steaua căzătoare. *Zece dragoni ar însemna gâscă friptă şi jambon, plus plăcintă de porumbel.*

— Se oferă şi recompense pentru cei care-şi câştigă rundele, zise Ser Uthor, în timp ce-şi scobea strachina, şi am auzit zvonindu-se că unii pun rămăşaguri. În ceea ce-l priveşte, Lordului Butterwell nu-i place să-şi asume riscuri, dar printre oaspeţii săi sunt unii care pariază din greu.

Nici nu isprăvi de vorbit, că Ambrose Butterwell îşi făcu intrarea, în sunet de trompete dinspre galeria menestrelilor. Dunk se ridică în picioare, alături de ceilalţi, în timp ce Butterwell îşi conduse noua mireasă, braţ la braţ, spre dais, de-a lungul unui covor myrishez cu modele. Fata avea cincisprezece ani, proaspăt îmbobocită, iar nobilul ei soţ avea cincizeci, proaspăt văduv. Ea era rozalie, el cenuşiu. Mantia de mireasă mătura podeaua în urma ei, în valuri de verde, alb şi galben. Arăta atât de călduroasă şi de greoaie, încât Dunk se întrebă cum de putea s-o poarte. Lordul Butterwell părea şi el înfierbântat şi greoi, cu guşa-i pronunţată şi părul rar şi cânepiu.

Tatăl miresei venea aproape, în urma ei, ţinându-şi de mână fiul cel mic. Lordul Frey de Crossing era un bărbat uscăţiv, în veşminte elegante, albastre şi gri, iar moştenitorul său, un băiat mucos, de patru ani, cu bărbia teşită. Le urmau lorzii Costayne şi Risley, cu nobilele lor soţii, fiice ale Lordului Butterwell, cu prima soţie. După ei, veneau fiicele Lordului Frey, cu soţii lor. Apoi lorzii Gormon Peake, Smallwood şi Shawney, alţi lorzi mai mărunţi şi cavaleri înstăriţi. Printre ei, Dunk îi zări pe John

Scripcarul şi pe Alyn Cockshaw. Lordul Alyn părea ameţit de băutură, deşi ospăţul nici nu începuse bine.

Când terminară de defilat cu toţii înspre dais, masa de onoare era la fel de înţesată ca şi băncile. Lordul Butterwell şi mireasa lui se aşezară pe perne moi şi pufoase, pe un tron dublu din stejar poleit cu aur. Ceilalţi se instalară în jilţuri cu braţe migălos sculptate. Pe peretele din spatele lor atârnau de grinzi două flamuri imense: turnurile gemene

ale Casei Frey, albastre pe fond negru, şi valurile verzi, albe şi galbene ale Casei Butterwell.

Lordului Frey îi reveni misiunea de a ţine primul toast.

— *În cinstea Regelui!* începu el simplu.

Ser Glendon înălţă cupa deasupra castronului cu apă. Dunk ciocni cu el, cu Ser Uthor şi cu ceilalţi. Băură.

— *În cinstea Lordului Butterwell, amabila noastră gazdă!* vesti apoi Frey. Fie ca Tatăl să-i dăruiască viaţă lungă şi mulţi fii.

Băură din nou.

— *Pentru Lady Butterwell, mireasa fecioară, scumpa mea fiică.* Fie ca Mama să-i dea fertilitate. Frey îi zâmbi fetei. Vreau un nepot înainte să se sfârşească anul. Gemeni ar fi încă şi mai bine, aşa că bate bine untul la noapte, draga mea.

Râsetele răsunară lovindu-se de grinzi şi oaspeţii băură încă o dată. Vinul era greu, roşu şi dulce.

Apoi, Lordul Frey spuse:

— Să bem în sănătatea Mâinii Regelui, Brynden Rivers. Fie ca felinarul Babei să-i lumineze calea înţelepciunii. Ridică sus cupa şi bău, împreună cu Lordul Butterwell, cu mireasa şi ceilalţi de pe dais. La masa de jos, Ser Glendon îşi răsturnă cupa, vărsând vinul pe podea.

— Păcat de băutura bună irosită, zise Maynard Plumm.

— Nu beau în cinstea ucigaşilor, zise Ser Glendon. Corbul Sângelui e un vrăjitor şi un bastard.

— Născut bastard, fu de acord Ser Uthor, cu glas blajin, dar tatăl său, regele, l-a recunoscut pe patul de moarte ca fiu legitim. Bău cu nesaţ, la fel cu Ser Maynard şi mulţi alţii din sală. Aproape la fel de mulţi îşi coborâră cupele sau le vărsară, întocmai cum făcuse Ball. Pocalul atârna greu în mâna lui Dunk. *Câţi ochi are Corbul Sângelui?* zicea ghicitoarea. O *mie şi unul.* Urmară toast după toast, unele propuse de Lordul Frey, unele propuse de alţi meseni. Băură în sănătatea Lordului Tully, vasalul Lordului

Butterwell, despre care se zvonea că e bolnav. Băură în memoria vitejilor morţi. *Da,* gândi Dunk, amintindu-şi. *Beau bucuros pentru ei.*

Ser John Scripcarul propuse ultimul toast:

— *În cinstea bravilor mei fraţi!* Ştiu că în seara asta zâmbesc. Dunk nu intenţionase să bea atât de mult, având în vedere turnirul de a doua zi, dar cupele erau umplute după fiecare toast şi descoperi că era însetat.

— Nu refuza niciodată o cupă de vin sau un corn de bere, îi spusese cândva Ser Arian. S-ar putea să treacă un an până mai vezi altul.

Ar fi fost o lipsă de respect să nu beau în cinstea mirelui şi a miresei, îşi spuse Dunk, *şi periculos să nu beau în cinstea Regelui şi a Mâinii sale, cu atâţia străini în preajmă.* Din fericire, toastul Scripcarului fu ultimul. Lordul Butterwell se ridică greoi să le mulţumească pentru prezenţă şi să promită un turnir frumos a doua zi dimineaţă.

— Să-nceapă ospăţul!

La masa de pe dais se servi purcel de lapte, un păun fript în penajul său, o ştiucă uriaşă acoperită cu o crustă de migdale zdrobite. Nicio bucăţică din toate acestea nu ajunse la masa de jos. În loc de purcel, primiră porc în saramură, înmuiat în lapte de migdale şi plăcut condimentat. În loc de păun, mâncară claponi, bine rumeniţi, umpluţi cu ceapă, ierburi, ciuperci şi castane prăjite. În loc de ştiucă, mâncară bucăţi de cod alb şi pufos, în aluat, cu un fel de sos maro, delicios, pe care Dunk nu-i dibui exact. În plus, fură serviţi cu terci de mazăre, napi cu unt, morcovi stropiţi cu miere şi brânză albă, fermentată, care mirosea la fel de puternic ca Bennis Scutul Brun. Dunk mâncă bine, dar în tot acest timp se întrebă ce primea Egg în curte. Ca să se asigure, strecură o jumătate de clapon în buzunarul mantiei, cu câteva bucăţi de pâine şi puţină brânză puturoasă.

În timp ce mâncau, aerul răsuna de sunetele vioaie de fluier şi scripcă şi discuţia reveni la turnirul de a doua zi.

— Ser Franklyn e bine privit de-a lungul Furcii Verzi, zise Uthor Underleaf, care părea să-i cunoască bine pe aceşti eroi locali. E cel de colo, de pe dais, unchiul miresei. Lucas Nayland a venit de la Mlaştina Cotoroanţei; nu trebuie nesocotit. Nici Ser Mortimer Boggs, de la Capul Ghearei Sfărâmate. Altminteri, ăsta ar fi un turnir al cavalerilor de casă şi al eroilor mărunţi. Kirby Pimm şi Galtry cel Verde sunt cei mai buni dintre aceştia, dar niciunul nu se poate pune cu Tom Heddle cel Negru, ginerele Lordului Butterwell. Ticălos individ! A câştigat mâna fiicei celei mari a lordului, omorându-i pe trei dintre peţitori, aşa se spune, şi o dată l-a doborât de pe cal pe Lordul de Casterly Rock.

— Ce? Pe tânărul Lord Tybolt? se miră Ser Maynard.

— Nu, pe bătrânul Leu Cenuşiu, cel care a murit în timpul primăverii.

Aşa se vorbea despre cei care pieriseră în vremea Marii Molime a Primăverii. *A murit în timpul primăverii.* Zeci de mii muriseră în timpul primăverii, printre care un rege şi doi tineri prinţi.

— Nu-l nesocoti pe Ser Buford Bulwer, zise Kyle Motanul. Bătrânul Taur a ucis patruzeci de oameni pe Câmpul Ierbii Roşii.

— Şi numărul lor sporeşte cu fiecare an, remarcă ironic Ser Maynard. Vremea lui Bulwer a apus. Uită-te la el. Trecut de şaizeci de ani, moale şi gras, cu ochiul drept aproape orb.

— Nu vă osteniţi să căutaţi campionul, se auzi un glas din spatele lui Dunk. Sunt aici, domnilor. Delectaţi-vă ochii!

Dunk se întoarse şi zări statura impunătoare a lui Ser John Scripcarul deasupra lui, cu umbra unui zâmbet fluturând pe buze. Tunica-i albă avea mâneci largi, căptuşite cu satin roşu, atât de lungi încât vârfurile lor atârnau până mai jos de genunchi. Peste piept îi şerpuia un

lanţ greu de argint, împodobit cu un imens ametist negru, aidoma ochilor lui. *Lanţul ăla valorează cât tot avutul meu,* gândi Dunk.

Vinul îmbujorase obrajii lui Ser Glendon şi îi inflamase coşurile.

— Cine eşti tu, să te grozăveşti aşa?

— Mi se spune John Scripcarul.

— Eşti muzicant sau luptător?

— Se face că pot cânta un cântec dulce şi cu lancea, şi cu arcuşul. Orice nuntă are nevoie de un cântăreţ şi orice turnir de un cavaler misterios. Îmi permiteţi să stau cu voi? Butterwell a fost destul de bun să mă aşeze pe dais, dar prefer compania cavalerilor rătăcitori ca mine, în locul doamnelor grase şi rozalii şi al boşorogilor. Scripcarul îl bătu pe Dunk pe umăr. Fii bun, Ser Duncan, şi dă-te mai încolo.

Dunk se dădu mai încolo.

— Ai venit prea târziu pentru mâncare, ser.

— Nu contează. Ştiu unde sunt bucătăriile lui Butterwell. Sper c-a mai rămas nişte vin.

Scripcarul mirosea a portocale şi a lămâi verzi, cu izul unei ciudate mirodenii răsăritene. Nucşoară, poate. Dunk nu-şi putea da seama. Ce ştia el despre nucşoară?

— E necuviincios cum te făleşti, îi spuse Scripcarului Ser Glendon.

— Zău? Atunci trebuie să-ţi cer iertare, ser. N-aş vrea nici în ruptul capului să-i ofensez pe vreun fiu al Globului de Foc.

Tânărul fu luat pe nepregătite.

— Ştii cine sunt?

— Fiul tatălui tău, nădăjduiesc.

— Priviţi, zise Ser Kyle Motanul. Plăcinta de nuntă.

Şase ajutoare de bucătar o împingeau prin uşi, pe un imens car cu roţi. Plăcinta era rumenă, crocantă şi uriaşă, iar din interiorul ei se auzeau zgomote: ţipete, cârâieli şi bufnituri. Lordul şi Lady Butterwell coborâră de pe dais, s-o

întâmpine, cu sabia în mână. Când o tăiară, cincizeci de păsări ţâşniră afară şi începură să zboare prin sală. La alte ospeţe de nuntă la care participase Dunk, plăcintele fuseseră umplute cu porumbei sau cu păsări cântătoare, dar înăuntrul acestora erau gaiţe albastre şi ciocârlani, porumbei şi guguştiuci, ciocârlii, vrăbii mici şi brune şi un papagal mare şi roşu.

— Douăzeci şi unu de soiuri de păsări, zise Ser Kyle.

— Douăzeci şi unu de feluri de găinaţ, punctă Ser Maynard.

— N-ai pic de suflet pentru poezie, ser.

— Ai găinaţ pe umăr.

— Aşa se umple o plăcintă! pufni Ser Kyle, curăţându-şi tunica. Plăcinta e căsnicia, şi o căsnicie adevărată are tot felul de lucruri: bucurie şi necaz, durere şi plăcere, dragoste şi dorinţă şi fidelitate. Aşa că e nimerit să fie păsări de multe feluri. Nimeni nu ştie ce-i va aduce o nouă soţie.

— Gaura dintre picioare, zise Plumm, sau care să fie rostul?

Dunk se retrase de la masă.

— Am nevoie de o gură de aer. La drept vorbind, el avea nevoie să se uşureze, dar, într-o asemenea companie, era mai politicos să vorbească despre aer. Vă rog să mă scuzaţi.

— Întoarce-te repede, ser, zise Scripcarul. Mai urmează jonglerii şi n-ai vrea să pierzi ritualul nupţial.

Afară, vântul nopţii îl plesni pe Dunk ca limba unei fiare uriaşe. Pământul bătătorit al curţii părea să i se mişte sub picioare... sau poate el se clătina.

Arena fusese amenajată în mijlocul curţii exterioare. O tribună de lemn pe trei rânduri fusese ridicată la poalele zidurilor, ca Lordul Butterwell şi oaspeţii lui de viţă nobilă să poată sta la umbră, pe pernele lor moi. La ambele capete ale terenului de turnir se aflau corturi, unde cavalerii să-şi poată îmbrăca armurile, cu stelaje încărcate de lănci

aşteptându-i. Când vântul flutură flamurile, preţ de o clipă, Dunk simţi mirosul de var pe bariera despărţitoare. Porni în căutarea curţii interioare. Trebuia să-i găsească pe Egg şi să-i trimită la maestrul competiţiei, ca să-i înscrie în turnir. Asta era treabă de scutier.

Însă castelul îi era străin şi, cumva, Dunk se rătăci. Se pomeni în faţa adăposturilor pentru câini, unde dulăii de vânătoare îl adulmecară şi începură să latre şi să urle. *Vor să-mi sfâşie beregata,* gândi el, *sau poate vor claponul pe care-l am în mantie.* Făcu, aşadar, cale întoarsă, pe lângă templul septim. O femeie trecu în goană pe lângă el, sufocându-se de râs, în timp ce un cavaler pleşuv se căznea s-o ajungă din urmă. Bărbatul cădea întruna, până când, în cele din urmă, femeia fu nevoită să se întoarcă şi să-i ajute să se ridice. *Ar trebui să mă strecor în templu şi să mă rog la Cei Şapte ca acel cavaler să fie primul meu adversar,* gândi Dunk, dar asta ar fi fost o impietate. *Ce-mi trebuie mie cu adevărat e o privată, nu o rugăciune.* În apropiere erau nişte tufişuri, lângă un şir de trepte de piatră. *Bune şi astea.* Se duse pe bâjbâite în spatele lor şi îşi desfăcu pantalonii. Băşica stătea să-i explodeze. Urina se revărsa la nesfârşit.

Undeva deasupra, o uşă se deschise. Dunk auzi sunet de paşi pe scări, scrâşnet de cizme pe piatră...

—...ospăţ de cerşetori ne-ai aşternut. Fără Oţelul înverşunat...

— Să nu mai aud de Oţelul Înverşunat, zise apăsat un glas cunoscut. Nu te poţi încrede în niciun bastard, nici măcar în el. Câteva victorii o să-i aducă peste apă cât ai clipi.

Lordul Peake. Dunk îşi ţinu răsuflarea... şi urina.

— E mai uşor să vorbeşti despre victorii decât să le obţii. Cel care vorbea acum avea o voce mai groasă decât Peake, hodorogită, cu inflexiuni furioase. Bătrânul Papă-Lapte se

aştepta să-i aparţină băiatului şi la fel se vor aştepta şi toţi ceilalţi. Vorbele meşteşugite şi farmecul nu pot înlocui asta.

— Dar un dragon, da. Prinţul susţine că din ou va ieşi un dragon. A visat asta, întocmai cum cândva şi-a visat fraţii morţi. Un dragon viu ne va aduce toate săbiile pe care le vrem.

— Un dragon e una, un vis e alta. Te asigur, Corbul Sângelui nu visează. Avem nevoie de un luptător, nu de un visător. Seamănă băiatul cu tatăl lui?

— Tu fă-ţi numai partea, aşa cum ai promis, şi lasă-mă pe mine să mă frământ cu asta. Odată ce ne alegem cu aurul lui Butterwell şi cu săbiile Casei Frey, Harrenhalul ne va urma, apoi Casa Bracken. Otho ştie că nu poate spera să reziste...

Glasurile se estompau, pe măsură ce vorbitorii se îndepărtau. Şuvoiul lui Dunk îşi reluă cursul. Când termină, îşi scutură mădularul şi îşi legă pantalonii.

— Dacă seamănă cu tatăl său, murmură el. *Despre cine vorbeau? Despre fiul Globului de Foc?* Când ieşi de sub scări, cei doi lorzi erau deja departe, traversând curtea. Îi veni să strige după ei, să-i facă să-şi arate feţele, dar se răzgândi. Era singur şi neînarmat şi, în plus, pe jumătate beat. *Poate nu doar pe jumătate.* Rămase acolo un moment, încruntându-se, după care porni cu paşi mari înapoi spre sala ospăţului.

Înăuntru, se servise deja ultimul fel şi începuseră momentele vesele. Una dintre fiicele Lordului Frey cânta foarte prost, la harpa mare, „Două inimi ce bat ca una“. Câţiva jongleri îşi aruncară o vreme torţe aprinse unul altuia şi nişte saltimbanci se rostogoliră în aer. Nepotul Lordului Frey începu să cânte „Ursul şi frumoasa fecioară“, iar Ser Kirby Pimm bătea ritmul pe masă, cu o lingură de lemn. Alţii i se alăturară, până când întreaga sală răcnea: „ *Un urs! Un Urs! Negru şi brun şi acoperit de păr!* Lordul Caswell îşi pierdu cunoştinţa la masă, cu faţa într-o baltă de vin, iar

Lady Vyrwel începu să plângă, dar nimeni nu era prea sigur care era pricina supărării ei.

În tot acest timp, vinul continua să curgă. Vinurile roşii, grele, de Arbor lăsară loc vinurilor vechi din partea locului sau, cel puţin, aşa spunea Scripcarul. La drept vorbind, Dunk nu le putea deosebi. Era la masă şi vin cu mirodenii, aşa că trebui să încerce o cupă şi din acesta. *Ar putea să treacă un an până când o să mai beau altul. Ceilalţi cavaleri rătăcitori, cu toţii băieţi subţiri, începură să discute despre femeile pe care le cunoscuseră.* Dunk se pomeni întrebându-se unde era Tanselle în seara aceea. *Ştia* unde era Lady Rohanne - în pat, la Castelul Şanţul Rece, cu bătrânul Ser Eustace alături, sforăind prin mustaţă -, aşa că încercă să nu se gândească la ea. *Oare ele se gândesc vreodată la mine?* se întrebă el.

Meditaţiile melancolice îi fură întrerupte brutal când o trupă de pitici vopsiţi ţâşni din burta unui porc de lemn, fugărindu-l pe bufonul Lordului Butterwell printre mese şi cotonogindu-l cu băşici umflate de porc, care scoteau zgomote groteşti la fiecare lovitură. Era cel mai hazliu lucru pe care-l văzuse Dunk de atâţia ani şi râse împreună cu ceilalţi. Fiul Lordului Frey fu atât de captivat de bufoneriile lor, încât li se alătură, burduşind oaspeţii cu o băşică împrumutată de la un pitic. Copilul avea cel mai sâcâitor râs pe care-l auzise Dunk vreodată, un sughiţ subţire, piţigăiat, de-i venea să-i dea o mamă de bătaie sau să-i arunce într-o fântână. *Dacă mă loveşte cu băşica aia, s-ar putea s-o fac.*

— Ăsta-i băiatul care-a provocat căsătoria asta, spuse Ser Maynard, când ştrengarul cu bărbia teşită trecu ţipând pe lângă ei.

— Cum aşa? Scripcarul ridică o cupă goală şi un servitor care trecea i-o umplu cu vin.

Ser Maynard aruncă o privire către dais, unde mireasa îi vâra cireşe în gură soţului ei.

— Nobilul Lord n-o să fie primul care gustă din trufanda. Se spune că miresei lui i-a luat fecioria un ajutor de bucătar, la Gemeni. Se furişa jos, în bucătărie, să-i întâlnească. Din nefericire, într-o noapte, frăţiorul ăla al ei s-a strecurat după ea. Când i-a văzut unul peste altul, a scos un ţipăt. Bucătarii şi străjerii au năvălit şi i-au găsit pe domniţă şi pe servitor împreunându-se pe planşeta de marmură unde bucătarul întindea aluatul, despuiaţi amândoi ca-n ziua în care s-au născut şi plini de făină, din cap până-n picioare.

Nu poate fi adevărat, gândi Dunk. Lordul Butterwell avea pământuri întinse şi ulcele întregi de aur galben. De ce s-ar însura cu o fată care fusese pângărită de un băiat de la bucătărie şi ar renunţa la oul de dragon, în cinstea acestei uniuni? Casa Frey de la Crossing nu era mai nobilă decât Casa Butterwell. Aveau un pod, în loc de vite, asta era singura diferenţă. *Lorzi. Cine să-i înţeleagă?* Dunk mâncă nişte nuci şi cugetă la cele auzite mai devreme, în timp ce se uşura. *Dunk cherchelitul, ce crezi c-ai auzit?* Mai bău o cupă de vin cu mirodenii, dacă tot fusese atât de bună prima. Apoi îşi aşeză capul peste braţele încrucişate şi închise ochii, doar pentru o clipă, ca să-i ferească de fum.

Când îi deschise, jumătate din nuntaşi erau în picioare şi strigau:

— În pat! În pat! Făceau aşa o hărmălaie, încât îl treziră pe Dunk dintr-un vis plăcut cu Tanselle Lungana şi Văduva Roşie. În pat! În pat! răsunau strigătele.

Dunk se ridică şi se frecă la ochi.

Ser Franklyn Frey ţinea mireasa în braţe şi o cobora de pe dais, asaltat din toate părţile de bărbaţi şi de băieţi. Doamnele de la masa de onoare îl înconjuraseră pe Lordul Butterwell. Lady Vyrwel îşi revenise din starea de tristeţe şi încerca să-i tragă pe Nobilul Lord de pe scaun, în timp ce una dintre fiicele sale îi dezlega ghetele şi o altă femeie din Casa Frey îi scotea tunica. Butterwell se zbătea fără succes

şi râdea. Era beat, după câte observă Dunk, iar Ser Franklyn era şi mai şi... atât de beat, încât a fost cât pe ce să scape mireasa. Nici nu apucă Dunk să se dumirească de-a binelea, că John Scripcarul îl şi trase în picioare:

— Aici! strigă el. S-o ducă uriaşul!

Până să se dezmeticească, Dunk se pomeni urcând o scară spre un turn, cu mireasa zvârcolindu-se în braţele lui. Nu ştia cum de reuşea să se ţină pe picioare. Fata nu stătea o clipă locului şi erau înconjuraţi din toate părţile de bărbaţi care făceau glume deocheate despre cum ar trebui dată prin făină şi frământată bine, în timp ce-i smulgeau hainele. Piticii erau şi ei prin preajmă. Mişunau pe lângă picioarele lui Dunk, ţipând şi râzând şi lovindu-l peste gambe cu băşicile de porc. Se străduia din răsputeri să nu se împiedice şi să nu cadă peste ei.

Dunk n-avea habar unde era de găsit dormitorul Lordului Butterwell, dar ceilalţi îl împinseră şi-l înghiontiră până când ajunse acolo, cu mireasa chicotind, îmbujorată şi aproape goală, mai purtând doar ciorapul de pe piciorul stâng, care supravieţuise cumva urcuşului. Dunk era şi el stacojiu la faţă, şi nu din pricina efortului. Aţâţarea lui trupească ar fi fost vizibilă dacă cineva s-ar fi uitat, dar, din fericire, toţi ochii erau îndreptaţi spre mireasă. Lady Butterwell nu semăna defel cu Tanselle, dar cu o femeie zvârcolindu-i-se, în braţe, Dunk începuse să se gândească la cealaltă. *Tanselle Lungana, aşa i se zicea, dar pentru mine nu era prea înaltă.* Se întrebă dacă avea s-o regăsească vreodată. În unele nopţi, îi trecuse prin minte că Tanselle n-a fost decât un vis. *Nu, idiotule, visul a fost că te place.*

Dormitorul Lordului Butterwell se dovedi mare şi somptuos, odată ce-l găsi. Covoare din Myr acopereau podelele, zeci de lumânări parfumate ardeau în toate ungherele, iar lângă uşă se afla o armură incrustată cu aur şi cu pietre preţioase. Camera avea chiar şi o privată proprie, plasată într-o mică nişă de piatră, în zidul exterior.

Când, în cele din urmă, Dunk o aruncă pe mireasă pe patul nupţial, un pitic sări lângă ea şi o apucă de un sân, s-o dezmierde niţel. Fata scoase un scâncet, bărbaţii izbucniră în hohote de râs, iar Dunk îl înhăţă pe pitic de guler şi-l trase de lângă mireasă, în timp ce ea dădea din picioare. Îl ducea pe omuleţ spre uşă, să-i azvârle afară, când văzu oul de dragon.

Lordul Butterwell îl aşezase pe o pernă de catifea neagră, pe un soclu de marmură. Era mult mai mare decât un ou de găină, deşi nu atât de mare cum îşi imaginase. Suprafaţa oului era acoperită de solzi roşii, delicaţi, ce străluceau ca nestematele în lumina lămpii şi a lumânărilor. Dunk lăsă jos piticul şi ridică oul, doar să-i atingă o clipă. Era mai greu decât se aşteptase. *Ai putea zdrobi cu el capul unui om, fără să-i crăpi măcar coaja.* Solzii era netezi la atingere, iar roşul lor viu, intens, parcă scânteie atunci când Dunk răsuci oul în mâini. *Sânge şi foc,* gândi el, dar avea şi picăţele aurii şi arabescuri negre ca noaptea.

— Hei, tu! Ce faci acolo, ser? Un cavaler pe care nu-i cunoştea îl privea fioros, un bărbat impunător, cu o barbă neagră ca tăciunele şi furuncule pe faţă, al cărui glas îl făcu să clipească; un glas pătrunzător, îngroşat de mânie. *El a fost împreună cu Peake,* îşi dădu seama, când bărbatul spuse: „Lasă-l jos. Ţi-aş fi recunoscător dacă ţi-ai ţine degetele unsuroase departe de comorile Nobilului Lord. Altfel, jur pe Cei Şapte, ai să-ţi doreşti s-o fi făcut“.

Cavalerul nu era nici pe departe la fel de beat ca Dunk, aşa că, înţelept, a părut să-i dea ascultare. Aşează oul înapoi pe pernă, cu mare grijă şi îşi şterse degetele de mânecă.

— N-am vrut să fac nimic rău, ser. *Dunk nătărăul, prost de dă-n gropi.* După care îşi croi drum pe lângă bărbatul cu barba neagră şi apoi, pe uşă afară.

Pe casa scărilor se auzea gălăgie, strigăte vesele şi râsete feciorelnice. Femeile îl aduceau pe Lordul Butterwell la mireasa lui. Dunk n-avea niciun chef să dea nas în nas cu

ei, aşa că urcă, în loc să coboare, şi se pomeni pe acoperişul turnului, sub cerul înstelat, înconjurat de sclipirea palidă a castelului în lumina lunii.

Se simţea ameţit de la vin, aşa că se sprijini de parapet. *Oare o să-mi fie rău?* De ce atinsese oul de dragon? îşi aminti spectacolul de marionete al lui Tanselle şi dragonul de lemn care provocase toate necazurile acolo, la Ashford. Amintirea îi stârni un sentiment de vinovăţie, aşa cum se întâmpla întotdeauna. *Trei oameni de ispravă morţi, ca să salvezi piciorul unui cavaler rătăcitor.* N-avea nicio noimă şi n-avusese niciodată. *Învaţă-ţi lecţia, nătărăule! Nu-i de nasul tău să umbli cu dragoni sau cu ouăle lor.*

— Arată aproape de parcă ar fi din zăpadă.

Dunk se întoarse. John Scripcarul stătea în spatele lui, zâmbind în veşmintele-i de mătase şi brocart.

— Ce să fie din zăpadă?

— Castelul. Toată piatra aia albă, în lumina lunii. Ai fost vreodată la nord de Gât, Ser Duncan? Am auzit că acolo ninge chiar şi vara. Ai văzut vreodată Zidul?

— Nu, lordul meu. *De ce vorbeşte despre Zid?* Acolo mergem Egg şi cu mine. În nord, la Winterfell.

— Mi-ar plăcea să vă pot însoţi. Aţi putea să-mi arătaţi calea.

— Calea? Dunk se încruntă. E drept înainte pe drumul regelui. Dacă nu te abaţi din drum şi mergi întruna spre nord, n-ai cum să-i ratezi.

Scripcarul râse.

— Bănuiesc că nu... deşi te-ar surprinde ce pot unii să rateze. Se duse lângă parapet şi privi peste castel. Se spune că nordicii ăştia sunt un neam sălbatic şi că pădurile lor sunt pline de lupi.

— Lordul meu? De ce-ai urcat aici?

— Mă căuta Alyn şi n-am vrut să mă găsească. Alyn devine obositor când bea. Te-am văzut strecurându-te din acel dormitor al ororilor şi m-am furişat după tine. Am băut

prea mult, recunosc, dar nu destul ca să fac faţă unui Butterwell despuiat. Îi oferi lui Dunk un zâmbet enigmatic. Te-am visat, Ser Duncan. Înainte chiar de a te întâlni. Când te-am văzut pe drum, ţi-am recunoscut chipul imediat. Era ca şi cum am fi fost vechi prieteni.

Dunk fu atunci străbătut de cele mai stranii sentimente, de parcă mai trăise toate acestea o dată. *Te-am visat, aşa a spus. Visul meu nu e ca al tău, Ser Duncan. Al meu e adevărat.*

— M-ai visat? întrebă el, cu glasul îngroşat de vin. Ce fel de vis?

— Păi, răspunse Scripcarul, am visat că erai în alb din cap până-n picioare, cu o mantie lungă atârnându-ţi de pe umerii largi. Erai o Sabie Albă, ser, un Frate Jurat al Gărzii Regelui, cel mai măreţ cavaler din Cele Şapte Regate, şi nu aveai alt scop în viaţă decât să-i păzeşti, să-i slujeşti şi să-i mulţumeşti pe rege. Aşează o mână pe umărul lui Dunk: ai visat şi tu acelaşi vis, ştiu că e aşa.

Visase, era adevărat. *Prima dată când bătrânul m-a lăsat să-i ţin în mână sabia.*

— Orice băiat visează să slujească în Garda Regelui.

— Însă doar şapte ajung să poarte mantia albă. Ţi-ar plăcea să fii unul dintre ei?

—Eu?

Dunk a dat brusc la o parte mâna lordului care începuse să-i frământe umărul. S-ar putea. Sau nu. Cavalerii Gărzii Regelui erau numiţi pe viaţă şi jurau să nu se căsătorească şi să nu deţină pământuri. *Poate că într-o bună zi am s-o regăsesc pe Tanselle. De ce n-aş avea şi eu o soţie şi fii?* Nu contează ce visez eu. Doar un rege poate să facă o asemenea numire, adăugă Dunk.

— Presupun, atunci, că voi fi nevoit să iau tronul. Aş prefera să te învăţ să cânţi la scripcă.

— Eşti beat. *Râde ciob de oală spartă.*

— Minunat de beat. Vinul face totul posibil, Ser Duncan. Cred că ai arăta ca un zeu în veşminte albe, dar dacă această culoare nu-ţi e pe plac, ai prefera, poate, să fii lord?

Dunk îi râse în nas:

— Nu. Mai repede mi-ar creşte aripi mari şi albastre şi aş zbura. E la fel de posibil.

— Acum râzi de mine. Un adevărat cavaler nu-şi ia niciodată regele în batjocură. Scripcarul părea jignit. Sper că vei da mai multă crezare vorbelor mele când vei vedea dragonul ieşind din ou.

— O să iasă un dragon din ou? Un dragon mare? Unde? Aici?

— Am visat asta. Acest castel alb, pe tine, un dragon ţâşnind dintr-un ou. Am visat totul, întocmai cum i-am visat odinioară pe fraţii mei zăcând morţi. Ei aveau doisprezece ani, iar eu doar şapte, aşa că râdeau de mine. Şi au murit. Acum am douăzeci şi doi şi mă încred în visele mele.

Dunk îşi amintea de un alt turnir, îşi amintea cum se plimbase prin ploile blânde de primăvară, cu un alt prinţişor. *Te-am visat pe tine şi un dragon mort,* i-a spus Daeron, fratele lui Egg. O *fiară uriaşă, imensă, cu aripi atât de mari, încât puteau acoperi dumbrava asta. A căzut peste tine, dar tu erai viu şi dragonul era mort.* Şi aşa a şi fost, bietul Baelor. Visele erau un teren alunecos.

— Cum spui, lordul meu, îi răspunse el Scripcarului. Am să te rog să mă scuzi.

— Unde te duci, ser?

— În patul meu, să dorm. Sunt beat ca un câine.

— Fii câinele meu, ser. Noaptea are atâtea de oferit! Putem să urlăm împreună şi să trezim chiar zeii.

— Ce vrei de la mine?

— Sabia ta. Te-aş face omul meu şi te-aş ridica foarte sus. Visele mele nu mint, Ser Duncan. Vei avea o mantie albă, iar eu trebuie să am oul de dragon. Trebuie! Visele mi-

au arătat-o desluşit. Poate că din ou va ieşi un dragon sau poate...

În spatele lor, uşa se dădu în lături cu putere.

— Iată-l aici, stăpâne.

Doi oşteni păşiră pe acoperiş. Lordul Gammon Peake era chiar în spatele lor.

— Gormy, zise cu glas tărăgănat Scripcarul. Păi, ce faci în camera mea, lordul meu?

— Suntem pe acoperiş, ser, şi ai băut prea mult vin. La un semn hotărât al Lordului Gormon Peake, cei doi oşteni înaintară. Îngăduie-ne să te ajutăm să ajungi în pat. Mâine te duelezi, nu uita, rogu-te. Kirby Pimm se poate dovedi un adversar periculos.

— Sperasem să mă duelez cu bunul Ser Duncan, aici de faţă.

Peake îi aruncă lui Dunk o privire ostilă.

— Mai târziu, poate. Pentru prima ta rundă, l-ai tras la sorţi pe Ser Kirby Pumm.

— Atunci Pimm trebuie să cadă! Toţi trebuie să cadă! Cavalerul misterios triumfă în faţa tuturor adversarilor şi calea îi e presărată cu minuni. Un oştean îl luă pe Scripcar de braţ. Ser Duncan, se pare că trebuie să ne despărţim! strigă cavalerul, în timp ce cobora, ajutat, scările. Doar Lordul Gormon rămase pe acoperiş cu Dunk.

— Cavaler rătăcitor, mârâi el, nu te-a învăţat mama ta să nu-ţi vâri niciodată mâna în gura unui dragon?

— Nu mi-am cunoscut mama, lordul meu.

— Asta ar fi o explicaţie. Ce ţi-a promis?

— Un titlu de lord. O mantie albă. Aripi mari şi albastre.

— Uite ce-ţi promit eu: trei picioare de oţel rece prin burtă, dacă scoţi o vorbă despre ceea ce tocmai s-a întâmplat.

Dunk îşi scutură capul, să-şi limpezească minţile. Nu părea să ajute la nimic. Se aplecă până la pământ şi vomită, împroşcând cizmele lui Peake. Lordul înjură.

— Cavaleri rătăcitori! exclamă el cu dezgust. N-aveţi ce căuta aici. Niciun cavaler adevărat n-ar fi atât de mitocan, încât să-şi facă apariţia neinvitat, dar voi, fiinţe ale codrului...

— Nu suntem doriţi nicăieri şi apărem peste tot, lordul meu.

Vinul îi dăduse curaj lui Dunk, altfel ar fi tăcut. Se şterse la gură cu dosul palmei.

— Încearcă să nu uiţi ce ţi-am spus. Altfel o să-ţi meargă rău.

Lordul Peake îşi scuturǎ voma de pe cizmă. Apoi se făcu nevăzut. Dunk se sprijini din nou de parapet. Se întreba cine era mai nebun, Lordul Gormon sau Scripcarul.

Când, în cele din urmă, ajunse înapoi în sala mare, dintre tovarăşii lui mai rămăsese doar Maynard Plumm.

— Avea vreo urmă de făină pe ea când i-ai scos lenjeria? vru el să ştie.

Dunk clătină din cap, îşi mai turnă o cupă de vin, îl gustă şi hotărî că băuse destul.

Administratorii lui Butterwell pregătiseră camere în donjon pentru lorzi şi doamne şi paturi în cazarmă pentru suitele lor. Ceilalţi oaspeţi avuseseră de ales între un pat de paie în beci şi o bucată de teren sub zidurile dinspre răsărit, unde să-şi ridice pavilioanele. Cortul modest din pânză de vele pe care Dunk îl cumpărase la Septul de Piatră era departe de a aduce a pavilion, dar îl ferea de ploaie şi de soare. Câţiva dintre vecinii lui erau încă treji. Pereţii de mătase ai pavilioanelor lor străluceau în noapte ca nişte lămpaşe colorate. Din interiorul unui astfel de pavilion albastru, pictat cu floarea-soarelui, se auzeau râsete, iar dinăuntrul unuia în dungi albe şi violet, sunete de amor. Egg montase cortul lor ceva mai departe de celelalte. Maester şi cei doi cai erau priponiţi în apropiere, iar armele şi armura lui Dunk erau ordonat stivuite lângă zidul castelului. Când se strecură în cort, îşi găsi scutierul aşezat

cu picioarele încrucişate lângă o lumânare, cu ţeasta iţindu-se strălucitoare din spatele unei cărţi.

— Poţi să orbeşti, dacă citeşti la lumânare.

Cititul rămânea o taină pentru Dunk, deşi flăcăul încercase să-i înveţe.

— Am nevoie de lumânare ca să văd cuvintele, ser.

— Vrei o scatoalcă peste ureche? Ce carte-i aia? Dunk văzu pe pagină o mulţime de culori vii, mici scuturi pictate, ascunse printre litere.

— Un armorial, ser.

— Îl cauţi pe Scripcar? N-ai să-i găseşti. Cavalerii rătăcitori nu sunt trecuţi în cărţile alea, numai lorzii şi campionii.

— Nu pe el îl căutam. Am văzut un alt blazon în curte... Lordul Sunderland este aici, ser. Poartă ca însemne trei capete palide de femeie, pe un fond cu valuri verzi şi albastre.

— Un om de pe Surori? Zău?

Cele Trei Surori erau insulele din Golful Muşcăturii. Dunk îl auzise pe septon zicând că insulele erau o cloacă unde domneau păcatul şi avariţia. Sisterton era cel mai cunoscut cuib al contrabandiştilor din tot Westerosul.

— A bătut cale lungă, adăugă Dunk. Pesemne e rudă cu noua mireasă a lui Butterwell.

— Nu este, ser.

— Atunci a venit pentru ospăţ. Se mănâncă peşte pe Trei Surori, nu-i aşa? Omul se mai satură de peşte. Ai primit destul de mâncare? Ţi-am adus o jumătate de clapon şi nişte brânză. Dunk scotoci în buzunarul mantiei.

— Ne-au dat coaste, ser. Egg stătea cu nasul aproape lipit de carte. Lordul Sunderland a luptat pentru Dragonul Negru, ser.

— Ca bătrânul Ser Eustace? N-a fost aşa de rău, nu?

— Nu, ser, răspunse Egg, dar...

— Am văzut oul de dragon. Dunk puse mâncarea deoparte, lângă pâinea lor tare şi carnea de vită sărată. Era roşu, aproape în întregime. Corbul Sângelui are şi el un ou de dragon?

Egg coborî cartea.

— De ce-ar avea? E de obârşie joasă.

— De obârşie păcătoasă, nu joasă. Corbul Sângelui se născuse dintr-o relaţie nepotrivită, dar era nobil prin ambii părinţi. Dunk era gata să-i spună lui Egg despre cele auzite din întâmplare, când îi observă faţa. Ce-ai păţit la buză?

— O încăierare, ser.

— Lasă-mă să văd.

— Am sângerat doar un pic. Am tamponat-o cu nişte vin.

— Cu cine te-ai bătut?

— Cu nişte scutieri. Ziceau...

— Lasă ce ziceau. Ce ţi-am spus eu?

— Să-mi ţin gura şi să nu intru în belea. Băiatul îşi atinse buza spartă. Dar l-au făcut pe tata fratricid.

Aşa şi este, băiete, deşi nu cred c-a făcut-o înadins. Dunk îi spusese lui Egg de zeci de ori să nu pună la inimă asemenea vorbe. *Tu ştii adevărul. Asta să-ţi fie de-ajuns.* Mai auziseră asemenea discuţii, în crame şi cârciumi sordide sau în jurul focurilor, în păduri. Tot regatul ştia cum fusese doborât Baelor Sfarmă-Lance, în turnirul de pe Pajiştea Ashford, de buzduganul fratelui său, Prinţul Maekar. Era de aşteptat să se vorbească despre uneltiri.

— Dacă ar fi ştiut că Prinţul Maekar este tatăl tău, n-ar fi spus asemenea lucruri. *Pe la spate, da, dar niciodată în faţă.* Şi ce le-ai spus acestor scutieri, în loc să-ţi ţii gura?

Egg părea ruşinat.

— Că moartea Prinţului a fost doar un accident. Numai că, atunci când am spus că Prinţul Maekar l-a iubit pe fratele lui, Baelor, scutierul lui Ser Addam a zis că l-a iubit mort şi scutierul lui Ser Mallor a spus că are de gând să-i

iubească şi pe fratele lui, Aerys, în acelaşi fel. Atunci l-am pocnit. L-am pocnit bine.

— Ar trebui să te pocnesc eu bine. Să-ţi umflu urechea pe măsura buzei ăleia umflate. Asta ar face şi tatăl tău, dacă ar fi aici. Crezi că Prinţul Maekar are nevoie de un ţângău ca să-i apere? Ce ţi-a spus când te-a trimis cu mine?

— Să te slujesc cu credinţă, ca scutier, şi să nu mă dau îndărăt de la nicio sarcină sau încercare.

— Şi mai ce?

— Să mă supun legilor regelui, regulilor cavalereşti şi ţie.

— Şi mai ce?

— Să-mi rad sau să-mi vopsesc părul, răspunse băiatul, cu o vizibilă strângere de inimă. Şi să nu dezvălui nimănui adevăratul meu nume.

Dunk clătină din cap.

— Cât vin băuse băiatul ăla?

— A băut bere de orz.

— Vezi? Berea de orz vorbea din el. Vorbele sunt vânt, Egg. Lasă-le să zboare pe lângă tine.

— Unele vorbe sunt vânt. Băiatul era încăpăţânat ca un catâr. Altele sunt trădare. Ăsta este un turnir de trădători, ser.

— Cum aşa? Toţi? Dunk scutură din cap. Şi dacă ar fi adevărat, oricum, toate s-au întâmplat de mult. Dragonul Negru a murit, iar cei care au luptat alături de el fie au fugit, fie au fost iertaţi. Dar nu e adevărat. Fiii Lordului Butterwell au luptat de ambele părţi.

— Asta îl face doar pe jumătate trădător, ser.

— Au trecut şaisprezece ani. Aburii vinului se risipiseră. Dunk era furios şi aproape treaz. Administratorul Lordului Butterwell e maestrul turnirului, un om pe nume Cosgrove. Găseşte-l şi înscrie-mă. Nu, aşteaptă... Să nu-i dezvălui numele meu. Cu atâţia lorzi prin preajmă, unul dintre ei s-ar putea să-şi amintească de Ser Duncan Vlăjganul de la Ashford. Înscrie-mă cu numele de Cavalerul Spânzurătorii.

Oamenii din popor mor de plăcere când la un turnir îşi face apariţia un cavaler rătăcitor.

Egg îşi atinse buza umflată.

— Cavalerul Spânzurătorii, ser?

— Aşa cum mi-e scutul.

— Da, dar...

— Du-te şi fă cum ţi-am spus. Ai citit destul pentru o singură noapte. Dunk stinse lumânarea între degetul mare şi arătător.

Soarele răsări fierbinte, crud, implacabil.

Valuri de căldură se înălţau, pâlpâitoare, dinspre pietrele albe ale castelului. Aerul mirosea a pământ dogorit şi iarbă smulsă din rădăcini şi nicio adiere nu clintea flamurile care atârnau deasupra donjonului şi a casei porţii, în verde, alb şi galben. Tunet era agitat, aşa cum rareori îl mai văzuse Dunk. Armăsarul îşi smucea capul dintr-o parte într-alta, în timp ce Egg îi strângea chinga şeii. La un moment dat, chiar îşi dezveli dinţii mari şi pătraţi în faţa băiatului. *E arşiţă mare,* gândi Dunk. *Prea mare ca să călăreşti.* Un cal de război nu e paşnic din fire, nici în cele mai bune momente. *Chiar şi Mama ar fi nesuferită pe dogoarea asta.*

În centrul curţii, concurenţii începură o nouă rundă. Ser Harbert călărea un gonaci auriu, înveşmântat în negru şi împodobit cu şerpii albi şi roşii ai Casei Paege, iar Ser Franklyn un roib, al cărui veşmânt de mătase purta turnurile gemene ale Casei Frey. Când se ciocniră, lancea roşie cu alb crăpă exact în două, iar cea albastră se făcu ţăndări, dar nici unul dintre călăreţi nu căzu din şa. Un val de ovaţii izbucni din tribună şi dinspre străjerii aflaţi pe zidurile castelului, dar scurt, firav, lipsit de vlagă.

E prea cald pentru ovaţii. Dunk îşi şterse sudoarea de pe frunte. *E prea cald pentru duel.* Capul îi bubuia ca o tobă. *Să câştig runda asta şi încă una şi voi fii mulţumit.*

Cavalerii îşi întoarseră caii la capătul terenului şi azvârliră pe jos rămăşiţele lăncilor, cea de-a şaptea pereche pe care

o distruseseră. *Cu trei în plus.* Dunk amânase să-şi pună armura cât de mult îndrăznise, dar îşi simţea deja hainele de corp lipindu-i-se de piele, pe sub oţel. *Există şi lucruri mai rele decât să fii scăldat în sudoare,* îşi spuse, amintindu-şi bătălia de pe Doamna Albă, când oamenii de fier năvăliseră la bordul corăbiei, câtă frunză şi iarbă. Doamna Albă fusese scăldată în sânge înainte de sfârşitul zilei.

Cu lănci noi în mâini, Paege şi Frey dădură iarăşi pinteni cailor. Bulgări din pământul uscat şi crăpat ţâşneau de sub copitele cailor, cu fiecare pas uriaş. Pârâitul lăncilor rupându-se îl făcu pe Dunk să tresară. *Prea mult vin aseară şi prea multă mâncare.* Avea o amintire vagă despre cum purtase mireasa în braţe pe scări în sus şi despre cum se întâlnise cu John Scripcarul şi cu Lordul Peake pe un acoperiş. *Ce făceam pe acoperiş?* îşi amintea că se vorbise despre dragoni sau ouă de dragoni, sau aşa ceva, dar...

Un zgomot îl smulse din reverie, jumătate răget, jumătate geamăt. Dunk zări calul auriu trecând la trap, fără călăreţ, către capătul terenului, în timp ce Ser Harbert Paege se prăbuşea fără vlagă pe jos. Încă două runde, înainte de a mea. Cu cât îl dobora mai repede de pe cal pe Ser Uthor, cu atât mai repede putea să-şi dezbrace armura, să bea ceva rece şi să se odihnească. Ar trebui să aibă la dispoziţie cel puţin o oră înainte să fie chemat din nou. Heraldul trupeş al Lordului Butterwell se urcă în vârful tribunei, să anunţe următoarea pereche de concurenţi:

— Ser Argrave Sfidătorul, strigă el, un cavaler din Nunny, în slujba Lordului Butterwell de Zidurile Albe. Ser Glendon Flowers, Cavalerul Mâţişorilor. Veniţi şi vă dovediţi vitejia!

Un hohot de râs străbătu tribunele.

Ser Argrave era un bărbat uscăţiv, un versat cavaler de casă, într-o armură ciobită, călare pe un cal fără veşminte. Dunk mai cunoscuse asemenea oameni; erau robuşti ca rădăcinile bătrâne şi-şi cunoşteau bine treaba. Adversarul

său era tânărul Ser Glendon, călare pe mârţoaga lui şi îmbrăcat într-o haină grea de zale şi un coif de fier, fără vizieră. Scutul de pe braţ înfăţişa blazonul înflăcărat al tatălui său. *I-ar trebui o platoşă şi un coif mai acătării,* gândi Dunk. O *lovitură în cap l-ar putea ucide, îmbrăcat aşa.*

Ser Glendon era vizibil înfuriat de felul cum fusese prezentat. Îşi răsuci, mânios, calul şi strigă:

— Sunt Glendon Ball, nu Glendon Flowers! încearcă, numai, să-ţi baţi joc de mine, heraldule! Am sânge de erou, ia aminte!

Heraldul nu catadicsi să răspundă, dar alte hohote de râs întâmpinară protestul tânărului cavaler.

— De ce râde lumea de el? întrebă Dunk cu voce tare. E bastard?

Flowers era numele de familie dat în Reach bastarzilor născuţi din părinţi nobili. Şi ce-a fost asta cu mâţişorii?

— Aş putea afla, ser, răspunse Egg.

— Nu. Nu e treaba ta. Ai coiful meu?

Ser Argrave şi Ser Glendon îşi înclinară lăncile în faţa Lordului Butterwell şi a doamnei sale. Dunk îl văzu pe Butterwell aplecându-se şi şoptindu-i ceva la ureche miresei. Fata începu să chicotească.

— Da, ser.

Egg îşi pusese pe cap pălăria-i pleoştită, să-i umbrească ochii şi să-i ferească de căldură ţeasta pleşuvă. Lui Dunk îi plăcea să-i şicaneze pe băiat în privinţa pălăriei, dar acum îşi dorea să fi avut şi el una la fel. Mai bine o pălărie de paie decât una de fier, sub soarele ăsta. Îşi dădu la o parte părul din ochi, îşi potrivi coiful mare pe cap, cu ambele mâini, şi îşi prinse grumăjerul. Căptuşeala duhnea a transpiraţie veche şi Dunk simţea toată povara fierului pe gât şi pe umeri. Capul îi bubuia de la vinul din seara trecută.

— Ser, zise Egg, nu e prea târziu să te retragi. Dacă-l pierzi pe Tunet şi armura...

Cariera mea de cavaler ar lua sfârşit.

— De ce aş pierde? întrebă Dunk. Între timp, Ser Argrave şi Ser Glendon se duseseră la capetele opuse ale terenului. Nu e ca şi cum l-aş înfrunta pe Uraganul Surâzător. Există pe-aici vreun cavaler care mi-ar putea da de furcă?

— Aproape toţi, ser.

— Îţi datorez o scatoalcă peste ureche pentru asta. Ser Uthor este cu zece ani mai bătrân şi e pe jumătate cât mine.

Ser Argrave îşi coborî viziera. Ser Glendon n-avea ce vizieră să-şi coboare.

— N-ai mai participat la un turnir de la Ashford, ser.

Obraznic băiat.

— M-am antrenat.

Nu cu atâta zel cum ar fi trebuit, negreşit. Când putea, se antrena la ţintă, dacă avea una la îndemână, iar uneori îi poruncea lui Egg să se urce într-un copac şi să agaţe un scut sau o doagă de butoi sub o creangă potrivită, ca amândoi să-şi încerce lăncile pe ele.

— Eşti mai priceput cu sabia decât cu lancea, remarcă Egg. Cu o secure sau un buzdugan, puţini pot ţine piept puterii tale.

Era destul adevăr în vorbele băiatului ca Dunk să devină şi mai iritat.

— Nu e nicio luptă cu săbii şi buzdugane, preciză el, în timp ce fiul Globului de Foc şi Ser Argrave Sfidătorul îşi începură atacul. Du-te şi adu-mi scutul.

Egg se strâmbă, după care se duse să-i aducă scutul.

În partea opusă a terenului, lancea lui Ser Argrave izbi scutul lui Ser Glendon şi săltă într-o parte, tăind un şanţ de-a curmezişul globului de foc. Dar măciulia lancei lui Ball nimeri mijlocul platoşei adversarului său cu atâta forţă, încât chinga şeii lui Ser Argrave plesni. Cavaler şi şa se prăvăliră în praf. Dunk era impresionat peste măsură.

Băiatul luptă aproape la fel de bine precum cum vorbeşte. Se întrebă dacă acum va mai râde cineva de el.

O goarnă sună destul de tare ca să-i facă pe Dunk să tresară. Un alt herald se căţără pe platforma sa.

— Ser Jay din Casa Caswell, Lord de Podul Amar şi Apărător al Vadurilor. Ser Kyle, Motanul din Mlaştina Ceţoasă. Veniţi şi vă dovediţi vitejia!

Armura lui Ser Kyle era de bună calitate, dar veche şi ponosită, cu multe ciobituri şi zgârieturi.

— Mama a fost milostivă cu mine, Ser Duncan, le spuse el lui Dunk şi lui Egg, în drum spre terenul de turnir. Sunt trimis împotriva Lordului Caswell, tocmai omul pe care am venit să-i văd.

Dacă exista cineva prin preajmă care să se simtă mai rău decât Dunk în acea dimineaţă, acela trebuia să fie Lordul Caswell, care băuse la ospăţ până leşinase.

— E de mirare că poate să stea pe cal, după noaptea trecută, spuse Dunk. Victoria îţi aparţine, ser.

— O, nu! Ser Kyle afişă un zâmbet mieros. Motanul care-şi vrea castronul cu smântână trebuie să ştie când să toarcă şi când să-şi scoată ghearele, Ser Duncan. Dacă lancea Nobilului Lord îmi atinge, fie şi în treacăt, scutul, am să cad la pământ de-a berbeleacul. Pe urmă, când am să-i duc calul şi armura, am să-i complimentez, spunându-i cât de viteaz a devenit de când i-am făcut prima sabie. Asta îi va aminti de mine şi, până diseară, voi fi din nou omul Casei Caswell, cavaler al Podului Amar.

Nu e nicio onoare în asta, îi veni lui Dunk să spună, dar îşi muşcă limba din nou. Ser Kyle n-ar fi fost primul cavaler rătăcitor care-şi vinde onoarea pentru un loc călduţ lângă foc.

— Cum spui tu, mormăi el. Mult noroc. Sau ghinion, dacă preferi...

Lordul Joffrey Caswell era un tânăr sfrijit, de douăzeci de ani, deşi, ce-i drept, arăta ceva mai impresionant în armură

decât arătase cu o seară înainte, când căzuse cu nasul într-o baltă de vin. Pe scut avea pictat un centaur de aur, trăgând cu arbaleta. Acelaşi centaur împodobea veşmântul de mătase al calului său şi arunca scânteieri de aur galben din vârful coifului. *Unul care are centaurul pictat pe scut ar trebui să călărească mai bine de-atât.* Dunk nu ştia cât de bine mânuia lancea Ser Kyle, dar, după cum se ţinea Lordul Caswell în şa, aveai impresia că o tuse ceva mai puternică l-ar putea doborî la pământ. *Motanul n-are altceva de făcut decât să treacă pe lângă el în mare viteză.*

Egg îl ţinu pe Tunet de căpăstru, în timp ce Dunk săltă greoi în şaua înaltă şi rigidă. Stând şi aşteptând acolo, simţea ochii aţintiţi asupra lui. *Se întreabă dacă uriaşul cavaler rătăcitor e bun de ceva.* Dunk se întreba acelaşi lucru. Avea să afle cât de curând.

Motanul din Mlaştina Ceţoasă era un om de cuvânt. Lancea Lordului Caswell se clătină tot drumul şi îl ratã pe Ser Kyle. Nici unul dintre ei nu-şi zori calul. Cu toate acestea, Motanul se prăbuşi de-a dura când măciulia lăncii Lordului Joffrey îi lovi din întâmplare umărul. *Credeam că toate pisicile cad graţios în picioare*, gândi Dunk, pe când cavalerul rătăcitor se rostogolea în praf. Lancea Lordului Caswell rămase întreagă. Întorcându-și calul, o înălţă în aer, cu mişcări repetate, de parcă l-ar fi doborât de pe cal pe Leo Ghimpe-Lung sau pe Uraganul Surâzător. Motanul îşi scoase coiful şi o luă la goană după calul său.

— Scutul meu, îi zise Dunk lui Egg.

Băiatul i-l înmână. Dunk îşi strecură braţul stâng pe după curea şi îşi închise pumnul pe mâner. Greutatea scutului alungit îi dădea siguranţă, deşi lungimea îl făcea greu de mânuit, iar imaginea omului spânzurat îi făcu din nou să se înfioare. *E un blazon de rău augur.* Hotărî să ducă scutul la revopsit cât de curând putea.

Fie ca Războinicul să-mi netezească drumul şi să-mi aducă iute victoria, se rugă el, în timp ce heraldul lui Butterwell urca din nou scările.

— Ser Uthor Underleaf, răsună glasul. Cavalerul Spânzurătorii. Veniţi şi vă dovediţi vitejia!

— Ai grijă, ser, îl avertiză Egg pe Dunk, dându-i lancea de turnir, o bârnă conică de lemn, lungă de trei metri, având la capăt o măciulie de fier în forma unui pumn închis. Ceilalţi scutieri zic că Ser Uthor se ţine bine în şa. Şi e sprinten.

— Sprinten! pufni Dunk. Are un melc pe scut. Cât de sprinten poate fi?

Dunk îi dădu pinteni Tunetului şi îl conduse încet înainte, cu lancea ridicată. O *singură victorie, şi nu stau mai rău ca la*

Început*. Două vor fi un progres însemnat. Nu e prea mult să sper la două, cu asemenea adversari.* Avusese noroc la tragerea la sorţi, cel puţin. Ar fi putut foarte bine să-i nimerească pe Bătrânul Taur, pe Ser Kirby Pimm sau cine ştie ce alt erou al locului. Dunk se întreba dacă maestrul turnirului potrivea intenţionat cavalerii rătăcitori unii împotriva altora, ca niciun lord să nu fie nevoit să sufere ruşinea de-a pierde din prima rundă, în faţa unuia dintre ei. *Nu contează. Nu mai mult de un inamic o dată, aşa spunea mereu bătrânul. Acum trebuie să mă preocupe numai şi numai Ser Uthor. Se* întâlniră în dreptul tribunei unde Lordul şi Lady Butterwell şedeau pe pernele lor, la umbra zidurilor castelului. Lordul Frey era lângă ei, legănându-şi pe un genunchi fiul mucos. Un şir de servitoare le făcea vânt, dar, cu toate acestea, tunica de damasc a Lordului Butterwell era pătată de sudoare sub braţe, iar părul doamnei sale era pleoştit de transpiraţie. Părea încălzită, plictisită şi avea aerul că nu se simte în largul ei, dar când îl văzu pe Dunk îşi umflă pieptul într-un fel care-l făcu să roşească sub coif. Dunk îşi înclină lancea în faţa ei şi a nobilului ei soţ. Ser

Uthor făcu la fel. Butterwell le ură amândurora succes. Soţia lui întinse limba printre buze.

Era timpul. Dunk înaintă la trap spre capătul sudic al terenului. La o distanţă de douăzeci şi cinci de metri, adversarul său se îndrepta şi el spre locul lui. Armăsarul sur al lui Ser Uthor era mai mic decât Tunetul, dar mai tânăr şi mai sprinten. Ser Uthor purta o platoşă verde, emailată şi o haină argintie de zale. Dinspre coiful lui rotunjit se revărsau fâşii de mătase verde şi gri, iar pe scutul verde purta blazonul melcului argintiu. *O armură bună şi un cal bun înseamnă o răscumpărare bună, dacă-l dobor.*

O goarnă sună.

Tunetul porni înainte, la trap domol. Dunk îşi săltă lancea spre stânga şi o coborî, îndreptând-o spre capul calului şi spre bariera de lemn dintre el şi inamicul său. Scutul îi proteja partea stângă a trupului. Se aplecă, încordându-şi picioarele în timp ce Tunetul îl purta de-a lungul terenului. *Suntem una. Om, cal, lance, suntem o singură fiară de sânge, lemn şi fier.*

Ser Uthor ataca în forţă. Nori de praf se ridicau de sub copitele calului său sur. Când patruzeci de metri îi mai despărţeau, Dunk îi dădu pinteni calului, la galop, şi îndreptă vârful lăncii direct spre melcul argintiu. Soarele apăsător, praful, arşiţa, castelul, Lordul Butterwell şi mireasa lui, Scripcarul şi Ser Maynard, cavaleri, scutieri, grăjdari, oameni de rând, totul dispăru. Doar inamicul rămase. Pintenii, din nou. Tunetul începu să alerge. Melcul gonea spre ei, crescând cu fiecare pas al armăsarului sur cu picioare lungi... dar în faţă venea lancea lui Ser Uthor, cu pumnul ei de fier. *Scutul meu e puternic, scutul meu va rezista loviturii. Doar melcul contează. Dacă lovesc melcul, victoria e a mea.*

Când mai rămaseră zece metri între ei, Ser Uthor îndreptă vârful lăncii în sus. Un pârâit răsună în urechile lui Dunk când lancea îl izbi. Simţi impactul în braţ şi în umăr,

dar nu apucă să vadă lovitura. Pumnul de fier al lui Uthor îl luă din plin între ochi, cu toată forţa omului şi a calului din spatele lui.

Dunk se trezi pe spate, privind cu ochi goi arcadele unui tavan boltit. Preţ de o clipă, nu ştiu unde se află sau cum ajunsese acolo. În cap îi răsunau glasuri şi în faţa ochilor i se perindau chipuri - bătrânul Ser Arian, Tanselle Lungana, Bennis Scutul Maro, Văduva Roşie, Baelor Sfarmă-Lance, Aerion Prinţul Strălucirii şi nebuna Lady Vaith. Apoi, dintr-odată, turnirul îi reveni în minte: arşiţa, melcul, pumnul de fier venindu-i spre faţă. Gemu şi se răsuci într-un cot. Mişcarea îi făcu ţeasta să bubuie ca o monstruoasă tobă de război.

Ambii ochi păreau să-şi facă treaba, cel puţin. Nici nu simţea vreo gaură în cap, ceea ce era un semn bun. Văzu că se află într-o pivniţă, cu butoaie de vin şi de bere de-o parte şi de alta. *Măcar e răcoare aici,* gândi el, *şi băutură la îndemână.* Simţea gustul sângelui în gură. Un fior de spaimă îl străbătu. Dacă-şi muşcase limba, avea să fie mut, pe lângă faptul că era tolomac.

— Bună dimineaţa, zise el răguşit, doar ca să-şi audă glasul. Vorbele răsunară cu ecou, lovindu-se de tavan. Dunk încercă să se ridice în picioare, dar beciul începu să se învârtă, în urma acestui efort.

— Încetişor, încetişor, zise o voce tremurătoare, foarte aproape. Un bătrân gârbovit îşi făcu apariţia lângă pat, îmbrăcat în veşminte la fel de albe ca părul lui. La gât purta un colan de maester din multe metale. Avea faţa îmbătrânită şi ridată, brăzdată de cute adânci de-o parte şi de alta a nasului mare şi coroiat. Stai liniştit şi lasă-mă să-ţi văd ochii, adăugă bătrânul. Cercetă ochiul stâng al lui Dunk, apoi pe dreptul, ţinându-i deschişi între degetul mare şi arătător.

— Mă doare capul.

Maesterul pufni.

— Fii bucuros că-l ai încă pe umeri. Ţine, poate asta te-ajută niţel. Bea!

Dunk se sforţă să bea scârboasa poţiune până la ultima picătură şi reuşi să n-o scuipe.

— Turnirul, spuse el, ştergându-se la gură cu dosul palmei. Spune-mi! Ce s-a întâmplat?

— Aceeaşi nebunie care se întâmplă mereu în încăierările astea. Oamenii s-au doborât unul pe altul de pe cal cu nişte beţe. Nepotul Lordului Smallwood şi-a rupt încheietura mâinii, iar Ser Eden Riskey şi-a zdrobit piciorul sub propriul cal, dar nimeni n-a fost omorât, până acum. Deşi am temerile mele în privinţa ta, ser.

— Am fost doborât de pe cal?

Continua să-şi simtă capul de parcă ar fi fost îndesat cu lână, altfel n-ar fi pus o întrebare atât de stupidă. Dunk o regretă chiar în clipa când vorbele îi ieşiră pe gură.

— Cu o izbitură care a cutremurat cele mai înalte metereze. Cei care au pariat bani buni pe tine au fost cei mai înnebuniţi, iar scutierul tău şi-a ieşit din minţi. Ar sta şi acum lângă tine, dacă nu l-aş fi alungat. N-am nevoie de copii care să-mi stea în cale. I-am amintit care îi e datoria.

Dunk descoperi că trebuia să i se reamintească şi lui.

— Ce datorie?

— Calul tău, ser. Armele şi armura.

— Da, zise Dunk, amintindu-şi.

Băiatul era un scutier bun, ştia ce are de făcut.

Am pierdut sabia bătrânului şi armura pe care mi-a făurit-o Pate Oţelarul.

— Amicul tău, scripcarul, a întrebat şi el de tine. Mi-a spus că trebuie să ai parte de cele mai bune îngrijiri. L-am dat afară şi pe el.

— De când te ocupi de mine? Dunk îşi îndoi degetele mâinii drepte. Toate păreau să funcţioneze. *Doar capul mă doare, iar Ser Arian spunea că oricum nu-i folosesc.*

— De patru ore, după cadranul solar.

Nu era aşa de grav. Odată, auzise o poveste despre un cavaler lovit atât de tare, încât a dormit patruzeci de ani şi s-a trezit bătrân şi ofilit.

— Ştii dacă Ser Uthor a câştigat cea de-a doua rundă?

Poate că Melcul avea să câştige turnirul. Dacă şi-ar putea spune că a pierdut în faţa celui mai bun cavaler de pe teren, Dunk s-ar simţi mai puţin copleşit de înfrângere.

— Da. Împotriva lui Ser Addam Frey, un văr de-al miresei şi-un tânăr promiţător. Nobila doamnă a leşinat când l-a văzut căzând. A avut nevoie de ajutor ca să ajungă înapoi în apartamentele ei.

Dunk se căzni să se ridice în picioare şi ameţi, dar maesterul îl ajută să-şi ţină echilibrul.

— Unde-mi sunt hainele? Trebuie să merg. Sunt nevoit... Trebuie...

— Dacă nu-ţi poţi aminti, nu poate fi atât de important. Maesterul făcu un gest iritat. Ţi-aş sugera să eviţi mâncărurile grele, băutura tare şi alte lovituri între ochi... dar am aflat de mult că toţi cavalerii sunt surzi când vine vorba de raţiune. Du-te, du-te! Mai am şi alţi nechibzuiţi de îngrijit.

Afară, Dunk zări un şoim plutind în cercuri largi pe cerul albastru al dimineţii. Îl invidia. Câţiva nori se adunau spre răsărit, mohorâţi ca starea lui de spirit. În timp ce-şi croia drum spre terenul de turnir, soarele îl izbea în creştet ca un ciocan pe nicovală. Pământul părea să i se mişte sub picioare... sau poate că el se clătina. Fusese cât pe ce să cadă, de două ori, urcând treptele pivniţei. *Ar fi trebuit să-i dau ascultare lui Egg.*

Străbătu încet curtea exterioară, dând ocol mulţimii. La marginea terenului, dolofanul Lord Alyn Cockshaw şchiopăta între doi scutieri, ultima victimă a tânărului Glendon Ball. Un al treilea scutier îi ţinea coiful, cu cele trei pene semeţe rupte.

— Ser John Scripcarul, strigă heraldul. Ser Franklyn din Casa Frey, un cavaler al Gemenilor, jurat Lordului de Crossing. Veniţi şi vă dovediţi vitejia!

Dunk rămase înmărmurit privind cum armăsarul negru al Scripcarului intră la trap pe teren, într-un vârtej de mătase albastră, săbii aurite şi viori. Platoşa cavalerului era tot albastră, emailată, la fel şi genunchierele, cotierele, apărătorile pentru picioare şi grumăjerul. Haina de zale de dedesubt era aurită. Ser Franklyn călărea un cal sur, cu o coamă unduioasă, argintie, care se potrivea cu griul mătăsurilor sale şi argintiul armurii. Pe scut, pe bluză şi pe valtrapul calului purta turnurile gemene ale Casei Frey. Atacară şi atacară din nou. Dunk stătea privind, dar nu vedea nimic. *Dunk nătărăul, prost de dă-n gropi,* se dojeni el. *Avea un melc pe scut. Cum poţi să pierzi în faţa unui om cu un melc pe scut?*

De jur împrejur răsunau ovaţii. Când Dunk ridică privirea, văzu că Franklyn Frey era la pământ. Scripcarul descălecase, să-şi ajute adversarul căzut să se ridice. *E cu un pas mai aproape de oul de dragon,* gândi Dunk, *iar eu unde sunt?*

Când se apropie de poarta din spate, Dunk dădu peste trupa de pitici de la ospăţul din seara precedentă, pregătindu-se să plece. Legau ponei de porcul lor de lemn cu roţi şi de un al doilea car, cu o formă mai convenţională. Erau şase la număr, unul mai pipernicit şi mai pocit ca altul. Unii dintre ei ar fi putut fi copii, dar erau cu toţii atât de scunzi, încât era greu să-i deosebeşti. La lumina zilei, îmbrăcaţi în pantaloni din piele de cal şi mantii cu glugă, din ţesătură aspră, păreau mai puţin nostimi decât în haine pestriţe.

— Bună dimineaţa vouă, spuse Dunk, ca să fie amabil. Porniţi la drum? E înnorat spre est, s-ar putea să plouă.

Singurul răspuns pe care-l căpătă fu o privire duşmănoasă de la cel mai hidos pitic. *El să fi fost cel pe*

care l-am smuls aseară din patul miresei? De aproape, omuleţul mirosea ca o hazna. O singură boare fu de-ajuns ca Dunk să grăbească pasul.

Drumul prin Casa de Lapte părea să-i ia lui Dunk la fel de mult timp cât le luase cândva lui şi lui Egg să traverseze nisipurile din Dorne. Se ţinea aproape de un zid şi, din când în când, se sprijinea de el. De fiecare dată când întorcea capul, lumea se învârtea. *Să beau,* gândi el, *trebuie să beau nişte apă, altfel s-ar putea să leşin.*

Un grăjdar care trecu pe lângă el îi spuse unde să găsească cea mai apropiată fântână. Acolo îl descoperi pe Kyle Motanul, discutând liniştit cu Maynard Plumm. Umerii lui Ser Kyle erau pleoştiţi de mâhnire, dar ridică privirea când Dunk se apropie.

— Ser Duncan? Am auzit că eşti mort sau pe moarte.

Dunk se frecă la tâmple.

— Mi-aş dori să fiu.

— Cunosc bine sentimentul. Ser Kyle oftă. Lordul Caswell nu m-a recunoscut. Când i-am spus cum i-am cioplit prima sabie, s-a holbat la mine de parcă mi-aş fi pierdut minţile. A spus că nu e loc la Podul Amar pentru cavaleri atât de nevolnici precum m-am dovedit eu. Motanul râse cu amărăciune. Dar armele şi armura mi le-a luat. Şi calul. Ce-am să mă fac?

Dunk n-avea niciun răspuns pentru el. Până şi un călăreţ liber avea nevoie de un cal de călărit; mercenarii trebuie să aibă săbii de vândut.

— O să găseşti alt cal, spuse Dunk, trăgând sus găleata. Cele Şapte Regate sunt pline de cai. O să găseşti alt lord să te înarmeze. Dunk îşi făcu mâinile căuş, le umplu cu apă şi bău.

— Alt lord, da. Ai auzit de vreunul? Eu nu-s la fel de tânăr şi puternic ca tine. Nici la fel de voinic. Oamenii voinici au întotdeauna căutare. Lordului Butterwell, cel puţin, îi plac cavalerii vânjoşi. Uită-te la acel Torn Heddle. L-ai văzut cum

se duelează? A doborât fiecare om cu care s-a înfruntat. Flăcăul Globului de Foc a făcut la fel. Şi Scripcarul tot aşa. Mi-aş fi dorit ca el să fi fost cel care m-a doborât de pe cal. Refuză să ia trofee. Nu vrea nimic altceva decât oul de dragon, aşa zice. Oul şi prietenia adversarilor învinşi. O floare a cavalerismului, omul ăsta!

Maynard Plumm izbucni în râs.

— O scripcă a cavalerismului, vrei să spui. Băiatul ăla pregăteşte o furtună şi ar fi bine să fim plecaţi cu toţii înainte să izbucnească.

— Nu ia trofee, zise Dunk. Un gest galant.

— E uşor să faci gesturi galante, când ai punga doldora de aur, spuse Ser May nard. Ascultă sfatul meu, dacă ai înţelepciunea să-i primeşti, Ser Duncan. Nu e prea târziu să pleci.

— Să plec? Unde?

Ser Maynard ridică din umeri.

— Oriunde. La Winterfell. La Castelul Verii. La Asshai de lângă Umbră. N-are importanţă, atât timp cât nu eşti aici. Ia-ţi calul şi armura şi furişează-te pe poarta din spate. N-o să observe nimeni că lipseşti. Melcul se gândeşte la următoarea lui confruntare, iar restul nu are ochi decât pentru turnir.

Preţ de o clipă, Dunk se simţi ispitit. Atât timp cât era înarmat şi călare, ar rămâne un soi de cavaler. Fără ele, nu era mai mult decât un cerşetor. Un cerşetor voinic, dar tot cerşetor. Dar armele şi armura lui îi aparţineau acum lui Ser Uthor. La fel şi Tunetul. Mai bine cerşetor decât hoţ. Fusese şi una, şi alta, în Fundătura Puricilor, pe când hoinărea cu Ferret, Rafe şi Pudding, dar bătrânul îl scăpase de viaţa aceea. Ştia ce-ar fi spus Ser Arian din Pennytree la propunerea lui Plumm. Ser Arian fiind mort, Dunk vorbi în locul lui:

— Până şi un cavaler rătăcitor are onoarea lui.

— Ai prefera să mori cu onoarea nepătată sau să trăieşti cu ea mânjită? Nu, scuteşte-mă, ştiu ce-ai să spui. Ia-ţi feciorul şi fugi, cavaler al spânzurătorii. Până când destinul nu-ţi va fi aidoma blazonului ce-l porţi.

Dunk se zburli:

— De unde-mi cunoşti tu destinul? Ai visat şi tu, ca John Scripcarul? Ce ştii despre Egg?

— Ştiu că ţâncii ar face bine să nu se joace cu focul, răspunse Plumm. Zidurile Albe nu sunt un loc sănătos pentru un copil.

— Cum te-ai descurcat în duelul tău? îl întrebă Dunk.

— O, n-am riscat să intru în competiţie. Semnele fuseseră proaste. Cine-ţi închipui că va revendica oul de dragon, rogu-te?

Nu eu, gândi Dunk.

— Cei Şapte ştiu, eu nu.

— Încearcă să ghiceşti. Ai doi ochi.

Dunk chibzui o clipă:

— Scripcarul.

— Foarte bine. Eşti bun să-ţi explici raţionamentul?

— Eu doar... am un sentiment.

— Şi eu la fel, răspunse Maynard Plumm. O presimţire neagră pentru orice bărbat sau băiat suficient de nesăbuit să stea în calea Scripcarului nostru.

În faţa cortului, Egg peria coama Tunetului, dar privea departe, cu ochii pierduţi. *Băiatul a pus la inimă înfrângerea m,ea.*

— Ajunge! strigă Dunk. Dacă-l mai perii mult, Tunetul o să fie la fel de chel ca tine.

— Ser? Egg lăsă peria să cadă. Ştiam că niciun melc idiot nu te poate ucide, ser.

Băiatul se aruncă în braţele lui. Dunk îi şterpeli pălăria pleoştită de paie şi şi-o puse pe cap.

— Maesterul a spus că ai şters-o cu armura mea.

Indignat, Egg înhăţă înapoi pălăria.

— Ţi-am curăţat armura şi ţi-am lustruit apărătoarele de picioare, grumăjerul şi platoşa, ser, dar coiful ţi-e crăpat şi ciobit acolo unde a lovit măciulia lui Ser Uthor. Va trebui să ţi-l bată un armurier.

— N-are decât să-i dea la bătut Ser Uthor. Acum îi aparţine. *N-am cal, n-am sabie, n-am armură. Poate c-o să mă primească piticii ăia în trupa lor. Ar fi o apariţie hazlie: şase pitici cotonogind cu băşici de porc un uriaş.* Tunetul e tot al lui. Vino! I le ducem pe toate şi-i urăm succes în continuare.

— Acum, ser? N-ai de gând să răscumperi calul?

— Cu ce, băiete? Cu pietricele şi căcăreze de oaie?

— M-am gândit la asta, ser. Dacă ai putea împrumuta...

Dunk îi reteză vorba.

— Nimeni nu-mi va împrumuta atâta bănet, Egg. De ce-ar face-o? Ce altceva sunt eu decât un mare nătărău care şi-a zis cavaler până când un melc cu un băţ era să-i facă o gaură-n cap?

— Păi, zise Egg, ai putea lua Potopul, ser, iar eu am să-i călăresc iarăşi pe Maester. Mergem la Castelul Verii. Poţi să intri în slujba tatălui meu. Are grajdurile pline de cai. Ai putea avea un cal de luptă şi un buiestraş.

Egg era bine intenţionat, dar Dunk nu se putea întoarce, ploconindu-se, la Castelul Verii. Nu aşa, lefter şi înfrânt, oferindu-şi serviciile fără să aibă măcar o sabie.

— Băiete, zise el, e frumos din partea ta, dar nu vreau firimiturile de la masa nobilului tău tată. Şi nici din grajdurile sale. Poate că e timpul să ne despărţim. Dunk putea oricând să se plece pe furiş şi să intre în Garda Oraşului din Lannisport sau din Oraşul Vechi. Le plăceau bărbaţii voinici pentru asta. *M-am lovit la bostan de fiecare tavan din fiecare han, de la Lannisport la Debarcaderul Regelui. Poate c-a venit vremea să mă aleg şi cu nişte bani de pe urma staturii mele, nu doar cu nişte cucuie.* Dar străjerii nu aveau scutieri. Te-am învăţat ce-am putut,

continuă el. Şi asta a fost destul de puţin. Ai fi mai câştigat cu un maestru de arme adecvat, care să se ocupe de antrenamentul tău, un bătrân cavaler aprig, care ştie de care capăt se apucă o lance.

— Nu vreau niciun maestru de arme adecvat, protestă Egg. Pe tine te vreau. Ce-ar fi dacă mi-aş folosi...

— Nu. Nici pomeneală. Să n-aud aşa ceva! Du-te şi adu-mi armele. I le vom oferi lui Ser Uthor, cu toate complimentele mele. Lucrurile grele devin şi mai grele, dacă le tot amâni.

Egg lovi pământul cu piciorul, cu faţa la fel de pleoştită ca pălăria lui mare de paie.

— Cum spui.

De afară, cortul lui Ser Uthor era cât se poate de banal: o cutie mare şi pătrată, din pânză de vele în culori mohorâte, prinsă în pământ cu funii de cânepă. Stâlpul central era împodobit cu un melc argintiu, deasupra unui fanion lung, cenuşiu, dar alte podoabe nu avea.

— Aşteaptă aici, îi spuse Dunk lui Egg. Băiatul îl prinse pe Tunet de căpăstru. Murgul voinic era încărcat cu armele şi armura lui Dunk, căra până şi cu noul său scut vechi. *Cavalerul Spânzurătorii. Ce dezamăgire s-a dovedit a fi cavalerul misterios!* Nu stau mult, adăugă el, după care îşi plecă puţin capul şi îşi încovoie umerii, trecând dincolo de clapa cortului.

Aspectul exterior nu-i pregătise pentru luxul pe care-l găsi înăuntru. Pământul de sub picioare era acoperit cu tot soiul de covoare myrisheze ţesute într-o bogăţie de culori. O masă ornamentată de lemn era înconjurată de scaune de campanie. Patul de puf era plin de perne moi, iar într-un mangal ardea tămâie parfumată.

Ser Uthor şedea la masă, cu un morman de aur şi argint în faţă şi o carafă cu vin alături, numărând monedele împreună cu scutierul său, un ins greoi, cam de vârsta lui

Dunk. Din când în când, Melcul muşca o monedă sau punea o alta deoparte.

— Văd că am încă multe să te învăţ, Will, îl auzi Dunk spunând. Moneda asta a fost ciuntită, cealaltă răzuită. Iar asta? O monedă de aur îi săltă pe degete. Uită-te la monede, înainte să le iei. Ţine şi spune-mi ce vezi. Dragonul se răsuci în aer. Will încercă să prindă moneda, dar ea se lovi de degete şi căzu pe jos. Fu nevoit să se lase pe genunchi, ca s-o caute. Când o găsi, o răsuci de două ori înainte de-a spune:

— Asta e bună, stăpâne. Are un dragon pe-o parte şi un rege pe alta...

Underleaf aruncă o privire spre Dunk.

— Omul spânzurat. Mă bucur să te văd mişcându-te, ser. Mă temeam că te-am omorât. Îmi faci, te rog, favoarea să-i informezi pe scutierul meu cu privire la natura dragonilor? Will, dă-i lui Ser Duncan moneda.

Dunk n-avu încotro şi o luă. *M-a doborât de pe cal. Vrea să faci şi tumbe pentru el?* încruntându-se, cântări moneda în palmă, examină ambele feţe şi o vârî în gură.

— Aur, nici răzuit, nici ciuntit. Pare să aibă greutatea bună. Eu aş lua-o şi pe asta, ser. Ce nu-i bine cu ea?

— Regele.

Dunk o privi mai atent. Faţa de pe monedă era tânără, proaspăt bărbierită şi frumoasă. Regele Aerys avea barbă pe monedele sale, la fel ca bătrânul Rege Aegon. Regele Daeron, care venise pe tron între ei, fusese proaspăt bărbierit, dar nu era chipul lui. Moneda nu părea destul de uzată ca să fie de dinaintea lui Aegon cel Netrebnic. Dunk privi încruntat cuvântul de sub cap. Şase litere. Arătau la fel cu cele pe care le văzuse pe alţi dragoni. DAERON stătea scris, dar Dunk cunoştea chipul lui Daeron cel Bun şi acesta nu era el. Când se uită mai bine, văzu ceva ciudat la forma celei de-a patra litere...

— Daemon, izbucni el. Scrie Daemon. N-a existat niciodată vreun rege Daemon, deşi, doar...

—... Pretendentul, Daemon Blackfyre, şi-a bătut propriile monede în timpul rebeliunii sale.

— E aur, totuşi, insistă Will. Dacă e aur, ar trebui să fie la fel de bun ca toţi ceilalţi dragoni, stăpâne.

Melcul îi dădu o palmă peste tâmplă.

— Cretinule. Da, e aur. Aurul unui rebel. Aurul unui trădător. E o trădare să deţii asemenea monede şi o trădare de două ori mai mare să le dai mai departe. Va trebui s-o dau la topit. Îl lovi din nou pe bărbat. Piei din faţa mea! Acest bun cavaler şi cu mine avem de discutat.

Will ieşi valvârtej din cort.

— Ia loc, spuse politicos Ser Uthor. Doreşti vin?

Aici, în cortul lui, Underleaf părea alt om decât la ospăţ. *Melcul se ascunde în cochilia sa,* îşi aminti Dunk.

— Nu, mulţumesc.

Dunk îi aruncă moneda înapoi lui Ser Uthor. *Aurul unui trădător. Aurul lui Blackfyre. Mi-a spus Egg că ăsta e turnirul unui trădător, dar n-am vrut să-i ascult.* Îi datora băiatului scuze.

— O jumătate de cupă, insistă Underleaf. După cum vorbeşti, mi se pare că ai nevoie. Umplu două cupe cu vin şi îi întinse una lui Dunk. Fără armură, arăta mai mult a negustor decât a cavaler. Ai venit pentru plată, presupun.

— Da. Dunk luă vinul. Poate avea să-i potolească durerea de cap. Mi-am adus calul, armele şi armura. Ia-le şi primeşte complimentele mele.

Ser Uthor zâmbi.

— Iar aici vin eu şi-ţi spun că ai luptat vitejeşte.

Dunk se întrebă dacă vitejeşte era un fel de-a spune „stângaci“.

— Frumos din partea ta că spui asta, dar...

— Cred că nu m-ai auzit bine, ser. Aş fi prea îndrăzneţ dacă te-aş întreba cum ai devenit cavaler, ser?

— Ser Arian de Pennytree m-a găsit în Fundătura Puricilor, alergând după porci. Bătrânul lui scutier fusese ucis pe Câmpul Ierbii Roşii, aşa că avea nevoie de cineva să aibă grijă de cal şi să-i cureţe armura. Mi-a promis c-o să mă înveţe să mânuiesc sabia şi lancea şi să călăresc, dacă vin să-i slujesc, şi aşa am făcut.

— O poveste fermecătoare... deşi, dacă aş fi în locul tău, n-aş pomeni partea cu porcii. Şi unde e Ser Arian al tău acum, rogu-te?

— A murit. Eu l-am îngropat.

— Înţeleg. L-ai dus acasă la Pennytree?

— Nu ştiam unde se află. Dunk nu văzuse niciodată locul de baştină al bătrânului. Ser Arian vorbea rar despre el, nu mai mult decât era dornic Dunk să vorbească despre Fundătura Puricilor. L-am îngropat pe un deal, cu faţa spre apus, ca să poată vedea soarele asfinţind.

Scaunul de campanie scârţâi din toate încheieturile sub greutatea lui Dunk.

Ser Uthor se aşeză la loc.

— Am armura mea şi un cal mai bun decât al tău. Ce să fac cu o mârţoagă bătrână, o platoşă zobită şi o armură ruginită?

— Pate Oţelarul a făcut armura aia, zise Dunk, cu o undă de furie în glas. Egg a avut mare grijă de ea. Armura mea n-are nicio pată de rugină, iar oţelul e bun şi rezistent.

— Rezistent şi greu, se plânse Ser Uthor, şi prea mare pentru un om de talie normală. Eşti neobişnuit de mare, Duncan Vlăjganule. Cât despre calul tău, e prea bătrân ca să-i poţi călări şi prea aţos ca să-i poţi mânca.

— Tunetul nu mai e aşa de tânăr cum era, recunoscu Dunk, iar armura mea e mare, aşa cum spui. Dar ai putea s-o vinzi. La Lannisport şi la Debarcaderul Regelui, sunt o grămadă de fierari care te-ar scăpa de ea.

— Pentru a zecea parte din cât valorează, probabil, remarcă Ser Uthor, şi doar ca s-o topească pentru metal.

Nu. De argint dulce am eu nevoie, nu de fier vechi. Moneda regatului. Acum, vrei să-ţi răscumperi armele sau nu?

Dunk răsuci cupa de vin în mâini, încruntându-se. Era din argint masiv, cu un şir de melci de aur incrustaţi în jurul gurii. Vinul era tot auriu şi înfocat pe limbă. Dacă tot ce-ar zbura s-ar mânca, da, aş plăti. Bucuros. Numai că...

— N-ai nicio leţcaie.

— Dacă mi-ai... mi-ai da înapoi calul şi armura, aş putea plăti răscumpărarea mai târziu. Îndată ce-aş găsi bani.

Melcul părea amuzat.

— Unde ai găsi, rogu-te?

— Aş putea să intru în slujba unui lord sau... Îi era greu să rostească vorbele. Îl făceau să se simtă ca un cerşetor. S-ar putea să dureze câţiva ani, dar ţi-aş plăti, îţi jur.

— Pe onoarea ta de cavaler?

Dunk roşi.

— Aş putea să mă iscălesc pe un pergament.

— Mâzgăleala unui cavaler rătăcitor pe o bucată de hârtie. Ser Uthor dădu ochii peste cap. Bună de şters la fund. Nimic altceva.

— Eşti şi tu cavaler rătăcitor.

— Acum mă jigneşti. Merg unde vreau şi nu slujesc pe nimeni, în afară de mine însumi, e adevărat, dar au trecut mulţi ani de când am dormit ultima oară într-un tufiş. Găsesc că hanurile sunt mult mai confortabile. Eu sunt cavaler de turniruri, cel mai bun pe care vei avea ocazia vreodată să-i întâlneşti.

— Cel mai bun? Aroganţa aceea îl înfurie pe Dunk. Uraganul Surâzător s-ar putea să nu fie de acord, ser. Nici Leo Ghimpe-Lung, nici Bruta din Bracken. La Asford, nimeni nu vorbea de melci. De ce oare dacă eşti un campion de turniruri atât de renumit?

— M-ai auzit tu pe mine să-mi spun „campion“? Asta înseamnă să ai renume. Aş prefera mai degrabă să am sifilis. Nu, mulţumesc. Am să câştig următorul duel, da, dar,

la sfârşit, am să pierd. Butterwell are treizeci de dragoni pentru cavalerul care iese al doilea, asta-mi va fi de-ajuns... dimpreună cu nişte răscumpărări şi câştigul din rămăşaguri. Arătă către mormanele de cerbi de argint şi dragoni de aur de pe masă. Pari un bărbat sănătos şi foarte mare. Statura îi impresionează întotdeauna pe nătărăi, deşi nu înseamnă mai nimic în duel. Will a fost în stare să parieze trei la unu împotriva mea. Lordul Shawney a pariat cinci la unu, neghiobul. Luă în mână un cerb de argint şi îl făcu să se învârtă, dându-i un bobârnac cu degetele-i lungi. Bătrânul Taur va cădea următorul. Apoi Cavalerul Mâţişorilor, dacă supravieţuieşte până atunci. Dată fiind starea de spirit, o să am un câştig frumuşel din pariuri, împotriva amândurora. Oamenii de rând îşi iubesc eroii din partea locului.

— Ser Glendon are sânge de erou! se repezi Dunk.

— O, sper sincer. Sângele de erou ar trebui să fie bun pentru doi la unu. Sângele de târfă atrage şanse mai slabe. Ser Glendon nu scapă nicio ocazie să vorbească despre pretinsul său tată, dar n-ai observat că nu pomeneşte niciodată despre mama sa? Are motive întemeiate. E născut dintr-o vivandieră. Penny Jenny i se spunea, până la Bătălia de pe Câmpul Ierbii Roşii. În noaptea de dinaintea bătăliei, s-a culcat cu atâţia bărbaţi, încât, după aceea, i s-a spus Jenny Iarbă-Roşie. Globul de Foc a avut-o înainte de asta, nu mă îndoiesc, dar au avut-o şi alţii o sută. Amicul nostru Glendon merge cam departe cu presupunerile, pare-mi-se. Nici măcar nu are părul roşu.

Sânge de erou, gândi Dunk.

— Spune că e cavaler.

— O, atâta lucru e adevărat. Băiatul şi sora lui au crescut într-un bordel numit Mâţişorul. După ce Penny Jenny a murit, celelalte târfe au avut grijă de ei şi l-au hrănit pe băiat cu povestea născocită de mama lui, cum că era din sământa Globului de Foc. Un scutier bătrân care locuia prin preajmă i-a dat băiatului instrucţia, aşa cum a fost, în

schimbul berii şi al plăcerilor, dar, fiind doar scutier, acesta nu putea să-i facă pe micul bastard cavaler. Acum o jumătate de an, însă, un grup de cavaleri s-a nimerit la bordel şi un anume Ser Morgan Dunstable a făcut o pasiune, printre aburii beţiei, pentru sora lui Ser Glendon. Întâmplarea a făcut ca sora să fie încă fecioară, iar

Dunstable nu avea destui bani să plătească preţul virginităţii ei. Aşadar, s-a făcut un târg. Ser Morgan l-a făcut pe fratele ei cavaler, chiar acolo, în bordel, în faţa a douăzeci de martori, iar apoi surioara lui l-a dus sus şi l-a lăsat să-i culeagă floarea fecioriei. Şi cu asta, basta.

Orice cavaler putea să facă pe altul cavaler. Pe când îi era scutier lui Ser Arian, Dunk auzise poveşti despre bărbaţi care-şi cumpăraseră titlul de cavaler cu o favoare sau cu o ameninţare, ori cu un sac de arginţi, dar niciodată cu fecioria propriei surori.

— E doar o poveste, se auzi Dunk zicând. Nu poate fi adevărat.

— Am auzit-o de la Kirby Pimm, care susţine că a fost de faţă, martor la ceremonie. Ser Uthor ridică din umeri. Fiu de erou, fiu de târfă sau amândouă, când mă va înfrunta, băiatul o să cadă.

— Poate că sorţii o să-ţi dea alt adversar.

Ser Uthor arcui o sprânceană.

— Cosgrove e al fel de disperat după argint ca oricare altul. Te asigur, am să nimeresc cu Bătrânul Taur data viitoare, apoi cu băiatul. N-ai vrea să pariezi pe asta?

— Nu mai am cu ce să pariez. Dunk nu ştia ce anume îl tulbura mai mult: faptul că Melcul îl mituia pe maestrul de turnir ca să aibă adversarul pe care-l dorea sau faptul că omul îl dorise pe el în duel. Se ridică în picioare: am spus ce-am venit să spun. Calul şi sabia mea îţi aparţin, la fel şi toată armura.

Melcul îşi împreună vârfurile degetelor.

— Poate că rezolvăm altfel. Nu eşti complet lipsit de talent. Ştii să cazi minunat. Buzele lui Ser Uthor sclipiră când zâmbi. Îţi înapoiez armele şi armura... dacă te pui în slujba mea.

— În slujba ta? Dunk nu înţelegea. Ce fel de slujbă? Ai scutier. Ai vreun castel de păzit?

— S-ar putea, dacă aş avea un castel. La drept vorbind, prefer un han bun. Costă prea mult să întreţii un castel. Nu, serviciul pe care ţi l-aş cere ar fi să mă înfrunţi în alte câteva turniruri.

Douăzeci ar fi de-ajuns. Poţi face asta, nu-i aşa? Vei avea a zecea parte din câştigurile mele şi, pe viitor, îţi promit că am să te lovesc în pieptul ăla mare, nu în cap.

— Vrei să umblu de colo-colo cu tine ca să mă dobori de pe cal?

Ser Uthor chicoti încântat.

— Eşti un individ atât de robust, încât nimeni n-ar crede vreodată că un bătrân gârbovit cu un melc pe scut ar putea să te doboare. Ser Uthor îşi frecă bărbia. Ai nevoie de un nou blazon, dacă tot veni vorba. Omul spânzurat e destul de înfiorător, recunosc, dar... e cam prea spânzurat, nu? Mort şi înfrânt. E nevoie de ceva feroce. Un cap de urs, poate. Un craniu. Sau, şi mai bine, trei cranii. Un prunc înfipt într-o suliţă. Şi ar trebui să-ţi laşi părul lung şi barbă, cu cât mai sălbatică şi mai neîngrijită, cu atât mai bine. Există mai multe asemenea mici turniruri decât ştii. Cu ce m-aş alege din rămăşaguri, am putea câştiga destul ca să cumpărăm un ou de dragon, până nu...

—...se află că nu am nicio şansă? Mi-am pierdut armura, nu onoarea. Ai să primeşti calul şi armura mea. Nimic altceva.

— Mândria nu-i şade bine cerşetorului, ser. Ai putea să ajungi mult mai rău decât să călătoreşti cu mine. Cel puţin eu te-aş putea învăţa câte ceva despre turniruri, în privinţa cărora eşti total neştiutor în momentul de faţă.

— M-ai face de râsul lumii.

— Ceea ce am şi făcut mai devreme. Până şi un măscărici trebuie să mănânce.

Lui Dunk îi venea să-i strivească zâmbetul pe faţă.

— Înţeleg de ce ai un melc pe scut. Nu eşti un cavaler adevărat.

— Vorbeşti ca un adevărat mocofan. Eşti atât de orb încât nu poţi vedea în ce pericol te afli? Ser Uthor lăsă jos cupa. Ştii de ce te-am lovit unde te-am lovit, ser? Se ridică în picioare şi îl atinse pe Dunk uşor pe piept: o măciulie plasată aici te-ar fi doborât la pământ la fel de repede. Capul e o ţintă mai mică, lovitura e mai dificil de dat... deşi e mai probabil să fie mortală. Am fost plătit să te lovesc acolo.

— Plătit? Dunk se dădu înapoi. Ce vrei să spui?

— Şase dragoni oferiţi în avans, alţi patru promişi la moartea ta. O sumă meschină pentru viaţa unui cavaler. Fii recunoscător pentru asta. Dacă mi s-ar fi oferit mai mult, poate că ţi-aş fi înfipt vârful lăncii în ochi.

Pe Dunk îl cuprinse din nou ameţeala.

— De ce-ar plăti cineva ca să mă vadă mort? N-am făcut niciun rău nimănui la Zidurile Albe. Dunk era convins că nimeni nu-i ura într-atât, în afară de fratele lui Egg, Aerion, iar Prinţul Strălucirii era în exil, dincolo de marea îngustă. Cine te-a plătit? întrebă el.

— Un slujitor mi-a adus aurul în zori, la scurt timp după ce maestrul turnirului a bătut în cuie perechile. Avea faţa ascunsă de glugă şi n-a rostit numele stăpânului său.

— Dar de ce? făcu Dunk.

— N-am întrebat. Ser Uthor umplu cupa din nou. Cred că ai mai mulţi duşmani decât ştii, Ser Duncan. Cum să nu? Unii ar zice că eşti cauza tuturor nenorocirilor noastre.

Dunk simţi o mână rece strângându-i inima.

— Spune la ce te referi.

Melcul ridică din umeri.

— N-oi fi fost eu la Ashford, dar turnirurile sunt pâinea mea. Le urmăresc de departe, aşa cum un maester urmăreşte stelele. Ştiu cum un anume cavaler rătăcitor a provocat un Duel Judiciar de Şapte, care a condus la moartea lui Baelor Sfarmă-Lance de mâna fratelui său, Maekar. Ser Uthor se aşeză şi-şi întinse picioarele: Prinţul Baelor era foarte iubit. Prinţul Strălucirii avea şi el prieteni, care nu vor fi uitat cauza exilului său. Gândeşte-te la oferta mea, ser. Poate că melcul lasă o dâră murdară în urma lui, dar puţină murdărie nu face niciun rău... în timp ce, dacă dansezi cu dragonii, te poţi aştepta să te arzi.

Ziua părea mai întunecoasă când Dunk ieşi din cortul Melcului. Norii de la răsărit deveniseră mai mari şi mai întunecaţi, iar soarele cobora spre apus, proiectând umbre lungi peste curte. Dunk îl găsi pe scutierul Will examinând picioarele Tunetului.

— Unde-i Egg? îl întrebă.

— Băiatul chel? De unde să ştiu eu? A fugit undeva.

Nu poate suporta despărţirea de Tunet, hotărî Dunk. *Trebuie să fie la cort, cu cărţile.*

Însă nu era acolo. Cărţile erau acolo, legate ordonat într-un teanc, lângă sacul de dormit al lui Egg, dar nici urmă de băiat. Ceva nu era în regulă. Dunk simţea asta. Egg n-ar fi plecat fără permisiunea lui.

La câţiva paşi, în faţa unui pavilion vărgat, doi oşteni cărunţi beau bere de orz.

—... la naiba, o dată mi-a fost de-ajuns, bodogăni unul. Iarba a fost verde când a răsărit soarele, da... Se întrerupse când celălalt îl coti şi abia atunci îl observă pe Dunk. Ser?

— Mi-ai văzut scutierul? Egg îl cheamă.

Bărbatul îşi scărpină mirişte albă de sub ureche.

— Îl ţin minte. Cu păr mai puţin ca mine şi o gură de trei ori cât el. Câţiva dintre ceilalţi flăcăi l-au îmbrâncit puţintel, dar asta a fost aseară. Nu l-am mai văzut de-atunci, ser.

— L-au speriat, zise tovarăşul său.

Dunk îi aruncă o privire aspră.

— Dacă se întoarce, spuneţi-i să mă aştepte aici.

— Da, ser. Aşa vom face.

Poate că s-a dus doar să privească luptele. Dunk porni înapoi către terenurile de turnir. Trecând pe lângă grajduri, dădu peste Ser Glendon Ball, care-şi peria frumosul cal murg.

— L-ai văzut pe Egg? îl întrebă.

— A trecut în goană acum câteva clipe. Ser Glendon scoase un morcov din buzunar şi i-l dădu murgului. Îţi place noua mea iapă? Lordul Costayne ţi-a trimis scutierul s-o răscumpere, dar i-am spus să-şi păstreze banii. Am de gând s-o păstrez pentru mine.

— Nobilului Lord n-o să-i placă asta.

— Nobilul Lord a zis că n-am dreptul să-mi pun un astru de foc pe scut. Mi-a spus că blazonul meu ar trebui să fie un mănunchi de mâţişori. Nobilul Lord poate să se ducă la naiba.

Dunk nu-şi putu stăpâni un zâmbet. Mâncase şi el la masa asta, înghiţind aceleaşi mâncăruri amare servite de unii ca Prinţul Strălucirii sau Ser Steffon Fossoway. Simţi o anumită apropiere faţă de ţâfnosul tânăr cavaler. *Din câte ştiu, şi mama mea a fost tot târfă.*

— Câţi cai ai câştigat?

Ser Glendon ridică din umeri.

— Le-am pierdut şirul. Mortimer Boggs încă îmi datorează o iapă. A zis că mai bine-o mănâncă decât s-o călărească bastardul unei târfe. Şi şi-a ciopârţit armura cu toporul, înainte să mi-o trimită. E plină de găuri. Presupun că mai pot căpăta ceva pentru metal. Părea mai mult trist decât furios. Exista un grajd lângă... lângă hanul unde am crescut. Am lucrat acolo pe când eram copil şi, când puteam, şterpeleam caii când stăpânii lor erau ocupaţi. M-am priceput întotdeauna la cai, mârţoage, armăsari, buiestraşi, cai de tracţiune, cai de plug, cai de luptă... pe toţi i-am

călărit. Până şi un bidiviu de nisip dornishean. Am cunoscut un bătrân care m-a învăţat cum să-mi fac o lance. Credeam că, dacă le arăt tuturor cât sunt de bun, n-o să aibă încotro şi o să mă recunoască drept fiu al tatălui meu. Dar nu vor. Nici acum. Pur şi simplu nu vor.

— Unii n-o să vrea niciodată, îi spuse Dunk. Orice-ai face. Alţii însă... Nu sunt toţi la fel. Am întâlnit câţiva oameni de treabă. Rămase pe gânduri o clipă. Când turnirul se termină, Egg şi cu mine avem de gând s-o luăm spre nord. Să ne punem în slujba Casei Stark, la Winterfell, şi să luptăm împotriva oamenilor de fier. Ai putea veni cu noi.

Nordul era o lume în sine, după cum spunea mereu Ser Arian. Nimeni de-acolo n-avea să ştie povestea lui Penny Jenny şi a Cavalerului Mâţişorilor. *Nimeni n-o să râdă de tine acolo. Te vor cunoaşte doar după sabia ta şi te vor judeca doar după valoarea ta.*

Ser Glendon îi aruncă o privire bănuitoare:

— De ce-aş vrea eu să fac asta? Vrei să-mi spui că e nevoie să fug şi să mă ascund?

— Nu, doar mă gândeam... două săbii în loc de una. Drumurile nu mai sunt atât de sigure ca odinioară.

— E-adevărat, zise băiatul, fără tragere de inimă, dar tatălui meu i s-a promis cândva un loc în Garda Regelui. Am de gând să revendic mantia albă pe care el n-a apucat s-o poarte.

Ai tot atâtea şanse să porţi mantia albă ca şi mine, îi veni lui Dunk să spună. *Mama ta a fost o vivandieră, iar eu am ieşit din canalele Fundăturii Puricilor. Regii nu-i copleşesc cu onoruri pe cei de teapa mea şi-a ta.* Dar băiatul n-ar fi fost încântat să audă acest adevăr. Aşadar, Dunk se mulţumi să spună.

— Braţ puternic, atunci!

Făcuse doar câţiva paşi, când Ser Glendon strigă după el:

— Ser Duncan, aşteaptă! Eu... eu n-ar fi trebuit să fiu atât de tăios. Un cavaler trebuie să fie curtenitor, spunea mama.

Băiatul părea că nu-şi găseşte cuvintele. Lordul Peake a venit să mă vadă după primul meu duel. Mi-a oferit un loc la Starpike. Spunea că se apropie o furtună cum n-a mai văzut Westerosul de generaţii, că va avea nevoie de săbii şi de oameni care să le mânuiască. Oameni loiali, care ştiu să se supună.

Lui Dunk îi venea greu să creadă. Gormon Peake îşi exprimase limpede dispreţul faţă de cavalerii rătăcitori, atât pe drum, cât şi pe acoperiş, dar oferta era generoasă.

— Peake a un lord mare, spuse el cu prudenţă, dar... dar nu un om în care aş avea încredere.

— Nu. Băiatul roşi. A fost un prinţ. Zicea că are să mă ia în slujba lui... dar mai întâi trebuia să-i dovedesc loialitatea. Avea să aibă grijă ca următorul meu adversar să fie prietenul lui, Scripcarul, şi voia să jur că am să pierd.

Dunk îl credea. Îşi dădea seama că ar fi trebuit să fie şocat, dar, cumva, nu era.

— Şi ce-ai răspuns?

— Am spus că s-ar putea să nu reuşesc să pierd în faţa Scripcarului nici dacă încerc. Şi că deja am doborât de pe cal adversari mai buni ca el, iar oul de dragon va fi al meu până diseară. Ball zâmbi firav. N-a fost răspunsul pe care-l voia. M-a făcut nătărău şi mi-a spus că mai bine mi-aş păzi spatele. Scripcarul are mulţi prieteni, aşa a zis, iar eu n-am nici măcar unul.

Dunk îşi aşeză o mână pe umărul lui şi-l strânse.

— Ai unul, ser. Doi, după ce-l găsesc pe Egg.

Băiatul îl privi în ochi şi clătină din cap.

— E plăcut să ştii că încă mai există cavaleri adevăraţi.

Dunk apucă să-i vadă bine pentru prima oară pe Ser Tommard Heddle în timp ce-l căuta pe Egg prin mulţimea din preajma terenului de turnir. Îndesat şi vânjos, cu pieptul bombat, ginerele Lordului Butterwell purta o platoşă neagră, peste hainele de piele fiartă, şi un coif împodobit, de forma unui demon bălos, acoperit de solzi. Calul lui era

cu trei palme mai înalt decât Tunetul şi cu peste zece kilograme mai greu, un animal monstruos în armură de zale. Toată acea povară de fier îi încetinea mişcările, aşa că, până la sfârşitul rundei, Heddle rămase într-un galop mic, dar asta nu-i împiedică să isprăvească repede cu Ser Clarence Charlton. Pe când Charlton era scos pe targă de pe teren, Heddle îşi scoase coiful demonic. Avea capul mare şi pleşuv, barba neagră şi rară. Buboaie roşii, umflate, îi supurau pe obraji şi pe gât.

Dunk cunoştea acel chip. Heddle era cavalerul care-l ameninţase în dormitor, când a atins oul de dragon, omul cu vocea groasă pe care-l auzise vorbind cu Lordul Peake.

Un vălmăşag de vorbe îi năvăli în minte: *ospăţ de cerşetori ne-ai aşternut... seamănă băiatul cu tatăl lui?... Oţelul înverşunat... nevoie de o sabie... Bătrânul Papă-Lapte se aştepta... seamănă băiatul cu tatăl lui... te asigur, Corbul Sângelui nu visează... seamănă băiatul cu tatăl lui?...*

Privi încordat în tribune, întrebându-se dacă nu cumva Egg izbutise să-şi ocupe locul cuvenit printre oamenii de vază. Însă băiatul nu era de zărit. Butterwell şi Frey lipseau şi ei, deşi soţia lui Butterwell era tot pe locul ei, cu un aer plictisit şi iritat. *Straniu,* cugetă Dunk. Era castelul lui Butterwell, nunta lui, iar Frey era tatăl miresei sale. Acest turnir era în onoarea lor. Unde să se fi dus?

— Ser Uthor Underleaf! bubui heraldul. O umbră trecu peste faţa lui Dunk, când soarele a fost înghiţit de un nor. Ser Theomore din Casa Bulwer, Bătrânul Taur, un cavaler de la Coroana Neagră. Veniţi şi vă dovediţi vitejia!

Bătrânul Taur era o apariţie fioroasă, în armura-i roşie ca sângele şi cu coarnele negre de taur ce se înălţau din coif. Dar a avut nevoie de ajutorul unui scutier vânjos ca să se urce pe cal, iar felul în care-şi întorcea mereu capul în timp ce înainta sugera că Ser Maynard avusese dreptate în privinţa ochiului său.

Cu toate astea, bărbatul a fost întâmpinat cu puternice urale când a intrat pe teren.

Nu de aceeaşi primire avu parte Melcul, ceea ce, fără doar şi poate, îşi şi dorea. La prima ciocnire, ambii cavaleri loviră pieziş. La cea de-a doua, Bătrânul Taur îşi rupse lancea de scutul lui Ser Uthor, în timp ce lovitura Melcului ratã ţinta complet. Acelaşi lucru se întâmplă la cea de-a treia şi, de data asta, Ser Uthor se clătină ca şi cum ar fi fost gata să cadă. *Se preface,* îşi dădu seama Dunk. *Trage de timp, ca să-şi sporească şansele pentru data viitoare.* Nu trebuia decât să arunce o privire împrejur ca să-i vadă pe Will la treabă, încheind pariuri pentru stăpânul lui. Abia atunci şi-a dat seama că şi-ar fi putut îngroşa punga şi el de pe urma Melcului, cu un gologan, doi. *Dunk nătărăul, prost de dă-n gropi.*

Bătrânul Taur căzu la cea de-a cincea ciocnire, doborât într-o parte de o măciulie care îi alunecă abil peste scut, izbindu-l în piept. În cădere, piciorul i se agăţă în scăriţa şeii şi bărbatul a fost târât vreo patruzeci de metri până când oamenii lui au reuşit să-i potolească armăsarul. Targa îşi făcu din nou apariţia, să-i ducă pe Bătrânul Taur la maester. Câteva picături de ploaie începură să cadă, în timp ce Bulwer era scos de pe teren, întunecându-i tunica acolo unde picau. Dunk îl privi cu faţa împietrită. Se gândea la Egg. *Dacă acest duşman secret al meu a pus mâna pe el?* Era o posibilitate demnă de luat în calcul. *Băiatul n-are nicio vină. Dacă are cineva o socoteală cu mine, n-ar trebui să plătească el pentru asta.*

Dunk îl găsi pe Ser John Scripcarul în toiul pregătirilor pentru următoarea confruntare. De el se ocupau nu mai puţin de trei scutieri, prinzându-i în catarame armura şi îngrijindu-se de valtrapul calului, în timp ce Lordul Alyn Cockshaw stătea în apropiere, bând vin îndoit cu apă, cu un

aer chinuit şi arţăgos. Când a dat cu ochii de Sunk, Lordul Alyn scuipă, vărsându-şi vin pe piept.

— Cum de mai eşti pe picioarele tale? Melcul ţi-a strivit faţa.

— Pate Oţelarul mi-a făcut un coif zdravăn, lordul meu. Şi am capul tare ca un bolovan, cum obişnuia să spună Ser Arian.

Scripcarul râse.

— Nu-l lua în seamă pe Alyn. Bastardul Globului de Foc l-a doborât de pe cal, de a căzut direct pe dosul ăla dolofan. Aşa că acum a hotărât că urăşte toţi cavalerii rătăcitori.

— Bubosul ăla nenorocit nu e fiul lui Quentyn Ball, zise apăsat Alyn Cockshaw. Nici n-ar fi trebuit să-i lase să concureze. Dacă asta ar fi fost nunta mea, aş fi pus să fie biciuit pentru aroganţă.

— Ce fată s-ar mărita cu tine? făcu Ser John. Iar aroganţa lui Ball e mult mai puţin sâcâitoare decât aerul tău morocănos. Ser Duncan, eşti cumva prieten cu Galtry cel Verde? Trebuie să-i despart curând de calul său.

Dunk nu se îndoia de asta.

— Nu-l cunosc, lordul meu.

— Vrei o cupă de vin? Nişte pâine cu măsline?

— Doar o vorbă, lordul meu.

— Poţi avea toate vorbele pe care le doreşti. Hai să ne retragem în pavilionul meu. Scripcarul îi ţinu clapa de la intrare, lăsându-l să treacă. Tu nu, Alyn. Ţi-ar prinde bine ceva mai puţine măsline, la drept vorbind.

Înăuntru, Scripcarul i se adresă din nou lui Dunk:

— Ştiam că Ser Uthor nu te-a ucis. Visele nu mă înşală niciodată. Iar Melcul trebuie să mă înfrunte destul de curând. După ce-l dobor de pe cal, am să-i cer armele tale şi armura înapoi. Şi calul, cu toate că meriţi unul mai bun. Accepţi unul în dar din partea mea?

— Eu... nu... n-aş putea face asta. Gândul îl stânjeni pe Dunk. Nu vreau să fiu nerecunoscător, dar...

— Dacă te nelinişteşte gândul datoriei, lasă-l deoparte. N-am nevoie de argintul tău, ser. Doar de prietenia ta. Cum să te numeri printre cavalerii mei, fără cal?

Ser John îşi puse mănuşile de zale şi îşi îndoi degetele.

— Scutierul meu a dispărut.

— Poate c-a fugit cu vreo fată.

— Egg e prea tânăr pentru fete, lordul meu. Nu m-ar fi părăsit niciodată de bunăvoie. Iar dacă aş muri, ar sta lângă mine până când mi s-ar răci trupul. Calul lui e tot aici. La fel şi catârul.

— Dacă vrei, le-aş putea cere oamenilor mei să-i caute.

Oamenii mei. Lui Dunk nu-i plăcea cum sună. *Un turnir pentru trădători,* gândi el.

— Tu nu eşti cavaler rătăcitor.

— Nu. Zâmbetul Scripcarului era plin de un farmec copilăresc. Dar ştiai asta de la bun început. Mi-ai spus întruna „lordul meu“ de când ne-am întâlnit pe drum. De ce?

— Felul cum vorbeşti. Felul cum arăţi. Felul cum te porţi. *Dunk nătărăul, prost de dă-n gropi.*

Azi-noapte, sus, pe acoperiş, ai spus unele lucruri...

— Vinul mă face să vorbesc prea mult, dar e adevărat tot ce-am spus. Suntem făcuţi unul pentru altul, tu şi cu mine. Visele mele nu mint.

— Visele tale nu mint, zise Dunk, însă tu, da. John nu este numele tău adevărat, nu-i aşa?

— Nu. Ochii Scripcarului scânteiară poznaş.

Are ochii lui Egg.

— Numele lui adevărat va fi dezvăluit, cât de curând, celor care trebuie să-i afle. Lordul Gormon Peake se strecurase în pavilion, privind încruntat. Cavaler rătăcitor, te previn...

— O, încetează, Gormy, zise Scripcarul. Ser Duncan e de-al nostru sau va fi în curând. Ţi-am spus, l-am visat. Afară, goarna heraldului sună. Scripcarul întoarse capul: mă

cheamă pe teren. Te rog să mă scuzi, Ser Duncan. Putem să ne reluăm discuţia după ce isprăvesc cu Ser Galtry cel Verde.

— Braţ puternic! îi ură Dunk. Aşa era politicos...

Lordul Gormon mai zăbovi după plecarea lui Ser John.

— Visele lui o să ne omoare pe toţi.

— Cum l-aţi cumpărat pe Ser Galtry? se pomeni Dunk întrebând. A ajuns argintul sau pretinde aur?

— Văd că cineva a vorbit. Peake se aşează pe un scaun de campanie. Am o duzină de oameni afară. Ar trebui să-i chem înăuntru şi să le cer să-ţi taie beregata, ser.

— De ce n-o faci?

— Alteţa Sa s-ar supăra.

Alteţa Sa. Dunk se simţi de parcă ar fi primit un pumn în burtă. *Alt dragon negru,* gândi el. *Altă Rebeliune Blackfyre. Şi, în curând, alt Câmp al Ierbii Roşii. Iarba n-a fost roşie când a răsărit soarele.*

— De ce această nuntă?

— Lordul Butterwell a vrut o soţie tânără, să-i încălzească patul, iar Lordul Frey avea o fiică oarecum pângărită. Nunta lor a oferit un pretext plauzibil pentru întrunirea câtorva lorzi care împărtăşesc aceleaşi opinii. Majoritatea celor invitaţi aici au luptat cândva pentru Dragonul Negru. Ceilalţi au motive să deteste domnia Corbului Sângelui ori să aibă propriile nemulţumiri sau ambiţii. Mulţi dintre noi au avut fii sau fiice duse la Debarcaderul Regelui, ca zălog al viitoarei noastre loialităţi, dar majoritatea ostaticilor au pierit în timpul Marii Molime a Primăverii. Nu mai avem mâinile legate. Vremea noastră a sosit. Aerys e slab. E un om al cărţilor, nu un războinic. Oamenii din popor abia dacă-l cunosc, iar ceea ce ştiu despre el nu le place. Lorzii lui nu-i iubesc nici atât. Tatăl său a fost slab şi el, e adevărat, dar când i-a fost ameninţat tronul, şi-a trimis fiii la luptă în locul lui. Baelor şi Maekar, ciocanul şi nicovala... Dar Baelor

Sfarmă-Lance nu mai e, iar Prinţul Maekar stă îmbufnat la Castelul Verii, certat şi cu regele, şi cu Mâna.

Da, gândi Dunk, *iar acum un cavaler rătăcitor nesăbuit i-a dat fiul preferat pe mâna duşmanilor săi. Ce cale mai bună să te asiguri că prinţul nu se clinteşte din Castelul Verii?*

— Mai e şi Corbul Sângelui, spuse Dunk. El nu e slab.

— Nu e, fu de acord Lordul Peake, dar nimeni nu iubeşte un vrăjitor, iar fratricizii sunt blestemaţi în ochii zeilor şi ai oamenilor. La primul semn de slăbiciune sau înfrângere, oamenii Corbului Sângelui se vor topi ca ninsorile verii. Iar dacă visul prinţului se adevereşte, şi aici, la Zidurile Albe, se naşte un dragon...

Dunk termină fraza în locul lui:

—... tronul este al tău.

— Al lui, punctă Lordul Gormon Peake. Eu nu sunt decât un umil servitor. Se ridică. Să nu încerci să părăseşti castelul, ser. Dacă o faci, am s-o iau drept o dovadă de trădare şi vei răspunde cu viaţa. Am mers prea departe ca să mai dăm înapoi.

Cerul plumburiu revărsa şiroaie de ploaie când John Scripcarul şi Ser Galtry cel Verde îşi luară în mâini lăncile noi, la capetele opuse ale terenului. Unii dintre oaspeţi se retrăgeau către sala mare, cuibăriţi sub mantii.

Ser Galtry călărea un armăsar alb. O pană verde, pleoştită, îi împodobea coiful, aidoma celei de la grumăjerul calului său. Mantia pe care-o purta era un amestec de multe bucăţi de material, fiecare având altă nuanţă de verde. Apărătorile pentru picioare şi mănuşile de zale scânteiau, incrustate cu aur, iar pe scut erau înfăţişaţi nouă chefali de jad, pe un fond verde-praz.

Până şi barba îi era vopsită verde, după moda bărbaţilor din Tyrosh, de dincolo de marea îngustă.

De nouă ori atacară cu lăncile înclinate Ser Galtry şi Scripcarul, cavalerul verde al peticelor şi tânărul lord al săbiilor şi al scripcilor de aur, şi de nouă ori li se sfărâmară lăncile. La cea de-a opta înfruntare, pământul începuse deja să se înmoaie şi armăsarii imenşi săltau prin bălţi, împroşcând apa de ploaie. La cea de-a noua, Scripcarul se dezechilibră, dar se redresă înainte să cadă de pe cal.

— Bine lovit! strigă el, râzând. Aproape că m-ai doborât, ser.

— Încă puţin! strigă prin ploaie cavalerul verde.

— Nu, nu cred. Scripcarul îşi azvârli cât colo lancea sfărâmată şi un scutier îi dădu o alta în loc.

Următoarea înfruntare a fost şi ultima. Lancea lui Ser Galtry trecu fără efect peste scutul Scripcarului, iar Ser John îl izbi pe cavalerul verde direct în piept, doborându-l din şa. Un imens val mocirlos se stârni când Ser Galtry atinse pământul. Spre răsărit, Dunk zări scânteierea îndepărtată a unui fulger.

Tribunele se goleau cu repeziciune, oameni de rând şi lorzi deopotrivă alergând de-a valma din calea ploii.

— Uite-i cum fug, şopti Alyn Cockshaw, strecurându-se în sus, pe lângă Dunk. Câţiva stropi de ploaie şi toţi lorzii viteji se duc scheunând să-şi caute adăpost. Mă-ntreb ce-o să facă atunci când o să izbucnească adevărata furtună.

Adevărata furtună. Dunk ştia că Lordul Alyn nu vorbea despre vreme. *Ce vrea omul ăsta? S-a hotărât dintr-odată să-mi devină prieten?*

Heraldul se urcă din nou pe platforma sa.

— Ser Tommard Heddle, un cavaler de la Zidurile Albe, în slujba Lordului Butterwell! strigă el, în timp ce un tunet bubuia în depărtare. Ser Uthor Underleaf. Veniţi şi vă dovediţi vitejia!

Dunk aruncă o privire către Ser Uthor, tocmai la timp ca să-i vadă zâmbetul acrindu-se. *Nu e adversarul pentru care a plătit. Maestrul turnirului l-a înşelat, dar de ce? Altcineva*

şi-a vârât coada, cineva pe care Cosgrove îl preţuieşte mai mult decât pe Uthor Underleaf. Dunk rumegă ideea o clipă. *Ceilalţi nu ştiu că Uthor n-are de gând să câştige,* înţelese el dintr-odată. *Îl văd ca pe o ameninţare, aşa că vor ca Tom cel Negru să-i îndepărteze din calea Scripcarului.* Heddle însuşi făcea parte din conspiraţia lui Peake; puteau conta pe faptul că va pierde la nevoie. Aşadar, mai rămânea doar...

Şi, dintr-odată, Lordul Peake însuşi traversă năvalnic terenul noroios, cu mantia fluturând în urmă-i, să urce treptele spre platforma heraldului.

— Suntem trădaţi! strigă el. Corbul Sângelui are un spion printre noi. Oul de dragon a fost furat!

Ser John Scripcarul îşi întoarse calul.

— Oul meu? Cum e posibil aşa ceva? Lordul Butterwell are străjeri în faţa dormitorului, zi şi noapte.

— Ucişi, declară Lordul Peake, dar unul a rostit numele ucigaşului, înainte de-a muri.

Are de gând să mă acuze pe mine? se întrebă Dunk. O mulţime de oameni îl văzuseră atingând oul de dragon, în seara precedentă, când o urcase în braţe pe Lady Butterwell în patul soţului său. Degetul Lordului Gormon coborî acuzator.

— Uitaţi-l acolo. Fiul târfei. Puneţi mâna pe el!

În celălalt capăt al terenului de turnir, Ser Glendon Ball ridică privirea nedumerit. Preţ de o clipă, lăsă impresia că nu înţelege ce se întâmplă, până când văzu oameni alergând înspre el din toate direcţiile. Atunci, băiatul se mişcă mai repede decât şi-ar fi putut imagina Dunk. Avea sabia pe jumătate scoasă din teacă în clipa când primul om îşi aruncă braţul în jurul gâtului său. Ball se smuci din strânsoare, dar deja alţi doi se năpusteau asupra lui. Se izbiră în el şi-l traseră jos, în noroi. Alţii se învălmăşeau deasupra lor, răcnind şi lovind cu picioarele. *În locul lui aş putea fi eu,* îşi dădu seama Dunk. Se simţea la fel de

neajutorat ca la Ashford, în ziua când i s-a spus că trebuie să-şi piardă o mână sau un picior.

Alyn Cockshaw îl trase îndărăt.

— Nu te amesteca, dacă vrei să-i găseşti pe scutierul ăla al tău.

Dunk se întoarse spre el:

— Ce vrei să spui?

— S-ar putea să ştiu unde poate fi găsit băiatul.

— Unde? Dunk n-avea poftă de glume.

În capătul opus al terenului, Ser Glendon era tras cu brutalitate în picioare şi imobilizat între doi oşteni cu zale şi coifuri. Era mânjit de noroi din cap până-n picioare, iar pe obraji îi şiroiau sângele şi ploaia. *Sânge de erou*, gândi Dunk, în timp ce Tom cel Negru descăleca în faţa prizonierului.

— Unde e oul?

Din gura lui Ball picura sânge.

— De ce-aş fi furat oul? Eram pe cale să-i câştig.

Da, gândi Dunk, *şi asta nu putea fi îngăduit.*

Tom cel Negru îi crestă obrazul lui Ball cu un pumn înmănuşat în zale.

— Scotociţi în desagele de şa! porunci Lordul Peake. Pun rămăşag că vom găsi oul de dragon bine înfăşurat şi ascuns.

Lordul Alyn coborî glasul:

— Şi aşa va fi! Vino cu mine, dacă vrei să-ţi găseşti scutierul. E momentul cel mai potrivit, cât timp sunt ocupaţi cu toţii.

Lordul nu aşteptă răspunsul. Dunk se văzu nevoit să-i urmeze. Din trei paşi mari ajunse lângă el.

— Dacă te-ai atins de Egg...

— Băieţii nu-s pe gustul meu. Pe-aici. Iuţeşte pasul acum.

Pe sub o galerie acoperită, în josul unui şir de trepte pline de noroi, pe după un colţ, Dunk îl urma cu paşi mari, călcând prin băltoace, în timp ce ploaia cădea în jurul lor.

Se ţinură aproape de ziduri, la adăpostul umbrelor, până când, în cele din urmă, se opriră într-o curte închisă, pavată cu pietre netede şi lucioase. Din toate părţile erau înconjuraţi de clădiri. Deasupra se aflau ferestre, toate închise şi oblonite. În mijlocul curţii era o fântână înconjurată de un zid scund de piatră.

Un loc pustiu, gândi Dunk. Nu-i plăcea senzaţia. Un vechi instinct îl făcu să întindă mâna după mânerul sabiei, uitând că Melcul îi câştigase arma. În timp ce îşi atingea pe bâjbâite şoldul, acolo unde ar fi trebuit să atârne teaca, Dunk simţi înţepătura unui vârf de cuţit în şale.

— Dacă te întorci, îţi scot rinichiul şi i-l dau bucătarului lui Butterwell să-i frigă pentru ospăţ. Cuţitul împunse insistent spatele tunicii lui Dunk. La fântână! Fără mişcări bruşte, ser.

Dacă l-a aruncat pe Egg în fântâna aia, n-o să-i salveze de mânia mea un cuţitaş de jucărie.

Dunk păşi încet înainte. Simţea furia crescându-i în viscere.

Lama de la spate dispăru.

— Acum te poţi întoarce să mă vezi, cavaler rătăcitor.

Dunk se întoarse.

— Lordul meu! Au legătură toate astea cu oul de dragon?

— Nu. Cu dragonul. Credeai c-am să stau cu mâinile în sân şi-am să te las să-i furi? Ser Alyn se strâmbă. Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu mă pot bizui pe Melcul ăla nenorocit să te omoare. Îmi vreau aurul înapoi, fiecare monedă.

El? se miră Dunk. *Acest lord dolofan, palid şi parfumat e duşmanul meu secret?* Nu ştia dacă să râdă sau să plângă.

— Ser Uthor şi-a meritat aurul. Sunt tare de cap, atâta tot.

— Aşa se pare. Dă-te înapoi.

Dunk făcu un pas în spate.

— Mai. Mai. Încă puţin.

Încă un pas şi Dunk era lipit de fântână. Pietrele îi apăsau şalele.

— Aşază-te pe margine. Nu te sperii de-o mică scaldă, nu? Nu poţi să te uzi mai tare decât eşti acum.

— Nu ştiu să înot. Dunk aşează o mână pe fântână. Pietrele erau ude. Una se mişcă sub apăsarea palmei sale.

— Ce păcat! Sari singur sau trebuie să-ţi dau brânci?

Dunk privi în jos. Vedea stropii de ploaie ciupind suprafaţa apei, la şapte metri dedesubt. Pereţii fântânii erau acoperiţi de un strat vâscos de alge.

— Nu ţi-am făcut niciun rău.

— Şi nu-mi vei face niciodată. Daemon este al meu. Am să fiu la comanda gărzii sale regale. Nu eşti demn de o mantie albă.

— N-am susţinut vreodată că sunt.

Daemon. Numele răsună în capul lui Dunk. *Nu John. Daemon, după tatăl său. Dunk nătărăul, prost de dă-n gropi.*

— Daemon Blackfyre a zămislit şapte fii. Doi au murit pe Câmpul Ierbii Roşii, gemenii... Aegon şi Aemon. Nişte fanfaroni nenorociţi fără minte, întocmai ca tine. Când eram copii, le plăcea să ne chinuiască şi pe mine, şi pe Daemon. Am plâns când Oţelul înverşunat l-a dus pe Daemon în exil şi, din nou, când Lordul Peake mi-a spus că vine acasă. Dar pe urmă te-a văzut *pe tine* pe drum şi a uitat de existenţa mea. Cockshaw flutură cuţitul ameninţător: poţi să intri în apă aşa cum eşti sau poţi să intri sângerând. Ce preferi?

Dunk închise palma în jurul pietrei desprinse. Se dovedi mai puţin desprinsă decât sperase... înainte să reuşească s-o smulgă, Ser Alyn se năpusti. Dunk se răsuci într-o parte, astfel că vârful cuţitului tăie prin carnea braţului său stâng. Şi apoi piatra se smulse dintr-odată. Dunk o vârî în gura Nobilului Lord şi îi simţi dinţii pârâind sub lovitură.

— Fântâna, aşa-i? îl lovi din nou pe lord în gură, apoi aruncă piatra, îl înhăţă pe Cochskaw de încheietură şi

răsuci, până când osul trosni şi pumnalul zăngăni pe pietre. După tine, stăpâne. Cu un pas lateral, Dunk smuci braţul lordului şi îi înfipse un picior în şale. Lordul Alyn se prăvăli cu capul în jos în fântână. Urmă un pleoscăit.

— Bună treabă, ser.

Dunk se răsuci valvârtej. Prin ploaie, nu reuşi să desluşească decât o siluetă învăluită în mantie şi un singur ochi alb. Abia când bărbatul se apropie, faţa umbrită de glugă căpătă trăsăturile cunoscute ale lui Ser Maynard Plumm şi ochiul palid se dovedi a fi nimic altceva decât broşa din piatra lunii care-i prindea mantia pe umăr.

Jos, în fântână, Lordul Alyn se zbătea şi striga după ajutor.

— *Crimă!* Ajutor!

— A încercat să mă omoare, spuse Dunk.

— Asta explică tot sângele.

— Sânge? Dunk privi în jos. Braţul stâng îi era roşu de la umăr până la cot, iar tunica îi era lipită de piele. Oh!

Dunk nu-şi amintea cum căzuse, dar se pomeni dintr-odată pe jos, cu picăturile de ploaie şiroindu-i pe faţă. Îl auzea pe Lordul Alyn scâncind din fântână, dar zbaterea lui era acum mai lipsită de vlagă.

— Trebuie să-ţi legăm mâna. Ser Maynard îşi strecură braţul pe sub trupul lui Dunk. Sus, acum. Nu te pot ridica de unul singur. Foloseşte-ţi picioarele.

Dunk a făcut cum i s-a spus.

— Lordul Alyn. O să se înece.

— N-o să-i ducă nimeni dorul. Cu atât mai puţin Scripcarul.

— Nu e... gâfâi Dunk, palid de durere,... scripcar.

— Nu. E Daemon din Casa Blackfyre, Al Doilea pe Numele Său. Sau aşa îşi va spune, dacă va ajunge vreodată pe Tronul de

Fier. Ai fi surprins să afli câţi lorzi preferă să aibă regi curajoşi şi nătărăi. Daemon e tânăr şi neînfricat şi îi stă bine pe cal.

Sunetele din fântână abia se mai auzeau.

— N-ar trebui să-i aruncăm Nobilului Lord o frânghie?

— Să-l salvezi acum ca să-i execuţi mai târziu? Nu cred. Lasă-l să guste din mâncarea pe care ţi-a pregătit-o ţie. Hai, sprijină-te de mine!

Plumm îl ajută pe Dunk să străbată curtea. Văzute de aproape, trăsăturile lui Ser Maynard aveau ceva ciudat. Cu cât Dunk îl privea mai mult, cu atât părea să desluşească mai puţin.

— Te-am îndemnat să fugi, adu-ţi aminte, dar ţi-ai preţuit onoarea mai mult decât viaţa. O moarte onorabilă e bună şi frumoasă, dar ce te faci dacă viaţa care e-n pericol nu-ţi aparţine? Răspunsul tău ar fi acelaşi, ser?

— A cui viaţă? Dinspre fântână se auzi un ultim pleoscăit. A lui Egg? La Egg te referi? Dunk strânse cu putere braţul lui Plumm. Unde-i băiatul?

— La zei. Şi cred că ştii de ce.

Durerea care-i sfârtecă trupul în clipa aceea îl făcu pe Dunk să uite de braţu-i rănit. Gemu.

— A încercat să folosească cizma.

— Aşa bănuiesc. I-a arătat inelul lui Maester Lothar, care i l-a dat lui Butterwell care, fără îndoială, s-a scăpat în nădragi la vederea lui şi a început să se întrebe dacă nu cumva s-a alăturat cui nu trebuia şi cât de multe ştie Corbul Sângelui despre conspiraţia lui. Răspunsul la această întrebare este *„multişor“,* chicoti Plumm.

— Cine eşti?

— Un prieten, răspunse Maynard Plumm. Unul care te-a urmărit şi s-a întrebat ce cauţi în cuibul năpârcilor. Acum taci din gură şi te facem bine.

Ţinându-se în umbră, cei doi îşi croiră drum înapoi spre micul cort al lui Dunk. Odată ajunşi înăuntru, Ser Maynard

aprinse un foc, umplu un vas cu vin şi îl aşeză pe flacără, la fiert.

— O tăietură curată şi, cel puţin, nu e la mâna dreaptă, spuse el, sfâşiind mâneca tunicii pătate de sânge a lui Dunk. Se pare că n-a atins osul. Totuşi, va trebui s-o spălăm, altfel s-ar putea să-ţi pierzi braţul.

— Nu contează. Dunk era ameţit şi avea senzaţia c-o să vomite în orice clipă. Dacă Egg e mort...

—... vina îţi aparţine. Ar fi trebuit să-i ţii departe de locul ăsta. Dar n-am spus nicio clipă că băiatul e mort. Am spus că e cu zeii. Ai pânză curată? Mătase?

— Tunica mea. Cea bună, pe care o am din Dorne. Cum adică e cu zeii?

— Toate la timpul potrivit. Mai întâi braţul.

Vinul începu în scurt timp să răspândească aburi. Ser Maynard găsi tunica bună a lui Dunk, o mirosi neîncrezător, apoi scoase un pumnal şi începu s-o taie. Dunk îşi înăbuşi protestul.

— Ambrose Butterwell n-a fost niciodată ceea ce s-ar putea numi un om hotărât, spuse Ser Maynard, făcând ghemotoc trei bucăţi de mătase şi înmuindu-le în vin. A avut îndoieli în privinţa acestui complot încă de la început, îndoieli care i-au fost aţâţate în clipa când a aflat că băiatul nu poartă sabia. Iar azi-dimineaţă, oul lui de dragon a dispărut şi, odată cu el, ultimele sale rămăşiţe de curaj.

— Ser Glendon n-a furat oul, spuse Dunk. A fost în curte toată ziua, luptând în turnir sau privindu-i pe alţii cum luptă.

— Cu toate astea, Peake va găsi oul în desaga lui de şa. Vinul fierbea. Plumm scoase o mănuşă de piele şi spuse: încearcă să nu ţipi. Apoi scoase o fâşie de mătase din vinul clocotit şi începu să spele tăietura.

Dunk nu ţipă. Scrâşni din dinţi, îşi muşcă limba şi îşi izbi şoldul cu pumnul atât de tare, încât îl învineţi, dar nu ţipă.

Ser Maynard folosi restul tunicii bune ca să facă un bandaj pe care i-l legă strâns în jurul braţului.

— Cum e? îl întrebă Plumm când isprăvi.

— Îngrozitor. Dunk tremura. Unde-i Egg?

— Cu zeii, ţi-am spus.

Dunk ridică mâna sănătoasă şi-l apucă pe Plumm de gât.

— Vorbeşte limpede. M-am săturat de aluzii şi şarade. Spune-mi unde-l găsesc pe băiat sau îţi frâng gâtul, aşa prieten cum îmi eşti.

— În Templul Septim. Ai face bine să mergi înarmat. Ser Maynard zâmbi. E destul de limpede pentru tine, Dunk?

Prima oprire a lui Dunk a fost în pavilionul lui Ser Uthor Underleaf.

Strecurându-se înăuntru, nu-i găsi decât pe scutierul Will, aplecat peste o covată şi frecând hainele de corp ale stăpânului său.

— Iarăşi tu? Ser Uthor e la ospăţ. Ce vrei?

— Îmi vreau sabia şi scutul.

— Ai adus răscumpărarea?

—Nu.

— Atunci de ce te-aş lăsa să-ţi iei armele?

— Am nevoie de ele.

— Asta nu-i un motiv.

— Dar dacă ţi-aş spune că te omor dacă încerci să mă împiedici?

Will gâfâi.

— Sunt acolo.

Dunk se opri în faţa templului septim al castelului. *Zeii să m-ajute să nu fi ajuns prea târziu!* Avea centura sabiei la locul obişnuit, strânsă la brâu. Îşi legase scutul de braţul rănit şi povara lui îi provoca junghiuri de durere la fiecare pas. Se temea că ar putea să ţipe, la cea mai mică atingere. Dădu uşile în lături cu mâna sănătoasă.

Înăuntru, templul era întunecat şi tăcut, luminat doar de flăcările lumânărilor care pâlpâiau pe altarele Celor Şapte. În dreptul Războinicului ardeau cele mai multe lumânări, cum era şi de aşteptat în timpul unui turnir. Mulţi cavaleri veneau aici să se roage pentru putere şi curaj, înainte să intre în luptă. Altarul Străinului era învăluit în umbră, cu o singură lumânare aprinsă. Mama şi Tatăl aveau cu zecile fiecare, Fierarul şi Fecioara ceva mai puţine. Iar sub felinarul strălucitor al Babei era îngenuncheat Lordul Ambrose Butterwell, rugându-se în tăcere, cu capul plecat, pentru înţelepciune.

Nu era singur. De îndată ce Dunk porni spre el, doi oşteni înaintară să-i taie calea, cu feţele aspre sub coifurile fără vizieră. Amândoi purtau veşminte de zale pe sub cămăşile cu dungi vălurite, verzi, albe şi galbene, ale Casei Butterwell.

— Stai pe loc, ser. N-ai ce căuta aici.

— Ba da, are. V-am prevenit c-o să mă găsească.

Glasul era al lui Egg.

Când băiatul ieşi din umbrele de la picioarele Tatălui, cu ţeasta rasă lucind în lumina lumânărilor, lui Dunk îi veni să alerge spre el, să-i ia pe sus cu un ţipăt de bucurie şi să-i strivească în braţe. Dar ceva din tonul lui Egg îl făcu să ezite. *Pare mai degrabă furios decât speriat şi nu l-am văzut niciodată atât de serios. Şi Butterwell în genunchi. Ceva e ciudat aici.*

Lordul Butterwell se ridică în picioare. Chiar şi în lumina difuză a lumânărilor, carnea lui avea un aspect palid şi lipicios.

— Lăsaţi-l să treacă, le spuse el străjerilor. Când aceştia se retraseră, îi făcu semn lui Dunk să se apropie. Nu i-am făcut băiatului niciun rău. L-am cunoscut bine pe tatăl său, pe când eram Mâna Regelui. Prinţul Maekar trebuie să ştie, nimic din toate acestea n-a fost ideea mea.

— Va şti, promise Dunk. Ce se petrece aici?

— Peake. Totul a fost pus la cale de el, jur pe Cei Şapte. Lordul Butterwell aşează o mână pe altar. Să mă doboare zeii dacă mint. Mi-a spus pe cine trebuie să invit şi pe cine nu şi l-a adus aici pe acest tânăr pretendent. N-am vrut să iau parte la această trădare, trebuie să mă crezi. Tom Heddle, el m-a îndemnat, n-am să tăgăduiesc asta. Ginerele meu, căsătorit cu fiica mea cea mare, dar n-am să mint, a fost părtaş la toate acestea.

— E campionul tău, spuse Egg. Dacă a fost părtaş, atunci ai fost şi tu.

Taci din gură! îi venea lui Dunk să răcnească. *Gura aia slobodă a ta o să ne bage-n mormânt pe amândoi.* Însă Butterwell părea să tremure de frică.

— Lordul meu, nu înţelegi. Heddle e la comanda garnizoanei mele.

— Trebuie să ai câţiva oşteni credincioşi, spuse Egg.

— Cei de-aici, răspunse Lordul Butterwell. Alţi câţiva. Am fost prea moale, recunosc, dar n-am fost trădător niciodată. Frey şi cu mine am avut îndoieli încă de la bun început în privinţa pretendentului Lordului Peake. Nu poartă sabia! Dacă ar fi fost fiul tatălui său, Oţelul înverşunat l-ar fi înarmat cu sabia Blackfyre. Şi toată vorbăria lui despre un dragon... o nebunie. Nebunie şi prostie. Nobilul Lord îşi şterse cu mâneca sudoarea de pe faţă şi continuă: Iar acum mi-au luat oul, oul de dragon pe care bunicul l-a primit de le însuşi regele, ca recompensă pentru loialitatea sa. Era acolo azi-dimineaţă, când m-am trezit şi străjerii mei jură că nimeni n-a intrat şi n-a ieşit din dormitor. S-ar putea să-i fi cumpărat Lordul Peake, nu ştiu, dar oul a dispărut. Trebuie să fie la ei sau...

Sau oul a făcut pui, gândi Dunk. Dacă în Westeros şi-ar face din nou apariţia un dragon viu, lorzii şi oamenii de rând s-ar înghesui lângă prinţul care l-ar putea revendica.

— Lordul meu, spuse el, aş dori să am o vorbă cu... scutierul meu, dacă eşti atât de bun.

— Cum ţi-e voia, ser. Lordul Butterwell îngenunche să se roage din nou.

Dunk îl trase pe Egg deoparte şi se lăsă pe un genunchi, să-i vorbească faţă în faţă.

— Îţi trag o scatoalcă peste ureche de-ţi întorc ochii la ceafă şi-o să-ţi petreci tot restul zilelor privind în spate.

— Ar trebui, ser. Egg avea graţia să pară ruşinat. Îmi pare rău. N-am vrut decât să trimit un corb la tatăl meu.

Ca să pot rămâne eu cavaler. Băiatul avusese intenţii bune. Dunk aruncă iute o privire spre locul unde se ruga Lordul Butterwell.

— Ce i-ai făcut?

— L-am speriat, ser.

— Da, asta văd şi eu. O să aibă bătături la genunchi până mâine-dimineaţă.

— N-am ştiut ce altceva să fac, ser. Maesterul m-a adus la ei, după ce a văzut inelul tatălui meu.

— La ei?

— La Lordul Butterwell şi la Lordul Frey, ser. Mai erau acolo şi câţiva străjeri. Toată lumea era supărată. Cineva a furat oul de dragon.

— Sper că nu tu.

Egg clătină din cap.

— Nu, ser. Am ştiut că am intrat în bucluc din clipa când maesterul i-a arătat Lordului Butterwell inelul meu. Mi-a trecut prin minte să zic că l-am furat, dar mi-am zis că n-o să mă creadă. Apoi mi-am amintit că l-am auzit odată pe tata pomenind despre ceva ce-a spus Corbul Sângelui, cum că e mai bine să fii înfricoşător decât înfricoşat, aşa că le-am zis că tata ne-a trimis aici să spionăm pentru el, că e pe drum încoace, cu o armată, că Nobilul Lord ar face mai bine să mă elibereze şi să renunţe la trădare, dacă nu vrea să-şi piardă capul. Băiatul afişă un zâmbet sfios: A mers mai bine decât mă aşteptam, ser.

Lui Dunk îi venea să-i ia pe băiat de umeri şi să-i scuture până-i clănţăne dinţii. *Ăsta nu e un joc!* ar fi vrut să urle. *E pe viaţă şi pe moarte:*

— Lordul Frey a auzit şi el toate astea?

— Da. I-a urat Lordului Butterwell casă de piatră şi a anunţat că se întoarce la Gemeni numaidecât. Atunci Nobilul Lord ne-a adus aici să ne rugăm.

Frey a putut să fugă, gândi Dunk, *dar Butterwell n-are unde şi, mai devreme sau mai târziu, va începe să se întrebe de ce Prinţul Maekar şi oastea lui nu şi-au făcut apariţia.*

— Dacă Lordul Peake află că eşti în castel...

Uşa principală a templului se deschise cu zgomot. Dunk se întoarse şi-l văzu pe Tom Heddle cel Negru, privind mânios, în zale şi platoşă, cu ploaia şiroindu-i de pe mantia udă şi bălţind la picioarele lui. Alături de el avea o duzină de oşteni înarmaţi cu suliţe şi topoare. Cerul din spatele lor fu străbătut de strălucirea albastră şi albă a unui fulger care proiectă umbre trecătoare pe podeaua albă de piatră. O pală de vânt stârni toate lumânările din sept într-un dans.

O, şapte iaduri afurisite! Atât avu Dunk timp să gândească, înainte ca Heddle să spună:

— Iată băiatul. Luaţi-l!

Lordul Butterwell se ridicase în picioare.

— Nu. Staţi pe loc. Băiatul nu va fi molestat. Tommard, ce-nseamnă toate astea?

Faţa lui Heddle se strâmbă cu dispreţ.

— Nu tuturor ne curge lapte prin vene, Nobile Lord. Îl vreau pe băiat.

— Nu înţelegi. Glasul lui Butterwell devenise un tremolo piţigăiat. S-a isprăvit cu noi. Lordul Frey a plecat şi îl vor urma şi alţii. Prinţul Maekar se apropie cu o oştire.

— Un motiv în plus să-i luăm ostatic pe băiat.

— Nu, nu, zise Butterwell. Nu mai vreau să am de-a face cu Lordul Peake şi pretendentul lui. Nu vreau să lupt.

Tom cel Negru îşi privi stăpânul cu răceală.

— Laşule. Tom scuipă. Spune ce vrei. Lupţi sau mori, lordul meu? Arătă spre Egg. Un cerb pentru primul om care scoate sabia.

— Nu, nu. Butterwell se întoarse către străjerii lui. Opriţi-i, mă auziţi? Vă poruncesc. Opriţi-i!

Dar toţi străjerii stăteau înmărmuriţi, neştiind cui să dea ascultare.

— Trebuie s-o fac eu însumi, aşadar? Tom cel Negru scoase din teacă sabia lungă.

Dunk făcu la fel.

— Treci în spatele meu, Egg.

— Lăsaţi armele, amândoi! ţipă Butterwell. Nu vreau vărsare de sânge în templu! Ser Tommard, acesta este scutul jurat al prinţului. Te va ucide!

— Numai dacă se prăbuşeşte peste mine. Tom cel Negru îşi dezveli dinţii într-un rânjet aspru. L-am văzut încercând să lupte în turnir.

— Sunt mai priceput cu sabia, îl preveni Dunk.

Heddle răspunse cu un fornăit şi atacă. Dunk îl îmbrânci pe Egg în spate şi se întoarse să-i întâmpine sabia. A parat destul de bine prima lovitură, dar sabia lui Tom cel Negru i-a zdruncinat scutul şi rana bandajată din spatele lui, trimiţându-i un spasm de durere de-a lungul braţului. Încercă apoi să lovească spre capul lui Heddle, dar Tom cel Negru alunecă într-o parte şi îl izbi din nou. Dunk abia reuşi să pareze cu scutul la timp. Aşchii de pin zburară şi Heddle izbucni în râs, înteţindu-şi atacul, jos, sus şi iarăşi jos. Dunk preluă toate loviturile în scut, dar fiecare era o tortură şi se pomeni pierzând teren.

— Vino-i de hac, ser! îl auzi pe Egg strigând. Vino-i de hac, vino-i de hac, e chiar acolo.

Dunk simţea gustul sângelui în gură şi, mai rău, rana i se deschisese la loc. Îl cuprinse un val de ameţeală. Sabia lui Tom cel Negru făcea fărâme scutul alungit. *Stejar şi fier,*

păziți-mă cu străşnicie, astfel sunt mort şi osândit pentru vecie, gândi Dunk, înainte să-şi aducă aminte că scutul său era din pin. Când se izbi cu spatele de altar, se împletici, căzu pe-un genunchi şi îşi dădu seama că nu mai are unde să se retragă.

— Nu eşti cavaler, zise Tom cel Negru. Ai lacrimi în ochi, mocofane?

Lacrimi de durere. Dunk îşi forţă genunchiul şi se izbi, cu scutul înainte, de duşmanul său.

Tom cel Negru păşi înapoi, clătinându-se, dar reuşi să-şi păstreze echilibrul. Dunk năvăli după el, lovindu-l cu scutul, iar şi iar, folosindu-şi statura şi puterea ca să-i împingă pe Heddle cu spatele, până la jumătatea templului. Apoi, cu o mişcare bruscă, dădu scutul la o parte şi lovi cu sabia-i lungă, iar Heddle ţipă când oţelul muşcă prin lână şi muşchi, adânc în coapsă. Sabia lui zvâcni sălbatic, dar lovitura fu disperată şi stângace. Dunk îşi lăsă scutul să preia o ultimă lovitură, pe care o contracară cu toată greutatea lui.

Tom cel Negru făcu un pas înapoi, clătinându-se şi privi în jos, cu oroare, la antebraţul care-i cădea pe podea, lângă altarul Străinului.

— Tu! gâfâi el. Tu, tu...

— Ţi-am spus eu. Dunk îi înjunghie beregata. Sunt mai priceput cu sabia.

Doi dintre oşteni ieşiră alergând în ploaie, când un lac de sânge se revărsă din trupul lui Tom cel Negru. Ceilalţi îşi apucară suliţele şi ezitară, aruncându-i lui Dunk priviri precaute şi aşteptând ca stăpânul lor să vorbească.

— A fost... a fost o nelegiuire, articulă, în cele din urmă, Butterwell. Se întoarse către Dunk şi Egg: Trebuie să plecăm de la Zidurile Albe înainte ca Gormon Peake să fie înştiinţat de cei doi. Are mai mulţi prieteni printre oaspeţi decât mine. Poarta din spate din zidul nordic, ne strecurăm pe-acolo... veniţi, trebuie să ne grăbim.

Dunk îşi trânti sabia în teacă.

— Egg, du-te cu Lordul Butterwell. Îşi trecu un braţ pe după umerii băiatului şi coborî glasul: Nu rămâne cu el mai mult decât ai nevoie. Ia-o înainte, cu Potopul, şi dispari înainte ca Nobilul Lord să treacă din nou de partea cealaltă. Ia-o spre Iazul Fecioarelor, e mai aproape decât Debarcaderul Regelui.

— Dar tu, ser?

— Nu-ţi fă griji în privinţa mea.

— Sunt scutierul tău.

— Da, încuviinţă Dunk, şi vei face aşa cum îţi spun, altfel te alegi cu o scatoalcă peste ureche.

Un grup de oameni părăsea sala mare a castelului, oprindu-se cât să-şi tragă glugile pe cap, înainte să se aventureze prin ploaie. Printre ei erau Bătrânul Taur, sfrijitul Lord Caswell, din nou cherchelit. Amândoi îl ocoliră de departe pe Dunk. Ser Mortimer Boggs îi aruncă o privire curioasă, dar nu îndrăzni să-i vorbească. Uthor Underleaf nu era la fel de sfios.

— Ai întârziat la ospăţ, ser, zise el, scoţându-şi mănuşile. Şi văd că porţi iarăşi sabie.

— O să-ţi primeşti plata pentru ea, dacă asta te preocupă. Dunk îşi abandonase scutul sfărâmat şi îşi acoperise braţul rănit cu mantia, să-şi ascundă sângele. Dacă nu mor cumva, adăugă el. Atunci ai permisiunea să-mi jefuieşti cadavrul.

Ser Uthor râse.

— Să fie curaj sau prostie? Ambele au cam acelaşi miros, din câte-mi amintesc. Nu e prea târziu să-mi accepţi propunerea, ser.

— E mai târziu decât crezi, îl înştiinţă Dunk.

Nu aşteptă răspunsul lui Underleaf, ci trecu pe lângă el, prin uşile duble. Sala mare duhnea a bere, a fum şi a lână udă. În balconul de deasupra, câţiva muzicanţi cântau încetişor. Râsete răsunau dinspre mesele de onoare, acolo

unde Ser Kirby Pimm şi Ser Lucas Nayland jucau un joc pe băute. Sus, pe dais, Lordul Peake vorbea pătruns cu Lordul Costayne, în timp ce proaspăta mireasă a Lordului Butterwell şedea părăsită în jilţul ei.

Jos, la mesele de rând, Dunk îl găsi pe Ser Kyle înecându-şi amarul în berea Lordului Butterwell. Talerul său de lemn era plin de tocană vârtoasă, făcută din mâncarea rămasă după seara precedentă. „O strachină brună“, aşa era numită această mâncare în bodegile de la Debarcaderul Regelui. Era limpede că Ser Kyle n-avusese stomac pentru ea. Neatinsă, tocana se răcise şi o peliculă de grăsime sclipea deasupra conţinutului maro.

Dunk se strecură pe bancă, lângă el.

— Ser Kyle.

Motanul clătină din cap.

— Ser Duncan. Vrei nişte bere?

— Nu. Berea era ultimul lucru de care avea nevoie.

— Nu te simţi bine, ser? Iartă-mă, dar arăţi...

—...mai bine decât mă simt. Ce s-a întâmplat cu Glendon Ball?

— L-au dus în temniţă. Ser Kyle îşi scutură capul. Odraslă de târfă sau nu, băiatul nu mi s-a părut niciodată hoţ.

— Nici nu este.

Ser Kyle îl privi printre gene:

— Braţul tău... cum s-a...

— Un pumnal. Dunk se întoarse cu faţa spre dais, încruntându-se. Scăpase de moarte de două ori în ziua aceea. Ştia că aşa ceva ar fi de-ajuns pentru cei mai mulţi oameni. *Dunk nătărăul, prost de dă-n gropi.* Se ridică în picioare: Alteţă! strigă el. Câţiva oameni de pe băncile din apropiere lăsară jos lingurile, îşi întrerupseră conversaţiile şi se întoarseră să-i privească. Alteţă! repetă Dunk, mai tare. Se îndreptă spre dais, păşind apăsat pe covorul myrishez. Daemon!

Acum, jumătate de sală amuţi. La masa de onoare, bărbatul care îşi zicea Scripcarul se întoarse şi-i zâmbi. Dunk observă că-şi îmbrăcase tunica violet pentru ospăţ. *Violet, ca să-i pună în evidență culoarea ochilor.*

— Ser Duncan, sunt încântat că te afli printre noi. Ce doreşti de la mine?

— Dreptate, răspunse Dunk. Pentru Glendon Ball.

Numele răsună, lovindu-se de ziduri şi, preţ de o clipă, fiecare bărbat, femeie şi copil din sală parcă a împietrit. Lordul Costayne izbi cu pumnul în masă şi strigă:

— Moarte meritată, nu dreptate!

Alte glasuri i se făcură ecou, iar Ser Harbert Paege declară:

— E născut bastard. Toţi bastarzii sunt hoţi sau mai rău. Sângele îşi spune cuvântul.

În primul moment, Dunk fu cuprins de disperare. *Sunt singur aici.* Dar Ser Kyle Motanul se ridică în picioare, clătinându-se doar puţin.

— O fi băiatul bastard, lorzii mei, dar e bastardul Globului de Foc. E întocmai cum a spus Ser Harbert: sângele îşi spune cuvântul.

Daemon se încruntă:

— Nimeni nu-i preţuieşte pe Globul de Foc mai mult decât mine, spuse el. N-am să cred că acest fals prinţ e din sămânţa lui. A furat oul de dragon şi a ucis trei oameni de ispravă pentru asta.

— N-a furat nimic şi n-a ucis pe nimeni, insistă Dunk. Dacă au fost omorâţi trei oameni, căutaţi-le ucigaşul în altă parte. Alteţa Ta ştie la fel de bine ca mine că Ser Glendon a fost toată ziua în curte şi a participat la o luptă după alta.

— Da, recunoscu Daemon. M-a surprins asta şi pe mine. Dar oul de dragon a fost găsit printre lucrurile lui.

— Chiar aşa? Unde e oul acum?

Lordul Gormon Peake se ridică în picioare, cu privirea rece şi poruncitoare.

— La loc sigur şi bine păzit. Şi de ce te preocupă asta pe tine, ser?

— Adu-l aici, îi ceru Dunk. Aş vrea să-i mai privesc o dată, lordul meu. Aseară l-am văzut doar o clipă.

Ochii lui Peake se îngustară.

— Alteţă, i se adresă el lui Daemon, pare-mi-se că acest cavaler rătăcitor a venit la Zidurile Albe cu Ser Glendon, neinvitat. S-ar putea să fie părtaş la toate astea.

Dunk ignoră această remarcă.

— Alteţă, oul de dragon pe care Lordul Peake l-a găsit printre lucrurile lui Ser Glendon a fost cel pe care l-a pus el însuşi acolo. Cere-i să-i aducă, dacă poate. Cercetează-l cu ochii tăi. Pun rămăşag că nu e decât o piatră vopsită.

În sală se iscă un adevărat vacarm. O sută de glasuri începură să vorbească deodată şi mulţi cavaleri săriră în picioare. Daemon arăta aproape la fel de mic şi de neajutorat cum arătase Ser Glendon când fusese acuzat.

— Eşti beat, prietene?

Aş vrea să fiu.

— Am pierdut nişte sânge, recunoscu Dunk, dar nu mi-am pierdut minţile. Ser Glendon a fost acuzat pe nedrept.

— De ce? întrebă Daemon, nedumerit. Dacă Ball n-a făcut niciun rău, aşa cum susţii, de ce ar insista Nobilul Lord că a furat şi ar încerca să-i dovedească vinovăţia cu o piatră vopsită?

— Ca să-i înlăture din calea ta. Nobilul Lord ţi-a cumpărat alţi adversari, cu aur şi promisiuni, dar Ball n-a fost de vânzare.

Scripcarul roşi.

— Nu-i adevărat.

— Ba da. Trimite după Ser Glendon şi întreabă-l chiar tu.

— Asta am să şi fac. Lord Peake, cere să-mi fie adus bastardul numaidecât. Şi adu-mi şi oul de dragon. Vreau să-i văd mai bine.

Gormon Peake îi aruncă lui Dunk o privire plină de dezgust.

— Alteţă, bastardul este supus unui interogatoriu. În câteva ore vom avea o mărturisire completă, nu mă îndoiesc.

— Prin interogatoriu, lordul vrea să spună tortură, interveni Dunk. În câteva ore, Ser Glendon va mărturisi că ţi-a ucis tatăl, Alteţă, şi ambii fraţi.

— Ajunge! Faţa Lordului Peake era aproape stacojie. Încă o vorbă şi-ţi smulg limba din rădăcini.

— Eşti mincinos, răspunse Dunk. Iată, am spus două vorbe.

— Şi le vei regreta pe amândouă, îi promise Peake. Luaţi-l pe omul acesta şi întemniţaţi-l în lanţuri.

— Nu! Glasul lui Daemon era periculos de potolit. Vreau adevărul. Sunderland, Vyrwel, Smallwood, luaţi-vă oameni şi mergeţi să-i aduceţi pe Ser Glendon din temniţă. Aduceţi-l aici şi aveţi grijă să nu păţească nimic. Dacă încearcă cineva să vă împiedice, spuneţi-i că aveţi misiune de la rege.

— Cum porunceşti, răspunse Lordul Vyrwel.

— Voi rezolva această problemă aşa cum ar face tatăl meu, zise Scripcarul. Ser Glendon e acuzat de crime abominabile. În calitate de cavaler, are dreptul să se apere cu puterea armelor. Am să-i înfrunt pe terenul de turnir şi am să las zeii să hotărască dacă e vinovat sau nevinovat.

Sânge de erou sau sânge de târfă, gândi Dunk, când doi dintre oamenii Lordului Vyrwel îl aruncară pe Ser Glendon, gol, la picioarele lui, *are, oricum, mult mai puţin decât înainte.*

Băiatul fusese bătut cu sălbăticie. Avea faţa umflată şi plină de vânătăi, avea mai mulţi dinţi sparţi sau lipsă, din ochiul drept îi şiroia sânge, iar pe piept carnea îi era roşie şi crăpată, acolo unde fusese ars cu fierul înroşit.

— Eşti în siguranţă acum, murmură Ser Kyle. Aici suntem doar cavaleri rătăcitori şi zeii ştiu că suntem oameni paşnici.

Daemon le dăduse apartamentele maesterului şi le poruncise să bandajeze toate rănile pe care le putea avea Ser Glendon şi să-i pregătească pentru duel.

În timp ce spăla sângele de pe faţa şi mâinile băiatului, Dunk observă că trei unghii de la mâna stângă îi fuseseră smulse. Asta îl îngrijora mai mult decât celelalte răni.

— Poţi ţine lancea în mână?

— Lancea? Când încercă să vorbească, din gura lui Ser Glendon se scurse sânge amestecat cu salivă. Am toate degetele?

— Zece, zise Dunk, însă doar şapte unghii.

Ball clătină din cap.

— Tom cel Negru avea de gând să-mi taie toate degetele, dar a fost chemat în altă parte. Cu el trebuie să mă lupt?

— Nu. L-am omorât.

Asta îl făcu pe băiat să zâmbească.

— Trebuia s-o facă cineva.

— Vei lupta împotriva Scripcarului, dar numele lui adevărat este...

—...Daemon, da. Mi-au spus. Dragonul Negru. Ser Glendon râse. Tatăl meu a murit pentru el, aş fi fost bucuros omul lui. Aş fi luptat pentru el, aş fi ucis pentru el, aş fi murit pentru el, dar nu pot pierde pentru el. Întoarse capul şi scuipă un dinte spart. Pot să capăt o cupă cu vin?

— Ser Kyle, adu plosca.

Băiatul bău cu nesaţ, apoi se şterse la gură.

— Uită-te la mine. Tremur ca o fată.

Dunk se încruntă.

— Mai poţi să te ţii pe cal?

— Ajută-mă să mă spăl şi adu-mi scutul, lancea şi şaua, spuse Ser Glendon, şi vei vedea ce pot să fac.

Era aproape dimineaţă când ploaia se domoli îndeajuns ca duelul să aibă loc. Curtea castelului era o mocirlă moale care sclipea udă în lumina sutelor de torţe. În spatele terenului de turnir, o ceaţă alburie se ridica, înălţând pe zidurile de piatră degete fantomatice, ca să înhaţe meterezele castelului. Mulţi dintre nuntaşi dispăruseră în orele scurse între timp, dar cei rămaşi urcau din nou în tribune şi se aşezau pe scândurile de pin îmbibate de ploaie. Printre ei se afla Ser Gormon Peake, înconjurat de un grup de lorzi mai mărunţi şi cavaleri de casă.

Doar câţiva ani trecuseră de când Dunk fusese scutierul bătrânului Ser Arian. Nu uitase ce are de făcut. Încheie cataramele armurii ce nu-i era pe măsură lui Ser Glendon, îi prinse coiful de grumăjer, îl ajută să încalece şi îi dădu scutul. Turnirurile anterioare lăsaseră scobituri adânci în lemn, dar globul strălucitor de foc se mai vedea şi acum. Arată la fel de tânăr ca Egg, gândi Dunk. Un băieţel speriat şi înverşunat. O fi roibul mai bine antrenat şi mai ager, dar un călăreţ se descurcă mai bine pe calul pe care-l cunoaşte, iar acesta îi e străin.

— Voi avea nevoie de o lance, spuse Ser Glendon. O lance de război.

Dunk se duse la stativ. Lăncile de război erau mai scurte şi mai grele decât cele de turnir pe care le folosise în duelurile anterioare, doi metri şi jumătate de frasin masiv, cu un vârf ascuţit de fier. Dunk alese una şi o scoase, trecându-şi mâna pe toată lungimea ei, să se asigure că nu are crăpături.

La capătul opus al terenului, unul dintre scutierii lui Daemon îi oferea acestuia o lance identică. Era un scripcar, nimic mai mult. În loc de săbii şi scripci, veşmintele calului său de război înfăţişau acum dragonul cu trei capete al Casei Blackfyre, negru pe fond roşu. Prinţul îşi spălase şi vopseaua neagră din păr care acum i se revărsa pe umeri într-o cascadă de argint şi aur, scânteind ca metalul bătut

în lumina torţelor. *Tot aşa ar fi şi părul lui Egg, dacă l-ar lăsa vreodată să crească,* îşi dădu seama Dunk. Îi venea greu să şi-l imagineze aşa, dar ştia că, într-o bună zi, va trebui, dacă vor trăi amândoi până atunci.

Heraldul urcă din nou pe platforma lui.

— Ser Glendon, Bastardul e acuzat de furt şi de crimă, vesti el, iar acum vine să-şi dovedească nevinovăţia cu preţul trupului său. Daemon din Casa Blackfyre, Al Doilea pe Numele Său, Rege de drept al Andalilor, al Rhoynarilor şi al Primilor Oameni, Stăpân al Celor Şapte Regate şi Apărător al Regatului, vine să dovedească adevărul acuzaţiilor sale împotriva bastardului Glendon.

Şi, dintr-odată, anii se risipiră şi Dunk se afla din nou pe Pajiştea Ashford, ascultându-l pe Baelor Sfarmă-Lance chiar înainte de a porni în bătălia pentru propria viaţă. Vârî lancea de război înapoi, luă o lance de turnir din următorul rastel, o lance lungă de patru metri, suplă şi elegantă.

— Foloseşte-o pe asta, îi spuse lui Ser Glendon. E ceea ce am folosit la Ashford, la Duelul Judiciar de Şapte.

— Scripcarul a ales o lance de război. Are de gând să mă omoare.

— Pentru asta trebuie mai întâi să te nimerească. Dacă ţinteşti bine, vârful lui nu te va atinge niciodată.

— Nu ştiu.

— Eu ştiu.

Ser Glendon îi smulse lancea din mână, se răsuci şi porni la trap către teren.

— Cei Şapte să ne apere pe amândoi, aşadar.

Undeva, la răsărit, un fulger brăzdă cerul rozaliu. Daemon lovi cu pintenii de aur în trupul armăsarului său şi ţâşni ca un fulger, coborându-şi lancea de război cu vârful ei ucigaş de fier. Ser Glendon ridică scutul şi alergă să-i întâmpine, legănându-şi lancea mai lungă peste capul iepei, s-o izbească în pieptul tânărului pretendent. De sub copitele cailor ţâşnea noroi, iar flăcările torţelor păreau mai

strălucitoare când cei doi cavaleri trecură bubuind unul pe lângă altul.

Dunk închise ochii. Auzi un pârâit, un ţipăt, o bufnitură.

— Nu! îl auzi el pe Lordul Peake strigând cu durere. Nuuuuuuu! Preţ de o fracţiune de secundă, lui Dunk aproape i se făcu milă de el. Deschise ochii. Fără călăreţ, armăsarul mare şi negru încetinea pasul, la trap. Dunk sări şi-l apucă de căpăstru. La celălalt capăt al terenului, Ser Glendon Ball îşi întoarse iapa şi îşi înălţă lancea zdrobită. Oamenii năvăliră pe teren, acolo unde Scripcarul zăcea neclintit, cu faţa în jos, într-o bălţă. Când îl ajutară să se ridice, era plin de noroi din cap până-n picioare.

— Dragonul Maro! strigă cineva. Un val de râsete străbătu curtea, în timp ce zorile se revărsau peste Zidurile Albe.

Abia câteva clipe mai târziu, pe când Dunk şi Ser Kyle îl ajutau pe Glendon Ball să coboare de pe cal, sună prima goarnă şi santinelele de pe ziduri dădură alarma. O oaste îşi făcuse apariţia dincolo de zidurile castelului, ivindu-se din ceţurile dimineţii.

— Până la urmă, Egg n-a minţit, îi spuse Dunk, uluit, lui Ser Kyle.

De la Iazul Fecioarelor venise Lordul Mooton, de la Raventree Lordul Blackwood, de la Duskendale Lordul Darklyn.

Domeniile regale din preajma Debarcaderului Regelui trimiseseră Casele Hayford, Rosby, Stokeworth, Massey şi chiar săbiile jurate ale regelui, în frunte cu trei cavaleri ai Gărzii, sprijiniţi de trei sute de Dinţi ai Corbului, cu arcuri înalte din lemn alb de copac al inimii. Însăşi smintita Danelle Lothston plecase cu oaste din turnurile ei bântuite de la Harrenhal, cu părul roşu în vânt şi cu armura-i neagră, care-i venea ca o mănuşă de fier.

Lumina soarelui care răsărea scânteia pe vârfurile a cinci sute de lănci şi de zece ori mai multe suliţe. Flamurile

cenuşii ale nopţii renăşteau în zeci de culori ţipătoare. Iar deasupra tuturor fluturau doi dragoni regali, pe fundaluri negre ca noaptea: bestia cu trei capete a Regelui Aerys I Targaryen, roşie ca focul, şi o fiară albă, înaripată, care scotea flăcări stacojii.

Până la urmă, nu e Maekar, îşi dădu seama Dunk, atunci când văzu acele stindarde. Stindardele Prinţului de la Castelul Verii înfăţişau patru dragoni cu trei capete, doi câte doi, blazonul celui de-al patrulea fiu al răposatului Rege Daeron II Targaryen. Un singur dragon alb vestea prezenţa Mâinii Regelui, Lordul Brynden Rivers.

Corbul Sângelui în persoană venise la Zidurile Albe.

Prima Rebeliune Blackfyre se sfârşise pe Câmpul Ierbii Roşii în sânge şi în glorie. Cea de-a doua se sfârşise cu un scâncet.

— Nu ne pot intimida, declară Tânărul Daemon de pe meterezele castelului, după ce văzuse cercul de fier care-i înconjura, căci cauza noastră este dreaptă. Vom trece cu sabia prin ei şi vom merge neabătut la Debarcaderul Regelui! Să sune goarnele!

Însă cavalerii, lorzii şi oştenii murmurară între ei şi câţiva începură să dea înapoi, îndreptându-se către grajduri sau spre câte-o uşă lăturalnică ori vreo ascunzătoare unde sperau că pot rămâne în siguranţă. Iar când Daemon a scos sabia şi a ridicat-o deasupra capului, toată suflarea a putut vedea că nu era Blackfyre.

— Astăzi va fi din nou ca pe Câmpul Ierbii Roşii, promise pretendentul.

— Las-o baltă, scripcarule! îi strigă un scutier cărunt. Prefer să trăiesc.

În cele din urmă, cel de-al doilea Daemon Blackfyre înaintă singur, struni calul în faţa oştirii regale şi îl provocă pe Corbul Sângelui la duel.

— Am să vă înfrunt, pe tine ori pe laşul Aerys sau pe oricare campion vei voi să numeşti.

Dar oamenii Corbului Sângelui îl înconjurară, îl traseră jos de pe cal şi-l puseră în lanţuri de aur. Împlântară în pământul mocirlos stindardul pe care-l purtase şi îi dădură foc. Flamura arse multă vreme, înălţând o dâră şerpuitoare de fum ce se făcea văzută până-n depărtări.

În ziua aceea n-a curs alt sânge decât al unui om aflat în slujba Lordului Vyrwel, care s-a lăudat că el fusese unul dintre spionii Corbului Sângelui şi că în curând avea să fie bine răsplătit.

— Încă puţin şi-am să mă desfăt cu târfe şi cu vin roşu dornishean, se pare că ar fi fost auzit spunând, chiar înainte ca unul dintre cavalerii Lordului Costayne să-i taie beregata.

— Bea asta, spuse el, când omul lui Vyrwel se înecă de propriul sânge. Nu e dornishean, dar e roşu.

Altminteri, era o coloană tăcută, posomorâtă, de oameni care ieşeau, târându-şi picioarele, pe porţile castelului Zidurile Albe, ca să-şi arunce armele într-un morman scânteietor înainte de-a fi legaţi şi conduşi să aştepte judecata Lordului Corb al Sângelui. Dunk ieşi alături de ceilalţi, împreună cu Ser Kyle Motanul şi Glendon Ball. Îl căutaseră pe Ser Maynard, să-i ia cu ei, dar Plumm se făcuse nevăzut cândva în timpul nopţii.

Abia târziu, în după-amiaza aceea, Ser Roland Crakehall din Garda Regelui îl găsi pe Dunk printre ceilalţi prizonieri.

— Ser Duncan! Unde în şapte iaduri te-ai ascuns? Lordul Rivers întreabă de tine de ore în şir. Vino cu mine, rogu-te!

Dunk porni alături de el. Mantia lungă a Lordului Crakehall flutura la fiecare pală de vânt, albă ca lumina lunii pe zăpadă. La vederea ei, Dunk îşi aminti cuvintele pe care le rostise Scripcarul, sus, pe acoperiş: *Am visat că erai înveşmântat în alb, din cap până-n picioare, cu o mantie lungă şi albă fluturând de pe umerii tăi largi.* Dunk pufni. *Da, şi ai visat dragoni ieşind din ouă de piatră. La fel de verosimile amândouă.*

Pavilionul Mâinii se afla la câteva sute de metri de castel, în umbra unui ulm cu coroana lăbărţată. Câteva vaci păşteau iarba prin preajmă. *Regii se ridică şi cad,* gândi Dunk, *iar vacile şi oamenii de rând îşi văd de treburile lor.* Era o vorbă de-a bătrânului.

— Ce se va alege de ei? îl întrebă pe Ser Roland când trecură pe lângă un grup de ostatici aşezaţi pe iarbă.

— Vor fi duşi la Debarcaderul Regelui, la judecată. Cavalerii şi oştenii ar trebui să scape destul de uşor. Ei n-au făcut decât să-şi urmeze suveranii.

— Şi lorzii?

— Unii vor fi iertaţi, dacă spun adevărul despre ceea ce ştiu şi dacă cedează un fiu sau o fiică drept zălog al loialităţii lor. Le va fi mai greu celor care au primit iertarea după Câmpul Ierbii Roşii. Aceştia vor fi întemniţaţi sau dezonoraţi. Cei mai ticăloşi îşi vor pierde capul.

Corbul Sângelui trecuse deja la fapte. Dunk observă asta în drum spre pavilionul lui. Flancând intrarea, capetele schilodite ale lui Gormon Peake şi ale lui Tom Heddle cel Negru fuseseră înfipte în ţepe, cu scuturile etalate dedesubt. *Trei castele, negre pe fond portocaliu. Omul care l-a ucis pe Roger de Pennytree.*

Chiar şi în moarte, ochii Lordului Gormon erau duri, ca de cremene. Dunk i-i închise cu degetele.

— De ce-ai făcut asta? îl întrebă unul dintre străjeri. Oricum o să-i scoată ciorile curând.

— Îi datoram măcar atât.

Dacă Roger n-ar fi murit în ziua aceea, bătrânul nici nu s-ar fi uitat la Dunk, când l-a zărit alergând după porci pe uliţele Debarcaderului Regelui. *Un rege mort de mult i-a dat o sabie unui fiu în locul celuilalt, ăsta a fost începutul. Iar acum sunt aici şi bietul Roger e în mormânt.*

— Mâna aşteaptă, porunci Roland Crakehall.

Dunk trecu pe lângă el, prezentându-se în faţa Lordului Brynden Rivers, vrăjitorul, şi a Mâinii Regelui. Egg stătea în

faţa lui, proaspăt îmbăiat şi îmbrăcat în veşminte princiare, aşa cum îi şedea bine unui nepot al regelui. În apropiere, Lordul Frey era aşezat pe un scaun de campanie, cu o cupă de vin în mână şi cu micuţul lui moştenitor hidos foindu-i-se în poală. Lordul Butterwell era prezent şi el... în genunchi, palid la faţă şi tremurând.

— Trădarea nu e mai puţin mârşavă dacă trădătorul se dovedeşte un laş, spuse Lordul Rivers. Ţi-am auzit scâncelile, Lord Ambrose, şi cred un cuvânt din zece. Ţinând seama de asta, am să-ţi îngădui să păstrezi a zecea parte din averea ta. Îţi poţi păstra şi soţia. Îţi doresc să te bucuri de ea.

— Şi Zidurile Albe? întrebă Butterwell, cu glas tremurător.

— Confiscate pentru Tronul de Fier. Am de gând să dărâm castelul piatră cu piatră şi să împrăştii sare pe pământul pe care se află. În douăzeci de ani, nimeni nu-şi va mai aminti că a existat. Bătrâni nebuni şi tineri răzvrătiţi fac şi acum pelerinaje la Câmpul Ierbii Roşii, să planteze flori pe locul unde a căzut Daemon Blackfyre. Nu voi îngădui ca Zidurile Albe să devină un alt monument al Dragonului Negru. Lordul Rivers flutură o mână palidă: Acum fugi de-aici, gândacule.

— Mâna Regelui e milostivă.

Butterwell plecă împleticindu-se, atât de orb de durere, încât nici măcar nu a părut să-i recunoască pe Dunk când a trecut pe lângă el.

— Ai permisiunea mea să pleci şi tu, Lord Frey, porunci Rivers. Vom vorbi mai târziu.

— Cum porunceşte stăpânul meu.

Frey îşi conduse fiul afară din pavilion.

De-abia atunci Mâna Regelui se întoarse spre Dunk. Era mai bătrân decât şi-l amintea, cu faţa aspră şi ridată, însă avea pielea albă ca osul, iar obrajii şi gâtul încă purtau semnul dizgraţios din naştere, ca o pată de sânge despre care unii oameni ziceau că seamănă cu un corb. Avea

cizmele negre, tunica stacojie. Peste ea purta o mantie fumurie, prinsă cu o broşă în forma unei mâini de fier. Părul îi cădea pe umeri, lung, alb şi drept, pieptănat în faţă, ca să-i ascundă ochiul lipsă, cel pe care Oţelul înverşunat i-l răpise pe Câmpul Ierbii Roşii. Ochiul rămas era foarte roşu. *Câţi ochi are Corbul Sângelui? O mie şi unul.*

— Prinţul Maekar are, fără îndoială, un motiv întemeiat să-şi lase fiul să fie scutier în slujba unui cavaler rătăcitor, spuse el, deşi nu cred că asta însemna să fie adus într-un castel plin de trădători care pun la cale o rebeliune. Cum se face că mi-am găsit vărul într-un cuib de năpârci ca acesta, ser? Lordul Putinică vrea să mă facă să cred că Prinţul Maekar te-a trimis aici, să adulmeci rebeliunea deghizat în cavaler misterios. Acesta-i adevărul?

Dunk plecă un genunchi.

— Nu, stăpâne. Adică, da, stăpâne. Asta i-a spus Egg. Aegon, adică. Prinţul Aegon. Aşadar, partea aceea este adevărată. Nu este, însă, ceea ce s-ar numi adevărul adevărat.

— Înţeleg. Aşadar, voi doi aţi aflat despre această conspiraţie împotriva coroanei şi v-aţi hotărât s-o dejucaţi singuri. Aşa stau lucrurile?

— Nici aşa. Noi doar... într-un fel, am nimerit din întâmplare, cum s-ar zice.

Egg îşi încrucişa braţele.

— Iar Ser Duncan şi cu mine aveam situaţia sub control înainte de-a apărea tu cu oastea ta.

— Am avut ajutoare, stăpâne, adăugă Dunk.

— Cavaleri rătăcitori.

— Da, stăpâne. Ser Kyle Motanul şi Maynard Plumm. Şi Ser Glendon Ball. El l-a doborât de pe cal pe Scripc... pe pretendent.

— Da, am auzit povestea asta deja de pe zeci de buze. Bastardul Mâţişorilor. Născut dintr-o târfă şi-un trădător.

— Născut din eroi, zise Egg apăsat. Dacă e printre ostatici, vreau să fie găsit şi eliberat. Şi răsplătit.

— Şi cine eşti tu să-i spui Mâinii Regelui ce să facă?

Egg nici nu clipi.

— Ştii cine sunt, vere.

— Scutierul tău e insolent, ser, îi zise lui Dunk Lordul Rivers. Ar trebui să-i tragi o mamă de bătaie să se lecuiască.

— Am încercat, stăpâne. Dar e prinţ.

— E un dragon, zise Corbul Sângelui, asta e. Ridică-te, ser.

Dunk se ridică.

— Au existat întotdeauna Targaryeni care au visat lucrurile ce vor veni, încă dinainte de Cucerire, spuse Corbul Sângelui, aşa că n-ar trebui să ne mire, din când în când, dacă şi un Blackfyre dovedeşte acest dar. Daemon a visat că dragonul se va naşte la Zidurile Albe şi aşa a fost. Numai că nătărăul a greşit culoarea.

Dunk se uită la Egg. Văzu inelul. *Inelul tatălui său. E pe degetul lui*, *nu vârât în cizmă.*

— Aproape că-mi vine să te iau cu noi la Debarcaderul Regelui, îi zise lui Egg Lordul Rivers, şi să te ţin la curtea mea, ca... oaspete.

— Tata n-ar vedea asta cu ochi buni.

— Bănuiesc că nu. Prinţul Maekar are o... fire... arţăgoasă. Poate c-ar trebui să te trimit înapoi la Castelul Verii...

— Locul meu e cu Ser Duncan. Sunt scutierul lui.

— Cei Şapte să ne apere pe amândoi. Cum pofteşti. Eşti liber să pleci.

— Vom pleca, răspunse Egg, dar mai întâi avem nevoie de nişte aur. Ser Duncan trebuie să-i plătească Melcului răscumpărarea.

Corbul Sângelui râse.

— Unde e băiatul umil pe care l-am întâlnit cândva la Debarcaderul Regelui? Cum spui, prinţe. Am să-i însărcinez pe vistierul meu să-ţi dea cât aur doreşti. În limite rezonabile.

— Doar un împrumut, preciză Dunk. Am să-i plătesc înapoi.

— Când înveţi să lupţi în turnir, fără îndoială. Lordul Rivers pocni din degete, concediindu-i, desfăşură un pergament şi începu să bifeze nume cu un condei.

Însemnează oamenii care trebuie să moară, îşi dădu seama Dunk.

— Stăpâne, spuse el, am văzut capetele afară. Asta înseamnă... Scripcarul... Daemon... ai să-i iei şi lui capul?

Corbul Sângelui ridică privirea de pe pergament.

— Asta hotărăşte Regele Aerys... dar Daemon are patru fraţi mai mici. Şi surori. Dacă aş fi atât de nesăbuit să-i tai frumosul cap, mama lui ar jeli, prietenii lui m-ar blestema şi m-ar numi „ucigaş“, iar Oţelul înverşunat l-ar încorona pe fratele său, Haegon. Mort, tânărul Daemon e un erou. Viu, e un obstacol în calea fratelui meu vitreg. N-are cum să-i facă rege pe un al treilea Blackfyre, atât timp cât cel de-al doilea rămâne, atât de supărător, în viaţă. În plus, un ostatic aşa de nobil va fi o podoabă la curtea noastră şi o mărturie vie a milosteniei şi bunăvoinţei înălţimii Sale, Regele Aerys.

— Am şi eu o întrebare, interveni Egg.

— Încep să pricep de ce era tatăl tău atât de dornic să scape de tine. Ce mai vrei de la mine, vere?

— Cine-a luat oul de dragon? La uşă erau străjeri şi alţii pe scări, n-avea cum să pătrundă nimeni neobservat în dormitorul Lordului Butterwell.

Lordul Rivers zâmbi:

— Dac-ar fi să ghicesc, aş spune că cineva a urcat prin puţul privatei.

— Puţul privatei e prea mic să poată fi urcat.

— Pentru un om. Un copil s-ar descurca.

— Sau un pitic! izbucni Dunk.

O mie şi unul de ochi. De ce n-ar face parte câţiva dintr-o trupă de pitici comici?